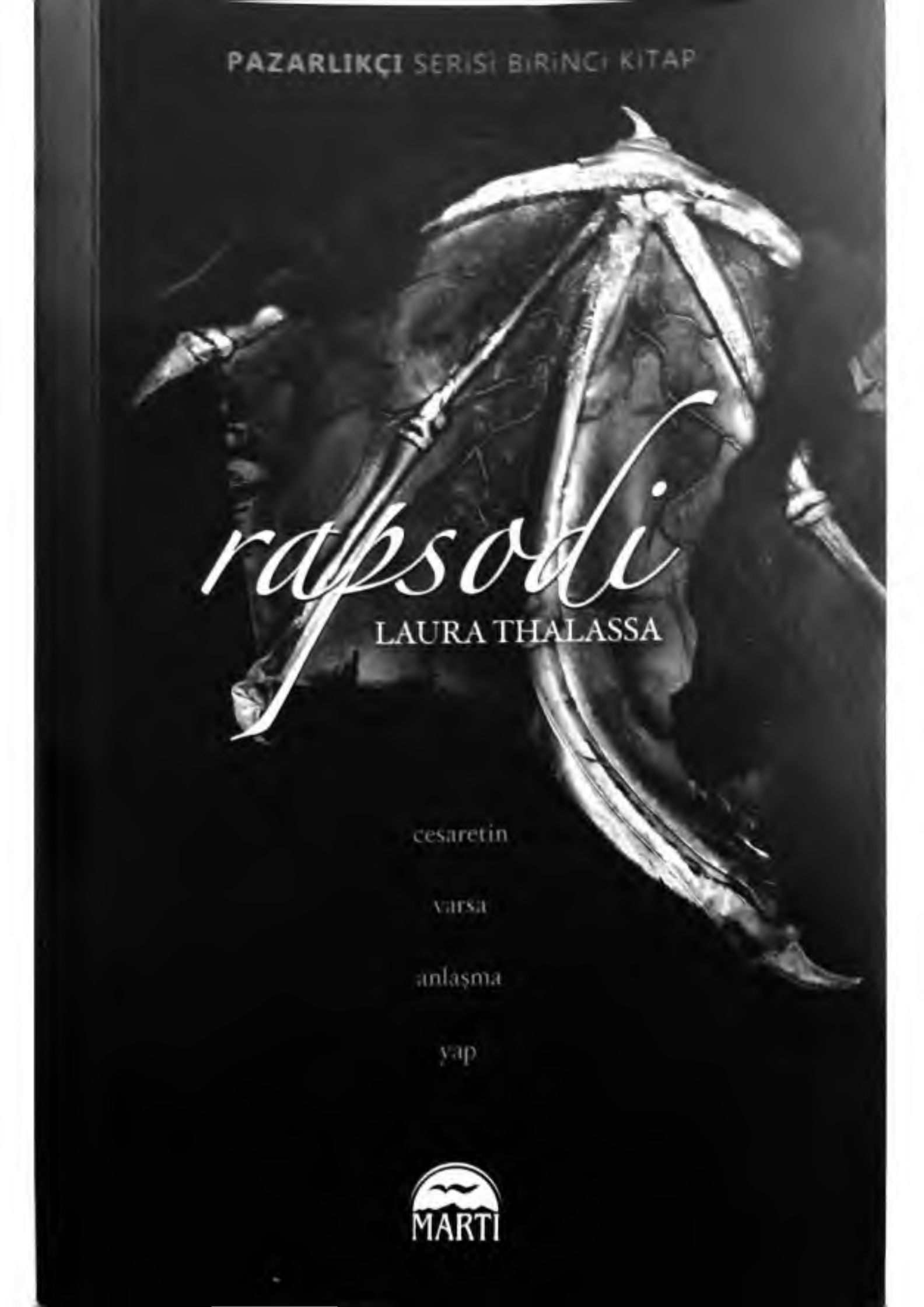
PAZARLIKÇI SERİSİ BİRİNCİ KİTAP



rapsodi

LAURA THALASSA

cesaretin

varsa

anlaşma

yap

MARTI

rapsodi

LAURA THALASSA

PAZARLIKÇI
SERİSİ

I

Aileme.

Çünkü hiçbir hayat tek başına inşa edilmez.

GİRİŞ

Mayıs, sekiz yıl önce

ELLERİMDE KAN VARDI. Ayak parmaklarımın arasında, saçlarımda... Göğsümc de sıçramıştı. Dudaklarımda da birkaç damla kanın tadını alınca dehşete düştüm.

Mutfağın cilalı zeminine yayılacak kadar çok kan vardı. Bu kadar kan kaybettikten sonra hiç kimse sağ kalamazdı, ayaklarımın dibindeki canavar bile.

Tüm vücudum titriyor ve adrenalin hâlâ damarlarımda dolanıyordu. Kırık şişeyi elimden bırakınca yere çarpıp parçalara ayrıldı ve dizlerimin üzerine düştüm.

Kot pantolonum kanla ıslanmıştı.

İşkencecime baktım. Donuk gözleri odağını kaybetmiş, teninin rengi çekilmişti. Daha cesur bir insan olsaydım kulağımı göğsüne dayar; soğuk, kararmış kalbinin durup durmadığını kontrol ederdim. Ancak ona dokunmaya cesaret edemiyordum. Şimdi bile. Artık bana zarar veremeyecek olsa dahi.

O öldü. Nihayet öldü.

İçimden titrek bir hıçkırık yükseldi. Sonsuzluk kadar uzun bir sürenin sonunda ilk kez nefes alabiliyordum. Tekrar hıçkırdım. Tanrım, bu çok güzel bir histi. Bu kez hıçkırığı gözyaşları takip etti.

Rahatlamamam gerektiğinin farkındaydım. Kaybedilen bir hayat varsa yasının tutulması gerektiğinin de farkındaydım. Ama yapamıyordum. En azından o söz konusu olduğunda bunu başaramıyordum. Belki bu beni şeytani biri yapıyordu ancak bu akşama dair emin olduğum tek şey, aslında korkumla yüzleştiğim ve bundan sağ kurtulduğumdu.

O ölmüştü. Artık bana zarar veremezdi. Ölmüştü.

Olayı idrak etmem birkaç dakika sürdü.

Ah, Tanrım. O ölmüştü.

Ellerim titremeye başladı. Ortada bir ceset ve kan vardı. Hem de çok fazla kan. Kana bulanmıştım. Ev ödevime bile sıçramıştı; tarih kitabımın üzerindeki büyük bir damla kan Lincoln'ın yüzünü kapatıyordu.

Vücudum merhametsiz bir ürpertiyle titredi.

Ellerime baktım ve kendimi *Lady Macbeth* gibi hissettim.

Çık elimden korkunç leke![*] Arkamda kanlı ayak izleri bırakarak mutfak lavabosuna koştum. Tanrım, o adamın kanını üzerimden hemen temizlemeliydim.

Hışımla ellerimi yıkadım. Kan, tırnaklarımın köklerine işlemiş, dibinde lekeler bırakmıştı. Çıkaramıyordum. Oysa şu an önemli olan bu değildi; çünkü kırmızı sıvı kollarımın her yerini kaplamıştı. Kollarımı fırçalamaya başladım. Ama

[*] William Shakespeare, *Macbeth*, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, Sebahattin Eyüboğlu, sy. 92, 9. Baskı. (ç.n.)

bu kez de tişörtüme bulaştığını fark ettim. Saçlarımda bile pıhtılaşmış kan vardı.

Titreye titreye temizlemeye çalıştım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım çıkmıyordu.

Lanet olsun.

Granit tezgâhı ve lavaboyu kaplayan pembe kana ile su lekelerine baktım.

Bundan kaçamazdım.

Bakışlarım istemsizce cesede kaydı. Mantıksız yanım, üvey babamın yerden kalkıp bana saldırmasını bekliyordu. Bunu yapmadığını görünce tekrar düşünmeye başladım.

Şimdi... Ne yapmalıydım? Polisi mi aramalıydım? Adalet sistemi çocukları korurdu. Güvende olurdum, beni sadece sorgu için çağırırlardı.

İyi ama beni gerçekten de korurlar mıydı? Çünkü öldürdüğüm kişi sıradan biri değildi. Yaşayan en varlıklı ve dokunulmaz adamlardan birini öldürmüştüm. Nefsi müdafaa olup olmaması önemli değildi. Onun gibi adamlar öldüklerinde bile akıl almaz şeylerden paçayı sıyırabiliyorlardı.

Ve benim onun yaptıklarını anlatmam gerekiyordu. Hem de hepsini.

Midem bulanmaya başladı.

Fakat başka seçeneğim yoktu, teslim olmam gerekiyordu. Yoksa...

Mutfağımızda kan kaybetmeye devam eden bu canavarın, bir tanıdığının tanıdığı falan vardı. Pis işleri temizleyebilen biri. O kişiyle konuşmak için ruhumun bir parçasını satmam yeterliydi.

Polis olmayacak, sorgulama olmayacak, koruyucu aile ya da hapishane olmayacaktı.

Doğrusunu söylemem gerekirse, ruhumdan geriye kalan her şeyi alsalar da önemli değildi. Tek istediğim bu işten yakayı sıyırmaktı.

Çöp kutusuna koştum, ellerim titrediği için kapağını açmakta zorlandım. Açmamla içindeki kartviziti kapıp garip iletişim bilgilerini okumam bir oldu. Üzerinde tek cümle yazılıydı ve yapmam gereken yalnızca bunu yüksek sesle okumaktı.

İçim korkuyla doldu. Bu işin geri dönüşü yoktu.

Bakışlarım mutfağa kaydı. *Geri dönmek* için artık çok geç.

Kartı elimde buruşturdum. Derin bir nefes alarak kartın üzerindeki talimatı yerine getirdim.

"*Pazarlıkçı, seninle bir anlaşma yapmak istiyorum.*"

BÖLÜM 1

Günümüz

ÖNÜMDEKİ MASAYA BİR DOSYA DÜŞTÜ. "Postan var, kızım."

Dumanı tüten kahve kupasını ağzımdan indirdim, bakışlarım dizüstü bilgisayarımdan ona kaydı.

İş ortağım ve en yakın arkadaşım Temperance "Temper" Darling –yemin ederim gerçek ismi buydu– masamın karşısında, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle duruyordu.

Karşımdaki sandalyeye kendini bıraktı.

Ayaklarımı masamdan indirdim ve uzanıp dosyayı yanıma çektim.

Başıyla dosyayı işaret edip, "Bu kolay paraydı, kızım," dedi.

Hepsi kolay paraydı ve bunu o da biliyordu.

Bakışları, tıpkı kendi odasına benzeyen kutu gibi ofisimde şöyle bir gezindi.

"Müşteri ne kadar teklif ediyor," diye sordum ve ayağımı yine masanın ucuna attım.

"Hedefle tek bir görüşme için yirmi bin. Kadın hedefi ne zaman ve nerede durduracağını şimdiden biliyor."

Islık çaldım. Gerçekten de kolay paraydı.

"Hedefle buluşma saati kaç?" diye sordum.

"Bu akşam sekizde Flamencos'ta. Şunu bilmelisin ki orası oldukça lüks bir restoran, yani..." Bakışları eski püskü botlarıma kaydı. "Bunları orada giyemezsin."

Gözlerimi devirdim.

"Ah bu arada, adam oraya arkadaşlarıyla gelecek."

Ben de burada oturmuş eve biraz erken gitmek için sabırsızlanıyordum.

"Müşterinin ne istediğini biliyor musun?" diye sordum.

"Müşteri, hedefimiz olan amcasının, annesi ile büyükannesinin vesayetini kötüye kullandığını düşünüyor. İkisi bu konuyla ilgili mahkemeye çıkacak. Müşterimiz bazı yasal belgeleri kurtarıp itirafı doğrudan hedefin ağzından almak istiyor."

Şimdiden, aşina olduğum bir keyifle tenim parlamaya başlamıştı. Bu, bana yaşlı bir kadına yardım etme fırsatı ve kendi ailesine tuzak kuran, yani en kötü suçlardan birini işleyen adamı cezalandırma şansı veriyordu.

Temper tenimin parladığını fark edip bakışlarını oraya odakladı. Kendine gelmeden önce bana doğru uzandı. Parıldayan tenime onun bile bağışıklığı yoktu.

Başını iki yana salladı. "Kızım, sen kaçık bir orospu çocuğusun."

Bu tartışılmaz bir gerçekti.

"Tencere dibin kara."

Burnundan güldü. "Bana Batının Kötü Cadısı* diyebilirsin."

Ancak Temper bir cadı değildi. O çok daha güçlü bir şeydi.

Telefonunu kontrol etti. "Siktir," dedi. "Kalıp sohbet etmek isterdim ama benim hedef bir saatten daha kısa bir süre sonra Luca's Deli'de olacak ve Los Angeles'ın öğle trafiğine bakılırsa... 405. Cadde'yi Kızıldeniz gibi ikiye ayırmak zorunda kalmayı hiç istemiyorum. Öyle şeyler şüphe çekiyor." Ayağa kalkıp telefonunu cebine attı. "Eli ne zaman dönüyor?"

Eli, arada sırada bizimle ve bazen de doğaüstü polis gücü olan Politia'yla çalışan bir ödül avcısıydı. Aynı zamanda benim de erkek arkadaşımdı.

"Üzgünüm Temper ama bir hafta daha uzakta olacak." Bunu söylerken biraz rahatladım.

Böyle hissetmem yanlıştı, değil mi? Yani erkek arkadaşım burada değilken yalnız vakit geçirmekten keyiflenmem... Eli'yın sevgisini boğucu bulmam da yanlıştı muhtemelen. Bunun verdiği anlamdan korkuyordum, özellikle de en başta çıkmamamız gerektiğini düşündüğümden.

Kitaptaki ilk kural meslektaşlarınızla ilişki yaşamamaktı. Altı ay önce, bir akşam iş çıkışı içmeye gittik ve sanki hiç var olmamış gibi bu kuralı çiğnedim. Ve sonra bir daha, bir daha ve bir daha çiğneyerek kendimi istediğimden bile emin olmadığım bir ilişkinin içinde buldum.

"Üff," dedi Temper, başını geriye doğru attığında bukleleri oynadı ve bakışları tavana dikildi. "Eli uzaktayken kötü adamlar sürekli ortalığı karıştırmaya bayılıyor." Kapıya yöneldi ve anlamlı bir bakışla ofisimden ayrıldı.

* Batının Kötü Cadısı, Amerikalı yazar L. Frank Baum tarafından yazılan Oz Büyücüsü romanında yer alan kurgusal bir karakterdir. (e.n.)

Bir süre dosyaya baktıktan sonra onu elime aldım.

Özel bir vaka değildi. Özellikle acımasız ya da zor bir yanı yoktu. Masamın çekmecelerinden birinde sakladığım Johnnie Walker'a ihtiyaç duyabileceğim bir şey değildi. Ancak her halükarda onu istediğimi, şişeyi çıkarmak için elimin seğirdiğini fark ettim.

Bu dünyada çok fazla kötü insan vardı.

Parmaklarımla masada ritim tutarken gözlerim bileğimin etrafındaki oniks bocuklarına takıldı.

Boncuklar ışığı yansıtmak yerine yutuyor gibi görünüyordu.

Çok fazla kötü insan ve unutulması gereken çok fazla anı...

AKŞAM SEKİZDE ŞATAFATLI restoranın kapısından girdiğimde içerisi loştu ve iki kişilik masaların her birinin üzerinde birer mum yanıyordu. Açıkça görülüyordu ki Flamencos zenginlerin romantik anlar yaşamak için geldiği bir yerdi.

Beni özel bir salona yönlendiren garsonu takip ederken topuklularımın parke zeminde çıkardığı hafif ses duyuluyordu.

Yirmi bin. Oldukça yüklü bir paraydı. Ancak ben bu işi parası için yapmıyordum. Gerçek şu ki ben bir bağımlılık uzmanıydım ve bu, en sevdiğim bağımlılıklardan biriyle alakalıydı.

Garson özel salonun kapısını açtı ve içeri girdim.

Bir grup insan geniş bir masanın etrafında dostça sohbet

ediyordu. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz sesler alçaldı. Masaya doğru hiçbir hamle yapmadım.

Gözlerim kırklı yaşlarının sonlarında ve kel olan Micky Fugue'a kaydı. Hedefim oydu.

İçimdeki sirenin açığa çıkmasına izin verdiğimde tenim parlamaya başladı. "Herkes dışarı." Sesim melodik, doğaüstü ve emrediciydi.

Konuklar hep birlikte ayağa kalktı, bakışları buğuluydu.

Bu benim mükemmel ve ürkütücü gücümdü. Bir sirenin gücü. İradeleriyle –ya da iradedışı– ben ne istersem onu yapmaya ve inanmaya zorlanmak.

Büyüleyici. Yasadışı. Ama umurumda bile değildi.

Yanımdan geçerlerken, "Akşam şahane geçti," dedim onlara. "Bu akşamı önümüzdeki günlerde tekrarlamak hepinizin hoşuna giderdi. Ah ayrıca, ben buraya hiç gelmedim."

Micky yanımdan geçerken onu kolundan yakaladım. "Sen kalıyorsun."

Diğer konuklar çıkarken o, sesimin ağına takılarak durdu. Buğulu gözleri bir an için titreşti ve tam o sırada bilinci garip gücümle savaşırken yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Sonra bu ifade yok oldu.

"Hadi oturalım." Onu tekrar yerine yönlendirdim ve yanındaki sandalyeye oturdum. "İşimiz bittiğinde gidebilirsin."

Hâlâ parlıyordum, gücüm her geçen dakika zirve yapıyordu. Seks ve şiddet gibi öteki dürtülerimi baskılamaya çalışırken ellerim hafiften titredi. Beni modern bir Jekyll&Hyde olarak düşünebilirsiniz. Çoğu zaman sadece Kıdemli De-

dektif olurum. Ancak ne zaman gücümü kullanmam gerekse içimden başka bir ben çıkıyordu. Siren, içimdeki canavarın ta kendisi; o sadece almak, almak ve almak istiyordu. İntikam almak için yok etmek, kurbanlarının korku ve şehvetiyle ziyafet çekmek istiyordu.

Baskı altında olmadan bunu itiraf etmem güç ama şunu söylemeliyim, onu kontrol etmek zordur.

Masanın ortasındaki sepetlerin birinden bir parça ekmek aldım ve konuklardan birinin henüz dokunmadığı tabağının üzerine küçük bir tabak çektim. Tabağa zeytinyağı döktükten sonra üzerine balzamik sirke ekledim ve ekmeğimi bandırarak bir ısırık aldım.

Yanımdaki adamı süzdüm; özel dikim takım elbisesi şişkin göbeğini gizliyordu. Bileğinde bir Rolex vardı. Dosyada muhasebeci olduğu yazıyordu. Muhasebecilerin iyi kazandığını biliyordum, özellikle de burada, ama Los Angeles'ta bu kadar iyi kazanmıyorlardı.

"Neden doğrudan konuya girmiyoruz," dedim. Konuştuğum sırada, diyalogumuzu kameraya kaydetmesi için telefonumu ayarladım. Bir aksilik çıkma olasılığına karşı ses kayıt cihazını çıkardım ve onu da başlattım.

"Konuşmamızı kaydedeceğim. Bu görüşmeyi onaylıyorsanız lütfen yüksek sesle evet deyin."

Micky, sesimdeki büyüyle savaşıyormuş gibi kaşları çattı. İşe yaramıyordu. Sonunda, "Evet," dedi dişlerini sıkarak. Bu adam aptal değildi; ona olanları anlamıyor olabilirdi ancak oyuna gelmek üzere olduğunun, hatta çoktan geldiğinin farkındaydı.

Onay verdiği an başladım.

"Annenden zimmetine para mı geçiriyorsun?" Bunamış, ölümcül hastalığı olan annesinden. Dosyayı okumamalıydım. Vakalara duygularımı karıştırmamam gerekiyordu ama konu yaşlılar ve çocuklar olduğunda kendimi sonunda öfkelenmiş bir halde buluyordum.

Bu akşamın da aşağı kalır yanı yoktu.

Ekmekten bir lokma daha aldım ve onu izledim.

Ağzını açtı...

"Şu andan itibaren görüşmemiz bitene kadar yalnızca doğruları söyleyeceksin," diye emrettim, kelimeler ağzımdan hararetle çıkmıştı.

Durdu ve söylemeye yeltendiği şey dudaklarında yitip gitti. Devam etmesi için bekledim ama etmedi. Artık yalan söyleyemediği için gerçekleri itiraf etmesi an meselesiydi.

Micky büyüyle mücadele etse de bu boşuna bir çabaydı. Sakin ifadesine karşın terlemeye başlamıştı.

Sanki hiçbir şey olmuyor gibi yemeye devam ettim.

Yanaklarının rengi çekildi. Nihayet boğulur gibi, "Evet... Lanet olsun, nasıl..."

"Sessiz ol." Ânında konuşmayı kesti.

Hasta manyak. Ölmekte olan annesinden para çalıyordu. O tatlı kadının hayattaki en büyük hatası bu sefil yaratığı doğurmuş olmaktı.

"Ne kadar zamandır bunu yapıyordun?"

Gözleri öfkeyle parladı. İradesine yenilip dişlerini sıkarak, "İki yıldır," dedi ve bana kötü kötü baktı.

Ekmeğin kalan kısmını sindire sindire yedim.

En sonunda, "Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"O parayı kullanmıyordu ve bana lazımdı. Geri verecektim," dedi.

"Ah, öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ne kadar... Borç aldın?" diye sordum.

Sessizlik birkaç saniye sürdü. Micky'nin al basan yanakları gittikçe daha da kızardı. Nihayet, "Bilmiyorum," dedi.

Daha da yaklaşarak eğildim. "İlk tahminini söyle."

"Belki iki yüz yirmi bin kadar."

Bu rakamı duymak bile bir parça öfkelenmeme neden oldu. "Peki, ona ne zaman geri ödeyecektin?" diye sordum.

"Ş-şu anda," diye kekeledi.

Tabii ya, ben de Sheba kraliçesiydim zaten.

"Şu anda hesaplarında ne kadar para var?" diye sordum.

Su bardağına uzandı ve cevaplamadan önce büyük bir yudum içti. "B-ben yatırım yapmayı severim."

"Ne kadar para var?"

"On iki binin biraz üzerinde."

On iki bin dolar.

Annesinin kasasını boşaltmıştı ve burada krallar gibi yiyip içiyordu. Ancak bu gösterişinin arkasında, adamın elinde yalnızca on iki bin doları vardı ve her iddiasına varım ki o para da yakında suyunu çekecekti. Bu tür adamların parmakları yağlı olurdu; para, parmaklarının arasından kayar giderdi.

Ona hüsranla baktım. "Doğru cevap bu değildi. Şimdi," dedim, içimdeki siren daha acımasız olmamı istiyordu. "Para nerede?"

Cevap vermeden önce terli üstdudağı seğirdi. "Gitti."

Uzanıp kamerayı ve kayıt cihazını kapattım. Müşterim istediği itirafı almıştı. Ama ne yazık ki Micky'le işim bitmemişti.

"Hayır," dedim, "gitmedi." Yalnızca beni iyi tanıyan birkaç insanın fark edebileceği şekilde ses tonum değişti.

Kafası karışınca kaşları tekrar çatıldı.

Ceketinin yakasına dokundum. "Bu güzel bir takım, hem de çok güzel. Ve saatin de Rolex; bu saatler hiç de ucuz değil, doğru mu?"

Büyüm başını iki yana sallamasını sağladı.

"Doğru," dedim doğrulayarak. "Görüyor musun, senin gibi adamların parası öyle bir anda bitmiyor. O paralar... Ona ne diyorsun?" Etrafıma bakıp kelimeyi bulmaya çalıştım ve sonra parmağımı şıklattım. "Yatırım. Yatırımlarını biraz inceledim ama hepsi o." Yaklaşarak eğildim. "Şimdi biraz daha derinden inceleyeceğiz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Artık Micky'yi görebiliyordum; büyü tarafından kontrol edilmeyen, ben bu odaya girmeden önceki Micky'yi. Kurnaz ve güçsüz adamı. Olanların bütünüyle farkındaydı.

"K-kimsin sen?" Ah, gözlerinde korku vardı. Siren buna karşı koyamazdı. Uzanıp yanağını okşadım. "B-ben..."

"Sen şimdi yerine oturacaksın ve beni dinleyeceksin, Micky," dedim. "Tek yapabileceğin şey bu; çünkü şu anda *güçsüzsün*."

BÖLÜM 2

Mayıs, sekiz yıl önce

MUTFAKTAKİ HAVA, SANKİ BİR seraba bakıyormuşum gibi dalgalandı ve sonra o adam aniden gelerek ev kendisininmiş gibi odayı doldurdu.

Pazarlıkçı.

Vay be, işe yaramıştı.

Gözümün gördüğü tek şey 1.80 boylarında, deri bir iple bağlanmış dolgun beyaz saçları olan bir adamdı. Pazarlıkçı'nın sırtı bana dönüktü.

Sessizliği bir ıslık böldü. "Bu adam ölü," dedi, yaptığım işe bakarak. Cesede doğru yaklaşırken ağır botları yerde ses çıkarıyordu.

Simsiyah giyinmişti ve tişörtü omuzlarına dar geliyordu. Bakışlarım dövmeyle kaplı sol koluna takıldı.

Callie, başına ne iş açtın sen?

Pazarlıkçı botunun ucuyla cesedi dürttü. "Hımm, haklıymışım. Neredeyse ölmüş."

Bu beni kendime getirdi.

"Ne?" Hâlâ yaşıyor olamazdı. Damarlarımda dolaşan korku. yaşayan, nefes alan bir şeye dönüşmüştü.

"Bu sana teklif edebileceğinden daha pahalıya mal olacak ama yine de istersen onu canlandırabilirim."

Canlandırmak mı? Bu adamın kafası mı güzeldi?

"*Canlı* olmasını istemiyorum," dedim.

Pazarlıkçı döndü ve ilk defa onu düzgünce görebildim.

Baktım, baktım... Onu ürkünç biri olarak hayal etmiştim ama karşımdaki adam kötü olmasına rağmen ürkünç değildi.

Yanından bile geçmiyordu.

Pazarlıkçı, yalnızca birkaç erkekte görebileceğiniz kadar mükemmeldi. Güçlü çenesi ve gözlerindeki acımasız parıltıya rağmen çirkin değildi. Yüzü simetrikti ve her bir ifadesinde erkeklerden çok kadınlarda görebileceğiniz bir zenginlik vardı; belirgin elmacıkkemikleri, acımasız, kıvrımlı dudakları ve parlayan gümüşi gözleri. Ama kadınsı görünmüyordu. Geniş, kaslı vücuduna ve serseri kıyafetlerine bakıldığında bu imkânsızdı.

Yalnızca çok güzel bir adamdı.

Gerçekten çok güzel bir adamdı.

Beni baştan ayağa süzdü. "Hayır."

Ona sorgular gözlerle baktım. "Neye hayır?"

"Reşit olmayanlarla iş yapmıyorum."

Hava parıldadı, *aman Tanrım*, gidiyordu.

"Bekle-bekle!" Uzanıp kolunu yakaladım. Artık parıldayan sadece hava değildi. Tenim de parlıyordu. Bu son zamanlarda çok sık oluyordu. Tenim hafifçe parlıyordu.

Duraklayıp koluma baktı. Gözlerinden bir şey geçti, şaşkınlıktan daha öte, heyecandan daha vahşi bir şey. Oda kararmış gibiydi ve yemin ederim, arkasında büyük ve kıvrımlı bir şey gördüm.

Ama bu şey göründüğü gibi kayboldu.

Gözlerini kıstı. "Nesin sen?"

Elim boşluğa düştü. "Lütfen," diye yalvardım. "Gerçekten bir anlaşma yapmam gerekiyor."

Pazarlıkçı iç geçirdi, daha çok bir sitem gibiydi. "Dinle, ben reşit olmayanlarla anlaşma yapmıyorum. Polise git." Sesindeki ilgisizliğin aksine koluma dikkatle bakmaya devam ediyordu. Yüzünde artık mesafeli, sıkıntılı bir ifade vardı.

"*Yapamam*." Ah bir bilseydi. "Lütfen, bana yardım et."

Bakışları elimden yüzüme kaydı.

Pazarlıkçı dişlerini gıcırdatıp sanki kötü bir koku almış gibi kaşlarını çattı. Kana bulanmış darmadağınık hâlime baktı. Dişlerini daha fazla gıcırdattı.

Bakışları odada gezinip üvey babamda takılı kaldı. Ne görüyordu? Bunun bir kaza olduğunu bilebilir miydi?

Dişlerim takırdamaya başladı. Kollarımı sıkıca göğsümde kavuşturdum.

Kendine engel olamayarak gözlerini bana çevirdi; bakışları hafifçe yumuşasa da hemen eski sertliğine geri döndü.

"Kim o?"

Yutkundum.

"Kim o dedim?" Pazarlıkçı yineledi.

"Üvey babam," dedim boğuk bir sesle.

Gözlerini kırpıştırmadan bana baktı. "Bunu hak etti mi?"

Titrek bir nefes verdim, engel olamadığım bir damla gözyaşı aktı. Sözsüz bir şekilde başımla onayladım.

Pazarlıkçı uzun bir süre beni inceledi, bakışları yanağımdan süzülen gözyaşına kaymıştı.

Yüzünü buruşturarak bakışlarını çevirdi. Eliyle ağzını ovuşturdu, iki adım geri gittikten sonra bana döndü. "*Tamam*," dedi sinirle. "Sana yardım edeceğim..." –daha fazla diş gıcırdatmasından ve yanağımdaki gözyaşına yan bir bakış attıktan sonra– "... ücretsiz." Bu sözleri kelimenin tam anlamıyla boğulurcasına söylemişti. "Yalnızca bu seferlik. Bunu yalnızca bu yüzyılda yaptığım hayır işi olarak gör."

Ona teşekkür etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırıp gözlerini sıkıca kapatarak, "*Yapma*," dedi.

Gözlerini açıp bakışlarını odada gezdirdi. İçinden büyünün yükseldiğini hissedebiliyordum. Dünyamızın bu doğaüstü yanının farkındaydım. Üvey babam imparatorluğunu büyü yetenekleriyle kurmuştu.

Yine de bu tür bir büyünün yapıldığını ilk kez görüyordum; cevabı açıklanamayacak şeyleri meydana getirebilen bir büyü. Kan yerden, tezgâhtan sonra da kıyafetlerimden, saçımdan ve ellerimden silindiğinde şaşkınlıkla nefes aldım.

Bunları kırık şişe takip etti. Bir saniye önce oradayken şimdi yok olmuştu. Bu nasıl bir büyüyse artık, odanın içinde dolanırken tenimi karıncalandırıyordu.

Suç mahalliyle işi biten Pazarlıkçı cesede doğru yürüdü.

Yanına vardığında durakladı, merakla ölü adama baktı. Sonra hareketsizce bekledi. "Bu tahmin ettiğim kişi mi?"

Sanırım şu an Pazarlıkçı'ya, piyasadaki en güçlü borsa

analisti ve iyi bir ücret karşılığında gelecekle ilgili bilmek istediğiniz her şeyi size verebilecek *namı diğer* Hugh Anders'ı öldürdüğümü söylemek için doğru bir zaman değildi. Bir uyuşturucu pazarlığı bozulma tehlikesine girdiğinde, hayatınızla ilgili tehdit önemsiz ya da ciddi olsun fark etmez, düşmanınız tarafından öldürülürdünüz. O kişi dünyanın en iyi kâhini değilse bile en azından en zenginiydi. Tabii ki bu zenginlik bile onu ölümden kurtaramamıştı.

İroniye gel.

Pazarlıkçı bir dizi küfür sıraladı.

"Lanet olasıca sirenler," diye mırıldandı. "Kötü talihini bana da bulaştırıyorsun."

Sirenlerin talihsizliğe yatkınlıklarını gayet iyi bildiğim için bu sözüyle irkildim. Anneme erken hamilelik ve erken ölüm getiren şey de buydu.

"Hiç akraban var mı?" diye sordu.

Altdudağımı ısırıp başımı iki yana salladım ve kollarımı sıkıca kendime doladım. Bu dünyada bir başımaydım.

Tekrar küfretti.

"Kaç *yaşındasın*?"

"İki hafta sonra on altı olacağım." Yıllardır beklediğim doğum günü. Doğaüstü topluluklarda on altı yaşında reşit olurdunuz. Ancak bu gerçek şu anda bana karşı işleyebilirdi. O sihirli yaşa eriştiğimde bir yetişkin olarak yargılanırdım.

Özgürlüğüme iki hafta kalmıştı. Yalnızca iki hafta. Ve sonra bu oldu.

"Nihayet," iç geçirdi, "güzel bir haber. Valizlerini topla. Yarın Man Adası'na taşınıyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım, aklım yavaş işliyordu. "Ne? Bir dakika, yarın mı?" Taşınıyor muydum? Bu kadar erken mi? Bu düşünce başımı döndürdü.

"Peel Akademisi'nin birkaç hafta içerisinde başlayacak yaz kursları var," dedi.

İrlanda ve İngiltere arasında bir ada olan Man Adası'ndaki Peel Akademisi ilk doğaüstü yatılı okuldu. Uzun zamandır oraya gitmeyi hayal ediyordum ve artık gidebilecektim.

"Bu derslere girmeye başlayacaksın ve kimseye lanet olasıca Hugh Anders'ı öldürdüğünü söylemeyeceksin."

Bunun üzerine irkildim.

"Tabii eğer," diye ekledi, "seni burada, bu karmaşanın içinde bırakmamı istersen o başka."

Ah, Tanrım. "Hayır, lütfen kal!"

Tekrardan efkârlı bir iç çekti. "Ben cesetle ve yetkililerle ilgilenirim. Soran olursa kalp krizi geçirdi," dedi.

Pazarlıkçı benden tarafa meraklı gözlerle baktıktan sonra bana kızgın olduğunu hatırladı. Parmaklarını şıklatınca ceset havaya kalktı. Cesedin mutfağımda, havada süzüldüğünü idrak etmem birkaç saniye sürdü.

Pazarlıkçı hiç etkilenmiş görünmüyordu. "Bilmen gereken bir şey var mı?"

"Hı?" Bakışlarım havada süzülen cesede takılı kalmıştı. Çok ürkütücüydü.

"Bana bak," diye patladı Pazarlıkçı.

Dikkatimi hemen ondan tarafa çevirdim.

"Büyünün zamanla silinme ihtimali var. Ben güçlü olabilirim ama siz sirenlerin tepesinde kara bulut gibi gezinen o

küçük, sevimli lanet benim sihrimi bile yok edebilir." Bana gücünün yetersiz kalabileceğini söylerken bile bir şekilde kibirli görünmeyi başarıyordu.

"Öyle bir durumda ne olur?" diye sordum.

Pazarlıkçı güldü. Tam bir şerefsizdi. Çoktan profilini çıkarmıştım.

"O zaman kadınsı hilelerini kullanmaya başlasan iyi edersin, Melek," dedi gözleri bana kayarken. "Onlara ihtiyacın olacak."

Bu son sözlerden sonra Pazarlıkçı, öldürdüğüm adamla beraber ortadan kayboldu.

Günümüz

GÜÇ.

Bu bağımlılığımın özüydü. Güç. Bir keresinde bunun ağırlığı altında ezilmiştim; neredeyse beni yutup yok ediyordu.

Ancak bu çok uzun zaman önceydi. Artık mutlak güç bendim.

Restoranın özel salonu mum ışıkları altında hafif aydınlıktı. Micky'ye doğru eğildim. "Şimdi şöyle yapacaksın. Zimmetine geçirdiğin paraları annene geri vereceksin."

Birkaç dakika önce boş bakan gözleri şimdi bana odaklanmıştı. Bakışlar öldürebilseydi...

"Seni. Sikerim."

Gülümsedim. Tehlikeli göründüğümün farkındaydım.

"Şimdi beni dikkatle dinle, çünkü bu sana son uyarım: Benim kim olduğuma dair tek bir fikrin olmadığını biliyorum ama seni temin ederim ki hayatını zindana çevirebilirim ve bunu yapmayı düşünecek kadar da pisliğim. Kısaca ya değer verdiğin her şeyi kaybedeceksin ya da saygılı olacaksın."

Sıradan ölümlüler doğaüstü yaratıkların varlığından haberdardı ancak bizler –ölümlülerin gözü korktuğunda cadı avı gibi boktan eğlencelere başvurma eğilimlerini bildiğimizden– kendimizi sihir yeteneği olmayan insanlardan uzak tutardık.

Çantama uzandım.

"Eh, kendi kendine iyi bir evlat olmayı beceremiyorsan sana yardımcı olayım," dedim sohbet edercesine. Çantamdan bir kalemle müşterimin bana verdiği belgeleri çıkardım.

Micky'nin tabağını kenara itip belgeleri önüne koydum.

Müşterimin avukatı tarafından düzenlenmiş yazılı suç itirafı ve senet.

"Çaldığın her kuruşu geri ödeyeceksin; *hem de* yüzde on faizle."

Micky sessizce homurdandı.

"Yüzde on beş faiz mi dedin?" Başını öfkeyle iki yana salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi, belgelere göz atman için sana on dakika vereceğim ve sonra onları imzalayacaksın."

O on dakikayı Micky'nin konuklarının geride bıraktığı yiyecekler ile şarapları tatmakla geçirdim ve ayakkabılarımı çıkarıp kenara attım... çünkü öf, *topuklulardan* nefret ediyordum.

Süre dolduğunda belgeleri Micky'den aldım. Sayfaları karıştırırken gözümün ucuyla adama baktım. Yüzü şu anda sağlıksız bir şekilde terle kaplıydı ve bahse girerim takımının ceketini çıkarırsa koltuk altlarında kocaman ter halkalarını görebilirdim.

Sayfalara göz atmayı bitirdiğimde onları tekrar çantama attım.

"Burada işimiz neredeyse bitti."

"Neredeyse mi?" Öyle bir söyledi ki sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı.

"Seni birkaç önemsiz imzadan sonra rahat bırakacağımı düşünmedin herhalde?" Başımı iki yana salladım. Artık tenim, salonu loş ışıktan daha çok aydınlatıyordu. İçimdeki siren, kurbanıyla oynamaya bayılıyordu. "Ah Micky, hayır hayır hayır."

Ve işte böylece Micky'le oynamayı bırakıp son darbeyi indirmeye yeltendim. Öne doğru eğilip elimden geldiği kadar güçlü bir sesle, "Hatalarını düzelteceksin. Bunu bir daha asla yapmayacaksın ve hayatının geri kalanını iyi bir birey olmaya adayıp annenin affını kazanmaya çalışacaksın," dedim.

Başını evet anlamında salladı.

Çantamı aldım. "İyi bir evlat ol. Olmadığını, kötü bir şey yaptığını duyarsam seninle tekrar karşılaşırız ve bunun olmasını hiç istemezsin."

Başını iki yana salladı, ifadesi boştu.

Ayağa kalktım. Buradaki işim bitmişti.

***

TEK YAPMANIZ GEREKEN bir emir vermekti.

Var olduğumu unut. Puf, varlığım hafızanızdan silinip giderdi.

Başka yöne bak. Bakışlarınız benim dışımda olan bir şeylere kayardı.

Bana en gizli sırrını anlat. Ağzınız aklınıza ihanet ederdi.

Servetini bana ver. O dakikada banka hesabınızı boşaltırdınız.

Boğul.

Boğul. Boğul. Boğul. Ölürdünüz.

Bu eskiden, sirenlerin denizcileri ölüme ikna etmeleriyle ünlendikleri zamanlarda, içlerinden birinin en sevdiği yöntemdi.

Boğul.

Bazen kendi düşüncelerimle baş başa kaldığımda –ki bu sık sık oluyordu– kayalıklarda oturup denizcilere seslenerek onları ölüme çeken o kadınları merak ediyordum. Gerçekten de böyle mi yapıyorlardı? Gerçekten de o adamların ölmesini mi istiyorlardı? Neden özellikle denizcileri avlıyorlardı? Efsaneler bunu asla açıklamıyordu.

Onlardan herhangi biri benim gibi miydi, güzellikleri onlara güç sağlamadan önce kurban olmalarına neden olmuş muydu diye merak ediyordum. Bu kadınlar dile gelmeden önce, o denizcilerden bazıları onlara bir yerlerde zarar mı vermişti? Öfkeli ve bıkkın bir şekilde, benim yaptığım gibi güçlerini suçluları cezalandırmak için mi kullanmışlardı?

Merak ediyorum; masalların ne kadarı doğru, kurbanların kaçı masumdu. Ben kötü adamları avlıyordum. İntikamımı bu şekilde alıyordum. Bağımlılığım buydu.

Malibu'daki sahil evime giden merdivenleri çıktım, topuklularımın üzerinde durmaktan ayaklarım ağrıyordu. Önümdeki evin ahşap kaplamasındaki barut rengi boyalar soyulmuş, çatının kiremitleri boyunca canlı yeşil yosunlar yükselmişti. Burası benim mükemmel kusurlu evimdi.

İçeri girdim, burada hava okyanus gibi kokardı. Basit bir evdi. Üç yatak odası vardı ve fayans kaplı mutfak tezgâhının köşeleri kırıktı. Yerde çıplak ayakla yürüyecek olursanız parmaklarınızın arasına kum dolardı. Oturma odası ile yatak odası okyanusa bakıyordu ve her iki odanın da arka duvarları arka bahçeye açılan devasa sürgülü cam kapılardan oluşuyordu.

Küçük arka bahçemin ötesinde gün batıyordu. Evimin üzerine kondurulduğu falezden aşağı inen ahşap bir merdiven vardı ve aşağıda da Pasifik Okyanusu'nun buz gibi suları, kumlu Kaliforniya kıyılarını –ve eğer izin verirseniz ayaklarınızı da– öpüyordu.

Burası benim mabedimdi. İki yıl önce emlakçı bana burayı gösterdiği an bunu anlamıştım.

Evimin karanlığında yürüdüm ve ışıkları yakma zahmetine bile girmeden kıyafetlerimi bir bir çıkardım. Onları düştükleri yerde bıraktım. Yarın kaldırırdım, bu akşam önce denizle sonra da yatağımla bir randevum vardı.

Oturma odamın pencerelerinden ay ışıl ışıl parlıyordu. Kalbim sonsuz bir özlemle doldu.

Eli'yın dolunay geçene kadar benden uzak durmasına içten içe seviniyordum. Bir kurtadam olduğu için dolunayın gerçekleştiği haftayı kapsayan Kutsal Yedi'de uzaklaşması gerekiyordu; çünkü kurda dönüşürken değişimini kontrol edemiyordu.

Bu tarihlerde yalnız kalmak için benim de kendimce sebeplerim vardı. Eli'yla ya da geçmişimle hiçbir ilgisi olmayan bazı sebepler.

Yatak odasına girdiğimde kot pantolonumu çıkarıp mayomu kaptım. Tam arkama uzanıp sutyenimi açıyordum ki üzerime bir gölge düştü.

Boğazımdan yükselen çığlığı bastırdım. Işık düğmesini bulana kadar elimi yanımdaki duvarda gezdirdim ve sonra odamın ışıklarını açtım.

Önümdeydi. Pazarlıkçı yatağıma uzanmıştı.

BÖLÜM 3

Ekim, sekiz yıl önce

"MERHABA BEN POLITIA'DAN Müfettiş Garrett Wade. Size babanızın ölümüyle ilgili birkaç soru sormak istiyorum..."

Mesajı dinlerken ellerim titremeye başladı. Bu olayı Politia mı araştırıyordu? Onlar FBI'ın doğaüstü ve daha korkutucu versiyonu gibiydiler.

Soruşturma yapılmaması gerekiyordu. Yetkililerin bu işten uzak durması gerekiyordu. Pazarlıkçı böyle olmasını sağlamıştı.

Siz sirenlerin tepesinde kara bulut gibi gezinen o küçük, sevimli lanet benim sihrimi bile yok edebilir.

Yavaşça yatağıma oturdum ve şakaklarımı ovdum. Telefonu hâlâ elimde sıkı sıkı tutuyordum. Yurt odamın penceresine yağmur vuruyor, Peel Kalesi manzaramı kapatıyordu. Tüm derslerimi o kaleden bozma akademi binasında görüyordum.

Kaderimin değiştiği geceden bu yana yalnızca beş ay geçmişti. Beş ay. Özgürlüğümün tadını çıkarmak için çok

kısa ama yetkililerin gözünde yeniden masum görünmek için oldukça uzun bir süreydi.

Pazarlıkçı'nın teklifini kabul ettiğim anda bu fırsatı kaçırmıştım.

Peel Akademisi ve burada kurduğum yaşam elimden alınabilirdi. Hem de her an.

Derin bir nefes aldım.

Görünüşe göre önümde üç seçenek vardı. Birincisi, kendim için kurduğum bu hayattan vazgeçerek kalabilirdim. İkincisi müfettişi arayabilir, beni sorgulamasına izin verir ve bundan iyi bir sonuç çıkmasını umabilirdim.

Ya da üçüncüyü yapar, Pazarlıkçı'yla iletişime geçip bunu çözmesini sağlayabilirdim. Yalnız bu kez ona borçlanacaktım.

Bu en kolay seçimdi.

Yatağımdan kalkıp dolabıma yöneldim. Üst raftan bir ayakkabı kutusu çıkarıp kapağını kaldırdım. Pazarlıkçı'nın siyah kartviziti diğer ıvır zıvırların altına gizlenmişti, üzerindeki bronz yaldızlı harfler onu ilk elime aldığım günden beri biraz solmuştu.

Kartı kutudan çıkarıp elimde evirip çevirdim. Ona bakmak o geceyi tüm kanlı detaylarıyla geri getirmişti.

Yalnızca beş ay geçtiğine inanamıyordum.

Hayatım artık çok farklıydı; geçmişimi gömmek için çok çabalamıştım.

Bir zamanlar zayıf olan ben artık güçlüydüm. Bir insanın iradesini tersine çevirebilen ve hatta istersem o iradeyi yok edebilen bir siren olmuştum. Bu bilgi, her sabah uyandığım-

da üzerime geçirdiğim ve yalnızca gece geç saatlerde, hatıralarıma yenik düştüğümde üzerimden çıkardığım bir tür zırh gibiydi.

Başparmağımı kartın üzerinde gezdirdim. Bunu yapmama gerek yoktu. Onunla bir daha iletişime geçmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Onunla en son görüşmemde –kelimenin tam anlamıyla– cinayetten yırtmıştım. Bir daha bu kadar şanslı olabileceğimi sanmıyordum.

Yine de bu, çok *kötü üç seçeneğin arasında en iyi olandı.*

Bu yüzden, hayatımda ikinci kez Pazarlıkçı'yı çağırdım.

Günümüz

KAPININ GİRİŞİNDE donup kaldım.

Pazarlıkçı yatağımın başlığına yaslanmıştı ve tam bir yırtıcı gibiydi. Güç ve tehlike saçan parlak gözlerle bana bakıyordu. Ayrıca yatağımda fazla rahat görünüyordu.

Yedi yıl olmuştu. O hayatımdan çıkalı yedi uzun yıl geçmişti. Ve şimdi buradaydı, aramıza onca yıl girmemiş gibi yatağıma uzanmıştı. Buna nasıl tepki vermem gerektiğine dair zerre kadar fikrim yoktu.

Bakışları ağır ağır üzerimde gezindi. "Seni son gördüğümden beri iç çamaşırı konusunda kademe atlamışsın."

Tanrım, pantolonsuz yakalanmıştım.

Sözlerinin beni rahatsız etmesini umursamadım. Beni en son gördüğünde kara sevdaya düşmüş bir ergendim ve o, benimle hiçbir şey yapmak istememişti.

"Merhaba, Desmond Flynn," dedim tam adını söyleyerek. Bunu bilen birkaç kişiden biri olduğuma oldukça emindim ve bu bilgi onu savunmasız hâle getiriyordu. Şu anda üzerimde sadece iç çamaşırımla *Pazarlıkçı'nın odamda olduğu* gerçeğini kavramaya çalışıyorken onun savunmasız kalması şarttı.

Sakin, için için yanar bir şekilde gülümsedi; bu, kalbimi sıkıştırırken aynı zamanda midemi burmuştu. "Bu akşam sırları ortaya dökmek isteyeceğini düşünmemiştim, Callypso Lillis," diye cevapladı.

Pazarlıkçı gözleriyle tenimin açıkta kalan kısımlarını yiyip bitirirken kendimi yeniden o beceriksiz ergen gibi hissettim. Derin bir nefes aldım. Önümdeki adam tıpkı gençlik yıllarımdaki gibi görünse de ben artık o eski kız değildim.

Pazarlıkçı yine simsiyah kıyafetler giymişti, aynı heybetli vücuda ve çarpıcı yüze sahipti.

Odanın karşısına geçip banyo kapısının arkasında asılı duran pamuklu bornozu oradan alırken tüm bu zaman boyunca gözlerini üzerimde hissettim. Bornozu giyerken sırtımı ona döndüm.

Yedi yıl.

"Ne istiyorsun, Des?" diye sordum bornozu belime sararak.

Bu gayet normalmiş gibi davrandım. Onun evimde olması normaldi. Ama aslında normal değildi. Tanrım, hem de hiç normal değildi.

"Seni her zamanki gibi talepkâr gördüm."

Nefesi kulağımı gıdıkladığında yerimden sıçradım. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Pazarlıkçı'yla aramda bir adım bile yoktu, o kadar yakınımdaydı ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Yataktan kalkıp odanın diğer ucuna geldiğini duymamıştım. Gerçi buna şaşırmamıştım. Büyüyü büyük bir hünerle kullanıyordu; dikkat etmezseniz çoğu zaman farkına bile varmazdınız.

"Ne garip bir tavır," diye devam etti gözlerini kısarak, "özellikle de *bana* ne kadar borçlu *olduğun* düşünülürse." Sesi boğuk ve alçaktı.

Ona bu kadar yakın durunca yüzünün her detayını görebiliyordum. Çıkık elmacıkkemikleri, kemerli burnu, şehvetli dudakları ve biçimli bir çenesi vardı. Saçları o kadar solgundu ki beyaz gibi görünüyordu. Bir erkeğe göre hâlâ fazla güzeldi. O kadar güzeldi ki öyle yapmam gerektiği hâlde başka tarafa bakamıyordum.

Beni en çok büyüleyen yanı daima gözleri olmuştu. Gümüşün her tonundaydı, kömür grisi halkaların ortası açık renkken dışa doğru koyulaşıyordu. Gölgelerin ve ay ışığının renkleriydi.

Yalnızca insani ölçülerin ötesinde güzel olduğundan değil, uzun yıllar önce hassas kalbimi kırdığı için de onun yüzüne bakmak canımı yakıyordu.

Pazarlıkçı elimi avucunun içine aldı ve yedi yıl sonra ilk kez kollarındaki dövmelerle karşı karşıya geldim.

Birbirine geçmiş ellerimize bakarken bornozun kolunu sıyırıp oniks bileziğimi ortaya çıkardı.

Bileziğim kolumun tamamını kaplıyordu; her bir boncuk, Pazarlıkçı'dan satın aldığım bir iyiliği temsil eden büyülü senetti.

Bileğimi sağa sola çevirip çalışmasını inceledi. Elimi çekmeye çalıştıysam da bırakmadı. "Bileziğim sana hâlâ çok yakışıyor, Melek," dedi.

Bileziği. Çıkaramadığım tek takı. Kesilemeyecek kadar güçlü örümcek ipeğinden yapılmış olmasa bile onu bileğime bağlayan büyü, borçlarımı ödeyene kadar çıkarmama engel oluyordu.

Pazarlıkçı'nın tutuşu sıkılaştı. "Callie, bana çok fazla iyilik borcun var."

Bakışlarım onunkiyle buluşunca boğazım düğümlendi ve nefes alamadım. Bana bakışı, başparmağının yumuşak tenimde daireler çizmesi... Onun neden buraya geldiğini biliyordum. Onu yatağımda gördüğüm ilk andan beri biliyordum. İşte, yedi yıldır beklediğim o an gelmişti.

Nefesimi verdim. "Nihayet borçlarının karşılığını almaya geldin."

PAZARLIKÇI BANA CEVAP VERMEK YERİNE, diğer elini tuttuğu bileğimin üzerinde, on yedi sıra boncuğun her bir katmanında gezdirdi ve sonuna gelene kadar da durmadı... ta ki parmakları üç yüz yirmi iki boncuktan oluşan bileziğimin ucunu bulana kadar.

"Küçük bir *Doğruluk mu Cesaret mi* oyunu oynayacağız," dedi. Bakışları benimkilere kaydı, gözleri şeytani şekilde parlıyorlardı.

Kalbim göğüs kafesime karşı şiddetle çarpıyordu. Sonunda ödemesini almaya gelmişti. Ancak aklım bunu almıyordu.

Dudakları baştan çıkarıcı şekilde kıvrıldı. "Hangisi olsun Callie, doğruluk mu cesaret mi?"

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, hâlâ çok şaşkındım. On dakika önce biri bana Desmond Flynn'ın ödemesini almak için beni evimde bekleyeceğini söylese yüzüne gülerdim.

Sessizliğimi benim yerime doldurarak, "Cesaret o zaman," dedi neşeyle.

Korku kalbimi ele geçirdi. Pazarlıkçı, yüksek ödemeleriyle bilinirdi. Ve genellikle istediği şey para olmazdı; ona ihtiyacı yoktu. Hayır, o genellikle daha kişisel bir şey alırdı ve her geri ödemenin bir ek faizi olurdu. Üç yüz yirmi iki tane ödenmemiş iyilik borcum olduğu düşünülürse kıçım bile bu adama aitti. İsteseydi küçük bir köyü yok etmem için emir verirdi ve ben her bir boncuk sihirli bir şekilde yok olana kadar buna bağlı kalırdım.

Pazarlıkçı tehlikeli bir adamdı ve şu anda parmaklarının arasında bir boncuk yuvarlayarak kurnaz gözleriyle beni izliyordu.

Boğazımı temizledim. "Cesaret seçeneği ne?"

Cevap vermek yerine bileğimi bıraktı ve kişisel alanıma girdi. Bakışlarını asla üzerimden çekmeden başımı kavrayıp arkaya doğru yatırdı.

Ne yapıyordu?

Ona baktım. Dudaklarında minik bir gülümseme dans ediyordu ve üzerime eğilmeden önce bakışlarının derinleştiğini fark ettim.

Dudakları benimkilere değdiğinde kaskatı kesildim, daha sonra ağzı benimkine doğru hareket edince vücudum rahatladı.

İçimdeki siren uyanınca tenim parıldamaya başladı. Şehvet ve kan, onu tetikleyen şey buydu.

Elimi başımı tutan koluna doladım ve parmaklarımı bileğinin sıcak tenine bastırdım. Desmond'ın sert kaslarını tenimin altında hissedebiliyordum.

O gerçekti, bunlar gerçekti. Öpücük bitmeden ve o geri çekilmeden önce yalnızca bunu düşünecek kadar zamanım olmuştu.

Bileğime yönelen bakışlarını izledim. Bileziğimin en sonundaki boncuk bir an parladıktan sonra yok oldu. Cesaret seçeneği öpücüktü, Pazarlıkçı ilk ödemesini almıştı.

Parmaklarımı dudaklarıma dokundurdum, tadı hâlâ tenimdeydi. "Ama sen benden hoşlanmıyorsun ki," diye fısıldadım şaşkınlıkla.

Yüzüme uzandı ve parmaklarını parlayan tenimde gezdirdi. Sıradan bir erkek olsaydı eğer şu anda bütünüyle büyüme kapılmış olurdu. Ancak o başka bir şeydi.

Pazarlıkçı'nın gözleri parladı; hatırlamak için bir yılımı, unutmak içinse yedi yılımı verdiğim duygularla dolmuştum.

"Yarın akşam döneceğim." Bakışlarını tekrar üzerimde gezdirip tek kaşını kaldırdı. "Şimdi bu söyleyeceğim tavsiyeyi karşılıksız bir iyilik olarak gör: Bir dahaki sefere öpücükten daha fazlasına hazırlan."

GÜN DOĞDUĞUNDA hâlâ uyanıktım, bornozum üzerimdeydi ve ne olduğuna dair tek bir fikrim bile yoktu. Arazimin ucundaki çimenlikte dizlerimi göğsüme çekmiş oturuyor, de-

nizin tuzlu havasını soluyordum. Yanımda da neredeyse boşalmış bir şarap şişesi vardı.

Temper'ı arayıp bugün ofise gitmeyeceğimi söylemiştim. Kendi işinizi yönetmenin en hoş yanı neydi biliyor musunuz? Çalışma saatlerinizi kendinize göre ayarlayabiliyordunuz.

Gökyüzü yavaşça aydınlanırken yıldızların sönüşünü ve Pazarlıkçı'nın krallığının kapanışını izledim.

Eğilip bileğime baktım. Yemin ederim bir boncuğun gitmesi bile farklı hissettiriyordu. Artık yalnızca üç yüz yirmi bir ödemem kalmıştı ve Des kalanların ilkinden daha acı verici olacağını garantilenmişti.

Parmağımı dudaklarımda gezdirdim. Daha önce söylediklerimde yanılıyordum. Des bir noktada benden hoşlanmıştı. Ancak benim ondan hoşlandığım şekilde değil. Ben sanki ayı göğe o yerleştirmiş gibi hissediyordum. O ise kalbimi parçalanmış hâlde bırakmıştı ve bir daha asla doğru şekilde iyileşememişti. Hiçbir alkol, erkek ya da iş kalbimi saramamıştı.

Çok fazla borcum olsa da ondan iyilik istediğim için pişman değildim, hem de hiç. O borçlar beni bir canavardan uzaklaştırmıştı; bunun için ruhumu bile satabilirdim. Ama ödeyeceğim bedeli düşününce içim huzursuzlukla doldu.

Eli'yı aramam gerekiyordu, ilişkiyi bitirme zamanı gelmişti.

ELI TELEFONU, "SELAM BEBEK," diye cevapladı, sesi alçak ve boğuktu. Çok az konuşan ve bir o kadar da az sırrı olan bir adamdı. Kendi sırlarımın çokluğu ise benim için

büyük bir sorun hâline geliyordu. Geçimini sır toplayarak sağlayan Pazarlıkçı'nınki kadar çok sırrım vardı neredeyse.

Eli onunla paylaşmadığım pek çok şey olduğunun farkındaydı ve içindeki alfa, daha açık olmam için beni zorluyordu. Şekil değiştirenler açık sözlü olur, paylaşmak önemsemektir ilkesiyle hareket ederlerdi.

Tezgâha yaslandım. "Eli..." Yüzümü ovuşturmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Kendimi uzun zamandır hazırlıyor olsam da bu, durumu biraz bile kolaylaştırmıyordu. Tekrar konuşmayı denedim. "Eli, sana kendimle ilgili duymak istemeyeceğin bir şey söyleyeceğim."

Bunun hızlı bir konuşma olması gerekiyordu, ondan ayrılacak ve konuşmayı sonlandıracaktım. Ve tam da bunu yapmayı düşündüm. Ancak ondan telefonda ayrılmak yeterince boktandı, en azından adama bir açıklama borçluydum.

"Her şey yolunda mı?" Sesinde ölümcül bir tını vardı. İçindeki kurt onu baskılıyordu. Bu bombayı ortaya atmanın zamanı değildi.

Ona aylar önce söylemeliydim. Aylar önce birbirimiz için ne ifade ediyorduk ki? Aralarında cinsel ilişki olan iki arkadaş? Mesai saatlerinden sonra birlikte çalıştığın meslektaşın?

Hayatımın hiçbir versiyonunda doğaüstü yasaları destekleyen dürüst bir şekil değiştirene, yani sürüsünün kanun olarak gördüğü Eli'ya sırlarımı dökemezdim. Hayır, sırlarımın çoğu başıma çok ama çok büyük belalar açabilirdi.

"İyiyim... Şey, taktığım bileziği biliyorsun değil mi?"

Tanrım, işte o an gelmişti. Hesaplaşma anı.

"Evet," diye homurdandı.

"O yalnızca bir takı değildi."

Bir duraklama oldu. "Callie, bunu döndüğüm zaman konuşabilir miyiz? Şu an pek iyi bir zaman..."

"Her bir boncuk Pazarlıkçı'ya olan borcumu temsil ediyor," diye aceleyle açıkladım. Sır boğazımı yakarak çıktı.

Doğaüstü dünyanın çoğunluğu için Pazarlıkçı bir efsaneydi ve onu az biraz tanıyan herkes, müşterilerinin bir anda iki-üçten fazla iyilik almasına izin vermediğini ve ödemelerini geri almak için bu kadar uzun zaman beklemediğini bilirdi.

Hattın diğer ucu sessizleşti ki bu da iyiye işaret değildi. Sonunda Eli, "Bana şaka yaptığını söyle, Callypso," dedi. Sesi alçak bir hırlamaya dönüştü.

"Yapmıyorum," dedim sakince.

Hırlayışı şiddetlendi. "O adam aranan bir suçlu."

Sanki bu küçük gerçeği bilmiyormuşum gibi...

"Uzun zaman önce oldu." Neden onu savunma gereği duyduğumu bilmiyordum.

"Peki, neden bunu bana şimdi söylüyorsun?" İçindeki kurt neredeyse sözcüklerini boğuyordu.

Derin bir nefes aldım. "Çünkü dün akşam beni ziyarete geldi," dedim.

"O... Seni mi ziyarete geldi? Dün akşam? Nerede?" diye sordu.

Gözlerimi kapadım. Bu telefon görüşmesi gittikçe kötü bir hâle geliyordu.

"Evimde."

"Bana ne olduğunu anlat." Eli'yın hırlayan sesine bakacak olursak bu telefon görüşmesi çok uzun sürmeyecek gibiydi.

Ojesi soyulmuş tırnaklarıma baktım.

Söyle gitsin.

Des dışında borcumu bilen tek kişi Temper'dı. "Ona üç yüz yirmi iki tane iyilik borcum vardı. Artık bir tane azaldı. Bu akşamdan itibaren iyilik borçlarını toplamaya başlayacak."

"Üç yüz yirmi iki iyilik mi?" diye yineledi Eli. "Callie, Pazarlıkçı asla birden faz..."

"Yapar, *yaptı*," diye ısrar ettim.

Hattın diğer ucunda meşum bir sessizlik oluştu.

Pazarlıkçı'nın kurallarından neden bu kadar uzaklaşmış olabileceğini merak ediyor olmalıydı. Ve sonuca vardığı an bunu anlamıştım.

Eli hırlamaya başladığında telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve bir şeyin kırıldığını duydum. "Gece Kralı'yla anlaşma yaparken ne düşünüyordun?"

Gece Kralı. Pazarlıkçı olmak Desmond'ın yan işiydi.

Eli'ya cevap vermedim. Kendimi açıklayamazdım, daha korkunç sırlarımı ortaya sermeden yapamazdım.

"Sana ne yaptırdı?" Sözlerinin çoğunluğu hırlama olarak çıkmıştı.

Korkum artıyordu. Hayatım tepetaklak olmak üzereydi. Pazarlıkçı'yı tanıyordum, istediği ödeme ne olursa olsun eninde sonunda yasaları ihlal etmem gerekecekti.

Eli buna asla tahammül edemezdi.

Ona söylemem gerekiyordu.

"Eli, seninle beraber olamam," diye fısıldadım. Bu sözler ilişkimizin en başından beri kafamda yankılanıyordu. Onları dile getirmek için çok nedenim olmasına rağmen gerçeği şimdiye kadar görmezden gelmiştim.

Artık söylemiştim ve içim rahatlamıştı. Bu yanlış bir tepkiydi. Bir ilişkiyi sonlandırmak kötüydü; üzgün hissetmem gerekirdi... Özgür değil. Ancak özgür hissediyordum. Uzun süredir bu adamı oyalıyordum. Umutsuz, korkmuş ve kırık kalbimi benim için doğru olmayan birinin kollarında iyileştirmeye çalışıyordum.

"Callie, sen ciddi değilsin, değil mi?" İçindeki kurt inledi.

Hattın diğer ucundaki kederli ses karşısında gözlerimi yumdum; bu acı dolu, kırgın bir tınıydı ve sesinin tonuyla uyuşuyordu.

Böylesi daha iyi.

"Eli," diye devam ettim, "Pazarlıkçı'nın benden ne isteyeceğini bilmiyorum ama ona üç yüzün üzerinde iyilik borcum var." Sesim çatladı.

Eli'ydan ne yüzünden ayrılıyordum? Anılar ve geçmiş yüzünden. Uzun zaman önce kalbimi kıran adam bana bir şeyler yapmayı emredecek ve bunlar yaşanırken de hepsini başıma kendimin açtığını hatırlamak zorunda kalacaktım.

Uzun zaman önce, ona sırılsıklam âşıkken ve –tam bir aptal gibi– onu hayatımda tutabilmek için kendisinden iyilik üstüne iyilik istediğim zamanlarda Pazarlıkçı'nın kurtarıcım olduğunu düşünüyordum.

Hayatımı gölgeler ve sis perdesinden öte olmayan bir aşka feda etmiştim.

"Callie, senden ayrılamam, sırf bir adam..."

"Beni öptü," diyerek sözünü kestim. "Dün gece Pazarlıkçı beni öptü. Bu, benden ödememi istediği ilk borçtu."

Eli'yın duygularını elimden geldiği kadar incitmemeye çalışıyordum; çünkü o iyi bir adamdı ve benden uzak durmasını istiyordum. Sürünün liderinin beni korumak, hatta beni *kurtarmak* istediğini biliyordum ve benim de kurtarılmak istediğimi öğrenirse dünyanın öbür ucuna gitse bile Des'in peşine düşerdi. Ancak bu, ikisinden biri ölmeden sonuçlanmazdı.

Buna izin veremezdim. Bu konuda suçlu benken, o borçlar benim yükümken yapamazdım.

Son sözlerimi güçlükle söyleyebildim. "Bu akşam benden ne isteyeceğini bilmiyorum ama her ne isterse bunu yapmak zorundayım. Çok üzgünüm," dedim. "Bunun olmasını hiç istemezdim."

Hattın diğer ucundan iniltiye benzer bir ses duydum. Eli hâlâ konuşmuyordu; konuşabilecek durumda *olmadığını* düşündüm.

Burnumun kemerini sıktım. Daha nahoş kısma gelmiştim.

"Eli," dedim. "Eğer benden yasadışı bir şey yapmamı isterse, yani birine zarar vermek gibi, o zaman sen..." dedikten sonra sustum ve alnımı ovuşturdum.

Bir ödül avcısı olan Eli'yın işi doğaüstü güçlere sahip kötü adamları ortadan kaldırmaktı. Yani artık ben de o kötü adamlardan biri sayılabilirdim.

"Birilerine zarar vermek konusunda endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum," dedi Eli, sesinde tehlikeli bir hırıltı vardı. "O piçin seninle başka bir planı var."

BÖLÜM 4

Ekim, sekiz yıl önce

"YİNE Mİ SEN," dedi Pazarlıkçı, yurt odamda belirdiğinde.

Onu görünce geriledim. Bu onu ikinci çağırışımdı, isteğimle ortaya çıkmasına artık şaşırmamalıydım ama şaşırmıştım.

Vücudumu dikleştirdim. "Büyün zayıflıyor." Bunun bir suçlama olması gerekiyordu ama bir yalvarış gibi çıkmıştı.

Daracık odamı inceledi. "Öyle olacağına dair seni uyarmıştım," dedi ve pencereye doğru yürüyüp dışarıdaki yağmurlu geceye baktı.

Dikkatini çoktan kaybetmiştim.

"Zayıflamadığından emin olmak istiyorum."

Pazarlıkçı dönüp beni şöyle bir inceledi. "Yani bebek siren başka bir anlaşma mı yapmak istiyor?" dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "İlk karşılaşmamızda seni yeterince korkutmayı beceremedim mi?"

Bakışlarım beyaz saçlarında, geniş, kaslı kollarında gezindi.

Gayet iyi korkutmuştu. Onda biraz vahşilik vardı. Vahşilik ve yabancılık. Ancak denize düşen yılana sarılıyordu.

"Bunun karşılığında bana ne verebilirsin," dedi sinsice yaklaşarak. "Hangi karanlık ve korkunç sırrı benimle paylaşacaksın?" diye sordu. Daha da yaklaşmıştı. "En sevdiğim şeyin sır olduğunu duymuşsundur, değil mi?"

Geri çekilmek istiyordum ama ilkel bir korku beni yerime çivilemişti.

Bakışları üzerimde gezindi. "Ama bir siren için... Elbette istisna yaparım. Karşılığında istediğim herhangi bir şeyi bana vermelisin. Şimdi söyle Melek, bana istediğim *herhangi bir şeyi* verebilir misin?"

Bir adım daha yaklaştığında yutkundum.

"Benim için birini öldürür müsün?" diye sordu, sesi alçaktı. Dudakları kulaklarıma değdi. "Bedenini bana verir misin?"

Ah Tanrım, ciddi miydi? Gerçekten de bana böyle şeyler yaptırabilir miydi?

Burnunu yanağımda gezdirdi ve bariz korkuma güldü.

Benden uzaklaşırken, "Sana daha önce de söylediğim gibi, reşit olmayanlarla pazarlık yapmam. Bana borçlanarak hayatını mahvetme," dedi.

Hava parıldadı.

Beni öldüresiye korkutmuş olabilirdi ama şu noktada zaten dibe batmıştım. Gitmesine izin veremezdim. Bu kadar basitti.

Siren gün yüzüne çıkmıştı ve hemen tenimin altından dışarı uzanıyordu. Üzerine atladım ve bileğini yakaladım. Elim parlıyordu. "Benimle anlaşma yap," dedim, sesime mümkün olduğunca büyü katarak. "Ben çocuk değilim."

Gerçekten de değildim. Doğaüstü dünyada yetişkinliğe

erişme yaşı on altıydı. Bu kimsenin değiştirme zahmetine girmediği eski bir kanundu.

Ve şu anda bundan şikâyetçi değildim.

Pazarlıkçı elime baktı, sanki olanlara inanamıyor gibiydi. Bir an için pişmanlık duydum. Kişinin özgür iradesini elinden almak çok berbat bir şeydi.

Çaresiz hâldeydim.

Bakışları sertleşti, kaşları çatıldı ve yüzünün kalanı, tek kelimeyle şeytani bir ifadeye büründü.

Kolunu elimden hışımla çekti. "Beni büyülemeye mi *cüret* ediyorsun?" Gücü sesinden taşıyor, tüm odayı kaplayarak her şeyi taşlaştırıyordu.

Geri adım attım. Pekâlâ, onu büyülemeye çalışmak boktan bir fikir olabilirdi.

"Sende işe yaramıyor mu?" Hangi doğaüstü yaratık bir sirenin cazibesine karşı koyabilirdi ki?

Pazarlıkçı, botlarını yerde uğursuz bir şekilde takırdatarak bana yaklaştı. Öfkeli olduğu çok açıktı.

Eğildi, o kadar yakındı ki beyaz saçlarından birkaç tutam yanaklarımı gıdıkladı. "Benimle bir anlaşma yaparak hayatını mahvetmek mi istiyorsun?" Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve gözleri ilgiyle parladı. "Pekâlâ, hadi bir anlaşma yapalım."

Günümüz

"UYKUNUN SANA yakışmadığını söylemeliyim."

Yatakta dönüp gözlerimi ovuşturdum. Elimi çektiğimde

Pazarlıkçı'nın yatağın yanında, kollarını kavuşturmuş, başını bir yana eğmiş şekilde durduğunu gördüm. Sanki egzotik bir kuşmuşum gibi beni inceliyordu ki bir nevi öyleydim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, hâlâ uyku sersemiydim.

"Fark etmedin galiba gün bitti. Buraya borcumu almaya geldim." *Borcumu* deme şekli tüylerimi ürpertmişti. Ay ışığı arkasından odayı aydınlatıyordu.

İnledim. Tüm günü uyuyarak geçirmiştim. O telefon konuşmasından beri...

Parmaklarını şıklatınca üzerimdeki battaniye kaydı.

"Des, sen ne..."

Sözümü keserek cık cıkladı. "Pijamaların da sana yakışmıyor, Melek. Yaş aldıkça bu konuda zevkinin gelişeceğini ummuştum."

Esnememi bastırıp yataktan kalktım. "Ne düşündüğün çok da umurumdaydı çünkü," diye mırıldandım yanından geçerken. Dün gece varlığı eski acıları hatırlatmış olsa da bu gece tek hissettiğim şey öfkeydi. Eh, biraz şehvet ve fazlasıyla kalp kırıklığı da vardı. Ancak şu an öfkeye odaklanıyordum.

Banyoya doğru yürürken ağzımdan akan birazcık salyayı gizlice sildim.

Pazarlıkçı, akşamımı mahvetmekten zevk alırcasına peşimden geldi. "Ah, bence umurunda," dedi.

Cevaben kapıyı suratına çarptım. Bu tavır, Gece Kralı'yla başa çıkmanın en akıllıca yolu değildi muhtemelen ama umursamadım.

Banyonun kapısından iki adım uzaklaşmıştım ki kapı arkamdan şiddetle açıldı. Hışımla döndüğümde vücuduyla kapı boşluğunu dolduran Pazarlıkçı'yı gördüm. Kapım tuhaf bir şekilde menteşelerinden sallanıyordu.

"Daha bitirmemiştim," dedi sakince. Beni izlerken gözleri parlıyordu; o hem çok güzel hem de korkunç biriydi.

"Bana yeni bir kapı borcun var," dedim.

Karanlık vaatlerle dolu bir ifadeyle güldü. "Neden sana olan borcumdan konuşmaya başlamadan önce senin borçlarını ödemenden bahsetmiyoruz?"

Ona kötü kötü baktım çünkü haklıydı. "Bana söylemek için kapımı yerinden sökecek kadar önemli olan şey neydi?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Dövmeli bileğinin üzerinde bir saat belirdiğinde ekranına dokundu. "Zaman, Callie, zaman. Önemli randevularım var. Yirmi dakika içinde hazır olman gerekiyor."

"İyi." Duşa yöneldim ve musluğu açtım. Bu, hayatımın en hızlı duşu olacaktı.

Arkama döndüğümde Pazarlıkçı'nın fayans yüzeyli tezgâha yerleştiğini gördüm. Aynanın yanındaki duvara yaslanmıştı, deri pantolonlu bacaklarından birini öne doğru uzatmış, diğerini de dizden bükmüştü.

"Çık dışarı," dedim.

Bana tembel bir gülümsemeyle baktı. "Hayır."

"Şaka yapmıyorum."

Kaşların biri kalktı. "Ben de öyle."

Elimi saçlarımdan geçirdim. "Senin önünce soyunacak değilim."

"Benim için sorun yok," dedi. "Kıyafetlerinle duşa girebilirsin."

Ah, çünkü *bu* çok mantıklıydı. "Sen burayı terk etmeyeceksen diğer banyoya giderim."

"Misafir banyosundaki musluk bozuk," dedi, blöfümü görerek. Gözlerim fal taşı gibi açılsa da hemen sonra onun işinin sırları bilmek olduğunu hatırladım.

Çıkmayacaktı.

"İyi," dedim ve tişörtümü çıkardım. "Dikizlemenin keyfini çıkar çünkü bende görebileceğin tek şey bu."

Gülüşü tüylerimi diken diken etti. "Kendini kandırma, Melek. Senin bana bir bilezik dolusu borcun ve benim de senden istediğim çok ama çok fazla şey var."

Ona bir kötü bakış daha attıktan sonra kalan kıyafetlerimi çıkarmak için duşa girdim ve suyun üzerimdekileri çabucak ıslatmasına aldırmadım. Duş perdesi beni ondan tamamen saklıyordu.

Pijama altımı çıkardım ve onu, Des'i hedeflediğimden emin olarak perdenin üzerinden attım.

Kötü bir kahkaha attı ve görmesem bile ona çarpmadan önce kıyafeti havada durdurduğunu biliyordum. "Bir şeyleri fırlatmak kaderini değiştirmeyecek, Callie."

Yine de iyi hissetmemi sağlardı. Sporcu sutyenimi ve ardından da külotumu ona fırlattım. Birkaç saniye sonra onların işe yaramaz hafif bir ses çıkararak yere düştüklerini duydum.

"Pijamaların ıslakken de pek iyi görünmüyorlar. Yazık."

"Sanırım hâlâ söylediklerini umursadığımı düşünüyorsun," diye lafı yapıştırdım.

Cevap vermeyince banyo birden sessizliğe büründü.

Bu o kadar huzursuz edici falan değil, diye düşündüm durulanmaya başlarken.

"Neden buradasın, Des?"

"Neden olduğunu biliyorsun," dedi.

Ödemesini almak için.

"Demek istediğim neden şimdi? Yedi yıl oldu."

Yedi yıllık sessizlik. Bu adamla bir zamanlar neredeyse ayrılmaz ikili olduğumuzu düşünürsek...

Des, sahte bir şaşkınlıkla, "Ayrı kaldığımız yılları mı saydın?" dedi. "Seni iyi tanımasam beni özlediğini söylerdim." Sözlerinde hafif bir öfkenin izi vardı.

Suyu kapattım ve bir havlu almak için kolumu perdenin arkasından uzattım. "Ama tanıyorsun." Havluyu etrafıma doladım ve duştan çıktım.

"Laf sokarak beni yıldıramazsın, Melek," dedi tezgâhtan atlayarak. "Şimdi marş marş! Görmemiz gereken insanlar, gitmemiz gereken yerler var." Bununla birlikte banyodan çıktı.

PAZARLIKÇI SAATİNE BAKTIĞINDA, ayağımı pantolonuma geçirmek üzereydim ve boktan iç çamaşırım tamamen ortadaydı.

Banyodan çıktığından beri yatak odamdaki tekli koltuğa yayılmış hazırlanmamı bekliyordu. Bunu yaparken bir bacağını da sallayıp duruyordu. Elimde olmadan, kaçmaya çalışmadığımdan emin olmak istediğini hissettim.

İkimiz söz konusu olduğunda kaçmakta usta olan bendim.

"Zaman doldu, Callie." Koltuktan kalkıp bana doğru geldi. Yürüyüşünde yırtıcılara özgü bir tavır vardı.

"Bekle..." Geri çekilip şifonyerime tosladım. Saçımdan hâlâ sular damlıyordu ve ayaklarım çıplaktı.

"Hayır," dedi bana daha da yaklaşarak.

O beni kollarına almadan önce şifonyeri açıp içinden bir çift çorap çıkarmayı becerebildim. Gitmeden önce de beni böyle tutardı. İki gözüm iki çeşme ağlarken beni kendine bastırır ve kollarında sallardı. Uyuyakaldığımda da beni kâbuslarımdan uyandırmak için saatlerce yanımda uzanırdı.

Fakat beni o zamanlar hiç öpmemişti, yeltenmemişti bile. Dün geceye kadar. Zaten ona da ben vesile olmuştum.

Kollarının arasında olmayı kastederek, "Buna gerçekten gerek var mı?" diye sordum. Bir titremeyi bastırdım. Vücudu, tıpkı ergenlik yıllarımda olduğu gibi hâlâ bir yuva hissi veriyordu ve ben bundan nefret etmiştim.

Ondan asla kurtulamıyordum. Güneş yüzüme vurduğunda kaldırımda gölgesini görüyordum. Gece üzerime çöktüğünde karanlığı odamı sarıyordu. Uyuyakaldığımda yüzü rüyalarıma musallat oluyordu.

O her yerde ve her şeydeydi. Hiçbir sevgili, kalbimin onu unutmasını sağlayamıyordu.

Des bana baktı, gümüşi gözleri yumuşamıştı. Belki de teninin tenime değdiği diğer zamanları anımsamıştı. Tek dediği, "Evet," oldu.

Huzursuz bir şekilde çorabımı ayağıma geçirdim. Diğer çorap elimden kayıp yere düşerken küfrettim.

Bir an sonra çorap yanımızda havalanarak kamımın üzerine kondu.

"Ayakkabılarımı da getirebilir misin?" diye sordum.

Pazarlıkçı'nın gözleri yatak odamın sürgülü cam kapısının yanında duran botlarıma kaydı. Yerden yükselip bize doğru havalanışlarını izledim ve onları havada yakaladım.

"Teşekkürler," dedim ona samimi bir şekilde gülümseyerek. Onu bu minik sihir numarasını yaparken yüzlerce kez izlediğim hâlde yine de her defasında beni büyülüyordu.

Bir an için adımları durakladı. Bana baktığında kaşları çatılsa da sonra yürümeye devam etti.

Sürgülü kapının anahtarı döndü ve kapı açıldı. Pazarlıkçı dışarı çıkarken serin akşam havası yüzüme çarptı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu ben botlarımı giydiğimde.

Uzuvlarım kitlendi. Ödeme başlıyordu.

Bugün erken saatlerde buna hazır hissediyordum ancak şu an öyle olmadığımı anlamıştım. Bunca zaman sonra hayatıma dönmek için neden bu ânı seçtiğini hâlâ söylememişti. Ya da ilk başta neden gittiğini. Ancak onu bir açıklama beklemeyecek kadar iyi tanıyordum. Des'in ağzından sır çıkarmak bir kediye banyo yaptırmaktan daha zordu.

"Doğruluk."

"Cesaret mi dedin?" diye sordu, bir kaşını kaldırıp bana bakarak. Saçlarını bugün bağlamamıştı, beyaz tutamlar yüzünü çevreliyordu. "Siz sirenler bir şeyleri eğlenceli hâle getirmeyi hep çok iyi *bilirsiniz*."

Cevap vermeye bile tenezzül etmedim. Pazarlıkçı her

anlamda bir üçkâğıtçıydı, bu yüzden onun sözleri beni hiç şaşırtmıyordu.

Ancak sonraki yaptığı şey beni şaşırtmıştı.

Arkasındaki hava parladı ve kürekkemiklerinin üzerinde katlanmış bir kanat belirdi.

Nefesim kesildi.

O kanatlara bakınca tüm nefretim, kırgınlığım ve acım bir anda suskunlaştı.

Koyu, gümüşi deri, kemiğin üzerini sarmıştı, bazı bölgelerde o kadar inceydi ki alttaki kılcal damarları görebiliyordum. Kanatlarının uçlarında kemik beyazı pençeler vardı, en büyüğü elimin boyutlarındaydı.

Desmond'ın kanatlarını daha önce yalnızca bir kez görmüştüm; çünkü sihrinin kontrolünü kaybetmişti. Ancak şu anda kontrolünü kaybettiği için ortaya çıkmamıştı. Kasıtlı yapmıştı. Neden şimdi, tüm insanların içinden yalnızca bana onları göstermeye karar verdiğini tahmin bile edemiyordum.

Omzunun üzerinden uzanıp parmaklarımı pürüzsüz kanatlardan birinin üzerinde gezdirdim. Bana doladığı kolları gerildi, nefesinin kesildiğini hissettim.

"Çok güzeller," dedim. Bunu ona uzun zaman önce söylemek istemiştim; sadece hiç şansım olmamıştı.

Pazarlıkçı'nın gözleri yüzümde ve dudaklarımda gezindi. Bir süre bana baktı. "Beğenmen hoşuma gitti. Bu gece onları fazlasıyla göreceksin."

BÖLÜM 5

Ekim, sekiz yıl önce

BİLEZİĞİMİ BİLEĞİMİN ETRAFINDA çeviriyor, endişeyle ipteki tek bir siyah boncukla oynuyordum. Bu, yetkilileri üzerimden çekmesi için Pazarlıkçı'ya borçlarımın senediydi.

Pazarlıkçı yurt odamda ikinci kez belirdiğinde tepeden tırnağa siyahlar içerisindeydi, üzerinde kaslı omuzlarını ve geniş sırtını saran vintage AC/DC tişörtü vardı.

Benimle göz göze gelince kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gördüğüm kadarıyla büyüm hâlâ gücünü koruyor," dedi. "Benden daha ne istiyor olabilirsin ki?"

Bileziğimi tekrar bileğimde çevirdim, kalbim sanki onu gördüğüme kızmış gibi çarpıyordu. "Bir başka anlaşma daha yapmak istiyorum."

Gözlerini kıstı.

Bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi.

Harekete geçme vakti gelmişti. "Ben, şey..."

Bir kaşını kaldırdı.

Söyle gitsin işte, Callie. "Seni bir geceliğine satın almak istiyorum."

Yüce. Tanrım.

Senin gibi ağza lanet olsun. Cehennemin dibine kadar yolun var.

Pazarlıkçı'nın yüzündeki ifade silindi. "Pardon, ne?"

Yanaklarım ve boynum kızardı. Utançtan ölecektim. Yok, hayır. Şu anda utançtan ölmeyi diliyordum. Böylesi öylece dikilip ağzımı açıp açıp kapatmaktan daha iyi olurdu.

Bunu hiç söylememeliydim.

"Ben sadece seninle takılmak istiyorum," dedim aceleyle. "Tamamen platonik olabilir."

Üff, şimdi de söylediklerim kulağa çok acınası geliyordu. Ama kimi kandırıyordum ki? Çaresizdim, çaresizce kendime bir arkadaş arıyordum. Peel Akademisi'ne geldiğimde buraya uyum sağlar, kendime arkadaş edinirim diyordum ama şimdiye dek öyle bir şey olmamıştı. Ve ben çok yalnızdım.

"Keşke öyle demeseydin, Melek," dedi odamı kurcalamaya başlayarak. "Platonik değilken teklifin daha çok hoşuma gitmişti."

Yanaklarımın daha da kızardığına yemin edebilirdim, bakışlarım aniden Pazarlıkçı'nın kaslı gövdesine kaydı.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda sırıtışı büyüdü, gözleri haylazca parlıyordu.

Aklımın nereye kaydığının kesinlikle farkındaydı.

"Yalnızca bir akşamlığına da olabilir," dedim, şifonyerimin üzerinden bir parfüm şişesini alıp koklayışını izlerken. Kokuya yüzünü buruşturdu ve şişeyi hemen bulduğu yere geri koydu.

"Yapacak işim var," dedi. Ancak yine de gitmeye yeltenmedi.

İkna edilmeyi bekliyordu.

Ama nasıl ikna edebilirdim ki? Büyümü üzerinde kullanmaya kalkıştığımda bu onu yalnızca öfkelendirmişti. Mantığın onu etkileyebileceğini sanmıyordum ama bu işin bir mantığı yoktu. Bir akşamlığına onunla takılmak istemem delilikten başka bir şey değildi.

İlk seferinde onu bana yardım etmek için ikna edebilmiştim. Ne yapmıştım da ikna olmuştu?

Hatırladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Pazarlıkçı," dedim ve o, *Sakin Ol ve Okumaya Devam Et* yazan posterime bakarken yanına gittim. Yeterince yakınına vardığımda uzanıp kolunu tuttum, temasla birlikte midem sıkıştı. "Lütfen?"

Vücudunun elimin altında titrediğine yemin edebilirdim. Tenimizin temas ettiği yere baktı, elim dövmelerinden bazılarını kapatıyordu.

Gümüşi gözleri yeniden benimle buluştuğunda içlerinde şeytani bir pırıltı gördüğüme çok emindim. "Şansını zorluyorsun, bebek siren."

Parmaklarını elimin eklemlerinde gezdirdi. "Bir gece," dedi.

Başımla onayladım. "Yalnızca bir gece."

Günümüz

EVİMİN BAHÇESİNİN SINIRINA yakın bir yerde Pazarlıkçı yürümeyi bıraktı ancak beni yere indirmedi. Çok aşa-

ğıda okyanus uzanıyordu ve bulunduğumuz yeri oradan ayıran tek şey on iki metrelik bir uçurumdu.

Kanatları arkasında genişçe açıldığında bu görüntü karşısında nefesim kesildi. Kanatlarının genişliği inanılmazdı –neredeyse altı metreydi– gümüşi tonları dışında fazlasıyla yarasa kanatlarına benziyordu.

Gözlerine baktım, birazdan ne yapacağını anlamıştım. "Des, hayır..."

Bana pis pis gülümsedi. "Sıkı tutun, Callie."

Uçurumdan atladığında çığlık atmamak için dudaklarımı ısırdım. Bir dakika kadar düşmeye devam ettik; midem allak bullak olmuştu. Sonra Pazarlıkçı'nın kanatları rüzgârı yakaladı ve havanın akımıyla beraber yükseldik.

Ellerimi boynuna dolayıp yüzümü göğsüne gömdüm. Beni ölümden koruyan tek şey bu iki koldu.

Islak saçlarım yüzüme çarpıyordu, yükseldikçe buz gibi olmuşlardı.

"Manzarayı kaçırıyorsun, Melek," dedi uğuldayan rüzgâra karşı.

"Kusmamaya çalışıyorum," dedim beni duyup duymadığından bile emin değildim.

Yüksekten o kadar da korkan biri değilim –evim bir *uçurumun* tepesindeydi sonuçta– ancak bir peri tarafından havada taşınmak eğlence listemin üst sırasında yer almıyordu.

Ama sonunda başımı kaldırıp aşağı baktım. Altımızda su parıldıyor ve önümüzdeyse Noel ağacı gibi ışıklandırılmış Los Angeles göz kırpıyordu.

Yükseldikçe hava daha da soğudu. Des'in göğsüne doğru

titreyince beni daha sıkı sardı. Kendine daha çok bastırabilmek için vücudumu hafifçe kaydırdı.

Ve korktuğum şey oldu; ona bu kadar yakın olmak, bana sarıldığı eski zamanları hatırlatmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım rüzgâra karşı.

"İkinci kez Doğruluk mu Cesaret mi oyununu oynayacağımız yere." Rüzgârın dinmeyen çığlığı Pazarlıkçı'nın sözlerinin çoğunu bastırmıştı ama önemli kısımlarını duyabilmiştim. Keşke onları da bastırsaydı.

Beni neyin beklediğini hayal bile edemiyordum, Des'in kirli geçmişini düşünürsek pek de iyi bir şey olamazdı.

Hem de hiç.

"BENİMLE DALGA geçiyor olmalısın." Kollarımı kavuşturarak indiğimiz otoparka ve arkasındaki binaya göz gezdirdim. "Kapımı bunun için mi yerinden söktün?" dedim bakışlarım mağazanın vitrininde teşhir edilen kanepe ve masalara kaydı. "Bir *mobilya mağazası* için?"

Dudakları seğirdi. "Misafir odamı yeniden dekore ediyorum. Daha doğrusu sen ediyorsun."

Gözlerimi devirdim. Cesaret oyunum mobilya seçmekti.

"Mağaza on beş dakika içerisinde kapanacak," dedi Pazarlıkçı. "Bu sürede bir yatak odası için uygun mobilyaları seçip satın almanı istiyorum."

Konuşmasını bitirir bitirmez büyüsünün bir pelerin gibi omuzlarımda ağırlık yaptığını hissettim; beni harekete geçmeye teşvik ediyordu.

İşe koyuldum ama bir yandan da kendi kendime homur-

danıyordum. Onca aptalca, anlamsız görev varken bana bunu mu vermişti? İnternet denen şey ne için vardı öyleyse?

Ancak şikâyet etmemeliydim, daha kötüsü de olabilirdi.

Daha kötüsü *olmalıydı*. Des'in geri ödemelerinin neleri kapsadığını bilecek kadar çok pazarlık yapışına şahit olmuştum. Bu, aralarından en zahmetsiz olanıydı.

Pazarlıkçı yanımda yürümeye başladığında kanatları dalgalanarak gözden kayboldu. Ona bakmamayı başaramıyordum. Bu adam ulaşılması mümkün olmayan bir şeydi ve ben ona ne kadar yaklaşırsam o kadar ulaşılmaz hâle geliyordu.

Kapıyı açıp mağazaya girdim. Önümde bir mobilya deryası uzanıyordu. On beş dakika buradaki şeylerin yarısını bile görmeme yetmezdi.

Desmond'ın büyüsü midemde dolanıyordu, yabancı ve rahatsız edici bir histi.

Des'in bana yaptığı büyü beni ileri doğru çekerken, "Ne tür mobilyalara ihtiyacın var," diye sordum.

Pazarlıkçı ellerini ceplerine soktu ve bir masaya doğru ilerleyip yemek takımlarına baktı. Kocaman, erkeksi kasları ve giydiği Iron Maiden tişörtüyle komik bir şekilde ortamla uyumsuz görünüyordu.

"Ona sen karar vereceksin, Melek."

Aman be, bu adamın zevki hakkında endişelenecek kadar zamanım yoktu. Aklımdan bu düşünce geçer geçmez birden büyünün çekiştirmesiyle içimin kıpırdandığını hissettim.

Des, uzandığı kanepelerin birinden bana şeytani bir şekilde gülümsediğinde, kendisinden çok bu görev için endişelenmem gerektiğini fark ettim.

Bu, dün geceki öpücükten çok uzak bir iyilikti. O zaman

büyüyü hissetmemiştim. Belki de sadece karşı koyduğumda bunu hissedebiliyordum. Bu düşünce kendimden iğrenmeme neden oldu. Dün gece öpücüğüyle daha fazla mücadele etmeliydim.

Koridorlarda ilerleyerek bulabileceğim en çirkin mobilyalara yöneldim. Küçük bir başkaldırıydı benimki. Düzgün talimatlar verilmezse böyle olurdu.

Pazarlıkçı'ya şöyle bir bakış attığımda keyifle beni izlediğini gördüm.

Aklında kesinlikle başka bir şey vardı.

Şimdilik bunu düşünmemeliydim.

Elimden geldiğince hızlı karar verdiğim ürünlerin etiketlerini alıp kasaya yöneldim. Büyü, damarlarımda ısrarlı bir davul sesi gibi her dakika hızlanıyordu.

Tüm bu süre boyunca Pazarlıkçı'nın gözleri üzerimdeydi. Bundan keyif aldığının farkındaydım. Piç kurusu.

Tanrım, büyüsünün içimi istila ettiğini hissediyordum. Derimin altındaki bir kaşıntı gibiydi. Küçük, manyak bir yanım onun büyüsünü üzerimde ve içimde hissetmekten heyecanlanırken daha büyük ve mantıklı yanım bunu fena hâlde rahatsız edici buluyordu.

Fiyat etiketlerini kasaya attığımda kasiyer kadın telaşa kapıldı. "Hanımefendi, mobilyaların üzerindeki etiketleri çıkaramazsınız."

Tenim hafifçe parladı. "Sorun değil, endişelenecek bir şey yok," dedim, kasiyeri ikna etmek için içimdeki sireni kullanarak.

Aptal gibi başını salladı ve barkodları okutmaya başladı. Arkamda Pazarlıkçı'nın gürültülü kahkahalarını duydum.

"Hımm." Kasadaki kadın bilgisayarına baktı ve kaşları çatıldı. "Bu garip."

"Ne?" dedim, bunun beklediğimden daha da zor olacağını biliyordum.

"Perşembe günü bunlardan yeni bir sevkiyat aldığımıza yemin edebilirim ama hepsi tükenmiş görünüyor." Bahsettiği şey pembe, leopar desenli bir sandalyeydi.

Fiyat etiketini kenara koydu. "İzninizle diğerlerini geçireyim sonra gidip bunun için depoyu kontrol edeceğim."

"Unut gitsin." Büyü enseme çökmeye başlamıştı. Kasiyerin depoyu kontrol etmesine yetecek kadar zamanım kaldığından şüpheliydim.

Bana garip bir bakış attıktan sonra gözleri sol yanımdaki duvara monte edilmiş saate kaydı. Vardiyasının bitmesine ne kadar kaldığını düşünüyor olmalıydı. "Eminseniz..."

"Eminim," dedim aceleyle. Pazarlıkçı'nın odasını tam olarak dayayıp döşemeye yetecek kadar fiyat etiketi almıştım.

Sonraki barkodu okuttu –serpme gül deseni ve iğrenç bir tatlılığa sahip fiyonklarla bezeli bir kanepe– ve yine aynı sorun oldu.

Gözlerimi kısarak Pazarlıkçı'ya döndüm. Bileğini kaldırıp saatine vurdu. Büyü iç organlarımı sıkıştırıyordu, kendime engel olamayarak iki büklüm oldum. Artık nahoşluktan öte bir hâl almıştı.

Titreyen elimi kaldırarak ona ortaparmak çektim ve tekrar kadına döndüm.

Barkodunu okuttuğu her ürün aynı gizemli sorunla karşılaşıyordu. Hiç şüphesiz sorunun sebebi Desmond Flynn'dı.

Büyü kalbimin çarpmasına neden oluyor ve her geçen dakika daha da kötüleşiyordu. Mağazanın kapanış saatine ek olarak Pazarlıkçı'nın da kendince bir zaman limiti koyduğu açıktı.

Bu çok aptalca bir görevdi.

Kasaya doğru eğilip yutkundum. "Şu anda sisteminizde satın alabileceğim neler var?"

Kasiyer bilgisayarına bir şey yazdı. Kaşları çatılmıştı. "Şu anda yalnızca sayvanlı bir karyola, ferforje bir avize, iki kişilik bir koltuk ve yaldızlı bir ayna var gibi görünüyor." Çaresiz ve şaşkın bir hâldeydi.

"Hepsinden birer tane alayım," dedim ona kredi kartımı uzatarak. Elim titremeye başlamıştı. Alnımda ter damlacıkları birikiyordu.

Birkaç tane çirkin mobilya yüzünden öldürülecek değildim ya.

Kadın şaşırarak kartı aldı. "Ama han'fendi..."

"*Lütfen*," resmen yalvarıyordum. Büyü ciğerlerimi ele geçirmeye başlamıştı. Pazarlıkçı'nın arkamda yeniden kahkaha attığını hissettim.

Kasiyer bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Sonra başını kaldırdı. "Hey, siz şu aktris misiniz... Şeydeki..."

"*Kutsal olan her şey* aşkına, kadın, lütfen geçir şunları!" Büyü iç organlarımın etrafını sarıyordu. Bu işi hemen bitiremezsem bayılacaktım.

Kadın sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Fiziksel acı çekiyor olmasaydım duygularını incittiğime üzülürdüm. Ancak şu anda tek düşünebildiğim büyünün ikiye katlandığıydı.

Burnunu çekip başını iki yana sallasa da dediğimi yaptı. Teslimat yöntemlerini ve nakliye tarihlerini kontrol ederken geçen acı dolu bir dakikanın sonunda kartı cihazdan geçirdi.

Büyü beni serbest bıraktığında derin bir oh çekip kasaya yığıldım. Bileğime baktığımda iki boncuğun kaybolduğunu gördüm.

Onu geberteceğim.

Pazarlıkçı koltuktan kalkıp masum bir şekilde, "Bir sorun mu çıktı?" diye sordu.

Yanından geçerek mağazadan çıktım.

Karanlık otoparkta kollarını göğsünde kavuşturmuş bir hâlde önümde belirdi. Doğal olarak hiç kimse onun birden yok olup sonra yeniden belirdiğini fark etmemişti.

Yanından geçip gitmeye çalıştığımda kolunu uzatarak bileğimi yakaladı.

Dönüp onunla yüz yüze geldim. "İki mi?" diye sordum neredeyse çığlık atarak. "Yirmi dakikadan kısa bir sürede aptal misafir odasını yeniden dekore etmemi istedin, neredeyse ölüyordum ve bu yalnızca iki boncuğa mı mal oldu?"

Bu kadar kızgın olmamalıydım. Henüz benden korkunç bir şey yapmamı bile istememişti ancak büyülü parmakların iç organlarımı sıkma hissi neredeyse sonum oluyordu.

Pazarlıkçı kişisel alanıma girdi. "Görevi pek sevmedin, ha?" diye sordu alçak bir sesle. Ay ışığında gözleri parlıyordu.

Cevap vermeyecek kadar zekiydim. Şu anda bir yırtıcı gibi görünüyordu ve böyle göründüğünde onu kışkırtmamam gerektiğini gayet iyi biliyordum.

Burnumun dibine kadar yaklaştı. "Bunun gibi daha bir-

çok görev planlamıştım ama madem bu kadar nefret ettin, o zaman belki de biraz daha... rahat bir şey yapabiliriz."

Kelimeler ağzından çıktığı an işleri fena hâlde batırdığımı fark etmiştim. Beni avucunun içine düşürmüştü.

Pazarlıkçı kollarını etrafıma doladı, gözleri dudaklarıma kaymıştı.

Eli haklıydı.

Bu piçin aklında benimle ilgili başka planlar vardı.

Tam beni öpeceğini düşünüyordum ki kanatları açıldı. Sonra geceye doğru tekrardan yükselmeye başladık. Yirmi dakika sonra Pazarlıkçı, ben hâlâ kollarının arasındayken zarif bir şekilde arazime iniş yaptı. Yere dokunduğumuz an gümüşi kanatları katlandı ve sonra bir anda dalgalanarak yok oldu.

Pazarlıkçı tek kelime etmeden beni sürgülü kapılara doğru taşıdı. Kapılar sorgusuz sualsiz açıldığında içeri adım attı.

Kapı arkamızdan kapandı. Pazarlıkçı beni yatağa yerleştirip önümde çömeldi. Elleri ayak bileklerime doğru hareketlendiğinde gözlerini gözlerimden çekmedi.

Gerilmeye başlamıştım. Bu akşam benden daha başka ne yapmamı isteyecekti? Bu adam beni daha önce çıplak bile görmemişti. Ayrıca, buna rıza göstermediğim sürece Pazarlıkçı'nın geri ödemesini seksle yaptırmayacağını biliyordum.

Ve buna rızam yoktu.

Değil mi?

Des önce bir botumu sonra diğerini çıkardı. Onları kenara atıp bir bir çoraplarımı çıkardı. "Söyle bana, Callie," dedi bakışları üzerimde geziyordu. "Gergin misin?"

Şu anda geri ödemesinin peşinde değildi, bu yüzden ona cevap vermem gerekmiyordu. Ama yine de kendimi ona isteksizce başımı sallarken buldum.

"Yani benimle ilgili her şeyi unutmadın," dedi. "Güzel."

Ayaklarımdan birini ellerinin arasına alıp bileğime nazik bir öpücük kondurdu. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Nefesim kesildi.

"Doğruluk."

Bileğimi tutuşu sıkılaştı. "Yıllar önce seni neden terk ettiğimi düşünüyorsun?" diye sordu.

Doğrudan öldürücü darbeyi indirmişti. Kalbim sanki boğazımın gerisinde atıyordu. Duygularımı yutkunmaya çalıştım.

Düzensiz bir nefes aldım. Geçmiş artık bana zarar veremezdi. Hiçbir parçası. Yalnızca anılarımda yaşıyorlardı.

"Des, bunun ne önemi var?"

Büyüsü, eskisi kadar acı vermese de yine de boğazımı alev alev yaktı. Sorusunu cevaplamam gerektiğine dair bir hatırlatıcıydı.

Bekledi ve büyüsünün onun yerine konuşmasına izin verdi.

Parmaklarımla yatak örtüsündeki gevşek bir ipi kopardım. "Seni zorladım." Bakışlarımı kaldırdım. "Seni çok zorladım ve gitmene sebep oldum." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda büyünün beni serbest bıraktığını hissettim.

Geçmiş bana zarar veremeyebilirdi ancak o, kanlı canlı bir şeymiş gibi geliyordu. Neredeyse on yıl önce hayatıma girip çıkmış birinin ya da bir şeyin üzerimde bu kadar hâkimiyet sahibi olması inanılmazdı.

Pazarlıkçı'nın benimkileri arayan gözleri ay ışığında gümüş gibi parlıyordu. İfadesini okuyamasam da midemin kasılmasına sebep olmuştu.

Başını bir kez sallayıp ayağa kalktı. Balkon kapısına ulaşmıştı ki gitmek üzere olduğunu fark ettim.

Bu düşünce içime bir acı gibi saplandı. Aptal kalbimden bıkmıştım. Aklım Des'i mümkün olduğunca uzaklaştırmaya çalışırken kalbim, bir aptal gibi bu adam için yumuşuyordu. O anlarda kalbimi parçalara ayırmak istiyordum.

"Gerçekten mi Des?" diye seslendim. "Yine mi kaçıyorsun?"

Bir eli sürgülü kapıda bana döndü, gözleri parlıyordu. "Çok haklıydın, Melek. Beni gitmeye sen zorladın. Yedi yıllık bekleyiş çok uzun bir süre, özellikle de benim gibi biri için. Ama uyarayım... Hiçbir yere gitmiyorum."

BÖLÜM 6

Kasım, sekiz yıl önce

BİR İYİLİK İKİYE, İKİ İYİLİK DÖRDE, dört iyilik sekize dönüştü... ta ki bir dizi boncuk bileğimin etrafını sarana kadar.

Yalnızca bir akşam olması gerekiyordu ama bir bağımlı gibi daha fazlası için kapısını çalıp durdum. Daha fazla yanımda kalması, daha fazla arkadaşlık etmesi için. Pazarlıkçı'nın hayat hikâyesini bilmiyordum ama bana müsamaha göstermesi için bir sebebi yoktu.

Yine de gösteriyordu...

Boncuklarıma baktığımda Pazarlıkçı'nın uyarısını hatırladım.

Karşılığında istediğim herhangi bir şeyi bana vermelisin. Şimdi söyle bakalım Melek, bana istediğim herhangi bir şeyi verebilir misin?

... Bana bedenini verebilir misin?

Bu tehditten korkmam gerekirdi. Ancak korkmak yerine, bir çeşit huzursuz beklenti içimi yiyip bitiriyordu.

Kesinlikle bir tahtam eksikti.

"Ne düşünüyorsun, Melek?" diye sordu.

Bu akşam Pazarlıkçı yatağıma rahatça kurulmuştu, bedeni o kadar iriydi ki ayakları yatağın ucundan sarkıyordu. Onun böyle yayılması, aklımdan geçen düşüncelerle birleştiğinde...

Yanaklarımın al al olduğunu hissettim.

"Ah, *kesinlikle* uygunsuz bir şeyler düşünüyorsun." Yastığıma yerleşti ve ellerini başının altına koydu.

Tam bu konuda benimle alay edeceğini düşünürken bakışları odada gezinmeye başladı. Gözleri ucuz takıların olduğu rafa ve şifonyerin üstünde duran makyaj çantasına kaydı. Duvarımda asılı olan posterlere baktım; bir tane *The Beatles*, bir tane siyah-beyaz Eyfel Kulesi fotoğrafı ve bir de o aptal *Sakin Ol ve Okumaya Devam Et* posteri vardı. Kupamla poşet çay kutularının yanındaki ders kitaplarım masamın üzerinde yığılı hâlde duruyordu.

Yerler eski püskü kitaplar, giysiler ve ayakkabılarla doluydu.

Birden kendimi çok genç hissettim. Genç ve deneyimsiz. Pazarlıkçı'nın kaç kadını ziyaret etmiş olabileceğini hayal bile edemiyordum. Ama bahse varım onların odaları, benim posterli ve hüzünlü küçük çay seti olan odamdan daha yetişkinlere özgü görünüyordur.

"Oda arkadaşın yok mu?" diye sordu, başka bir yatak konulması gereken yere yerleştirdiğim katlanır sandalyeyi fark ederek.

"Artık yok."

Yanımdaki kız, boşalan odasını paylaşacak yeni birini

arayan arkadaşının odasına taşınmıştı. Onun gittiğini gördüğümde hem rahatlamış hem de hayal kırıklığı yaşamıştım. Arkadaşlığı hoşuma gitmişti aslında ama pek anlaşamamıştık. O komik ve neşeliydi, bense... sorunluydum.

Pazarlıkçı bana acıma dolu bir bakış attı. "Arkadaş edinmekte zorlanıyor musun Melek?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Bana böyle demeyi kes..." dedim bilgisayar sandalyeme oturup bacaklarımı masama uzatarak.

Melek. Aklıma tombul bebek melekler geliyordu. Bu da daha genç hissetmeme neden oluyordu.

Bana gülümseyerek yatağa daha da yayıldı.

"Hem senin adın ne ki?" diye sordum.

"Arkadaş sorununa girmeyecek miyiz?" diye sordu.

"Buna konuyu değiştirme diyorlar," dedim sandalyemi geriye doğru yatırarak, "ve bunu şu anda sen de yapıyorsun."

Gözleri dans ediyordu. Başta kabul edeceği konusunda şüphelerim olsa da beni görmeye gelmekten hoşlanmaya başlamıştı sanki. Onun etrafımda olmasından hoşlanıyordum. Şeytanlarımı normalde olduğundan biraz daha uzun süre uzağımda tutuyordu.

"Gerçekten de müşterilerime ismimi söylediğimi mi düşündün, Melek?" Komodinin üzerindeki kâğıdı aldı.

"Bana. Öyle. Seslenmeyi. Kes."

"George kim?" diye sordu kâğıdı okuyarak.

İşte şimdi ölmek istiyordum. Notu elinden kaptım ve buruşturarak çöp kovasına attım.

"Vay vay. *George* demek." Söyleme şekli karşısında tekrar kızarmamak için mücadele etmem gerekti. "Hakkında uygunsuz şeyler düşündüğün kişi o muydu?"

Keşke.

"Bu neden umurunda?" diye sordum.

"Bir oğlan sana telefon numarasını veriyorsa senden hoşlanıyordur. Ve sen de saklamışsın. Komodinin üzerinde." Pazarlıkçı bunu sanki komodin kilit kelimeymiş gibi söylemişti.

Ona ne söylemem gerekiyordu? Şu anda kafamı meşgul eden tek erkeğin kendisi olduğunu mu?

Yok, ben almayayım.

"Onunla çıkacakmışız gibi görünmüyor," diye mırıldandım. "Kız kardeşi benden hoşlanmayan bir kızla arkadaş."

Gerisini anlatmama gerek kalmadı. Pazarlıkçı kaşlarını kaldırmıştı. "Ah." Vücut dilimi okuduğunu hissedebiliyordum.

Bende ne görüyordu? Utancımı mı? Öfkemi mi? Yoksa aşağılanmamı mı?

Yataktan sarkan bacaklarının üzerinde birden doğrulunca bu ani hareketi beni irkiltti. Elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. "Kabanını al."

"Neden?"

"Çünkü dışarı çıkıyoruz."

Günümüz

SABAH İŞE GİTMEDEN önce banyoya girip kırık kapımı inceledim.

Onarılmıştı. Pazarlıkçı benimle yeni bir anlaşma yapmadan onarmıştı. Bu farkındalıkla kalbim daha hızlı çarpmaya

başladı. Pazarlıkçı üçkâğıtçıydı; onun için her şeyin bir bedeli vardı. Peki, neden bunun bir bedeli olmamıştı?

Pazarlıkçı aramıza sınır koyuyordu. Gözlerimi kapadım. Söylediği bir şey aklıma takılmıştı.

Yedi yıllık bekleyiş çok uzun bir süre, özellikle de benim gibi biri için.

Pazarlıkçı kimseyi beklemezdi, özellikle de bir zamanlar yaptığı tüm iyilikleri geri ödemeye hevesli, hülyalı bir müşteriyi. Ama yaptığı tam olarak bu gibi görünüyordu; beklemek. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Bileziği bileğimde çevirerek boncukları tekrar tekrar saydım.

Üç yüz on altı tane kalmıştı. Kıymetli mobilyalarını satın aldıktan *sonra* bazılarını yok etmişti. Ele verdiğim sırrın karşılığında da birkaç boncuk.

Yüzümü ovuşturdum.

Şu anda, Pazarlıkçı'dan her zamankinden daha çok nefret ediyordum. Tam düzenimi kurmuşken hayatıma girdiği için ondan nefret ediyordum. İyiliğinin karşılığı olarak benden ne isteyeceğini bilmediğim için, beni Eli'yla telefonda ayrılmak durumunda bıraktığı için ondan nefret ediyordum. Ama en çok da kendimden nefret etmekten daha kolay olduğu için ondan nefret ediyordum.

BATI YAKASI SORUŞTURMA Bürosu'nun kapısından yirmi dakika geç girdim, kolumun altında pembe bir karton kutu vardı.

Son altı yıldır Temper ve ben özel dedektiflik işi yapıyorduk. Ancak yaptığımız şeyin yasallığı, işin gerektirdiğinden biraz daha tartışmalı durumdaydı. Batı Yakası Soruşturma Bürosu size her türlü hizmeti sağlayabilirdi; kayıp birini bulabilir, birine suçunu itiraf ettirebilir ve sizin için bir suçun kanıtını bulabilirdi.

"Hey," diye seslendim girişten. "Bize kahvaltı aldım."

Temper'ın odasından gelen tuş sesleri durdu.

"*Donut* mı?" diye seslendi umutla.

"Hayır, biraz meyve aldım. Bugünün mayo giymeye hazırlanmak için iyi bir gün olduğunu düşündüm," dedim ve *donut* kutusunu bekleme salonundaki masanın üzerine bıraktığımda çevresini küçük bir toz bulutu kapladı.

Hatırlatma: Bekleme salonunun temizlenmesi gerek.

"Mayo hazırlıklarıymış, götüm." Temper ofisinden çıkıp bana sanki dinine küfretmişim gibi bir bakış attı. "Sence benim derdim sıska bir..."

Gözleri kutuya kaydı.

"Yaban mersinli eski usul ve reçel dolgulu," dedim kahvesini de verirken. "Siktir et meyveyi."

Homurdandı. "Senin düşünme şeklini seviyorum, kızım."

"Aynen bebeğim." Ofisteki kendi bölmeme ilerledim.

Bu ofise beş yıl önce taşınmıştık. Mezun olduğumuz akşam her şeyimizi toplayıp daha iyi bir yer bulmak niyetiyle yatılı okulumuz Peel Akademisi'nden ayrılmıştık. Büromuz, hayatta yeni bir şeyler yapma hevesiyle uzaklaştığımız –ben geçmişimden, Temper da kaderinden– günlerden bu yana hâlâ aynı heyecanı, aynı umutsuzluğu taşıyordu.

Dün akşamki işin çekini masamda görünce gülümsedim. Eşyalarımı bırakıp sandalyeme geçtim ve çeki elime alıp çantama tıkıştırdım. Umarım kötü evlat Mickey annesine iyi davranıyordur. Çünkü bir anneye sahip olmak başlı başına bir ayrıcalıktı.

Ayaklarımı masanın üzerine atıp bilgisayarımı çalıştırdım. Açılmasını beklerken ofis telefonundaki mesajlara göz attım.

Bir tanesi eski bir hedeften gelmişti, müşterimi evine kadar takip eden Sean isimli bir sapıktı. O vakaya Temper'la ikimiz dahil olmuştuk. Mesajında kullandığı üsluba bakılırsa kalıcı bir izlenim bırakmıştık. Mesajı silip diğerine geçtim.

Sonraki üç mesaj potansiyel müşterilerden gelmişti. Not defterini önüme çektim, bir kalem alıp isimlerini ve bıraktıkları iletişim bilgilerini not aldım.

Ve son mesaja geldim.

Sıcak, boğuk sesi duyduğumda kaslarım gerildi. "Bebeğim, senden ayrılmıyorum. Bu sebeple değil. Döndüğümde konuşuruz."

Sırtım dimdik olmuştu.

Hayır, hayır, *hayır*.

"O zamana kadar," diye devam ediyordu mesaj, "Birkaç tanıdığı araya soktum ve Pazarlıkçı'yı Arananlar Listesi'nin öncelikli sıralamasına taşıdım." Yani ilk on sıralamasına.

Kahretsin.

Olmasını istemediğim şey tam da buydu. Eli benim sorunlarımı kendisininki varsayıyordu.

Bilgisayarım açılınca Politia'nın internet sitesine girip Arananlar Listesi'ni açtım.

Liste yüze kadar sıralanıyordu ama öncelikli aranan on isim en önde ortada yer alıyordu, isimlerinin yanında da fotoğrafları vardı.

Listenin üçüncü sırasında geldim: *Pazarlıkçı* (*gerçek ismi bilinmiyor*).

"Orospu çocuğu," diye söylenip yanımdaki dosya dolabını tekmeledim.

Neden bu kadar canımın sıkıldığını bilmiyordum. Pazarlıkçı kendi sorunlarının üstesinden gelebilirdi. Ben de benimkilerin. Ya da eskiden gelebilirdim, lanet olasıca bir alfa kurtla ilişkiye girmeden önce.

Gözlerim ekrandaki Des'in portre çizimine kaydı. Politia'da bir fotoğrafı bile yoktu ve ellerindeki çizime bakılırsa bu kişi herhangi biri olabilirdi. Doğru yansıttıkları tek şey gümüşi gözleri ve beyaz saçlarıydı. Ki dürüst olmak gerekirse bu yeterliydi.

Linke tıkladım ve Pazarlıkçı'yı listenin üst sıralarına taşımak için Eli'ın kaç kadın memura yağcılık yaptığını merak ettim. Des uzun zamandır Arananlar Listesi'ndeydi ama onun hiç bu kadar ön sıralara geldiğini hatırlamıyordum.

Açılan sayfa Des hakkında istatistikler ve daha detaylı açıklamalarla doluydu. Çiziminden farklı olarak bunların hepsi, kolundaki dövmelere kadar doğru bilgilerdi. Ancak her nasılsa sivri kulaklarını ya da kanatlarını belirtmemişlerdi.

Peri olduğunu bilmiyorlar.

Yine de bildikleri şeyler hâlâ çok tehlikeliydi.

Masamın en alt çekmesini açıp Johnnie Walker şişesini çıkardım.

Bugün o günlerden biriydi.

Beş dakika sonra Temper içeri girdi. İçtiğimi görünce şişeyi işaret etti. İsteksizce şişeyi masanın karşısına kaydırdım.

"Neler oluyor, kızım?" diye sordu içkiden bir yudum alarak. Johnnie ortaya çıktığında kötü bir şeyler olduğunu bilirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım.

Viski boğazını yakınca yüzünü buruştu ve bir şeyler söylememi bekledi.

Bileziğime baktım. "Geçmişim yakamı bırakmıyor."

Şişeyi geri bana kaydırdı. "Senin için birini dövmemi ister misin?" diye sordu, çok ciddiydi.

Onunla lise son sınıftan beri yakın arkadaştık. Ve arkadaşlığımızın özü birbirimize ettiğimiz bir yemine dayanıyordu: Hiçbir şey onu istemediği bir geleceğe ve beni de unutmaya çalıştığım geçmişe sürükleyemezdi.

Hiçbir şey.

Oflayarak güldüm. "Eli senden önce davrandı."

"Eli mi?" dedi bir kaşını kaldırarak. "Kızım, kalbimi kırdın. Arkadaşlar sevgiliden önce gelir."

"Bulaşmasını ondan ben istemedim. Ondan ayrıldım ve o da bu işe bulaş..."

"*Ne!*" Masaya tutundu. "Ondan ayrıldın mı? Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun peki?"

"Bugün. Sana bugün söyleyecektim."

Başını iki yana salladı. "Kızım beni aramalıydın."

"İlişkimi bitirmekle meşguldüm."

Tekrar yerine oturdu. "Lanet olsun, Eli bize indirim yapmayı bırakacak."

Viskiden bir yudum daha alarak, "Üzüle üzüle *buna* mı üzüldün?" dedim.

"Hayır," dedi. "Sonunda kadın olmayı öğrenip ondan ayrıldığına sevindim. O daha iyisini hak ediyor."

"Viski şişesini fırlatacağım bak."

Beni sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Gerçekten ama... iyi misin?"

Bilgisayar ekranıma yeniden bakmamak için kendimi güçlükle durdurdum.

Ofladım. "Dürüst olayım mı? Zerre kadar fikrim yok."

ARKA KAPI AÇILIP PAZARLIKÇI içeri girdiğinde şarabımdan küçük yudumlar alıyordum.

"Yine duygularını içkiye mi vuruyorsun, Melek?"

Onu üzerine oturan siyah tişörtü ve solmuş kot pantolonu içinde görünce kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

Şarap kadehimi ve okuduğum kitabı yere bıraktım. "*Yine* mi?" dedim kaşımı kaldırarak. "Duygularımla nasıl başa çıktığımı sen nereden bilirsin ki?"

"Dedikodular," dedi sıradan bir şekilde.

Gözlerimi kıstım. "Sen beni mi kontrol e..."

Pazarlıkçı yanıma gelince sesim kesildi. Şarap kadehimi aldı ve mutfak lavabosuna gitti. İçindekini lavaboya boca etti.

"Hey!" dedim. "O pahalı bir Burgundy'di."

"Eminim cüzdanın ağlıyordur," dedi. Sesinde bir gram bile pişmanlık yoktu.

Peşinden mutfağa gittim. "Prensip olarak iyi bir şarap ziyan edilmez."

Lavabodan uzaklaştı; sehpamdaki şarap şişesinin havalanarak oturma odasından geçtiğini görünce nefesim kesildi. Şişe mutfağa girerek Pazarlıkçı'nın bekleyen ellerine düştü.

Şişeyi baş aşağı çevirdi ve kıymetli şarabım porselen mutfak lavabosunun içine döküldü.

"Sen ne *yapıyorsun*?" Cüretkârlığı karşısında o kadar şok olmuştum ki şarabın kalanının akıp gidişini izlerken söyleyecek bir şey bulamadım.

Pazarlıkçı boş şarap şişesini bana doğru sallayarak, "Sorunlarını böyle çözemezsin," dedi.

Şokun yerini haklı bir öfke patlaması aldı. "Seni manyak, ben sadece bir kadeh şarap içiyordum, tüm şişeyi değil!"

Şişeyi lavaboya attığında camın kırılma sesiyle yerimden sıçradım. "İnkâr ediyorsun." Des'in bakışları kızgındı. Gözlerini üzerimden çekmeden sert bir şekilde bileğimi tuttu.

Bir boncuğa dokundu.

"Ne yapıyorsun?" İlk ürpertiyle beraber kalp atışlarım hızlandı.

"Seninle ilgileniyorum," dedi aynı yoğunlukla bakarak.

Kendime engel olamayarak eline baktım çünkü ifadesi

beni kıvrandırıyordu. Parmaklarının altında bir tane boncuk yok oldu.

Kaşlarımı kaldırdım. Birazdan isteyeceği ödeme ne olursa olsun bundan hoşlanmayacağımı biliyordum.

"O boncuğun bana neye mal olduğunu söylemeyecek misin?"

"Yakında öğreneceksin."

BÖLÜM 7

Kasım, sekiz yıl önce

GEÇEN HAFTA PAZARLIKÇI kahve ve hamur işi için beni dışarı çıkardığından bu yana akşamların yarısını yurt odamda diğer yarısını da Man Adası'nın öteki ucundaki pastanede geçiriyorduk.

Pazarlıkçı, Man Adası'nın en iyi pastanesi Douglas Cafe'ye her gidişimizde sipariş ettiğimiz kahve ile makaronların parasını ödemiş ve geçen ayın pek çok akşamını benimle takılarak geçirmiş olsa da işleri platonik tutmaya özen gösteriyordu.

Bu durum doğru gelmiyordu.

Fakat bunu değiştirmek de istemiyordum.

"Ee, gerçek adın ne?" İsmini söylemesi için yüzüncü kez baskı yapıyordum. Bu akşam odamda takılıyorduk. Yatağa uzanmıştım ve yanıma koyduğum dizüstü bilgisayarımda izlediğimiz filmin son jeneriği akıyordu.

Bir yanım dönüp Pazarlıkçı'nın yüzüne bakmaya korku-

yordu. Rahatsız edici bir katlanır sandalyede oturarak aramızdaki küçücük ekranda *Geleceğe Dönüş* izlemekten sıkılmış olmalıydı.

Ancak döndüğümde sıkılmış bir adam görmedim. Şaşırmış biri vardı karşımda. Kaşları çatılmış, dudakları ince bir çizgi hâline gelmişti.

"Pazarlıkçı?"

"Üvey babanı neden öldürdün?" diye sorduktan sonra bakışları gözlerime kaydı.

Ani bir tepkiyle dik oturdum. İçimi istenmeyen hatıraların eşlik ettiği eski korkular sarmıştı. Üvey babamın kesif nefesi, pahalı kolonyasının kokusu.

"Bunu neden soruyorsun?" Duygularımı sesime yansıtmamayı beceremedim.

Sandalyesine yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturdu. Ayaklarından biri diğer bacağının üzerindeydi. Yakın zamanda gidecek gibi durmuyordu.

"Sanırım bir açıklama duymaya hakkım var," dedi. "Suç ortağın olduğuma göre."

Yutkundum. Bu adamı yanımda tutmak için asla pazarlık yapmamalıydım.

Ben çok ama çok aptal bir kızdım.

"Ama öyle bir açıklama duymayacaksın," dedim. Ona güvenmediğimden değildi çünkü yapmamam gerektiği hâlde ona güveniyordum.

Geçmişimin bu yanını Pazarlıkçı'yla paylaşma fikri... Bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Uzun bir süre beni izledi, sonra dudakları bir gülümse-

meyle kıvrıldı. "Söyle bana küçük siren, sırların tadına mı varıyorsun?" Neredeyse gururlu görünüyordu.

Sonra bu ifadesi yok oldu ve tekrar ciddileşti.

O korkutucu, kaslı kollarını dizlerinin üzerine dayayıp öne eğildi. "Sana her ne yaptıysa, bu..."

"*Sus*. Konuşmayı kes." Ayağa fırladım, yataktan birden kalktığım için bilgisayarım neredeyse yere düşüyordu.

Pazarlıkçı *biliyordu*. Masum görünümlü bir genç kızın üvey babasına neden saldırdığını tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Sessizce ona daha ileri gitmemesi için yalvardım. Her şeyin yüzümden yansıdığını biliyordum; kırılmış, zarar görmüş ruhum gözlerimden okunuyordu.

Pazarlıkçı bulanıklaştı, onu neredeyse göremez olduğumda ağlamaya başladığımı daha yeni fark ettim.

Ağzının içinde küfredip başını iki yana salladı. "Gitmem gerek."

Gözlerimdeki yaşları kırpıştırarak uzaklaştırdım.

Gidiyor muydu? Daha az önce tersini dilerken şimdi neden gidecek olması karşısında kendimi bu kadar ıssız hissediyordum?

Ayağa kalktığında Pazarlıkçı'nın bakışları yanaklarımdan süzülen yaşları izledi. Pişman olduğunu görebiliyordum. Bu acımı hafifletti. Biraz da olsa.

Tam özür dileyeceğini düşünmüştüm ki dilemedi.

Daha iyi bir şey söyledi.

"Desmond Flynn."

"Ne?"

Hava hareketlenmiş, büyüsü devreye girerken dalgalanmaya başlamıştı. "Adım."

Gittikten sonra fark ettim ki bu bilgi karşılığında bileziğe boncuk eklememişti.

Günümüz

DES BENİ NEREYE GÖTÜRDÜĞÜNÜ ya da bu gece bana hangi görevi vermeyi düşündüğünü söylemedi. Okyanusun üzerinde süzülürken tek bildiğim, karadan ziyade kıyıya yöneldiğiydi.

Pazarlıkçı'nın kollarında uçmaya biraz olsun alıştığım için pırıl pırıl denize ve parıldayan yıldızlara bakabiliyordum. Karanlık olsa bile manzara görülmeye değerdi. Havada tuzun kokusunu alabiliyor, saçlarımın arasından dalgalanan rüzgârı hissedebiliyordum. Bu, unuttuğum –ya da kaybettiğim– bir şeyi özlememe neden oluyordu.

Başımı ona doğru çevirdiğimde gözlerim Des'in boynu ve keskin çene hattına kaydı.

Bir peri beni gecenin içine doğru taşıyordu. Bu, periler hakkında okuduğum hikâyelere benziyordu.

Bakışlarım yukarı tırmandı; o güzel, tanıdık yüzüne. Eğilip baktığında beni ona bakarken yakaladı. Gözleri kurnazca bakıyordu ama benimkilerde gördüğü bir şey yumuşamasına neden oldu.

Kalbim boğazımda atıyordu. Baskısı içime işlemeden önce gözlerimi ondan uzaklaştırdım.

Kıyıdan uzaklaşıp denize yöneldik.

Orada bizi ne bekliyor olabilirdi?

Kısa bir süre sonra, kıyıdaki sisin arasından Catalina Adası göründüğünde nereye gittiğimizi anladım. Los Angeles kıyılarından pek uzakta olmayan Catalina, yerel halkın hafta sonu tatilleri için gittiği bir yerdi. Adanın geneli ıssızdı. Ana şehri Avalon'ın üzerinden geçip adanın kıyı şeridi boyunca ilerledik.

Uçurumların kıvrımlarının etrafından kavis çizdik. Önümüzde, karanlığın içinde parlayan beyaz bir taş ev belirdi. Pazarlıkçı'nın havada manevra yapmasıyla varış yerimizin orası olduğunu anlaşılmıştı.

Manzarasını içime çektim. Tıpkı benimki gibi bir uçurumun ucuna yerleştirilmiş evin arka tarafı, arazinin sınırında biten teraslı bir avluya açılıyordu.

Yaklaştıkça daha muhteşem görünmeye başladı. Camdan ve beyaz taştan yapılmıştı, ön tarafına dönerken evi çevreleyen gösterişli bahçeye de kısaca göz atmış oldum.

Pazarlıkçı ön bahçeye doğru süzüldü ve tek bir dalışla yere indik.

Kollarının arasından çıkıp etrafa baktım. "Burası neresi?" Rüya gibi bir yerdi. Dünyanın sınırında yer alan saray gibi bir ev.

"Evime hoş geldin," dedi Des.

"*Evin* mi?" dedim hayretle. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Zaman zaman."

Pazarlıkçı'nın kendine ait bir yeri olabileceğini hiç düşünmemiştim ama tabii ki vardı. Dünyayı sık sık ziyaret ediyordu.

Yukarı doğru tırmanan begonvillere ve ön bahçeye yerleştirilmiş çağıldayan fıskiyeye baktım. Biraz ötede Pazarlıkçı'nın evi tüm görkemiyle duruyordu.

"Burası inanılmaz bir yer," dedim. Benim küçük evim bunun yanında birdenbire köhne kalmıştı.

Etrafına bakındı, kendi evini benim gözümden görmeye çalıştığına dair bir izlenime kapıldım. "Beğenmene sevindim. Sen benim ilk konuğumsun."

Durakladım. "Gerçekten mi?"

Önce bana kanatlarını göstermişti, şimdi de sığınağına getiriyordu. Açıkça görülüyordu ki bu ikisini benimle paylaşması onun için önemliydi. Ancak Pazarlıkçı'nın amacını anlayamıyordum.

"Bu seni rahatsız mı hissettirdi?" diye sordu, sesi gittikçe alçalıyordu. "Seni buraya, evime getirmem yani?"

Rahatsız olmamı istediğine dair bir izlenim edindim.

Bu konuda da iyi iş çıkarıyordu.

"Rahatsız olmadım, meraklandım," dedim gözlerimle ona meydan okuyarak. Hem ben gençken o benim evime yüzlerce kez gelmişti.

Dudağının kenarı kıvrıldı, zihninde ne gibi planlar kuruyorsa artık, gözleri karardı. Bir elini öne uzattı. "O zaman içeri gel, konuşacak çok şeyimiz var."

GİRİŞTEN YAVAŞÇA İLERLEYEREK cilalı parkeleri, parıldayan metal –demir olmadığı dikkatimden kaçmamıştı– duvar süslemelerini inceledim.

Duvara asılı iki Venedik maskesini görünce kaşlarım çatıldı. Peel Akademisi'nde yaşadığım zamanlarda bunların aynısından bende de vardı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Bunun bir anlamı yok.

Girişten başlayarak oturma odasına kadar ilerleyen, her biri dünyanın farklı bir yerinde çekilmiş bir dizi panoramik fotoğraf vardı. Fas'ın renkli çarşıları, Tibet'in aman vermez dağları ve Cuzco'nun kırmızı kiremitli çatıları. Yanımdaki adam sayesinde hepsini bizzat görmüştüm.

Des'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Her tepkimi izliyordu.

Tereddütle oturma odasına girdim. Hayvan postundan yapılma kabarık tüylü bir halının üzerinde yıpranmış deri bir koltuk duruyordu. Sehpası devasa bir ahşap sandıktı, pirinç kulpları zamanla parlaklığını yitirmişti.

"Bana ne düşündüğünü anlat, Callie."

Evini sevdim.

Çıplak ayaklarımı tüylü halıya gömmek ve kürkün ayaklarımı gıdıklamasını hissetmek istiyordum. Koltuğuna yayılmak ve burada tıpkı eski günlerdeki gibi Pazarlıkçı'yla takılmak istiyordum.

Bunun yerine, "Bu kadar yakında yaşadığını hiç fark etmemiştim," dedim.

Gözlerini kıstı, aklımdan geçenleri söylemediğimi biliyor gibiydi.

Boynumu uzatıp karanlık koridora bakmaya çalıştım.

Duvarlardan birine yaslanarak, "Evi gezmek ister misin?"

diye sordu. Düşük kot pantolonu ve karışmış saçlarıyla sanki seksi kelimesini o var etmiş gibi görünüyordu ki bu, birine karşı katı kalpli olmaya karar verdiğinizde oldukça sinir bozucu bir durumdu.

Fikrini değiştirmeden başımı evet anlamında salladım.

Katı kalbim daha fazla dayanamıyordu.

Pazarlıkçı bana, gösterişli mutfağından yeni döşediğim misafir yatak odasına kadar evini gezdirdi. Bana göstermediği iki odadan biri Ötedünya'ya –perilerin diyarına– açılan bir geçitti ve diğeri de yatak odasıydı. Yani bu evin en ilginç iki odasıydı.

En sonunda, bu evde takılmak isteyeceğiniz bir yere, benimkinden daha temiz olan mutfağa geri döndük.

Duvara yasladığı bakır kutuyu öylesine açarak, "Beni neden buraya getirdin?" diye sordum. Kutunun içindekinin ilk başta un olduğunu sandım ama sonra ışıkla beraber parıldadığını fark ettim.

"Peri tozu mu?"

Des cevap vermek yerine elimdeki kutuyu bir kenara koyup bileğimi yakaladı. Elini bileziğimin üzerinde gezdirdi. "Bu akşam senden doğruluk istiyorum," dedi gözleri haylazca parlıyordu. "Söyle bakalım Melek, son yedi yıl boyunca neler yaptın?"

Kelimeler ağzından çıktığı anda büyünün beni konuşmaya zorladığını hissettim. Dün geceki gibi saldırgan değildi; çünkü bu kez bir zaman sınırı yoktu ama dilime hükmedip beni konuşmaya zorluyordu.

"Bir yıl daha Peel Akademisi'ne gittim," diye başladım. "Orada en iyi arkadaşım Temper'la tanıştım."

Bu küçük ayrıntıya bile tepki verdiğini gördüğüme yemin edebilirim. Tuhaf bir ikili olsak da bir zamanlar en iyi arkadaşım oydu.

"Son yılı onun sayesinde aştım." *Aşmaya çalıştığım* şeyin *o* olduğunu anlaması için ayrıntılı bir şekilde açıklama yapmama gerek yoktu.

Bileğimi tutan eli şimdi sıkılaşmıştı.

"Mezuniyet gecemizde İngiltere'den ayrıldık. Los Angeles'a taşınıp işimizi kurduk."

"Ah, evet, Batı Yakası Soruşturma Bürosu, değil mi?" diye sordu.

Kendime engel olamadan gözlerim kocaman açıldı. "Biliyor musun?"

Bileğimi bıraktı. "Ben Pazarlıkçı'yım, senin küçük işinle ilgili her şeyi biliyorum." Bütün borçlularının çetelesini tutuyormuş gibi konuşmuştu. "Görünüşe göre bugünlerde sır alıp satan tek kişi ben değilmişim."

Memnun mu olmuştu yoksa sinirlenmiş miydi anlayamıyordum.

"Bu seni rahatsız mı etti?" diye sordum.

"Hayır, memnun etti. Ve memnun olmam da beni *sinirlendirdi*." Kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sonunun böyle olmasını hiç istememiştim." Bunu söylerken sesindeki düzenbazlık yok olmuştu.

"Nedense önemsediğini fark etmemiştim." Sesim öfke mi yüklüydü? Sanırım öyleydi.

Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bana işinden bahset." Bunu yeterince masum bir şekilde söylemiş olsa da

büyüsünü dilimde hissediyordum; beni cevaplamaya zorluyordu.

"Temper'la beraber özel dedektiflik işindeyiz. O sihrini kullanarak suçluları yakalayıp kayıp kişileri buluyor ve..." insanların ödünü koparan "... *diğer şeyleri* yapıyor. Ben de etkileme gücümü kullanarak insanları itiraf'a ve kişiliklerinin tam tersi şekilde davranmaya zorluyorum." Bunu, son müşterim Mickey'yi düşünerek söylemiştim.

Des dilini şaklattı. "Callie, Callie... Yasaları çiğneyen işler yapıyorsun demek. *Vay be*, bu kulağa ne kadar tanıdık geliyor."

İşimi onunkine bakarak şekillendirmişsem ne olmuştu yani. Ne büyük olay...

"Kopyalamak, iltifat etmenin en samimi şeklidir," dedim.

Pazarlıkçı öne doğru eğildi. "Melek, bu belki de biraz fazla samimice oldu. Yine de –dediğim gibi– beni memnun etti... Kendini yetkililerden korumak için önlem alıyorsun, değil mi?"

Yani yakın zamanda yakalanmayacaksın, değil mi?

Yemin ederim gerçekten de bana önem veriyor gibi gelmişti. Bu lafları doğaüstü dünyada en çok aranan üçüncü adam söylüyordu.

"Ben iyiyim." Mutfaktaki bar taburelerinden birini çekip oturdum. "Son yedi yıldır böyle yaşıyorum."

Kendimi bar taburesinde döndürdüm.

Oturduğum tezgâhın karşısına geçerek, "Bazı detayları atlıyorsun," dedi.

Daha fazla şey anlatmam için büyünün üzerimde yaptığı baskıyı hissederken bunu söylemesine gerek yoktu.

"Neyi atladım?"

Des mutfaktaki ada tezgâha yaslandı, gözleri doğrudan bana bakıyordu. "Özel hayatını."

Ona garip bir bakış atarken bile yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Neden uzun yıllar önce beni reddeden biri özel hayatımla ilgileniyordu ki? Ben yalnızca onun müşterisiydim.

Büyü beni konuşmaya zorladı. "Sana son yedi yılda yaşadığım tüm birliktelikleri anlatmamı mı istiyorsun? Anlatacak bir şey yok."

Kaşını kaldırdı. "Bunca zaman boyunca kimseyle birlikte olmadın mı?"

Tanrım, bu jinekoloğa cinsel geçmişinizi anlatmaktan daha kötüydü.

"Ya sen?" diye sordum. "Sen kimlerle beraberdin?"

"Sana kendimi sormuyorum ve hâlâ soruma cevap vermen gerekiyor."

Büyü pençelerini saplamış boğazımı sıkıyordu.

"Sekiz. Tamam mı? Sekiz 'ilişki' yaşadım." İlişki fikrine gerçekten ciddiyetsiz olduğu için bu kelimeyi ellerimle tırnak işareti yaparak vurguladım. Hiçbiri altı aydan fazla sürmemişti.

Bağlanma sorunlarım vardı.

Des'in büyüsü beni hâlâ pençesinde tutuyordu.

"Ve bunların yanında birkaç kısa süreli ilişkim daha oldu," dedim, konuşurken yüzüm ısınıyordu.

Tanrım, tüm bunları ergenlik tutkularımın nesnesi olan adama söylemek utanç vericiydi. Ve yakınlarımda olmaya

devam ettiği sürece onun yalnızca bir ergenlik tutkusu olmadığını düşünmeye başlıyordum. Hayır, Des bana yatak odası bakışlarıyla baktığı sürece kalbimin etrafındaki zırhın, alçıdan yapılmış gibi parçalara ayrıldığını hissediyordum.

Ben konuşurken Des'in yüzü sertleşti. Bir ilişki yaşamama gerçekten üzülme ihtimali beni biraz heyecanlandırmıştı.

"Onlardan herhangi birini sevdin mi?" diye sordu.

Başımı ona doğru dikleştirdim. "Bu seni ilgilendirmez," dedim iyice şaşırarak.

"*Au contraire,*• bana borçlu olduğun sürece bu beni ilgilendirir."

"Bunu bana gerçekten söyletecek misin?" Bu laf olsun diye sorulmuş bir soruydu; büyünün cevabı boğazıma kadar sürüklediğini hissedebiliyordum.

"Hayır, hiçbirini sevmedim." *Sonunda* büyü beni serbest bıraktı. "Mutlu musun?"

"Hayır, Melek," dedi, ifadesi sertti. "Değilim."

Onu baştan aşağı inceledim. Tüm bu geri ödeme olayı saçmalıktı. Bir öpücük, birkaç mobilya ve bazı itiraflar.

Şimdiye kadar benden istediklerinin hepsi buydu.

Bu adamın tek başına, borcuna karşılık olarak bir politikacıyı doğaüstü yasaları değiştirmeye zorladığını, konuşmaktansa ölmeyi tercih edecek bir adamın sırlarını ağızdan zorla aldığını görmüştüm.

Dirseklerimi granit tezgâha yasladım. "Neden hayatıma yeniden girdin? Sakın bana, aniden borçlarımı ödemem gerektiğine karar verdiğini söyleme."

• (Fr.) Aksine. (ç.n.)

O da öne doğru eğildi, yüzlerimizin arasında bir adımlık mesafe vardı. "Buna rasgele karar vermedim, Callie. Çok ama çok düşünülmüş bir karardı." Bunu kelimelerin kendi ağırlığı varmış gibi tane tane söylemişti.

Yüzüne baktım. "Neden Des?"

Tereddüt ettiğinde maskesindeki ilk çatlağı gördüm; kızgın, kırgın ya da ilgisiz değildi. Sanki... Savunmasızdı.

Sonunda, "Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf etti.

Des sırlar ve iyiliklerle dolu bir imparatorluk inşa etmişti. Ben ona başka bir yerde elde edemeyeceği ne sunabilirdim ki?

"Namı diğer Pazarlıkçı'nın benim yardımıma mı ihtiyacı var?" dedim alayla ama meraklanmıştım.

"Ötedünya'da bir şeyler oluyor," diye açıkladı. "Sırlarımın bile ortaya çıkaramayacağı şeyler."

Ötedünya. Bahsi bile tüylerimi diken diken ediyordu. Dünya için fazla acımasız olan diğer yaratıkların ve perilerin diyarı. Bütün doğaüstü varlıklar orayı bilir ve birazcık aklı olanlar oradan korkardı.

"Sana nasıl yardım edebilirim ki?" diye sordum, arkasındaki buzdolabı açılırken. Şimdiden söyleyeceklerinden korkmaya başlamıştım.

Bir şişe köpüklü elma şarabı buzdolabından uçarak çıktı. Kapak kapanırken uzaktaki tezgâhtan bir şişe de normal şarap kaydı. Bir anda mutfak dolabı açıldı ve içinden iki şarap kadehi fırladı. Dört nesne de servis etmesi için Pazarlıkçı'nın önüne indi.

"Müşterilerimden bazıları hakkında bilgi toplamanı istiyorum."

Bir bardak köpüklü elma şarabını bana doğru kaydırdı. Kadehe kaşlarımı çatarak baksam da tereddütle bir yudum aldım.

"Sen yapamıyor musun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Başını iki yana salladı, gözleri uzaklara dalmıştı. "Bir noktaya kadar yapabilirim ama ileri gidince... Ölüyorlar."

"Ölüyorlar mı?"

Yüce İsa. Bu adam ne diyordu?

"Tıpkı senin gibi ben de insanları etki altına almak için büyü yapıyorum. Ancak ikimizin yeteneklerinin önemli bir farkı var."

Yeteneklerimizin arasında tek önemli farktan fazlası vardı. Des büyüsünü her kullandığında parlamıyordu ya da içimdeki azgın siren gibi hedefini büyülerken onu ayakta sikmeye çalışmıyordu.

"Senin insanları etkileme büyün, hedefinin emirlerine karşı koymasına neden olmuyor," diye devam etti. "Konuşmalarını istiyorsun, konuşuyorlar. Sokakta çıplak bir şekilde dans etmelerini istiyorsun, sokakta çıplak dans ediyorlar. Çünkü başka seçenekleri yok."

Şarap kadehini ellerinin arasında ileri geri kaydırdı. "*Benim* gücümde ise," dedi, "kişi etki altında kalmamayı seçebiliyor ama bu onları öldürüyor. Yani isterlerse sokakta çıplak dans etmek yerine tekmil kıyafet ölmeyi seçebiliyorlar. Ya da şöyle diyelim, bir sırrı paylaşmak yerine sessizce ölmeyi seçebiliyorlar."

Bunu daha önce fark etmemiştim...

"Ama sen herkesi konuşturuyorsun," dedim.

Pazarlıkçı cevap vermeden önce şarabından büyük bir yudum aldı. "Çoğu insan yaşamak ister."

Bu keşfi sindirmek için biraz bekledim. "Yani müşterilerin bilgi paylaşmak yerine ölümü mü seçiyor?"

Başıyla onaylayıp bardağına baktı.

Evet. Hangi sırrın ölmeye değer olabileceğini hayal edemiyordum.

"Planda yanlış bir şey var," dedim. "Ben perileri büyüleyemem."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. "Senden perileri büyülemeni istemiyorum."

Bunun üzerine durakladım. "O zaman ne istiyorsun?"

Mehtaplı gözleri her zamanki gibi gizemliydi. Bir karara vararak tezgâhın arkasından dolanıp bir başka bar taburesini yakınıma çekti.

"Ötedünya'da işler... Ters gidiyor." Sesi yumuşaktı, sanki sözlerini nazikçe yumuşatması gerekiyordu. "Krallığım huzursuz, diğerleri de öyle. Ortadan kaybolmalar yaşanıyor, hem de çok çok fazla. Askerler bir iz bile bırakmadan yok oluyorlar. Yalnızca kadınlar... Geri dönüyorlar. Onlara ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Neden kadınlar kendiliğinden söylemiyor?" diye sordum.

"Söyleyemezler." Des'in yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı.

"Öldüler mi?"

Başını iki yana salladı. "Tam olarak değil. Ne canlı ne de ölüler."

Köpüklü şarabımı bardağımda çevirdim. "Hâlâ anlayamıyorum. Benden ne yapmamı istiyorsun, Des?"

"Periler benimle konuşmuyor." Sonraki sözlerini dikkatle seçti. "Ancak Ötedünya'da yalnızca periler yaşamıyor."

Bir anda anlamıştım.

"Değiştirilenler,*" dedim bir anda anlayarak. Periler tarafından insanlardan çalınarak Ötedünya'ya götürülenler. Çoğu orada köle olarak yaşardı.

"Krallığımı korumalıyım."

Kaskatı kesildim. Des diğer –yani geceleri haydutluk yapmadığı– yaşamı hakkında pek konuşmazdı. O yaşamında aslında bir kraldı, geceleri savaşan tüm yaratıklara hükmeden bir kral.

"Yani beni kendi dünyana götürmeyi ve... Benden kölelerini büyülememi istiyorsun..."

"Onlar köle değiller," diye kükredi.

"Aptalı oynama, Des. Tek bildikleri hayatın o olması, yaşamak için onu seçecekleri anlamına gelmez."

"Hiçbirimiz yaşayacağımız hayatı kendimiz seçmiyoruz," dedi, gözleri beni delip geçiyordu.

"Krallığında yaşayan insanlara gerçeği, ahlaksız şekilde ve zorla anlattırmamı istiyorsun; hem de bunun onları muhtemelen öldürmekten daha beter edeceğini bildiğin hâlde."

"Daha önce insanları büyülerken ahlak falan önemsemezdin," dedi.

"Çünkü büyü yaptığım insanların hiçbiri kurban değildi." Hepsi şu ya da bu şekilde suçlulardı.

* Doğduktan sonra yerlerine Ötedünya'dan bir peri çocuk bırakılarak değiş tokuş edilen insan çocuklar. (ç.n.)

Konuşmaya devam ettim. "Gece Kralı bile tüm oyunları ve vaatlerine rağmen onları konuşturamadıysa... Sence de onları rahat bırakmamız gerekmez mi?"

"Callie," dedi Des öne doğru eğilerek. "Periler ölüyor. İnsanlar ölüyor. Ötedünya'da bir şeyler oluyor, hem de burnumun dibinde."

"Ya sana hayır, bunu yapmayacağım dersem?" dedim.

Birkaç dakika beni gözlemledikten sonra çenesi kasıldı. "En nihayetinde yapmanı sağlarım."

Ben de böyle düşünmüştüm. Onayımı almayı tercih etmesine rağmen, ne olursa olsun yeteneklerimi kullanacaktı.

"O zaman ortada bir seçenek yok," dedim. "Yapacağım."

İşte böylece Pazarlıkçı'yla beraber çalışmaya geri dönmüştüm.

BÖLÜM 8

Aralık, sekiz yıl önce

ODAMIN ZEMİNİNE YAYILMIŞ ders kitaplarımdan birini karıştıran Des'e, "Ee, pazarlık yapmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordum.

Elinde bir kalem vardı, kitabın kenarlarına bir şeyler karaladığını gördüm. Ciddi ciddi kitabımın içine sik çizmiş olmasından korktum ancak şöyle bir göz attığımda beni çizdiğini gördüm. Yüzümün bir yanını çizmişti ve lanet olsun ki onca yeteneğinin üzerinde bir de çok iyi bir ressamdı.

"Küçük bir sirenin aklını karıştırmak dışında mı?" dedi.

"Evet, onun dışında," dedim hafifçe gülümseyerek.

Koşturarak yemeğe giden kat arkadaşlarımın koridordan gelen kahkahalarını duydum. Yan odamın kapısını çalıp Shelly ve Trisha'yı beraber yemek yemeye davet ettiler. Ayak seslerinin benim kapıma doğru yaklaştığını duydum; küçük bir yanım, Desmond burada olsa bile kapımı çalmalarını umut etti.

Ayak sesleri duraklamadan kapımın önünden geçti.

"Bizi duyamazlar, biliyorsun," dedi, elindeki işten başını kaldırmadan.

Bilmiyordum ama katımdaki kimsenin odamdan gelen erkek sesini sorgulamaması beni meraklandırmıştı. Buradaki duvarlar kâğıt gibi inceydi.

"Çok naziksin, Des," dedim.

"Senin için yapmıyorum. Ben mahremiyetime özen gösteren biriyimdir."

"Doğru." Tanrı göstermesin Pazarlıkçı nezaketiyle nam salar falan...

"Bu arada adım Desmond... *Des* değil." Sesinden küçümseme akıyordu.

Yani bu isim onu rahatsız mı ediyordu? Güzel.

"Sen bana Melek demeyi kestiğin zaman ben de sana Des demeyi bırakacağım."

Bunun üzerine homurdandı.

Bilgisayar sandalyesine oturup birkaç dakika boyunca onun çizim yapmasını izledim. Orada öylece oturup onu izlerken midemde kelebeklerin uçuştuğunu hissettim.

Gözlerimi kaparsam, bu köhne yurt odasında değilmişiz, bana arkadaşlık etmesi için ona borçlanmamışım ve Des de benim ondan hoşlandığımın yarısı kadar benden hoşlanıyormuş gibi düşünebilirdim.

Ama sonra, gününün en fazla dört saatini benimle birlikte geçirdiğini hatırladım. Ben o dört saat için yaşıyordum ama ya o? Muhtemelen onun gözünde ücretli izinle eşdeğerdim.

Sır çalmadığı ya da borçlarını toplamadığı zamanlarda ne *yapıyordu*? Bu adamın eğlence anlayışı neydi?

Muhtemelen bebeklerden şeker çalmak ya da onun gibi korkunç bir şeylerdi.

"Boş zamanlarında ne yapıyorsun?" diye sordum yeniden.

Ders kitabımın sayfasını çevirdi. "Bu sana pahalıya patlar," dedi.

Omuz silktim. Şimdiden bileziğime iki sıra boncuk dizilmişti. Bir tane daha olsa ne çıkardı? "Bir boncuk daha ekle."

Bileğime bir başka mat, siyah boncuğun yerleştiğini gördüm.

"Ben yönetiyorum." Bunu söylerken başını kaldırma zahmetine bile girmemişti.

Detay vermesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

"Ah, hadi ama bu kadar mı?" dedim. "İki kelimelik bir cevap." Bu iyiliğin karşılığında eninde sonunda ödemek zorunda kalacağım bedeli düşününce bundan daha iyi bir cevabı hak ediyordum. Büyük olasılıkla bir gün bu bilezikteki boncuklar Becer-Evlen-Öldür'ün gerçek versiyonuna dönüşecekti.

"Adım da iki kelimeydi. O zaman şikâyetçi değildin." Sözleri biraz aksiydi.

Yanına, yere çöktüm ve kalemi elinden kaptım. "Tam olarak ne yönetiyorsun," diye sordum.

Pazarlıkçı yan döndü, elini başının altına koyarak kafasını kaldırdı. Yüzünde bir sırıtış vardı, beyaz saçlarından bir tutam gözlerinin önüne düşmüştü. Bir an için beni inceledikten sonra pes etti. "Ben Gece Kralıyım."

"Gece Kralı mı?" diye tekrarladım bir geri zekâlı gibi.

Bu nasıl bir unvandı?

Kalemi benden geri alarak, "Ötedünya'da," diye açıkladı.

Ötedünya.

Ona boş boş baktım.

Ötedünya.

Vay anasını, bu adam bir periydi. Hayır, sadece bir peri de değil peri *kralıydı*. Yaşayan en acımasız ırklardan birinin lideri.

Ve ben ona *kaba* davranmıştım.

"Yani sen... Gerçekten önemli birisin," dedim.

Başını hafifçe eğdi, hâlâ eğleniyor gibi görünüyordu. "Biraz."

Tanrı belamı versin ki fark etmemiştim.

Asi beyaz saçlarına, şaşırtıcı bedenine, kaslı kollarına ve simsiyah kıyafetlerine baktım.

"Kral gibi görünmüyorsun," dedim.

"Sen de Pazarlıkçı'yla anlaşma yapabilecek bir kıza benzemiyorsun, Melek. Ne olmuş yani?"

Bana söyleyecek bir şey bırakmamıştı.

Gece Kralı. Tınısı bile kulağa belalı geliyordu.

"Kanatların nerede?" diye sordum.

Bana sinirli bir bakış attı. "Uzaktalar."

Des onu soru yağmuruna tutacağımı anlamış olacaktı ki ders kitabımı kapatıp bir kenara koydu.

Pazarlıkçı'nın tüm dikkatini üzerine toplamak kaplanın gözüne ilişmek gibiydi. Tek istediğin yaratığı okşamakken bakışları sana döndüğü an onun seni parçalara ayıracağını anlardın.

"Söyle bakalım Melek, bir gün krallığımı ziyaret etmek ister misin?" diye sordu kadife gibi yumuşak bir ses tonuyla.

Bu soru bir tuzak mıydı? Çünkü tuzağa düşmek üzereymişim gibi geliyordu.

"Beni götürür müsün?" diye sordum. Heyecanlı ya da – bu duruma göre– korkmuş görünmemeye çalıştım. Ötedünya hakkında öğrendiğim her şey beni dehşete düşürmüştü. Ancak Gece Kralı'nın bana kendi krallığında rehberlik etmesi fikri inanılmaz cazip geliyordu.

"Ah, götürürüm tabii," diye söz verdi, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "O gün geldiğinde sana seçim şansı tanımayacağım."

Günümüz

DES'E YARDIM ETMEYİ kabul ettikten kısa bir süre sonra geceyi geçirmek için beni geri eve götürdü. Artık göreve hazır olduğuma göre, kendince yapması gereken hazırlıkları vardı. Yarın ortadan kaybolma vakalarını inceleyecektik. Ondan sonraki gün de değiştirilen insanlarla görüşecektim. Yani Ötedünya'yı ziyaret edecek ve hayatımda ilk kez Des'in yönettiği krallığı görecektim.

Arka bahçemde dikilip Pazarlıkçı'nın geceye doğru kanatlanışını izledim. Büyük bir parçam onun peşinden gitmek istiyordu.

Bu akşam bana evini göstermesi gerekmiyordu ama yine de göstermişti. Tıpkı bana kanatlarını göstermesi gerekme-

diği hâlde göstermesi gibi. Aklımı karıştırmaya çalışıyorsa eğer iyi iş çıkarıyordu.

Desmond gözden kaybolduktan sonra içeri girip mutfağa yöneldim. Akşam beni şarap içerken yakaladıktan kısa bir süre sonra bir tane boncuğu geri almıştı. Onu neden aldığını tam olarak açıklamaması şüphelerimi artırdı.

Şimdi merakım beni ele geçirmişti. Teorimi test etme zamanı gelmişti ve umarım yanılıyorumdur.

Dolabımdan bir şişe Jameson alıp kapağını açtım ve viskiyi kokladım. Bir an durakladım. Eğer boncuğun karşılığındaki ödeme tahmin ettiğim şeyse bu hiç hoş olmayacaktı. Bu önemsiz endişeyle elim bir an dondu kaldı ama sonra şişeyi kaldırıp büyük bir yudum aldım.

Viski sıvı amber gibi aşağı indi; endişelerimi yatıştırdığını şimdiden hissedebiliyordum. Gözlerimi kapayarak boğazımdaki acının ve mideme yayılan sıcaklığın tadını çıkardım.

Bir an sonra rahatladım.

Beni alkol kullanmaktan men ettiğini düşünmüştüm ama öyle görünüyordu ki bu teorim yanlıştı.

Rahatlayarak viskiyi kenara bıraktım.

Yatak odama doğru yürümeye başlamıştım ki bir anda hissettim. Midem kalkıyordu. Yutkundum ve durakladım. Bu his geçince yeniden yürümeye başladım. Üç adım sonra midem allak bullak oldu. Göğsümü bir his kapladı, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Hissin boğazıma kadar geldiğini hissediyordum.

Şeytanın dölü.

Banyoya koştum, ucu ucuna yetişmiştim. Viskiyi kusar-

ken tüm vücudum kasıldı. İçimi alkolden tamamen temizlemeye zorlayan büyünün baskısını hissedebiliyorum. Bu büyüsünü içimde ilk hissettiğim zamanki kadar baskındı.

Elimle porseleni öyle sıkı tutuyordum ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Artık Desmond'ın aldığı boncuğun karşılığının ne olduğunu biliyordum.

Ayık kalmak.

O şerefsizi peşindeki doğaüstü ödül avcıları değil, ben haklayacaktım.

O GECE DESMOND FLYNN sürgülü kapımı açıp mekânın sahibi gibi oturma odama girdiğinde onunla karşılaşmaya hazırdım.

"Senden." Viski şişesini kafasına fırlattım. "Nefret." Ardından şarap şişesini. "Ediyorum!" Sonra da bira şişesini.

Bunların her biri ona temas edeceği anda birden yok olmuştu. Bir an sonra yeniden ortaya çıkıp bana doğru geldiğinde vücudu bir belirip bir kayboluyordu. Her bir cam şişe arkasındaki duvarda patlayınca sarı ve bordo renkli sıvı sıçrayarak aşağıdaki ahşap döşemeye akmaya başladı.

"Bu hiç hoş değildi," diye homurdandı.

Daha fazla mühimmat almaya gittim. Tüm ihtiyaçlarımı tezgâha sıralamıştım. Artık başka şekilde kullanılamayacaklardı; ben de atış pratiği yapmak için kullanmaya karar vermiştim.

Pazarlıkçı yeniden kayboldu, tekrar belirdiğinde burnumun dibinde duruyordu.

"Bugün çalışmamız gerek."

"İşini al," diye bağırdım, "bir yerine..."

"Ah, ah, ah," dedi ve çenemi yakalayıp beni tezgâha yapıştırdı. "Yanımdayken ne dilediğine dikkat et. İşimi alıp güneşin asla ulaşamayacağı bir yere sokmaktan başka bir şey istemiyorum."

Pazarlıkçı'nın canı sıkıldığında müşterilerinin sözlerini çarpıtmaktan hoşlandığını geçmiş deneyimlerimden biliyordum. Bu düşünce içimdeki sirenin şarkı söylemesine neden oldu; ne sürtük ama... Oysa deli gibi kızgındım.

Pazarlıkçı çelişkili tepkimi fark etmiş olacaktı ki gözbebekleri büyüdü. "Gitme vakti."

"Hayır," dedim inatla.

"Rica etmiyorum." Beni tezgâhtan uzaklaştırıp oturma odamdan arka kapıya kadar geçirdi.

Duvarlar ve yerdeki cam kırıklarıyla alkol damlacıkları havalandı, sıvılar lavaboya cam kırıkları da çöp kovasına doğru yol aldı. Yine arkamı topluyordu.

Tuttuğu bileğimi çekiştirerek yol boyunca onunla mücadele ettim. "Des... *mond*. Bırak beni. *Hemen*." İçimdeki siren devreye geçmiş, öfkeli emrimi baştan çıkarıcı bir hâle getirmişti.

Des beni bırakmak yerine omzunun üzerine attı.

"Benimle böyle konuşmaya devam et, Melek," dedi. "Bunun beni ne kadar tahrik ettiğini bilemezsin." Popoma vurunca öfkeden kudurdum.

"Beni yere bırak, seni manyak!"

Beni bırakmadı, bunun yerine pozisyonumu değiştirip

bacaklarımı beline kollarımı da boynuna doladı. Serbest kalmak için kıvransam da beni kafes gibi yerimde tutuyordu.

Sırtını çimdikledim. Küfrettiğinde arkamızda temizlediği cam parçaları ve alkol yere saçıldı.

"Lanet olsun, Callie," dedi, "seni etkisiz hâle getirmek için bir boncuğu boşa harcamak zorunda bırakma beni."

Beni dışarı taşırken gözlerinin içine baktım. "Yap da görelim, Des."

Gözleri parladı. "Şansını zorlama. Yaparım ve sen kıpırdamadan oturmak zorunda kalırken teninin her bir santimini hissetmenin keyfine varırım."

Ona kötü kötü baktım. "Bu yaptığın çok yanlış," dedim. "İçki içmemi engellemen..."

"Yaptığım en kötü şey değil, Melek," dedi. "Kararında içmeyi öğrenirsen bu kalıcı olmayacak."

Adamdaki *cesarete* bak. *Alkol cezam* varken kararında içmeyi nasıl öğrenebilirdim?

Kanatları ortaya çıkarken ona daha sıkı tutundum. "Sen hayatıma karışmadan önce gayet iyi idare ediyordum."

Alaycı bir şekilde güldü. "Bu tartışılır."

Karşılık veremeden bizi havalandırdı. Şaşkınlıkla çığlık attığımda –muhtemelen beni rahatlatmak için– sırtımı sıvazladı. Elini uzaklaştırmak istedim ama boynunu bırakmadan bunu yapamazdım.

Bunun yerine, beni hem öfkelendirip hem de kafamı karıştıran bu adamı görmezden gelmek için takımyıldızlarını saymaya karar vererek gözlerimi üstümüzdeki gökyüzüne diktim.

Orada üç kocaman yıldız gördüm, bunlardan biri uçak olabilirdi. Yalnızca Des'i görmezden gelmeye karar verdim. Kokusunu içime çektim... Saçları elimin tersini gıdıklıyordu. Gecenin karanlığı dışında tek görebildiğim şey kanatlarının tehditkâr kıvrımlarıydı.

On dakika gibi bir süre sonra pes ettim ve başımı boynuyla omzunun birleştiği oyuğa yasladım.

Pazarlıkçı beni daha da sıkı tuttu ve burnunu tenime sürterken sakalının battığını hissettim. Ben kollarının arasındayken sevecen birine dönüştüğünü fark etmeye başlamıştım.

Ne kadar süre böyle kaldığımızdan emin değilim ama sonunda alçalmaya başladığımızı hissettim. Altımızdaki yeryüzüne göz attığımda Catalina Adası'nın gittikçe büyümesini ve Pazarlıkçı'nın evinin manzaraya girmesini seyrettim.

On beş dakika sonra oturma odasına girdik. Bugün sehpanın üzeri sayfalar dolusu elle yazılmış not ve çizimlerle kaplıydı. Eğilip yakından baktım. Özel dedektiflik işinde yeterince çalıştığımdan bir vaka dosyasını gördüğüm yerde tanırdım.

Çizimlerden birini kaldırdım ve ânında bunun Des'in elinden çıktığını fark ettim. Eskiden Peel Akademisi'ndeki yurt odamda portreler ve manzaralar çizerdi. Ancak hiçbiri bunun gibi değildi.

Bu çizimde kadınlar sıra sıra, tabut gibi görünen bir şeyin içinde yatıyorlardı; gözleri kapalıydı ve kolları göğüslerinde kavuşmuştu.

Aman Tanrım...

"Bunlar... O kadınlar mı?"

Havanın dalgalandığını hissettim; bir an sonra Des arkamda, omzumun üzerinden bakıyordu. Varlığının fazlasıyla farkındaydım.

"Evet onlar. Her biri cam bir tabutun içerisinde geri gönderildi."

Dün gece Des bana bu kadınların ölü olmadığını söylemişti ama ölü gibi *görünüyorlardı*.

Yan tarafımdan eğilip bir çizim çıkardı, büyükçe bir salonun ortasında tek bir tabut duruyordu.

Des'in sarayı. Bu çok garip bir düşünceydi.

Dikkatim çizimdeki uyuyan kadına döndü; üzerinde deri savaş kıyafetleri vardı. Bir elinde silah tutuyordu, diğerinde ise...

Gözlerim bana oyun oynuyor olmalıydı. "Bu..."

"Evet. Bir çocuk."

ÇİZİME BAKAKALMIŞTIM.

Uyuyan peri savaşçının göğsüne bastırdığı şeye çocuk demek doğru olmazdı.

Daha küçüktü. Bir *bebekti*.

Ölmüş olması muhtemel bir kadının kollarının arasındaydı.

Özel dedektif olarak yeterince çarpık şey görmüş ve duymuştum.

Ve periler bu konuda daima listenin en üst sırasında yer almayı başarıyordu.

"Bebek ölü mü?" diye sordum.

"Ah, hayır." Des'in söyleme şekli ona dönmeme neden oldu.

"Yani yaşıyor?" Sorgulamaya devam ettim.

"Öyle görünüyor. Görüşeceğin insanlar var ya? Onlar bu çocuklardan bazılarına sütannelik yapıyor."

Kaşlarım çatıldı. Bir avuç sütanne ne bilebilirdi ki?

Des'in kıvrımlı elyazısıyla yazdığı notlarına yandan bir bakış attım.

Erkek savaşçılar hâlâ kayıp...

'Ruh Hırsızı' adıyla biliniyor...

Des çizimleri elimden aldı. "Bana yardımcı olabilmen için bu gizemli olayın içini dışını öğrenmeden önce ilk olarak Ötedünya hakkında bilgilenmelisin. Benim dünyamda cehalet, gördüğün üzere, kişinin ölümüne neden olur."

Bir ürpertiyi bastırdım. Ötedünya şimdiden kulağıma korktuğumdan daha kötü geliyordu.

Koltuğa oturdum. "Seni dinliyorum, Des."

Kendini yanımdaki koltuğa bıraktı. Önümüze saçılmış not yığınından bir kalem ve boş bir kâğıt buldu. "İşte temel bilgiler: Peri dünyası devasa bir hiyerarşi üzerine kuruludur." Bir piramit çizdi. "En güçlüler en üstte yer alır ve hiç kimse peri kralı ve kraliçesi kadar güçlü değildir; Titania ve kral olan eşi Oberon ya da bizim onlara verdiğimiz adla Anne ve Baba. Onlar yaşayan en kadim varlıklardan ikisidir. Haklarında endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. İkisi de Tepenin Altı'na giderek ölümsüzlük uykusuna yattılar."

"Şey, anladığım dille lütfen," dedim.

"Komada gibiler. Hiçbir şey hissetmiyorlar ama ölü de değiller."

"Biraz kadın savaşçıların durumu gibi," dedim.

Des bana keskin bir bakış attı. "Evet," dedi sakince, "sanırım biraz onların durumu gibi."

Eli piramidin aşağısına doğru kaydı ve oraya başka bir çizgi daha çizdi. "Onların altında dört büyük krallık var. Tarih kitaplarınızda geleneksel adlarıyla anılırlar: *Saraylar.*

"Bu krallıklar: Gece, Gün, Flora ve Fauna."

Des'in krallığını hemen fark etmiş ve bir kez daha bu adamın ne kadar güçlü olduğuna şaşırmıştım.

"Pek tanınmayan ancak eşit derecede güçlü olan iki krallık daha var: Tüm su canlılarına hükmeden Mar Krallığı'nın yanı sıra bir de Ölüm ve Yeraltı Krallığı var. Bu iki saray kendilerini birbirinden ayırır. Ölüm Krallığı yaşayanların diyarında takılmayı sevmez ve Mar Krallığı da çoğunlukla kendi sularının derinliklerinde kalmaktan hoşlanır.

"Dört saraya dönecek olursak ben Gece Krallığı'nı yönetiyorum. Halkım beni dönüşümlü olarak Majesteleri Desmond Flynn, Akşam Yıldızlarının İmparatoru, Sırların Efendisi, Gölgeler Hükümdarı ve Kaos Kralı olarak tanır."

Kaşımı kaldırdım. "Kimse sana Pazarlıkçı demiyor mu?"

Des'in öteki yaşamı hakkında bir şeyler öğrenmenin yarattığı garip sızıyı dile getirmedim. Anlattıkça onu gerçekte ne kadar az tanıdığımı fark ediyordum.

"Ötedünya'da değil."

Des işine dönüp yeniden bir şeyler yazmaya başladı. "Gece Krallığı'nın karşısında Gün Krallığı var. Geçitlerin Efendisi, Düzenin Kralı, Gerçekleri Söyleyen, Işık Taşıyıcısı ve Yüce Şerefsiz olarak bilenen Janus tarafından yönetiliyor."

İğnelemesini neredeyse kaçırıyordum.

Şaşkınlıktan ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Adamdan hoşlanmıyorsun sanırım?" diye sordum.

Des kahkahama eşlik etmedi. "O benim karanlığıma aydınlık, kötülüğüme iyilik, sahtekârlık ve çirkinliğime ise doğruluk ve güzellik. O benim tam zıddım; ben ondan hoşlanmamak için doğmuşum," dedi. "Benimle aynı fikirde olmalısın demiyorum tabii," diye ekledi. "Onunla tanışsaydın muhtemelen hoşlanırdın. Janus'u herkes sever."

Çizdiği insanları inceleyen Des'e bakınca yüzünde bir şey fark ettim. İmrenme? Pişmanlık? Özlem?

Yine o garip sızıyı hissettim ama bu kez içim bu adam için sızlıyordu.

Elimi bacağına koyarak Des'in dikkatini çekmeye çalıştım.

"Belki ondan hoşlanırım, belki de hoşlanmam. Doğruluk ve güzellik anlayışım değişeli çok oldu."

Des bana şöyle bir baktı, önündeki kâğıda dönmeden önce ağzının köşesinin hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

"Flora Krallığı, Toprakta Yetişen Her Şeyin Kraliçesi Mara tarafından yönetiliyor, kralı ise Yeşil Adam. Bütün bitki yaşamına o hükmeder." İsimleri önündeki kâğıda yazdı.

"Ve son olarak, Hayvanların Hükümdarı, Vahşi Kalplerin Efendisi, Pençelerin Kralı Karnon tarafından yönetilen Fauna Krallığı. Münzevi eğilimleri ve acayiplikleri nedeniyle bazı bölgelerde Deli Kral olarak bilinir.

"Benim krallığımdayken benim kurallarıma uyulması

gerekir. Gün Krallığı'nda ise onlarınkine. Bir kral olarak ben bile oradayken onların kurallarıyla hareket etmek zorundayım."

Vay, vay, vay. "Gün Krallığı'na ya da diğer krallıklara gitmeyeceğim, değil mi?" Çünkü perilerin farklı krallıklarının yasa ve görgü kurallarını öğrenecek kadar zamanım yoktu. Des ve ben Ötedünya'yı yarın ziyaret edecektik.

"Sen yalnızca ama yalnızca benim krallığımda bulunacaksın ve benim mutlak korumam altında olacaksın."

Sesinde bir hükümdarın sert tınısı duyuluyordu.

"Şimdilik Ötedünya hakkında bilmen gereken bu kadar." Piramit çizimini bir kenara kaydırıp dikkatini dağınık notlara çevirdi.

Gözlerim istemeyerek de olsa bebeği göğsünde tutan uyuyan kadın çizimine kaydı. "Yani bu kadınların hepsi çocukla mı dönüyorlar?" diye sordum.

Desmond başıyla onayladı, parmaklarını çizimin üzerinde gezdirdi.

"Onlar kimin çocukları?" Perilerin kendilerine ait olmayan çocukları kaçırma gibi kötü huyları vardı.

Des, "Kadınların rahminden çıktılar," diye açıkladı.

"Ya babaları?" diye sordum.

Pazarlıkçı'nın dudaklarına buruk bir gülümseme yayılsa da az sonra bu bir yüz buruşturmaya dönüştü.

"Bu da gizemlerden biri," dedi.

Kâğıtları düzgün bir yığın hâline getirdi. "Çünkü şu anda bunun dışında..." yığından bir kâğıt çıkardı, "hiçbiri önemli değil."

Elinden alıp inceledim. Neredeyse sayfanın sonuna dek sıralanmış, her biri sonuncusundan daha garip sorulardan oluşan bir listeydi. "Ne bu?"

"Bunlar, Melek, yarın soracağın sorular."

SORU KÂĞIDINI KENARA kaldırdığımda Des de vaka notlarını topladı ama geceyi bitirmek için harekete geçmedi. Üstüne, mutfaktan oturma odasında bir yığın peynir ve kraker, ardından da bardaklar ve içecekler geldi.

Pazarlıkçı birasını açıp makul bir yudum alırken, kucağımın üzerinde süzülen kolayı yakaladım.

Kolamı içmeye başlamadan önce yanında alkol içemeyeceğimi yeniden hatırlayınca ona kötü kötü baktım.

Des yerine yerleşip kolunu koltuğun arkalığına attığında tişörtü yukarı sıyrıldı.

Birasından bir yudum almak için kaldırdığı şişesinin üzerinden beni süzdü, fazlasıyla günahkâr görünüyordu.

Bu, akşamın sonuymuş gibi değil de başlangıcıymış gibi geliyordu. Ayrıca borcumun geri ödemesi gibi de değildi.

"Söyle bana, küçük sirenimin aklından neler geçiyor?" dedi gözleri benimkilere kayarak.

Küçük sirenim.

"Ben senin hiçbir şeyin değilim," dedim.

Şişenin üzerinden bana gülümseyerek birasından bir yudum daha aldı.

Ağzından uzaklaştırdığında kehribar renkli sıvıyı şişenin içerisinde çalkaladı. "Bir zamanlar müşterimdin," dedi,

"sonra arkadaşım oldun, şimdiyse..." Dudakları neredeyse hainice bir gülümsemeyle kıvrıldı, gümüşi gözleri parlıyordu. "Belki de şu anda olduğumuz şeye bir isim koymayız."

Odanın atmosferi değişerek ağırlaştı, neredeyse boğucu hâle gelmişti. Büyüsü yüzünden mi yoksa Des'in doğal cazibesi yüzünden mi bilmiyorum ama koltuğumda kıpırdandım.

"Neden dünyaya geldin?" diye sordum, umutsuzca dikkati ilişkimizden –ya da benim nezdimde var olmayan ilişkimizden– uzaklaştırmaya çalışarak. "Bir kralsan neden bu işleri yapıyorsun?"

Odanın ısısı bir parça dağıldı. Cevap vermeden önce içkisinden bir yudum daha aldı. "Duruma uygun açıklamayı mı istersin, yoksa gerçek olanı mı?"

"İkisini de," dedim. Kanepeye kıvrılarak oturabilmek için ayakkabılarımı çıkardım.

"Uygun açıklama, bunun için bolca vaktimin olması. Kanunlar ve siyaset bir yana, krallığım benim en önemli işlerimi bile kendi kendine hallediyor," dedi ve bacaklarını kanepeye uzatarak üst üste attı. "Krallığım geceyi peşinden sürükleyerek Ötedünya'yı dolanıyor.

"Gece Kralı olarak görevimin bir parçası da kaosun var olmasını sağlamak, kaos burada, yeryüzünde bile her şeyin doğasında var. Yani yine, evren işimi benim yerime yapmış oluyor.

"Karanlığın örtüsü altında yapılan iyi şeyler de var. Şiddet, uyku ve..." Bakışlarını kollarımdan birine çevirdi, tenimde hayali parmakların gezindiğini hissettim. "*Seks.*"

İçimdeki siren hareketlendi.

"Onlara *temel dürtüler* diyelim. Ve yine, bunların yönetilmeye ihtiyacı yok."

Onu doğru mu duyuyordum?

İçeceğimi kahve sehpasına bıraktım. "Yani sen insanları bunları yapmaya... Teşvik mi ediyorsun?" Bu konuda daha önce konuşmadığımıza inanamıyordum. Yanımda daima bir rahibe gibi masum davranırdı. Bunun onun işinin bir parçası olabileceğini asla tahmin edemezdim.

Kaşlarından biri havaya kalktı. "Bir gösteri ister misin?"

İçimdeki siren uyanıyordu. Des'in hükmettiği her şey sirenin besin kaynağıydı. Şiddet, kaos... *Seks.*

Böyle bir gösteri için bir kol dolusu boncuğu zevkle kabul ederdi.

Sessizliğimi görünce bu teklifini değerlendirdiğimi düşündü. Bir an kanepenin ucunda yayılmış içkisini sehpaya bırakıyorken sonra ortadan kayboldu. Kanepede yanımda belirdiğinde yerimden zıpladım.

"Keyif alacaksın, Callie," dedi bana doğru eğilerek. Bu kadar yakınımdayken varlığı fazlasıyla etkileyiciydi. Dudakları kulağıma değdi. "Almanı sağlayacağım."

Bana karşı daha önce hiç böyle değildi. Benim durumuma uygun davranmak için kendi doğasıyla savaştığını ancak şimdi fark ediyordum. Ona karşı her hamleyi denemiştim.

Boğazımı temizledim. "*Des.*" Bu adam için *yıllardır* beslediğim arzuda boğuluyordum.

"Düşün bunu." Geri çekildi. "Hiçbir şey beni daha fazla memnun edemez."

Kalbim gümbürdüyor, Des'e baktıkça siren çaresizce içimden çıkmaya çalışıyordu.

"Dünyayı ziyaret etmek için nedenlerin olduğundan bahsetmiştin?" Soruyu güçlükle sorarken sesim boğuk çıkmıştı. Aramızdaki şeyin devam etmesini durdurmak için son bir çabaydı.

Ruh hâli değişti, kanepede kendi köşesine dönerken gözlerini kapadı. "Ah, evet, *resmi* nedenler. Krallığımda yönetmekle yükümlü olduğum görevler, bana uluslararası –aslında dünyalar arası– ilişkilerimizi ilerletmek için bolca zaman bırakıyor. Pazarlıkçı olarak yaptığım şey de bu. Burada doğaüstü varlıklarla haşır neşir olup onların önemsiz iyilik taleplerini yerine getirmek için büyümü kullanıyorum," –benimki gibi iyilik talepleri– "ve borçlarımı faiziyle alıyorum. Bunlar sayesinde krallığım daha zengin ve güvenli durumda oluyor."

Birasından bir yudum daha aldı.

"Peki, resmi olmayan sebep ne?" diye sordum.

Uzun bir süre bana baktı, gözleri uzaklara dalmaya başladı. "Beni uzun zamandır hayrete düşüren nedenlerden dolayı buraya çekiliyordum."

Ölümsüz gezgin.

Bakışları oturma odasına kaydı, gözleri dalmıştı. Aklı nerelere sürüklendiyse artık, burada değildi.

"Hâlâ öyleler mi?"

İlgisi yeniden bana döndü. "Hâlâ ne?"

"Seni hayrete düşürüyorlar mı?"

Yanağında bir kas seğirdi. "Hayır, Melek, düşürmüyorlar."

BÖLÜM 9

Aralık, sekiz yıl önce

DES'LE BERABER, Peel Akademisi'ni Man Adası'nın kıyısındaki uçurumdan ayıran kampüsün karanlık bir köşesinde dikiliyorduk. Altımızda okyanus dalgaları kayalıklara çarpıyordu. Suların bana fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirdim, daha da yaklaşmam için yalvarıyorlardı. Sirenleri denizin doğurduğuna inanmak zor değildi. Deniz de içimdeki karanlığı ve benliğimi çağırıyordu, tıpkı sesimin erkekleri çağırdığı gibi.

Eh, en azından ölümlü erkekleri.

Hep hangi doğaüstü varlıkların cazibeme karşı bağışıklığı olduğunu merak ederdim. Artık bir cevabım vardı.

Periler. Bu dünyadan olmayan varlıklar.

Solumdaki dersliklerin, yemekhanelerin ve kütüphanelerin olduğu Peel Kalesi'yle sağımdaki yurtlar arasında yer alan, öğrencilerin koşturduğu kampüse baktım. Lambalarla aydınlatılmıştı ama buna rağmen karasal sis ve akşam karanlığı insanları seçmeyi zorlaştırıyordu.

"Bizi göremezler," dedi Des. Pazarlıkçı bana yaklaşınca büyüsünün sıcaklığını hissettim. "Ama bunun pek de önemi yok, değil mi?"

Ondan bir adım uzaklaştım. "Bu ne demek şimdi?"

Des öne doğru hareket etti. "Zavallı Callie. Hep dışarıdan içeri bakıyorsun."

Kaşlarımı çattım, bakışlarım çimlerden geçmekte olan öğrenci grubuna çevrildi. Kahkahalarını ve sohbetlerinin bir kısmını buradan bile duyabiliyordum.

"Söyle bana, Melek," diye devam etti, "nasıl oluyor da senin gibi biri," imalı bir şekilde beni süzdü, "dışlanabiliyor?"

Bir an bakışlarım yırtık kotuma, yarım botuma ve ardından deri ceketimle boynuma doladığım atkıya kaydı. Fiziksel olarak uyum sağlıyordum. Beni farklı yapan tenimin altındaki her şeydi.

"Biz neden benden bahsediyoruz?" diye sordum bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Bakışları elimi takip etti. "Çünkü bazen beni büyülüyorsun."

Kalbim tekledi. Ben hep aramızda tek taraflı bir ilgi olduğunu varsaymıştım.

Halen bana bakıyor, bir cevap bekliyordu.

"Sorun onlarda değil, bende."

Kaşları çatıldı.

Tekrar botlarıma baktım ve bir parça çimi tekmeledim. "Normal davranmak zor... Biliyorsun, o olaydan sonra." *Birini öldürdükten sonra.* Nefesimi verdim. "Sanırım arkadaş edinmeden önce kendimi toparlamam lazım."

Bunu itiraf ettiğime inanamıyordum. Bu tür şeyleri kendime bile pek nadir itiraf ederdim.

Des çenemi kaldırdı, yüzü ciddiydi. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ancak şeytani aklından milyon tane farklı şeyin geçtiğinden emindim.

"Seni bir geceliğine kraliçe yapmama ne dersin?" dedi nihayet.

Ona garip bir bakış attım. Niyetini anlayamadan omzunun üzerinde küçük, parıldayan bir ışık çizgisi belirdi. Yaklaştıklarında kanatlarının vızıltısını duydum.

Ateşböcekleri. Koca bir sürü. Hepsi tek bir düzenli sıra hâlinde uçuyorlardı.

Gözlerim hafifçe gülümsemekte olan Des'e kaydı. Bu onun işiydi.

Parıldayan ateşböcekleri çevremi sararak –ve beni dehşete düşürerek– başımın üzerine kondular.

Omuzlarım gerilmişti, "Saçımda böcekler var," dedim.

"Bir taç var," diye düzeltti, sırıtarak taş bir duvara yaslandı.

Buna taç mı diyordu? Saçlarımın üzerinde hareket ettiklerini hissedebiliyordum, onları elimle kovalamamak için zor duruyordum.

Böceklerden hiç hoşlanmazdım.

Ateşböceklerinden biri düşüp atkımın üzerinde kondu.

Daha sonra atkımın altına girip tişörtüme doğru sürünmeye başladı.

"Aman Tanrım!" diye ciyakladım.

"Yaramaz böcekler," diye azarladı Des yanıma gelip böceği uzaklaştırmama yardımcı olarak. "Güzel insan memelerinden uzak dur."

Az önce memelerim için güzel mi demişti?

Pazarlıkçı böceği avucunun içine aldığında elinin sırtı tenime değiyordu. Benden uzaklaştı ve avucunu açarak parıldayan böceği serbest bıraktı. Onun sarhoş bir şekilde tekrar saçlarıma konuşunu izledik.

Üzerimde titreşerek ışıldayan böcekleri zar zor seçebiliyordum. Her şey o kadar saçma ve tuhaftı ki gülmeye başladım. "Des, beni neşelendirmeye mi çalışıyorsun?"

Ancak dönüp ona dikkatlice baktığımda gülmediğini fark ettim. Dudakları aralık şekilde bana bakarken böceklerin ışıkları gözlerinde parlıyordu.

Dalıp gittiği yerden gözlerini kırpıştırarak geri kendine geldi.

Elimi tuttu. "Hadi buradan gidelim. Aç mısın?" diye sordu. "Yemek benden."

Elini sıktım, aramızda bir şeylerin iyi anlamda değiştiğini hissediyordum. Ancak bunu belirtmedim; Pazarlıkçı'yı güzel bir itiraftan daha çok korkutacak hiçbir şey yoktu.

"Yemek senden mi?" dedim. "Bak bu ilginç işte..."

Bana haylazca gülümsedi, gözleri parıldıyordu. "Melek, seni hâlâ bir peri yapabilirim."

Günümüz

TEMPER, BATI YAKASI Soruşturma Bürosu'na girip kendi ofis odasının kapısını çarptığında gırtlağıma kadar işe batmış hâldeydim.

Sesli mesaj kayıt makinesini açtım ve bir süre sonra bir mesajın hafif sesi duyuldu.

Kahvemi yudumlarken bir kez daha En Çok Arananlar listesini kontrol ettim.

Pazarlıkçı halen doğaüstü dünyanın en önemli suçluları listesinde dördüncü sıradaydı. Eli'yın nasıl bir torpili varsa hâlâ işin üzerindeydi.

Politia beni Pazarlıkçı'yla beraber yakalayacak olursa sanırım ben de suç ortağı olarak görülecektim.

Orospu çocukları.

Tam da bu nedenle sır saklıyordum. Kanunlarla pek anlaşamıyorduk.

"*Heeeeey*!" Temper diğer odadan seslendi. Benim odama gelirken topuklarının tıkırtısı duyuldu.

"*Kızım*," dedi, dramatik bir şekilde kapı girişinde durarak. Bugün saçları dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu, "şeyi duy..."

"... yüz binlik müşteriyi mi?" diye bitirdim lafını.

Sandalyemde döndüm, botlarımın topukları masamın üzerine sürtünüyordu. "Evet, elimde onunla ilgili bir dosya var."

Söz konusu müşteri beni telefonla aramış, özellikle benimle çalışmak istediğini söylemişti. Hangi konuda yardımıma ihtiyaç duyduğunu tam olarak söylememişti ama bunun için eşek yüküyle para ödemeye hazırdı.

Onun için oluşturduğum dosyaya dokundum. "Biraz üstünkörü görünüyor," diye itiraf ettim. Geri çevirecek kadar üstünkörü değil ama dikkatli olmamız gerekiyordu.

Temper homurdandı. "Sen kabul etmezsen, *ben* edeceğim. Tadilattan geçmesi gereken bir mutfağım var."

"Edeceğim, edeceğim," diye söylendim. "Bu arada," sol elimle bir yığın dosyayı kapıp ona verdim, "bunlar resmi olarak seninler."

Dosyaları aldı ve içlerine baktı. "Mükemmel. Vay, elimizdeki pırlantaya bak; karısını döven biri. Ve ben onu büyüleyeceğim. Zavallı bebecik, başına gelecekleri *bilmiyor*." Temper sandalyesinden kalktı. "Pekâlâ, işe koyulsam iyi olur. Çok fazla suçlu, çok az zaman var..." Yüzümü görünce durakladı. "Hey, sen nasılsın?"

Yüzümde ne gördüyse içimdeki karışıklığın bir kısmını ele veriyor olmalıydı. Özel hayatım hiçbir zaman harika olmamıştı ama şu anda tüm zamanların en kötü seviyesindeydi.

Omuz silktim. "Eh işte."

"Eh işte iyi mi yoksa eh işte kötü mü?"

"Eh işte, bilmiyorum?" diye cevapladım.

Masanın üzerine uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Ben çok kötü bir arkadaşım. Eli ile olan şeyin... Öylesine bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Elimi elinin altından çekip onu uzaklaştırmaya çalıştım. "Duygusala bağlama. Bu Eli'yla alakalı değil."

"Ah, iyi o zaman," rahatlayarak doğruldu. "Korkunç derecede suçlu hissetmek üzereydim." Bana yeniden şöyle bir bakınca kaşları çatıldı.

"Ee, o zaman... Sorun ne?"

Kahvemi bırakıp yüzümü ovuşturdum. "Geçmişim."

"Ah," dedi Temper, "bana hâlâ anlatmadığın şu gizemli geçmiş..."

"Anlatacağım," diye ısrar ettim, "sadece..."

Bir gösteri ister misin?

Keyif alacaksın, Callie. Almanı sağlayacağım.

Sesini o kadar net duyabiliyordum ki Des şu an odada bile olabilirdi.

"Şu anda nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum," diye bitirdim.

Temper başını anlayışla salladı. "Tamam, siktir et konuşmayı. Bu akşam bir şeyler içmek, dayılandığı için barmene kızmak ve kendimize uygun bekâr erkekler bulmak için ne dersin?"

"Şey, başka zaman yapalım." Benim için yakın gelecekte içmek ve flörtleşmek söz konusu değildi.

"Hımm, işler yolunda olmadığında bana söylersin, değil mi?" diye sordu.

Hayır.

"Elbette."

"Sen berbat bir yalancısın, Callie," dedi başını iki yana sallayarak. "Pekâlâ, hazır olduğunda bana anlatırsın."

Ama söz konusu Pazarlıkçı olduğunda hiçbir zaman hazır olabileceğimi hiç sanmıyordum.

BİRKAÇ UFAK TEFEK ŞEYİ –bana dün gece verdiği görüşme sorularının listesini ezberlemek de dahil– hallettikten sonra ofisten ayrılarak üzerinde çalıştığım vakalardan birinin muhatabıyla görüşmeye gittim. İşim kısaca şöyleydi: İnsanları köşeye sıkıştırıp onları büyülemek ve bildikleri şeyleri itiraf etmeye zorlamak.

Bugün bir müşterimin kayıp kızını bulmaya çalışıyordum.

"Kız nerede?" diye sordum kollarımı kavuşturarak.

Hedefim yirmi dört yaşındaki yerel uyuşturucu satıcısı üniversite terk Tommy Weisel'dı. Şu anda kayıp olan on altı yaşındaki Kristin Scott'ın eski erkek arkadaşıydı.

Tommy etkim altında yerine sabitlenmiş bir şekilde mutfak sandalyelerinden birinde oturuyordu. Yerinde kıvranıyor, ayağa kalkamıyor ve cevap vermemek için mücadele ederken boğazı düğümleniyordu.

Ama her zamanki gibi boşuna uğraşıyordu.

"O-o bodrumda," dedi, üstdudağı titreyerek.

Kelimeler ağzından çıktığında bana kaşlarını çatarak baktı. "Seni kalta..." Cümlenin geri kalanı boğazına dizildi.

Ona bir başka emir vermiştim: Küfretmek ve küçümsemek yok. Bu tamamen onun iyiliği içindi. İçimdeki siren nefreti zulümle ödüllendirmeye bayılırdı.

"Kristin senin bodrumuna nasıl girdi?" diye sordum.

Tommy dudaklarını yaladı, bakışları yetişmeyeceği bir uzaklıkta olan ve şu anda tüm bunları kaydeden telefonuma kaydı.

"Ben... Onu oraya *yönlendirdim*," dedi.

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı, ona yaklaşarak parıldayan elimin tersiyle yüzünü okşadım. "*Yönlendirmek* mi? Sen zeki olmaya mı çalışıyorsun?" Dilimi şaklatarak başımı salladım. "İyi deneme. O zaman şöyle sorayım: Kristin oraya kendi iradesi dışında mı girdi?"

Gözlerini yumdu, alnı terlemeye başlamıştı.

"Cevap ver."

"Eveeeet!" Kelimeler ağzından tıslayarak çıkmıştı. Soluğu kesilmişti, nefesini düzene sokmaya çalıştı. Ayakkabılarıyla muşamba zeminde tepindi ve öfkeyle çığlık attı. "Seni orospu..." Sesi boğularak kesildi.

Yağlı saçlarını ve kıyafetlerinden yayılan ter kokusunu görmezden gelerek üzerine doğru eğildim. "Şimdi şöyle yapacaksın," dedim. "Kristin'ı serbest bırakacak, sonra gidip teslim olacak, işlediğin bütün suçları itiraf edecek ve suçlu olduğunun kanıtlanması için polisle işbirliği yapacaksın. Ve bir daha asla ama asla Kristin'a, ailesine, diğer kız arkadaşlarına ya da eski sevgililerine zarar vermeyeceksin."

Büyüm onu zapt ederken titredi.

"Şimdi kalk ve kız arkadaşını serbest bırak."

Daha fazla bir şey yapmama gerek kalmadan Tommy beni bodrumunda bir köşeye sinmiş olan Kristin'a götürdü.

Birkaç dakika geçtikten sonra ağlayan Kristin'la beraber Tommy'nin evinin holünde duruyorduk.

Uyuşturucu satıcısı Tommy bizi izlerken korkmuş ve öfkeli görünüyordu, ona verdiğim bir başka emir sayesinde ben ve Kristin'dan birkaç adım uzakta duruyordu.

Kristin'ı kapıya yönlendirdim ve kapının kulpunu çevirmek için ceketimi kullandım. Parmak izi bırakmamak konusunda dikkatli olmalıydım. Tommy gibi adamlar bazen göründüklerinden çok daha çakal olurlardı.

Kristin'ı apar topar dışarı çıkardıktan sonra durakladım ve bana kötü kötü bakmakta olan Tommy'ye döndüm.

"Unutma," dedim, "biz gittikten sonra gidip teslim olacaksın." Kapıya ulaştığımda yeniden durakladım. "Ah, bir de ben buraya hiç gelmedim."

EVE GİDER GİTMEZ EŞYALARIMI bırakıp mayomu almak için yatak odama girdim. Bugün, okyanusta yüzecektim.

Artık resmen içemediğime göre gerginliğimi atmanın tek yolu yüzmekti. Her gün Los Angeles'taki en açgözlü ve vicdansız insanlardan bazılarıyla muhatap olduğum için üzerimden atmam gereken çok fazla gerilim vardı.

Oturma odamı bile geçemedim.

Ön kapım yerinde titredi, sonra birisi kapımın tokmağını kırınca metal sesler duyuldu. Bir an sonra kapı çarpılarak açıldı.

İçimdeki sireni salmak için zar zor zaman bulabildim.

Ama kapıdan tanıdık bir figür girdi.

Elimi kalbime götürdüm. "Lanet olsun, Eli," dedim tiz bir sesle, "ödümü kopardın." Ve sonra Eli'yın az önce kapımı kırarak evime girdiğini fark ettim.

Dönüp kapıya baktım. "Sen... Beni mi bekliyordun?"

Cevap vermedi, tavrında gerilmeme neden olan bir sertlik vardı.

Girişten geçti, dikkati tamamen bana odaklanmıştı. Konuşmadan aramızdaki son mesafeyi de kapatıp beni kollarına alarak sertçe öptü.

"Yuh," dedim, dudaklarımı uzaklaştırmayı başararak. Vücudum halen ona yaslanmış durumdaydı. "Ne oluyor?"

Aklım olan biteni kavramakta zorluk yaşıyordu.

Eli evime gelmişti. Beni kollarında tutuyordu.

"Seni görmem gerekiyordu, bebeğim." Tekrar beni öpmeye yeltendi, aklım çok karışmıştı.

Başımı uzaklaştırıp duvardaki takvime baktım.

Dolunay...

"Eli, burada olmamalısın."

Dolunaydan bu yana sadece bir gün geçmişti ve dolunaya yakın günlerde şekil değiştirenlerin insani yanları hayvani yanlarına yenilirlerdi. Şekil değiştirmeyen diğer varlıkların yanlarında bulunması tehlikeli olurdu.

"Uzak duramadım." Dudakları yeniden beni buldu. Korkudan geberip kalmamak için kendimi zorladım ama ellerinin titrediğini görünce Eli'yın insan formunda kalmak için mücadele ettiğini anladım.

"Neden oradan ayrılmana engel olmadılar?"

"Kimse çiftleşmeye engel olmaz," dedi fiziksel olarak bana daha yakın olmak için her şeyi deneyerek.

Çiftleşme.

Çiftleşme.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Sanırım nefes almakta zorlanmaya başlamıştım. Tek istediğim yüzmekti ama onun yerine... Bu boka çatmıştım.

"Ama ben... Ben senin eşin değilim," dedim. Onun kız arkadaşı bile değildim. Yani artık değil.

Göğsünden hafif bir kükremenin yükseldiğini duydum. "Sana bunu soracaktım. Geri döndüğüm zaman sana bunu soracaktım."

Eyvah.

"Neyi soracaktın?"

Lütfen bana tahmin ettiğim şeyi soracağını söyleme.

Altı koca aydır beraberdik ama ben hâlâ banyomda diş fırçasının olmasına bile yeni yeni alışıyordum.

İlişkimiz tamamen onun ittirmesiyle yürüyordu. Dokunmam için, daha fazla yakınlık kurmam için, daha rahat olmam ve hep *daha fazlası* için beni dürtüyordu.

Benimle göz göze gelecek kadar uzun bir duraksama yaşadı. "Eşim olmanı."

Sözleri karşısında titrediğim için dünyanın en korkunç insanı olabilirdim. Çünkü bu, iyi anlamda bir titreme değildi.

"Şey." Kollarının arasında olduğum için ondan uzaklaşamıyordum. Şu anda insani şekilde davranmıyordu. Eli normalde de sarılmayı, dokunmayı seven biriydi ama hiç böyle olmamıştı; hiç bu kadar delirip beni işaretleyerek kendisine ait olduğumu ilan etme gereği duymamıştı.

Bakışlarım pencereye kaydı, alacakaranlık çökmüştü. "Bunu dolunaya yakın olmayan bir tarihte konuşmalıyız."

Yanımda koca bir kötü kurda dönüşmeyeceğinden emin olduğum bir zaman.

Göğsünden onaylamaz bir hırıltı yükseldi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Callie. Sana olan hislerimi analiz etmek istemiyorum. Senin evet demeni istiyorum ve sonra da adımı bir mantra gibi tekrar tekrar söylemeni sağlayana kadar seni becermek istiyorum."

Bu adamın yatağıma düşmeyi nasıl başardığı sorusunun cevabı buydu işte. Cinsel manipülasyon. Ya da oral. Ya da

bilmiyorum işte, bu adam bir sireni nasıl tavlayacağını iyi biliyordu.

"Yüzük aldım," dedi çenemi öperken. Parmakları pençe formuna geçti ama sonra hemen geri insan tırnaklarına dönüştü. "Siktir," dedi, insani yanı biraz olsun belli oluyordu, "doğru şekilde izah edemiyorum. Benim ol işte."

Eli kadar seksi, yetişkin bir adam böyle şeyler söyleyemezdi. Kadınlık organım beynimi alt etmek istiyordu.

"Lütfen, Eli," dedim, o yanaklarını benimkine sürüp kokusunu üzerime yayarken. "Bu konuyla ilgili önce bir konuşmamız gerek."

Bir dakika. Ne diyordum ben?

Bu, anlaşmaya varılacak bir konu değildi. Ortada konuşulacak bir şey de yoktu.

Bir ilişkiyi sonlandırdığında karşı tarafa açıklama borçlu olmazdın. Ne kadar boktan olsa da.

Ona zaten bir açıklama yapmıştım.

Göğsü hırıldadı. "İyi, sonra konuşacağız."

Evime girdiği anki hayvani tutkuyla beni öpmeye devam etti. Ancak bu sefer her zamankinden daha sertti. Gün battıkça içindeki canavara yeniliyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu adamla ilişkimi bitirmiştim ama o, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Ondan, "Biz ayrıldık," diyebilecek kadar uzaklaştım.

"Seninle konuştuktan sonra bunu düşündüm." Beni öptü ve sonra geri çekildi. "Bana ihtiyacın varken yanında olmayacaksam ben nasıl bir eşim?"

İçindeki alfa bana bu konuşmanın sona erdiğini söylüyordu ve ben de bir an için sürüncemede kalmıştım.

Hâkimiyetinin etkisinden sıyrılarak gözlerimi kırpıştırdım; beni kollarına aldığından beri üzerimde baskı kuruyordu ama bunu o anda anlamamıştım.

Birlikteliğimize tekrar devam edip edemeyeceğimizin kararını o veremezdi. Aynı anda iki erkeğin ilgisini üzerime çekmeme kendisi olur dese bile ben *demezdim* ki bir alfa asla ikinci erkek olmazdı.

Elleri üzerimde gezinmeye başladı. Çok hızlı hareket ediyordu.

"Eli, bekle," dedim. Ancak söylediklerimi değil bedenimi dinliyordu ki bedenim yoğun bir şekilde okşanmanın keyfini çıkarıyordu.

Siren gün yüzüne çıkarken, "Eli," dedim yeniden.

Elleri pantolonumun içine kaydı ve...

"Eli, dur." Sireni devreye sokunca sesim birkaç kat daha yüksek çıktı.

Eli sesimdeki emre itaat ederek hareketsiz kaldı.

Bir alfayı dize getirmiştim. Bu hiç iyi değildi, hem de hiç.

Ama bundan da öte Eli'ya büyü yapmıştım; bana aşkını ilan eden adama. Adaletin yerini bulması için çalışan bir ödül avcısına.

Her anlamda rezil biriydim ama özellikle büyü yapmaktan keyif alıyordum.

"Sen beni... Büyüledin mi?" İçindeki yırtıcı kontrolü ele geçirmeye çalışırken sesi sertleşti.

Yutkundum.

Eli'yı daha önce de büyülemiştim. Kaçınılmaz olan bazı *durumlar* olmuştu. Ancak iradesini elinden almaktan kaçın-

maya daima dikkat ederdim. Ve bir saniye kadar önce iradesi elinden gitmişti.

Arkamdaki balkona açılan cam kapılar şangırdadı ve karanlık içeri girerek odayı kararttı. Öyle bir tehdit dalgası yayıldı ki tüylerim diken diken oldu.

Des gölgelerin arasından çıktı, vücudunun her bir hattı gergindi. "Şuna bakın, ne kadar da rahat görünüyorlar," dedi ikimizi süzerek.

Eli hırlamaya başladı, o kadar derin ve nefret doluydu ki bana yöneltilmediği hâlde tüylerim ürperdi. "*Sen*," dedi.

"Ben ne, köpek?" diye tepki verdi Des kollarını kavuşturarak.

Köpek mi? Pazarlıkçı Eli'yın şekil değiştiren olduğunu tahmin mi etmişti yoksa zaten biliyor muydu? Bana ilişkilerimi sorduğunda ona Eli'ydan bahsetmemiştim...

"*Des*," diye uyardım.

Eli beni arkasına doğru itti, sanki şu anda endişelenmemiz gereken kişi Pazarlıkçı'ydı. "Sen bu işten uzak dur, Callie," diye emretti.

Görüyor musunuz, işte *bu*. İlişkimizde en başından beri yanlış olan şey buydu. Eli emir vererek beni hizaya sokabileceğini sanıyordu. Bu yaptığı arı kovanına çomak sokmakla eş değerdi.

"Senin ona emir verecek konumda olduğunu zannetmiyorum," dedi Des. Başını yana eğdi. "Callypso gibi birinin senden sikinden daha fazlasını isteyeceğini mi düşündün gerçekten?" dedi öne çıkarak, karanlığı da beraberinde getiriyordu.

Desmond'ın büyüsünün beni ayartarak, geçen her saniye hırıltısı daha yükselen Eli'yın arkasından çıkmamı sağladığını hissediyordum.

"Ona sikinden başka ne verebilirsin?" diye devam etti Pazarlıkçı. "Entelektüel sohbetler mi?" Bakışları, zar zor kontrol edilebilen, bir seksenlik dev şekil değiştirenin üzerinde gezindi. "Kesinlikle hayır. *O* ihtiyacını başka bir yerde giderebileceğinden eminim."

Eli öyle yüksek sesle hırlıyordu ki evin titrediğine yemin edebilirdim.

"Ona dokunursan eğer..." Eli kelimeleri zar zor söyleyebiliyordu. "Tek bir parmağın bile ona değerse..."

Des şeytani bir şekilde gülümsedi. "Ona çoktan dokundum. Ağzım da dokundu. Ve bunun gibi diğer şeyler..."

Eli kükredi, kasları gerilmişti. Pazarlıkçı'ya saldıracağını düşündüm ama o sarsılarak öne doğru bir adım attı. Teni parçalanıyordu.

Daha önce hiç bizzat bir değişime şahit olmamıştım ama yüce Tanrım, birazdan buna tanıklık edecektim. Bir dakikadan daha kısa bir süre sonra Des ve ben bir kurtadamla aynı odaya kısılıp kalmış olacaktık.

Şekil değiştirenlerin dolunayda diğer kişilerden uzak durmasının sebebi buydu.

Tabii belirli bir kişiyi dönüştürmek istemedikleri sürece.

Eli'yın burada olma sebebi bu olamazdı, değil mi?

Eli benim dönüşmek istemediğimi biliyordu, hem istesem bile dönüşümde bir aksilik yaşanması, vücudumun zayıf düşmesi ya da bunun gibi bazı sorunların oluşması ihtimaline karşı bir cadı her zaman yanımda hazır bulunmalıydı.

Ancak Eli buraya geldiğinden beri pek aklı başında değildi, beyni çoktan bir insandan ziyade kurda dönüşmüştü bile.

"Değişmeyeceksin," Des'in sesi odada yankılandı, büyüsünün yanımdan geçerek Eli'ya baskı yaptığını hissettim. "Bu evde değil, eşin olarak... Gördüğün birinin bu kadar yakınında değil."

Konuşmamızın ne kadarını duymuştu?

Ne kadarını zaten biliyordu?

Eli'ydan yükselen derin hırıltılar bir sızlanmayla bölündü. Bana döndü, gözleri şimdiden kehribar rengine dönmüştü. O gözlerde değer verdiğim adamdan hiçbir şey yoktu. Yalnızca bir kurdun vahşi gözleriydi. Yine de ondan korkmuyordum. Eli özünde koruma içgüdüleri olan biriydi ve ben onun sürüsünün bir parçasıydım.

Ancak Des'i incitebilirdi. Rakibi olan Des, kendi bölgesine giren Des ve onun –üff– *eşini* kontrol eden Des. Bana baktığını hissettiğim Des. Beni buradan uzaklaştırma ihtiyacının giderek arttığını hissedebiliyordum.

"Eli," dedim sakince. Kahverengi tonların irislerine sızmaya başladığı gözlerine baktım.

Rahatlamaya başladım, özellikle de vücudunu dikleştirdiğinde.

Sonra Eli'yın başı Des'e döndü, göğsünden yeniden hırlamalar yükseldi.

Ama ardından bir şey onu kendine getirdi. Bir hırlama koparak Des'in üzerine atıldı.

Yüreğim ağzıma geldi.

İçimi uzun zamandır hissetmediğim bir korku kapladı.

"*Eli, ona dokunma.*" Bu kez büyümü kullandığımın ve ne yaptığımın farkındaydım. Sesim güçlü ve pürüzsüzdü.

Eli, Des'in hemen önünde durdu, büyüm tarafından bağlanmıştı.

Sınırı aşmıştım. Bunun farkındaydım.

Ama umurumda değildi. En korkutucu kısım da buydu. Eli'yın özgür iradesini elinden almıştım ama tek hissettiğim şey Des'in canı yanmadığı için rahatladığımdı.

Hissettiğim panik, o mutlak korku...

Gözlerim Pazarlıkçı'nın bakışlarıyla buluştu. İfadesini okuyamıyordum.

"Gitme vakti, Melek," dedi, Eli birkaç metre ötede aklı karışmış bir hâlde homurdanıyordu.

Ona endişeli bir bakış attım. Eli üzerinde büyü kullanmamı bir kez affedebilirdi. Ama ikinci kez?

Asla.

Beni derinden kesen bir uluma sesi çıkardı. "Callie, hayır," diyordu. Yeniden kamburlaşmaya başladı, kahverengi gözleri altın rengine dönüyordu. Pazarlıkçı'nın büyüsü değişimi daha fazla erteleyemezdi.

Duraksadım, bunun bir yol ayrımı olduğunun farkına varmıştım. Bir yolun ucunda Eli ve temsil ettikleri, diğerinde ise Des vardı.

Eli onu öldürürse borçlarımdan kurtulurdum. Des muhtemelen ölümü hak ediyordu. Pazarlıkçı ortadan kalktığında Eli'yla yeni bir hayat şansım olurdu. Ve nihayetinde onun eşi olurdum. Evet demek ve binlerce kadının isteyeceği bir hayata adım atmak çok kolay olurdu.

Ama Eli eninde sonunda dönüşmemi isteyecekti. Sürekli bunu gündeme getirip duracaktı. Bunu ve *yavru* meselesini. Şekil değiştirenler büyük aileleri severlerdi. Karısı ve bir sürü çocuğun annesi olacaktım.

Yalnızca Callie olamazdım, *onun* Callie'si olmalıydım. Sürüsünün kalanı gibi ona itaat etmek ve boyun eğmek zorundaydım. Sürüyü kendi ihtiyaçlarımın önüne koymalıydım.

Ya da Des'le giderdim. Hiçbir şey için garanti vermeyen Des'le. Beni bırakıp gittikten onca yıl sonra yeniden hayatıma giren Des. Beni değiştirmek istemeyen Des.

Bana umut ve kalp kırıklığından başka hiçbir şey sunmayan Des. Arkadaşım Des. Gizemim olan Des.

Des.

Des.

Ve işte cevabım buydu.

Eli başka birinin hayaliydi... Benim değil.

"Sen benim için her zaman çok değerli olacaksın Eli," dedim, "ama senin kendi halkına dönmen gerek."

"*Callie.*" Sesi çatladı.

Acısı beni parçalıyordu. Canı yansın istemiyordum.

Etrafımı gölgeler sardı. Des birdenbire kolunu belime doladı. "Melek, gitmemiz *gerek.*"

Bizi birlikte görmek Eli için bardağı taşıran son damla oldu. Gözleri tamamen altın rengini aldı ve insani zekâ parıltısını yitirdi. Teninde tüyler çıkmaya başladı. Sırtı büküldü ve kasları yırtıldı. Başını havaya kaldırıp uludu. Bu ses bütün tüylerimin diken diken olmasına yol açtı.

Des beni arka bahçeye doğru çekerken gece havası dalgalandı.

Eli dört ayağının üzerinde indiğinde Des'in elinden tutup onu da yanımda sürükleyerek rüzgâra karşı temkinli bir şekilde koşmaya başladım.

Ardımızdan havaya tüyler ürpertici bir uluma yükselirken Pazarlıkçı beni kaldırıp kollarına aldı.

Eli peşimizden gelirken, "Sıkı tutun," dedi Des.

Tanrım, seni lanet kurt.

Pazarlıkçı'nın vücudu gerildi ve sonra yerden yükseldi.

Eli'yın kurt formunun peşimizden atıldığını gördüm, dişleri bir saniye önce Des'in ayak bileğinin olduğu yerde havayı yakaladı.

Havaya yükseldikten çok sonra bile acı dolu ulumalar duydum, akıllardan çıkmayacak bir sesti.

Başımı Des'in göğsüne yasladım, ellerinin beni sıkıca sardığını hissediyordum.

İyisiyle kötüsüyle onu seçmiştim.

Ve hiç pişman değildim.

BÖLÜM 10

Ocak, yedi yıl önce

"NEDEN BENİ DE BERABERİNDE götürmüyorsun?" diye sordum.

Pazarlıkçı'yla beraber, sıcak ışıkların etrafımızı aydınlattığı Douglas Café'de oturuyorduk. Dışarıda ise kar yağmaya başlamıştı.

Des sandalyesine yaslanmış, boş boş kahvesini karıştırıyordu. "Müşterilerimden borçlarımı toplamaya mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Öyle bir şey olmayacak."

"Neden?" diye sordum. Ya da sormaya çalıştım çünkü bu daha çok bir sızlanma gibi çıkmıştı. Tepinmemek için kendimi zor tuttum. Olgun olmadığımı düşünmesi istediğim en son şeydi.

"Melek, sana göstermek istemediğim yanlarım olabileceği ihtimalini hiç düşündün mü?"

"Ben saf biri değilim, Des," dedim. "Senin ne iş yaptığını zaten biliyorum." Onu ilk çağırdığımda buna şahsen tanık olmuştum. "Bir boncuk daha ekle. İzin ver seninle geleyim."

Öne doğru eğildi ve bunu yaparken masayı itti. "Seni aptal kız," diye hırladı ben uzanıp kahve fincanımı devrilmekten kurtarmaya çalışırken. "O boncuklar şaka değil."

"Onlara bu kadar karşıysan şeker gibi boncuk dağıtmayı kes." Sözlerimin onu sinirlendireceğini biliyordum ama bir yanım –vahşi, lanetli olan– Des'in kontrolünü kaybettiğini görmek istiyordu.

Des'in yüzü sertleşti. "İyiliklerimin eninde sonunda sana neye mal olacağını bilmek ister misin? Peki, sana göstereceğim. Belki o zaman benden uzaklaşırsın." Kahvesinin kalanını kafaya dikti ve sandalyeyi geriye doğru gıcırdatarak itip ayağa kalktı.

Bir dakika? Bunu şimdi mi yapacaktık?

Hemen yerimden kalkmayınca elini havada salladı.

Sandalyem öne doğru yatmaya başlayarak beni ayağa kalkmaya zorladı. Etrafımızdaki kimse bunu fark etmedi.

Elimi tutup beni kafeden sürüklemeden önce kabanımı ve makaronların sonuncusunu alacak zamanı zar zor bulabildim.

Dışarı çıkıp caddenin aşağısına doğru yürürken saçlarıma karlar düştü. Soğuk neredeyse kıyafetlerimin içine sızıyordu. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Des'in yarattığı gölgeler etrafımızı bir duman gibi sardı.

Ley hatlarına* en yakın girişin olduğu Douglas Mezarlığı'na varana kadar yol boyunca benimle hiç konuşmadı.

Ley hatları doğaüstü otoyollardı. Dünyanın dört bir ucunda doğaüstü dünyaya bağlanan belirli yırtıkları ve yarıkları

* Dünyalar arasında geçiş sağlayan büyülü yollar; belirli doğaüstü varlıklar tarafından manipüle edilebilirler. (y.n.)

vardı ki bunlar da ley hatlarına giriş kapıları ya da geçitlerdi. Bu ley hatlarını kullanabilecek türden varlıklarsanız eğer – mesela bir peri ya da iblissiniz diyelim– dünyada bir yerden diğer yere gidebilir ya da dünyalar *arasında* yolculuk yapabilirdiniz. Son kısım Des'in Ötedünya'da bir kralken nasıl bu dünyaya gelerek ölümlülerle pazarlık edebildiğini açıklıyordu.

Mezarlığın eski bölümüne vardık; mezar taşları o kadar eskiydi ki isimlerin bazıları ve tarihler silinmişti. Des beni yanına çekti, çenesi kasılmıştı. Fırtınalı gözlerini gözlerime dikti. "Beni buna pişman etme."

Ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan etrafımızdakiler yok oldu. Bir an sonra mezar taşlarının yerini binalar ve kanallar almıştı.

Merakla etrafımıza bakındım. "Venedik," deyiverdim.

Burayı hep ziyaret etmek istemiştim. Pazarlıkçı'nın parmağını şıklatmasıyla kendimizi burada bulmuştuk.

Peri kralıyla arkadaş olmanın avantajları.

"Uzaklaşma," diye uyardı.

"Bir yere gidecek değilim," diye mırıldandım peşine takılarak. Elimi adeta sıkıyordu.

Ara sokaklardan geçerken lağım kokusu yüzünden burnumu kırıştırdım. Küçük, hava şartları nedeniyle yıpranmış kapıya vardığımızda Des durdu.

Ona şöyle bir baktım. Çenesi kasılmış, gümüşi gözleri buz kesmişti.

Bana hâlâ kızgındı.

Gelgitleri olan bir periydi. Beni götürmek mecburiyetin-

de değildi. Tanrı aşkına, adam kraldı; eminim ki *hayır* lügatindeki ilk kelimeydi.

Bir kilidin döndüğünü duymak beni düşüncelerimden sıyırdı, önümüzdeki kapı kendiliğinden açıldı.

Ötesinde karanlık bir koridor vardı. Beladan tamamen uzak durmak istiyorsanız girmeyeceğiniz türden bir yerdi. Sanırım Pazarlıkçı'nın buraya gelmeyi kararlaştırma sebebi de buydu.

Des koridora adım atarak beni de peşinden sürükledi. Ardımızda kapı tık diye kapandı.

"Eh, sıcak bir yer," dedim.

"Şşş, Melek," dedi, "iş üzerindeyken konuşmamaya çalış."

Ona dilimi çıkardım.

"Bunu gördüm," dedi arkasına dönmeden.

Bu adamın sırtında da gözleri vardı.

Binanın içine doğru ilerleyip bir kat merdiven indik; metal direklerin, beton yürüme yollarının ve büyük, fıçı benzeri varillerin olduğu loş ışıkla aydınlatılmış bir yere vardık. Yürüme yollarının aralarında ve varillerin altında su vardı.

Çok ama çok fazla su.

Venedik batıyor, diye hatırladım.

Gölgelerin arasından kel, koca göbekli, pek tekin olmayan bir adam çıktı.

"Seni bir saat önce aradım," dedi, yoğun bir İskandinav aksanı vardı. Pazarlıkçı'nın kartvizitini fırlattı.

Des kartın yere düşüşünü seyretti. "Ben senin süs köpeğin değilim," dedi. "Yöntemlerimi beğenmiyorsan başka birini bul."

Pazarlıkçı müşterilerini bekletiyor muydu? Tıpkı bana gelişi gibi herkese karşı hızlı olduğu izlenimine kapılmıştım.

Oysa şimdi eşsiz bir kar tanesi gibi hissediyordum.

Adam çenesini bana doğrultarak, "Kim bu kız?" diye sordu.

"Önemli değil. Ona bakma," dedi Pazarlıkçı.

Ancak adam kendine engel olamadı. Ben bir sirendim, dikkat çekmek için yaratılmıştım. Gözleri üzerimde gezerken bakışları susamış birininkine dönüştü.

Des'in büyüsüyle beraber yan tarafımda havanın titreştiğini hissettim. Gölgeler mekânın her bir köşesine yayıldı. Adamın gerildiğini görmek için ona bakmama gerek yoktu.

"Pazarlıkçı'nın sözünü dinle," dedim adama, gücümü sesime yansıtarak.

Bakışlarını istemsizce üzerimden ayırdı.

Şu anda tenimi çitilemem gerektiğini hissediyordum. Iyy adam babam olacak yaştaydı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Des kollarını kavuşturarak.

"Kızımın Kraliyet Sanat Akademisi'ne girmesini istiyorum."

Yani doğaüstü dünyanın Juilliard'ına. Özel yetenekleri olan öğrenciler için bir gösteri sanatları okuluydu.

Pazarlıkçı ıslık çaldı. "En son duyduğumda önümüzdeki yılın neredeyse bütün kontenjanları dolmuştu. Çok fazla torpil gerekecek..."

"Biliyorsun benim için sorun değil," dedi adam.

Varillerin ve yürüme yollarının üzerine damlayan suyun yumuşak şıpırtısı duyuluyordu.

"Karşılığında bana ne vereceksin?" diye sordu Pazarlıkçı.

Adam boğazını temizledi. "Man Adası Parlamentosu'nun yok etmeyi düşündüğü bir dizi ley hattı girişi hakkında malumatım var."

Man Adası Parlamentosu doğaüstü dünyanın hükümetiydi. Amerikalı, Arjantinli ya da Avustralyalı olmanızın bir önemi yoktu, doğaüstü dünyadan olduğunuz sürece öncelikli olarak onların yasalarına uymak zorundaydınız.

"Hmm," dedi Pazarlıkçı, "Bu anlaşmayı yapmak istiyorsan bundan daha iyisini sunman gerek. İlk önce ley hatlarını yok etme yasasının geçmesini önlemeni istiyorum."

"Bu imkânsız," dedi adam. "Kamunun güvenliği için o yasa çıkmalı. İnsanlar evleri ve mahalleleri konusunda endişeleniyor. Değiştirilenlerin nüfusunda bir artış görünüyor..."

"O zaman kızına bol şans diliyorum." Pazarlıkçı elini sırtıma koydu ve bizi oradan uzaklaştırmaya başladı.

Sanırım bir pazarlığı geri çevirmek bu kadar basitti.

Adam arkamızdan birkaç bahane ve açıklama sıraladı.

Merdivene varmıştık ki söylediklerini duyduk.

"Bekle... Bekle! Tamam, yapacağım."

Des'e yandan bir bakış attım. Yüzüne hain bir gülümseme yayıldı.

"O zaman anlaşma tamam," dedi Pazarlıkçı, omzunun üzerinden bakma zahmetine bile girmeden. "Yasanın geçmemesini sağla. Kızın başvuru yaptığı okullardan *hiçbirine* giremezse çok yazık olur."

Bunu söyledikten sonra oradan ayrıldık.

Venedik sokaklarına geri döndüğümüzde Des'e baktım.

"Bu çok zalimceydi," dedim botlarımı kaldırım taşlarına çarparak yürürken.

"Bu bir iş, Melek. Benimle gelmek istiyorsan o zaman buna –ve hatta daha kötüsüne– alışsan iyi edersin."

"Aynen, aynen, sen kötü adamsın falan."

Başıyla bileziğimi işaret etti. "Gün gelecek onların hepsini ödemek zorunda kalacaksın. Şimdi korktun mu?"

Biraz.

Desmond'ın gözlerine baktığımda aslında korkmamı istemediğine dair bir izlenime kapıldım. Beni korkutmaya çalışmasına rağmen kendinden uzaklaştırmak istemiyordu.

Sanırım bu konuda onunla aynı durumdaydık.

"Saçını kadınsı şekilde küçük bir atkuyruğu yapmasaydın, korkardım," dedim beyaz saçlarının ucuna uzanarak.

Elimi yakaladı. "Bir periyle alay etmek hiç hoş bir şey değil. Herkesin bildiği üzere biz çabuk öfkeleniriz." Tehdidine rağmen gözleri keyifle parlıyordu.

"Özür dilerim," dedim, "atkuyruğun çok erkeksi görünüyor. Baktıkça sakal uzatasım geliyor."

"Geveze şey," dedi sevecen bir şekilde.

Turistlerin yanından geçerek Büyük Kanal boyunca yürüdük. Kanalda yüzen tekneleri izledim. Kanala bakan hediyelik eşya dükkânları ve restoranların sıcak ışıkları sokakları aydınlatıyordu.

Venedik. Hayal ettiğimden bile daha muhteşemdi.

"Gitmeden önce gondola binebilir miyiz?" diye sordum.

Yanımızdan geçen bir gondolu gören Pazarlıkçı'nın üstdudağı kıvrıldı. "Neden öyle bir şeye..."

"O hediyelik eşya dükkânlarından birine de uğrar mıyız? Kendime bir maske almak istiyorum."

Ayrıca dondurma –ve belki de el yapımı bir cam şişe– almak istiyordum ama şansımı zorlamak istemedim.

Homurdandı. "Sen hiç 'işle eğlenceyi birbirine karıştırma' sözünü duymadın mı?"

Yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı. "Ayy, sen bana eğlenceli mi diyorsun yani?" Kalbim çok hızlı çarpıyordu.

Derin bir şekilde kaşlarını çattı. "Kesinlikle seni kötü etkiliyorum."

Gerçekten de öyleydi.

"Hadi ama eğlenceli olur," dedim, elini tutup onu kanalın kenarında gondolların beklediği yere doğru çekiştirerek.

Arkamda Pazarlıkçı, "Bana bir iyilik yaparsan kabul ederim..." dedi.

Ben, onun için bir iyilik mi yapacaktım? "Tamam, ne istersen."

"Lütfen akşam sona erdiğinde taşaklarımı geri ver."

Günümüz

DES'İN EVİNİN ÖNÜNE İNDİĞİMİZDE, Eli'yla aramızda koca bir deniz olmasına rağmen Pazarlıkçı beni hemen bırakmadı. Bunun yerine, pençe uçlu kanatları saçlarıma değerek etrafıma sarıldı.

"Des?"

Kanatları seğirdi.

Titrek bir nefes verdi. "Sürekli sana bir şey olacağını düşünüp durdum," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Sürekli o hayvanın senin önünde dönüştüğünü hayal ettim. Vaktinde yetişemeyeceğimden korktum." Tüm bedeni titriyordu.

Şu anda onun yanında tuhaf bir şekilde savunmasız hissediyordum. Belki de sözlerindeki saf dürüstlük yüzündendi; Des duygularını daima sivri dilinin ve kurnazlığının arkasına gizlemeye özen gösterirdi. Belki de bu, Eli'yın onun üzerine atıldığını gördüğümde hissettiğim korkunun aynısıydı. Belki de evimi bıraktığım için değil de bu hayatı seçtikten sonra kollarının arasında olduğum içindi.

Alnımı onunkine yaslayıp elimi yanağına yerleştirdim. "Beni korumaya geldiğin için teşekkürler," dedim.

Onun gelmemesi durumunda olacakları düşününce korkuya kapıldım.

"Melek," dedi, sesi ciddiydi, "senin için *daima* gelirim."

Bir dakika kadar orada öylece, hareketsizce durduk. Kanatlarının altında olmak çok hoştu ve eninde sonunda ayaklarımı yere tekrar basacak olmaktan çekiniyordum aslında.

"Des," dedim, "beni yere indirebilirsin."

İsteksizce bacaklarımı bıraktı ve ayaklarımın üzerine basmama izin verdi ama vücudumun üst kısmını kollarının arasından çıkarmadı. Kanatları geri çekildi ancak her zamanki gibi arkasında güzelce katlanmadı. Genişçe açılıp kapanmaya devam ederken kışkırtıcı görünüyordu.

"Kutsal Yedi'deyken seni ziyarete geldi," dedi Des. "Seni eşi olarak görüyor ve *bile bile seni tehlikeye attı*." Artık kanatları etrafında öfkeyle dalgalanıyor, uçlarındaki pençeler

daha keskin görünüyordu. Des beni bıraktı. "Böyle yapan biri gerçek bir eş olamaz."

Des tabii ki haklıydı ama o anda ben kendimi düşünmüyordum. Gözlerimi kapattığım zaman tek düşündüğüm Eli'yın Des'in üzerine saldırışıydı. Onu öldürebilirdi.

Aklıma aniden bir düşünce geldi.

"Aman Tanrım," dedim sakince. "Tamamen değişim geçirmiş bir kurtadamı insanların yaşadığı bir mahallede bıraktık."

"Onu kontrol altına aldım, bu gece mülkünün ötesine geçemez. Umarım sabaha kadar kendini kontrol altına almış olur." Des özür dilercesine bana baktı. "Evin için üzgünüm."

Şu anda başka birini incitmeyeceğini öğrendiğim için rahatlamıştım yalnızca.

Sonra aklıma başka bir korkunç düşünce geldi.

Bu akşam eve dönemezdim.

Sinirli bir kurtadamla tekrar karşılaşmak istemiyorsam tabii.

Yüzümü ovuşturdum. Bir alfa kurdu büyülemiş ve reddetmiştim.

Aklı tekrardan yerine geldiğinde benim için bir yakalama emri çıkarabilirdi. Suç duyurusunda bulunmamaya karar verse bile onu büyülediğim, reddettiğim, *küçük düşürdüğüm* için beni cezalandırmaya çalışacaktı. İçindeki alfa bundan azıyla yetinmezdi.

Tam olarak nerede yaşadığımı biliyordu, evime girerek kilitli bir kapının onu durduramayacağını açıkça göstermişti.

Bu gece dönemezdim ama yarın evime gidebilir miydim?

Ya da ondan sonraki gün? Peki ya ondan sonraki günlerde? Evime ne kadar kolay girdiği ve ne kadar hızlı kurda dönüştüğünü gördükten sonra güvende hissedebilir miydim?

Des'in gözleri üzgün bakıyordu. "Melek, benim evim senin evin," dedi düşüncelerimi okuyarak, "ihtiyacın olduğu sürece kalabilirsin."

Omzumun üzerinden arkamda uzanan eve baktım. Des'in bana satın aldırdığı mobilyalar evdeki tek misafir odasını döşemek içindi.

Artık kalacağım oda.

Des, Eli'yla yüzleştiğinde evimde yaşananlar yüzünden şaşırmış ya da şok olmuş gibi görünmüyordu. Bunun tek sebebi de...

Hızla arkama döndüm. "*Biliyordun*," dedim, eski sevgilimle alay edişini hatırlayarak. "O gece Eli'yla olduğumu bile bile beni öptün."

Öfkem yükseliyordu.

Pazarlıkçı kalbimi biliyordu, iki adamla aynı anda romantik bir ilişkiye asla girmeyeceğimi biliyordu. Tek yapması gereken tohumları ekmek, dudaklarıma masum bir öpücük kondurarak yakınlaşacağımızı düşünmemi sağlamaktı. Hemen Eli'ydan ayrılmıştım, parmaklarını şıklatmaktan daha kolay olmuştu.

Üstelik artık Des'in evinde beni bekleyen bir oda vardı.

Pazarlıkçı'nın ağına takılmış bir sinek gibi hissediyordum. Doğruca avucunun içine düşmüştüm.

Kontrol manyağı bir adamdan kurtulup entrikacı birine yönelmiştim.

Des'in çenesi kasıldı. "Callie..."

"Bunu bütün müşterilerine yapıyor musun? Onları erkek arkadaşlarından ayrılmaya zorluyor musun? Evindeki bir odayı dekore ettiriyor musun?"

Bana doğru geldi, gözleri canlılıkla parlıyordu. "Bunu şu anda yapamayız. Bu akşam olmaz."

"Hayır, yapamazsın tabii, hiç yapar mısın?" diye restleştim. Damarlarımda ateş geziniyordu, Des hayatıma yeniden girdiği andan beri güçlenen bir ateş. "Her zamanki gibi kaçacaksın."

Yüzümü yakaladı. "Sence şu anda kaçıyor muyum Callie? Yanından ayrılıyormuşum gibi mi görünüyorum?"

"Ama gideceksin," dedim hararetle.

Nasıl olmuştu da bu, kendi güvensizliklerimi dile getirdiğim bir konuşmaya dönüşmüştü?

"Gerçekler hakkında konuşmak istiyorsan," dedi öfkeyle, "al sana bir gerçek: Konu o it değil, konu biziz."

"Eli'ya öyle demeyi kesecek misin?" dedim.

Pazarlıkçı yüzümü bırakıp gözlerini kısarak bana baktı. "Şimdi de onu mu savunuyorsun?"

"O benim için hâlâ değerli." Ve onu incittim. Hem de derinden.

Des'in yanağındaki bir kas seğirdi.

Pazarlıkçı yaklaştı, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana ödemen gereken üç yüzden fazla iyilik borcun var. İşimiz bittiğinde, Eli ve diğer tüm adamların tatmin etmeyen bir rüya olduğunu anlayacaksın. Bu, *yalnızca bu*, gerçek olacak."

BÖLÜM 11

Ocak, yedi yıl önce

YATAĞIMDA UZANMIŞ BİLEZİĞİMLE oynuyordum. "Bütün müşterilerine bilezik veriyor musun?" diye sordum Pazarlıkçı'ya. Kolunda zarif siyah boncuklar dizili olan bir suçlu hayal edince sırıttım.

Yatağımın ayakucuna yaslanmış olan Des, komodinin üzerinden aldığı *Sihir&Bilim* dergisini karıştırıyordu.

"Hayır."

Bileğimi ışığa tutup bir o yana bir bu yana çevirdim, tepe ışığının parlak boncuklarda yansımasını görmeye çalıştım ancak bocuklar sanki ışığı içine çekiyor gibi görünüyordu.

"Diğer müşterilerine ne veriyorsun?"

Des bir sayfa daha çevirdi. "Dövme."

Doğruldum. "*Dövme* mi? *Dövmeleri* mi oluyor?" Gözlerim dalgın bir şekilde duvarda asılı olan, Des'le Venedik'ten aldığımız iki maskeye kaydı. Biri gagalı bir veba doktoru maskesiydi diğeri ise palyaço suratı şeklinde boyanmıştı.

"Benim neden dövmem olmuyor?" diye sordum. Bir dakika önce havalı gelen bilezik şu anda ucuz görünmeye başlamıştı.

Pazarlıkçı dergiyi kapatıp bir kenara koydu. "Bilezik yerine dövme mi isterdin?"

"Elbette," dedim dalgın bir şekilde, sesindeki uyarı tınısını kaçırmıştım.

Bir dövme eften püften bir boncuktan çok daha farklı olurdu.

Des döndü, yatağımın ayakucunda yüzü bana bakar şekilde durdu.

Sonra yatağa tırmandı.

Pazarlıkçı sinsi sinsi yukarı doğru süründü, ilerlerken beni de çekti.

Nefes alamıyordum. Nefes alabileceğimi sanmıyordum.

Gözlerindeki tehlikeli bakış tüm tutarlı düşüncelerimi susturmuştu. Tam şu anda ilişkimiz garip bir arkadaşlıktan daha fazla bir şeye dönüşebilirdi.

Bu ihtimal beni fazlasıyla korkuttu. Ama bir o kadar da hevesliydim.

Bacaklarını belimin iki yanına koydu, beni deri pantolonla kaplı, güçlü bacaklarının arasına kıstırmıştı. Aşağı eğilip bilezikli olmayan elimi tuttu.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacaktı. Des bana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Artık onunla bu kadar yakın olmak doğal bir hâl alana kadar asla tatmin olmayacağımdan kesinlikle emindim.

Tenim parlamaya başladı. Des fena hâlde tahrik olduğumu görmezden gelecek kadar kibardı.

Avucunu bileğimde ve kolumda gezdirdi. Dokunuşunun altında tenimde mürekkepli sıra sıra izler belirmeye başladı. "Boncuk yerine böyle olmasını mı isterdin?" diye sordu.

Bakışlarımı Des'in üzerinden çekip izlere yakından baktım.

Çok... Çirkinlerdi. Bir dövmenin bu kadar iğrenç olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Mürekkebimi üzerinde taşıyabilirsin," dedi tatlı bir dille. "Söylemen yeterli, hemen aktarırım. Bu sana bir boncuğa bile mal olmaz."

Des cevaplamamı bekledi. Benden cevap alamayınca izler silinerek tamamen yok oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elimi bırakıp üzerimden kalktı. Bir kez daha yatağımın ayakucuna yaslanarak dergiyi aldı ve sayfalarını çevirmeye devam etti. "Seni lanet bir suçluymuşsun gibi işaretlemeyeceğim," dedi omzunun üzerinden, "zaten sen de bunu istemezdin. Politia böyle izlerin peşine düşer. Üzerinde yüzlerce işaret taşıyan bir ergen kız görseler kalplerine iner."

"Neden?" diye sordum az önce dokunduğu bileğimi tutamak. "Bu sıradışı bir şey mi?"

Bir süre cevap vermedi, hareketsiz duruşundan dergiyi artık okumadığını anlayabiliyordum.

Sonunda dergiyi bir kenara fırlatıp ayağa kalktı. Gözlerini gözlerimden kaçırarak elini saçlarından geçirdi. "Gitmem gerek."

Arkasına dönüp kapıya yönelmeden önce tek dediği bu oldu.

"Bekle!" Ayağa kalkıp koluna yapıştım. Dokunuşumla beraber her zamanki gibi içimde küçük bir kıpırtı oluştu. "Lütfen gitme." İstemeden de olsa birden parlamaya başladım, büyüm kazara sesime yansımıştı.

Des'in gözleri elimdeydi, elim kaslı koluna dokunmanın verdiği histen zevk alıyordu.

"Melek, çevrende kendi yaşıtından binlerce insan var... Benim çalışmam, senin de benden daha iyi arkadaşlar edinmen gerek."

"Ben yalnızca senin yanında olmak istiyorum."

"Neden?" diye sordu gözlerime bakarak.

Çünkü seni kontrol edemiyorum. Çünkü sen sırlarımı biliyorsun. Çünkü sen normal hissetmemi sağlıyorsun.

Çünkü *mantıksızlığına ve akıl dışılığına rağmen sana âşık olmuş olabilirim.*

"Lütfen," dedim.

Ama bu yeterli değildi. Des nazikçe elimden sıyrıldı ve sonra da gitti.

Günümüz

TAM PAZARLIKÇI'NIN BANA gerçek duygularını itiraf edeceğini düşündüğüm an yüzü asıldı.

Beni içeri yönlendirdi, ikimiz de gergindik. Bu akşam Eli yüzünden sarsılmıştım ama bu sarsılmanın asıl sebebi Des'ti.

Önünden yürüyerek mutfak taburelerinden birine çöktüm. "Ee, bu gece burada mı kalıyorum?"

Des peşimden mutfağa girip dolaplardan birine yaslandı. "Kalmak istemezsen eğer seni artık bir köpek kulübesine dönüşmüş olan evine bırakabilirim."

Ona bir bakış attım. Karşılık verdi, ateşli bakışları üzerimde gezindi. Kanatları hâlâ dışarıdaydı. İçimdeki siren bundan hoşlandı. İçimdeki kadın da öyle.

Tabureden kalkıp buzdolabını açtım. "Ee, ne zaman..." Buzdolabındaki yiyecekleri görünce küçük bir çığlık attım.

Buzdolabı sevdiğim bütün yiyeceklerle doluydu; *samosa*,* pizza, makarna, turta, kızarmış pirinç ve makarna salatası. Meraktan buzluğu açtım.

Dondurma, mini kişler, dondurmalı pasta –ve *ne?*– tako mu?

Gözlerimi kısarak Pazarlıkçı'ya baktım. "Epeyce hazırlık yapmışsın."

Omuz silkti ama gözleri gülüyordu.

Buzdolabına döndüm. "Beni bir Şükran Günü hindisi gibi şişmanlatacaksın," diye söylendim.

Gerçekten ama.

Kurabiyeli dondurma kutusunu kaptım ve mutfak tezgâhına bıraktım. "Kaşık?"

Yanındaki çekmeceyi açıp bana bir kaşık fırlattı. Gözümü çıkarmadan önce güç bela havada yakalamayı başardım.

Tam dondurmadan bir ısırık almak üzereydim ki yanındaki beyaz kese kâğıdı gözüme ilişti.

Yok. Artık. "Onlar..." Sormama gerek bile yoktu.

"Douglas Café'nin makaronları," diye tamamladı lafımı.

* Hint mutfağına ait; içine et, baklagil ve çeşitli baharatlardan oluşan harç konularak yapılan bir börek türü. (ç.n.)

Dondurmayı boş verip Des'in yanına gittim. "Douglas çok uzakta." Dünyanın diğer ucundaydı.

"Ley hatları, Melek," dedi.

"Alabilir miyim?" diye sordum keseyi işaret ederek.

"Senin için aldım." Keseye uzanırken beni izledi.

Bu akşam burada olmamı öyle bir organize etmişti ki akşamın bu şekilde biteceğini de planlamış mıydı yoksa aklında başka bir fikir mi vardı diye merak ettim. Onun ne üçkâğıtçı olduğunu bildiğim için ikincisi olsa şaşırmazdım.

Bakışları dondurmaya kaydı. Kutu masadan kalkıp dondurucuya doğru havada süzüldü. Buzdolabının paslanmaz çelik kapaklarından biri açıldı ve dondurma içine girdi. Kaşık mutfağın diğer ucuna doğru süzüldü, tam tangırdayarak yere düşeceği sırada çekmece açıldı.

Tüm bunları görmek karnıma, mutlu anılarımızı hatırladığınızda hissettiğiniz türden bir sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Pembe makaronu çıkarıp bir ısırık aldım.

Ağzımdan uzun, derin bir inilti çıktı.

Muhteşemdi.

"Des, sen bir ilahsın," dedim ısırıkların arasında. Yıllardır makaron yememiştim, Douglas Café'ninkiler de daima en iyisiydi.

"*Kral*," diye düzeltti. Dudakları kıvrıldı, gözleri aydınlanmıştı. Ancak haylaz bir hâl aldı.

Bir adım yaklaşarak kâğıt keseyi benden aldı ve yarısı yenmiş makaronla beraber bir kenara koydu. "Yorucu bir akşam geçirdin, Callie."

Temkinli bir şekilde ona baktım, yeniden örümceğin ağına yakalanan bir sinek gibi hissediyordum.

"Ötedünya'ya gidişimizi yarın sabaha erteleyelim mi?" Nefesini tenimde hissediyordum. "Bu akşam biraz eğlenmeye ne dersin?"

Nabzım atmaya başladı.

Bir öpücükten fazlasına hazır ol.

"Aklında ne var?"

Ama çok geç kalmıştım. Bileğimi yakaladı, parmakları boncukların üzerinde gezindi.

"Doğruluk zamanı, Melek. Bu akşam en çok ne yapmak istersin?"

Büyüsü boğazımı sardı, nefes borumu zorladı. Pis aklımın yapmaktan fazlasıyla mutlu olacağı milyonlarca şey varken, "Okyanusta yüzmek istiyorum," diyerek kendimi bile şaşırttım.

Sanırım bu kadar basitti.

Des samimi bir şekilde gülümsedi. "Pekâlâ, o zaman hadi okyanusa gidelim."

Beni tekrar dışarı çıkardı, sonra kollarının arasına alarak evinin arkasındaki falezlerden aşağı küçük bir kumsala uçurdu.

Kollarının arasından ayrıldım ve okyanus dalgalarının sesini dinledim. Beni çağırıyordu. Suyun her çarpma sesi beni daha da yakına çağırıyordu. Büyülenmişçesine ayakkabılarımı ve çorabımı çıkardım.

Pazarlıkçı'nın hâlâ arkamda olduğunu hissettim ama yalnız kalmış da olabilirdim. Suya girdiğimde soğukluğu karşısında yüzümü hafifçe buruşturdum.

Ses, koku ve okyanusun hissiyle nabzım sakinleşmişti.

Evimdeydim.

Kıyafetlerimle beraber suya daldım. Ve yalnızca daha derine dalmak için yüzeye çıktım. Burada, denizin derinliklerinde huzurlu bir dinginlik vardı. Endişe ve güvensizliğimin saniye saniye yok olduğunu hissettim. Yalnızca ben, gece ve okyanus vardı.

Tekrar yüzeye çıkıp kumsala baktım. Des kıyıdan beni izliyordu, beyaz saçından birkaç tutam yüzünü kırbaçlıyordu. Yüzündeki ifade çok tanıdıktı, daha önce binlerce kez görmüştüm. Dışlanmış birinin ifadesi.

Kıyıya yüzüp okyanustan güçlükle uzaklaştım. Des bana doğru geldi, muhtemelen geri dönmeye hazır olduğumu düşünmüştü. Bunun yerine elini tuttum ve onu soğuk sulara doğru çektim.

Onu dalgalara doğru çekiştirirken Des büyülenmiş gibi bana bakıyordu. Karşı koymadı. İşin en garip yanı da buydu.

Okyanus daima sirenlerin erkekleri öldürdüğü bir yer olmuştu.

Su belinin üzerine geldiğinde, nihayet, "Callie, ne yapıyorsun?" dedi.

Belli değil miydi? "Bana katılmanı sağlıyorum."

Ayaklarımız deniz tabanına yetişmeyene kadar ilerledik. Des başını suya daldırıp saçlarını geriye attı. Hiçbir şey söylemeyerek neredeyse bir dakika kadar suyun içinde öylece durduk. Sırtüstü dönüp solgun yıldızlara baktım. Onun dünyası bizimkinin üzerinde, benimki ise altındaydı. Bu durumun fazlasıyla tatmin edici bir yanı vardı.

"Biliyor musun," dedim, "Seni özledim. Hem de her gün." Yedi yıllık bir sızıydı. Dinmesi gerekirdi ama asla dinmemişti.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Nihayet itirafta bulunarak, "Ben de seni özledim," dedi.

O GECE GEÇ VAKİTLERDE İLİKLERİMİZE kadar ıslanmış hâlde içeri döndük. Pazarlıkçı beni odama götürdü, beni bekleyen sayvanlı dev karyolayı görünce karınüstü üzerine atladım ve ânında çarşafları kum ve okyanus suyuyla mahvettim.

"Sirenlerin zarif varlıklar olduğuna dair teorileri çürütüp duruyorsun," dedi Des arkamdan.

Yüzümü çarşafa gömdüm. "Başka kıyafetim yok."

"Kıyafet giymeme kurallarım oldukça esnektir," diye cevapladı.

"*Des*." Çarşaf yüzünden sesim boğuk çıktı.

Gürültülü bir kahkaha atıp yanıma geldi ve büyük bir *Kiss* tişörtüyle bir tane baksırı yanıma bıraktı. "Şu anda elimdeki en iyi şeyler."

Kıyafetlere baktım.

Bir elini sırtıma yerleştirdiğinde her bir hücrem bu dokunuşu hissetti.

Kulağıma doğru eğildi. "Hızlıca duş alırsan seni yatağa yatırabilirim." Sözlerini kulağımı ısırarak tamamladı.

Ona öfkeli bir bakış attım ama işe yaramıyordu; çünkü tenim, tıpkı hormonlarımın çığırından çıktığı ergenlik yıllarımdaki gibi parlıyordu.

"Bir boncuk alırsan olur."

"Callie, Callie, Callie," diye cık cıkladı. "Arkadaşlığımız için ödeme yapma evresini geçtik zannediyordum."

Yanımda olması için ona borçlandığım, yalnızlığımdan uzaklaşmak için onu kullandığım bütün o zamanları hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

"Bu sefer banyodan uzak durmaya çalış," dedim yataktan kalkıp banyoya giderek.

"Beni düşünmemeye çalış," dedi.

Omzumun üzerinden ona hareket çektim.

Yirmi dakika boyunca Pazarlıkçı banyodan uzak durmayı becerebildi.

Ancak ben onu düşünmemeyi beceremedim.

Kurulandıktan sonra Des'in verdiği tişörtle baksırı giydim. Onun gibi kokuyorlardı. Belirli bir kokusu olduğunu fark etmemiştim ama vardı. Odun ateşi gibi dumanlı ve erkeksi bir kokuydu.

Yatak odasına döndüğümde Pazarlıkçı çoktan yatağıma kurulmuştu. Beni görünce odadaki gölgeler koyulaştı. Karanlıkta gözleri parlıyordu.

Bir zamanlar yatağımda yatarak bana böyle baktığını görmek için çocuğumu feda edebilirdim.

Oysa şimdi haklı olarak korkuyordum. Pazarlıkçı borcunun karşılığında benden her şeyi isteyebilirdi.

Her şeyi.

Ve ben ona bunu vermek zorundaydım.

Yüzündeki aç ifadeye bakılırsa düşüncelerinin ne olduğunu biliyordum. Onunla işi ilerletmeye karşı olduğumdan

değil. Aslında olmalıydım ama değildim. Çoğu erkekle özel anlar yaşayabilir ve hiçbir şey hissetmeyebilirdim. Ama Des'le değil.

Des'le olmuyordu.

"Merak etme ısırmam, Melek," dedi tereddüte düştüğümü fark edince. Yanındaki boş yere vurdu. "Sana yer bile bıraktım."

Temkinli bir şekilde yatağa tırmandım. Yüzüm ona dönük şekilde yan yattım. "Sınırları aşmama konusunda usta olduğunu düşünmüştüm, Des."

Kolunu belime sarıp beni kendine doğru çekti. "Sen on altı yaşındayken öyleydi. Şimdi..." Elini kolumda gezdirdi. "Sınırlarımı genişletmek istiyorum."

Nefesim kesildi. "Sen ne demek..."

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu ve yataktan kalktı. "İyi geceler, rahatça uyu ve canavarların seni yemesine izin verme."

Ve sonra gitti.

ERTESİ SABAH UYKULU gözlerimi ovuşturarak Des'in mutfağına girdim.

"Günaydın, Melek."

Pazarlıkçı'nın sesinden korkarak bir ölüm perisi gibi çığlık atıp elimi kalbime götürdüm. Tenim parladı ve çığlığımın son notası içimdeki sirenle uyumlu bir yankıya dönüştü.

Peri kralı mutfak sandalyelerinden birini yaslanmış kahvesini yudumluyordu. Tişörtü gitmişti, sol kolu boyunca uzanan dövmeleri açıkça görebiliyordum.

Sanki delirmişim gibi bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

Nihayet nefes alıp verişim düzelmişti "Beni-beni korkut-tun."

"Görebiliyorum." Dudakları seğirdi.

"*Sakın* gülme." Dalgın dalgın saçlarımı düzelttim. Şu anda yer çekimine meydan okuyor gibiydiler.

"Komik değildi," dedi Des. Gözleri giydiğim tişört ve baksıra kayınca ifadesi kızıştı.

Bana böyle baktığında siren gitmeyi reddediyordu.

"*Des.*" Adını bir uyarı gibi söylemeye çalışsam da bir inleme gibi çıkmıştı.

Kahretsin. Sabah kahvemi içmeden sireni kontrol edemiyordum.

"Merhaba canım," dedi, bana yalnızca içimdeki sirene sakladığı şekilde gülümsedi. O ikisi birbirileri için çok önemliydiler. Ergenlik yıllarımda, Des daha ileriye gitmeyeceğini açıkça belirtmiş olsa bile sirene karşı oldukça hoşgörülü olmuştu.

Şu anda sirenin kontrolünü kaybediyordum... Kaybediyordum...

Kaybettim.

Kalçalarımı hafifçe sallayarak Des'e doğru yürüdüm, tenim parlıyordu. Kucağına tırmanıp ayaklarımı iki yanına atana kadar durmadım.

Elindeki kahve fincanını alıp omzumun üzerinden geriye attım. Des elini kaldırdı, sanırım fincanın ve içindeki kahvenin zemine çarpmasını engellemek içindi.

Kulağına doğru eğildim ve inlediğini duyana kadar kal-

çamı oynattım. "Yedi yıl, seni şerefsiz," dedim. Ya da şu anda gösteriyi yapan o olduğu için, siren dedi, diyelim.

Elleri belime indi. "En iyi şeyler beklemeye değer olanlardır, Callie."

Kollarımı boynuna doladım. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Bakışları alevlendi, dudaklarına bir sırıtış yayıldı.

"Kendi oyunumu bana karşı..."

"Doğruluk: Yanımda kalma zahmetine girseydin sana en *ahlaksız* arzularını verebilirdim." Sözlerimi noktaladığımı belirtmek için kalçalarımı ona doğru hareket ettirdim.

Tepki verdiğini hissettim, bu bana pek zevk vermedi.

İyice yaklaştım, dilim kulağına dokundu. "Ve karanlık kralımın *birçok* ahlaksız arzusu olduğunu biliyorum," diye fısıldadım.

Yüzünü bana döndü ve dudaklarımızın arasında ufacık bir mesafe kalana kadar yaklaştı.

Ancak onu öpmek yerine, "Seni sızım sızım sızlatacak ve bunu hafifletmek için *hiçbir şey* yapmayacağım. Sana benden ayrılmanın bedelini ödeteceğim," dedim.

Üzerinden inip yavaşça uzaklaştım.

"Melek," dedi Des arkamdan, "bunun her saniyesinden keyif alacağım."

BİRKAÇ YUDUM KAHVE İÇENE kadar siren tamamen gitmedi.

"Yüce Tanrılar, sirenini özlemişim," dedi Des.

Tabii ki bir peri benim en şeytani, sinsi tarafımı özlerdi.

Homurdandım, mutfağında kendimi evimde gibi hissederek birkaç mini waffle yaptım ve dolapta şurup aradım.

En sevdiğim yiyecekleri gerçekten de biliyordu.

Başımın üzerindeki dolap açıldı ve şurup havada süzülünce onu yakaladım.

"Teşekkürler," dedim omzumun üzerinden.

"Hımm."

Pazarlıkçı'yla evcilik oynuyordum. Ve bu çok... *Normal* geliyordu.

Waffleları pişirmeyi bitirince masaya yöneldim.

"Artık ikimizin ismi de Arananlar Listesi'nde," dedi Des yanına oturduğumda.

Bunu algılamam bir saniye sürdü. "Bir dakika, *bildiğimiz* Arananlar Listesi'nde miyim?"

Des tabletini bana uzattı, gerçekten de listedeydim. Seksen altıncı sırada.

Ağzımın açık kaldığını hissettim. "Nasıl ya?"

Eli, lanet olası aklını kaçırmıştı. Evime zorla girmiş, değişim geçirerek Des'le beni tehlikeye atmıştı. Bu pislik bir de *adımı* Arananlar Listesi'ne koymaya mı cüret ediyordu?

Bir saniye sonra Temper'ın listeyi kesinlikle görmüş olduğunu fark ettim. Aklı çıkmış olmalıydı. Telefonuma uzandım ama dün gece telefonumu alma şansımın hiç olmadığını hatırladım.

Dikkatimi tekrar listeye çevirerek linke tıkladım. Suçlamalar arasında yasadışı şekilde büyü kullanımı ve Pazarlıkçı'yla işbirliği yapmak yer alıyordu. Beni listeye sokan şeyin ikincisi olduğundan emindim.

Tableti geri verirken bakışlarım Des'e kaydı. Gözleri ölümcül bakıyorlardı.

O bakışı biliyordum. Peri intikamı.

Yıllar içerisinde, Des, ardında onu alt etmeye çalışan müşterilerinden tutun da onu öldürmeye çalışan düşmanlarına kadar bir dizi parçalanmış ceset bırakmıştı. Hatta benim için, bana zarar vermeye çalışan bir adamın şeklini bile bozmuştu.

"Her ne düşünüyorsan," dedim, "sakın yapma, Des. *Lütfen.*"

Tableti daha sıkı kavradı. "Hâlâ o köpek için yalvarıyor musun?"

"Onu küçük parçalara ayrılmış bir hâlde bulmamayı tercih ederim."

Pazarlıkçı karanlık bir tonda, "O piç için bu fazla iyi bir ölüm şekli olur," dedi tabletini masaya fırlatarak.

"Des, onu öldürmeyeceksin." Bugün, onca konu arasından bunu konuşacağımızı hayal etmemiştim.

Öne doğru eğildi, gölgeler duman gibi etrafını sardı. Alçak sesle, "Merhamet benim doğamda yok," dedi. "Eğer onun güvenliğini sağlamak istiyorsan bana bir iyilik yapman gerekecek."

"Ne istiyorsun?" diye sordum ağzıma bir parça waffle atarak.

Öylece bakmayı sürdürdü. "Sanırım sen zaten biliyorsun."

Waffle boğazıma takıldı.

Gözleri, *bana bir şans ver*, diye yalvarıyordu.

Gerçekten de bir öpücükten daha fazlasını istiyordu.

"Neden Des?" Dönüp dönüp aynı soruya geliyordum.

Uzun bir süre beni inceledi. "Bir gün söyleyeceğim," diye itiraf etti. "Ama... Bugün değil." Kahvesinden keyifle bir yudum aldı.

Onu süzdüm. "Büyüm sende işe yaramadığı için o kadar şanslısın ki."

Fincanını indirdi, bu hareketiyle gerilen kol kaslarını görmezden gelmeye çalıştım.

"Benim üzerimde kullanır mıydın?" diye sordu.

"Kesinlikle."

Bu kez gülümsediğinde vahşi görünüyordu. "Bu beni çok memnun etti, Melek."

İşte beni endişelendiren de bu tür cevaplarıydı.

"Ee," dedim waffle yerken, "gündüz vaktinde buradasın."

"Ne olmuş?"

Başımı kaldırıp doğrudan kaslarına baktım. Üzerine lanet bir tişört geçirmesi gerekiyordu.

"Gündüz görünmemek gibi bir kuralınız falan yok mu sizin?"

Kahvesini eline aldı. "Ben vampir değilim. Güneşi gördüğüm an erimem." Sandalyesini geriye doğru itip yerinden kalktı. "Kahvaltını bitir, işe koyulma vakti."

Tabağım havaya yükseldiğinde onu kapmak zorunda kaldım.

Ona kötü kötü baktım. "Sırf bu yüzden iki katı daha yavaş yiyeceğim."

Pazarlıkçı güldü ve tabak yeniden havalandı. Bu kez yakaladığımda tabak bana karşı koydu, waffle'ı tabaktan kapmak zorunda kaldım.

"Sen var ya, küçük kinci bir pisliksin," dedim ona ters ters bakarak.

"*Küçük* mü?" Bana sevecen bir şekilde gülümsedi. "Sıfatları yanlış yerlerde kullanmayalım." Kahvesinden son bir yudum alıp bardağını lavaboya bıraktı.

Bense o anda kaosa dönmüş kahvaltımla uğraşıyordum. Son waffle'ı ağzıma tıktım, ellerimin her yerine şurup bulaşmıştı.

Ona doğru yürüdüm ve musluğu açarak yapış yapış olan ellerimi lavaboda yıkadım.

Gözleri yeniden üzerimde gezindi. "Seni kendi kıyafetlerimin içinde görmek hoşuma gitse de," dedi, "üzerini değişmen gerek. Dolabında kıyafetler var."

"Gerçekten mi? Kıyafet mi stokladın?" diye sordum, kıyafetlerimi ne zaman buraya taşıdığını anlamaya çalışarak.

"Yok," dedi, mutfaktan çıkarak, "kıyafetler hep orada seni bekliyorlardı. Dün gece seni kendi kıyafetlerimin içerisinde görmek istedim sadece."

Adi piç.

"Umarım insanları büyülemeye hazırsındır," dedi omzunun üzerinden. "Bir saat içerisinde Ötedünya'ya gidiyoruz."

DES'İN GEÇİT ODASINA GİDERKEN derin bir nefes aldım ve kendimi Ötedünya'ya yolculuk için hazırladım.

Büyüm yalnızca dünyevi varlıklar üzerinde işe yarıyordu. Öteki tarafa geçtiğimizde etkisiz kalacaktım.

Bu yalnızca bir ziyaret. Orada kalacak değiliz.

Işıltılı peri elbisesine baktım. Yürürken eteğin bağcıkları bacaklarımı yukarı kadar saran sandaletleri açıkta bırakıyordu. Geçici gardırobumun kapısını açtığımda kıyafet süzülerek çıkmış ve yatağımın üzerine inmişti.

Mesaj alınmıştı.

Şunu söyleyebilirim ki periler kalpsiz orospu çocukları olsalar bile modadan fazlasıyla anlıyorlardı.

Pazarlıkçı beni, evinde henüz görmediğim iki odadan biri olan geçit odasının kapısında bekliyordu. Des'in daha önce tişört ve pantolon ikilisi dışında herhangi bir şey giydiğini hiç görmemiştim. Şu âna kadar.

Siyah, kolsuz tuniği geniş gövdesini sarmıştı. Altına giydiği siyah pantolon koyu renk binici çizmelerinin içine sokuşturulmuştu. Beline gevşek bir deri kemer dolamıştı.

Tanrım. Bir suikastçı gibi görünüyordu. Yatağa atmalık bir suikastçı.

Arkasındaki kapının üzerinde bir dizi kilit vardı ve bunların dışında göremediğim başka sihirli kilitler olduğuna da bahse girerdim. Bu kapsamlı güvenlik önlemleri karşısında güvende mi hissetmeliydim yoksa endişelenmeli miydim bilmiyorum.

Des yüzü hâlâ bana dönük hâldeyken arkasındaki kapıyı tıklattı. "Kapının ardında aktif bir geçit var," dedi. Kolunu uzattı. "Ley hattına inene kadar bana tutunmak isteyebilirsin."

Bu uyarıyı ikiletmeye gerek yoktu. Elini tuttum ve tenının verdiği sıcak hissin keyfini çıkarmaya baktım.

Kilitler bir bir açılarak huzursuzluğumu daha da artırdı.

Perilerle ilgili tüm o eski hikâyeleri hatırladım. Dağların

altında gizlenen canavarlar. Çocukların dişlerinden bir saray inşa eden diş perisi. Kurbanını bir bakışıyla köleleştiren vahşi peri.

Sonra bir de insani olamayan periler vardı. İnsanları bütün bütün yutan ve iç organlarını bir mücevher gibi üzerinde taşıyan periler.

Tüm bunların hepsi geçidin öbür tarafında beni bekliyordu.

Kapı açıldı ve Des'le birlikte yuvarlak bir odaya adım attık. Sandaletlerim, küçük beyaz ve pembe çiçeklerle bezeli yemyeşil çimlerin içine gömülüyordu.

Duvar ve tavanları visterya sarmaşıkları kaplamıştı. Duvarların zeminle birleştiği yerlerde odayı mantarlar çevrelemişti.

Çimler dalgalanıyor, hayali esintiyle birlikte sarmaşıkların yaprakları titriyordu.

Tıpkı pek çok geçitte olduğu gibi buraya da doğanın kanunları işlemiyordu.

Des döndü ve bana baktı. "Hazır mısın, Melek?" diye sordu.

Lanet olsun, bunu gerçekten yapıyordum.

Başımla onayladım. Beni ileriye, odanın ortasına doğru yönlendirmesine izin verdim. Adımlarımızla beraber hava ağırlaştı, bir müzik duyduğuma yemin edebilirdim ama o kadar hafifti ki kulaklarımın bana oyun oynayıp oynamadığına emin olamadım.

Pazarlıkçı etkili bir bakışla beni kollarına doğru çekti ve etrafımızdakiler yok oldu.

BÖLÜM 12

Ocak, yedi yıl önce

DES ÖNÜMDE BELİRDİĞİNDE darmadağın bir hâldeydim. Etrafıma bir avuç kâğıt mendil saçılmıştı. Yüzüm ıslak, gözlerim şişti.

Tüm vücudum titrerken perişan bir şekilde Pazarlıkçı'ya baktım.

Kollarını kavuşturmuştu, deri ceketinin dikişleri patlamak üzereydi. "Kimin icabına bakıyorum?"

Gözlerimi yere indirerek başımı iki yana salladım. Onu neden çağırdığımı bilmiyordum. Diğer insanların beni bu hâlde görmesine izin vermezdim. Ancak yalnız olmaktan bıkmıştım.

"Bugün... Bugün çok kötü bir gündü."

"Bana bir isim ver, Melek."

Gözlerimi sildim. Ağlamayı kesmemiştim ama gözyaşlarım şimdi dinmişti.

Nihayet Des'in bakışlarıyla buluştuğumda onun ciddi

olduğunu gördüm. Pazarlıkçı'nın öfkeli olduğunu anlamam bir saniye, *benim adıma* öfkeli olduğunu anlamam ise iki saniye sürdü.

Bu tepkisi sayesinde kendimi daha iyi hissedecek kadar ona bağımlıydım. "Bir öğretmen," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkmıştı.

Des yanıma otururken geniş omuzları benimkine değdi. Sonra kolunu bana dolayıp kendine doğru çekti. Beş dakika boyunca, başım çenesinin altında ağlamama ve deri ceketini mahvetmeme izin verdi. Eli güven verir şekilde kolumda aşağı yukarı hareket ediyordu. Ancak bu hareketi varlığının verdiği tehditkâr hisle bozuldu.

En nihayetinde kendimi toparladım, vücudum artık az önceki kadar sarsılmıyordu. Ondan biraz uzaklaştım.

Kaşlarını içtenlikle çatarak gözyaşlarımı sildi ve sonra yüzümü avuçladı. "Bana ne olduğunu anlat." Öfkeden titrediğini hissediyordum.

Titrek bir nefes aldım. "Adı Bay Whitechapel. O... O bana dokunmaya kalkıştı..."

Ancak uygun kelime bu değildi, değil mi? Bana *dokunmuştu.* Beni yere yapıştırana kadar durmamış ve tüm bu süre boyunca da benim de bunu istediğimi söyleyip durmuştu. Tüm sömestr boyunca onu çılgına çevirdiğimi ve benim her baştan çıkarıcı bakışımı fark ettiğini söylemişti.

Pantolonumun düğmelerini açmış, tişörtümü yukarı sıyırmıştı.

Ancak bu kadar ileriye gitmişti. Yeterince ileriye.

Yeteneğimi hâlâ kontrol edemiyordum ama korku onu

açığa çıkarıyordu. Siren ona durmasını, gitmeme izin vermesini söyledi.

Ve sonra oradan kaçtım.

Şimdiyse içten içe ölüyor ve Pazarlıkçı'nın beni geçmişimden kurtarmadan önceki hâlime dönüyordum.

Yüzümden, bedenimden, aynada gördüğüm şeyden nefret ediyordum. Yeteneğimin tek bir bakış ve emirle insanları kandırabilmesinden nefret ediyordum. Kendimden ve beni ben yapan her şeyden nefret ediyordum. Zayıf hissetmeme neden olan herkesten nefret ediyordum.

Olayı anlatmayı başardıktan sonra tekrar ağlamaya başladım. Pazarlıkçı beni yeniden kollarına çekti. İlk kez ona karşı romantik şeyler düşünmeden başımı göğsüne yasladım. Yalnızca avutulmak için.

"Melek, gücünü bu şekilde kullandığın için seninle gurur duyuyorum," dedi sonunda.

Bu neden daha çok ağlama sebep oldu bilmiyordum.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" dedi saçlarımı okşayarak. Cevap vermemi beklemedi. "O tür insanlar bizim gibi insanlardan korkmak için yaratılmıştır," dedi, nefret dolu bir sesle.

Hıçkırıklarımın ortasında durakladım.

Ne? Bu ne demekti şimdi? Neden bana böyle bir şey söylüyordu? Tüm hayatım boyunca kurban olmuştum. Bay Whitechapel gibi adamlar benim gibi insanları *kullanırdı*, diğer türlü olmazdı.

"Bu çok boktan bir sır," dedim.

Pazarlıkçı dudaklarını kulağıma dayadı. "Gerçek olan bu," diye fısıldadı. "En nihayetinde sen de anlayacak ve bunu kabulleneceksin."

Hiç sanmıyordum. Yine de evet anlamında başımı salladım çünkü şu anda Des'le tartışacak hâlim yoktu.

Sonraki on beş dakika boyunca iyiydim –hatta olayı aştığımı bile düşünmüştüm– ama sonra öğretmenin bana dokunuşunu hatırlayınca yeniden çöktüm.

Ne kadar ağladığımı bilmiyorum ama tüm bu süre boyunca Des beni kollarında tuttu. Şu anda yalnızca bugün olanlar yüzünden ağladığımdan bile emin değildim. Zamanında kaçmayı başaramadığım tüm o günler için ağlıyordum sanırım.

Sonunda Des beni yerden kaldırıp yatağa geçirdi ve kısık sesle bir peri ninnisi mırıldandı. Manyak gibi ağlamayı kesip bunun yerine benim şahsi güvenlik battaniyemmiş gibi ona sıkıca sarıldım.

Pazarlıkçı'nın kollarının arasında uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda gitmişti.

İlerleyen saatlerde öğrendiğime göre Bay Whitechapel ortadan kaybolmuştu. Bir hafta sonra, ülkelerce ötede ortaya çıktı. Vücudundaki çoğu kemik ve bazı dişleri kırılmış, ayak parmaklarından bazıları kesilmişti. Üzerinde Pazarlıkçı'nın kartviziti vardı.

Kimse onu başına gelenler konusunda konuşturamadı. Ancak görünüşe göre öğrencilerine yaptığı pislikleri konuşmaya oldukça hevesliydi.

Öğrenciler. Çoğul kullanmıştı. Görünen o ki ben ilk değildim.

Des artık benim yalnızca kurtarıcım değildi, aynı zamanda korumamdı. Kollarında ağlamama izin veren adamın Pa-

zarlıkçı olduğu gerçeğini artık kabul etmem gerekiyordu, yalnızca anlaşmalarıyla değil aynı zamanda –perilerin nam saldığı– zalimliğiyle de tanınan bir suçluydu.

Tanrı beni korusun ki bu benim için sorun değildi.

Günümüz

MANZARA YENİDEN BELİRDİĞİNDE hâlâ başım dönüyordu.

Çevreye bakınca nefesim kesildi.

Des'le beraber ay ışığında parlayan beyaz mermer yıkıntıların arasında duruyorduk. Çiçekli sarmaşıklar aşınmış kemerlerin, yıkılmış anıtların etrafını sarmıştı.

Ötedünya.

Akan suyun sesi dört bir yandan etrafımızı sarıyor, buğusu kırağı şeklinde tenime yağıyordu. Etrafımda döndüm, üzerinde durduğumuz çıkıntının diğer ucuna dökülen dev şelaleyi görünce sendeleyerek geri çekildim. Şelalenin etrafından suyun buğusu yükseliyordu.

"Burası neresi?" diye sordum meraklı bir sesle.

"Ölümsüz Ana Tapınağı, halkımın tapındığı ilk tanrılardan biri."

Des bir kez daha kollarını etrafıma doladı. "Sıkı tutun."

Kollarım beline dolanırken kanatları açıldı. Gerildi, kanatları çırpınmaya başladı, her güçlü çırpışıyla saçlarım savruldu.

Sonra yükseldik. Havadayken yıkıntılara daha iyi baka-

bildim. Dev bir şelalenin ortasında, kayalarla kaplı bir adacık yükseliyordu.

Gözlerimi oradan uzaklaştırdığımda Pazarlıkçı'nın meraklı gözlerle beni izlediğini gördüm. Yüzünde sakin bir ifade vardı.

Bakışlarına karşılık verdikçe nabzım hızlanmaya ve o eski özlem yeniden ortaya çıkmaya başladı. Uzaklara bakmak istesem de bunu yapamadım.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu onun her zamanki ifadesinden çok farklıydı.

Anı bozmak için, "Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım rüzgâra karşı.

Beni daha sıkı kavradı."Sarayıma."

Des'in hüküm sürdüğü yer. Burada bulunmamın yarattığı çekincelere rağmen orayı göreceğim için heyecanlıydım. Sarayın nasıl göründüğünü kaç kez merak ettiğimi saymadım bile.

Süzülen bulut kümelerini birbiri ardına geçerek akşam göğüne doğru yükseldikçe yükseldik.

Bir grup ışıltılı minik peri yanımızdan uçarak geçti ve sonra heyecanlı heyecanlı konuşarak Des'in etrafını sardılar.

"Elbette döndüm," dedi Des onları selamlayarak, "hayır, şeker getirmedim. Evet, kız çok güzel."

Saçımın hafifçe çekildiğini hissettim ve tiz sesli bir kahkaha duydum. Omzumun üzerinden baktığımda birkaç küçük perinin saçlarımın arasında saklambaca benzeyen bir oyun oynadığını gördüm. İçlerinden biri esintiyle dalgalanan bir tutam saça asılarak heyecanla çığlık attı.

Pekâlâ... Tamam.

"Bu Callypso," diye devam etti Des. "Callypso, bunlar da batı kanadı perileri."

Saçlarımı oyun parkuru gibi kullanan minik yaratıkları korkutmamaya çalışarak omzumun üzerinden, "Merhaba," dedim.

"Büyük periler bu minik periciklerin dokunuşunun bir lütuf olduğuna inanır," dedi Des sakince.

"Ah." Şimdi gülümsüyordum.

Bir tanesi kanat çırparak önüme geldi ve yanağımı okşayarak kibar bir sesle konuşmaya başladı.

"Nazik gözlerin olduğunu söylüyor."

Diğerleri saçlarıma tırmanıp başımın üzerine tünedikleri-nde, kulağımın dibinde bir periciğin tiz sesini duydum.

Söylediği her neyse Des'in ifadesi değişti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil."

Sinirli ciyaklamalar duyuldu.

"Konuşma bitmiştir," dedi Des minik periciğe, sesi artık eskisi gibi sevecen değildi. "Gidin ve geldiğimizi saraya haber verin."

Bir anda bütün periler, saçlarımı da peşlerinden dalgalandırarak gökyüzüne yükseldiler.

Akşam göğünün bulutları arasında gözden kaybolarak uçup gittiler.

"Tatlılar," dedim.

"Hımm," dedi, dikkati dağılmış gibi görünüyordu.

"Aklın nerede?" diye sordum.

"Hiçbir yerde, Melek."

Açık açık yalan söylüyordu ama üstelemedim.

Bir başka bulut katmanının üzerine çıktık, artık gökyüzü berraktı. Yıldızlardan oluşan bir okyanus gece göğünü kaplamıştı, dünyada gördüklerimden daha da parlaktılar. O kadar belirgindiler ki uzansam neredeyse onlara dokunabilirmişim gibi geliyordu.

Ve sonra Desmond Flynn'ın sarayı gözüme ilişti. Yıldızlarla ilgili düşüncelerim yok olmuştu.

Bulutların üzerinde, soluk beyaz taştan inşa edilmiş bir kale yükseliyordu. Ay ışığında parıl parıl parlıyor, uzun kuleleri ve onları birbirine bağlayan köprüler ile surlardan oluşan bir labirent dikkatleri üzerine çekiyordu. Her bir yapısı aynı süt beyazı taşla yapılmış surlarla çevrili bir şehir.

Bulutlar şehrin tabanına öyle bir yayılmıştı ki sanki kabarık tüylerin üzerinde yüzüyor gibi görünüyordu. Ama yaklaştıkça ve bulut örtüsü dağıldıkça, şehrin üzerine inşa edildiği gri dağın dibi görülür oldu.

Gökyüzünde bir ada gibiydi. İmkânsız gibi görünse de işte burada, Ötedünya'da duruyordu.

Yüzen tabanı bile bir yapı gibi görünmesi için kesilmiş, yontularak şekillendirilmiş gibi duruyordu. Sütunları, balkonları ve sarmal merdivenleri seçebiliyor, cam pencerelerden yansıyan ışıkları görebiliyordum.

"Vay canına," deyiverdim.

Des'in yine gözlerini bana diktiğini hissedebiliyordum ama ilk kez dikkatim ona bakamayacak kadar dağılmıştı. Alçalmaya başladığımızda etrafımızı daha fazla pericik sardı.

Biraz sonra binaların arasındaki sokakları seçebilmeye başladım ve sonra perileri fark ettim.

Çoğu girişimizi izlemek için durakladı. O yabancı, yırtıcı bakışları üzerimde hissediyordum. Türümü kölcleştiren bir ülkeye geldiğimi acıyla fark ettim. Aynı zamanda Pazarlıkçı'nın beni kendine gereğinden fazla yakın tuttuğunun da farkındaydım. Sanki kollarındaki insanı göstermekten gurur duyarmış gibi halkın arasına giriş yapıyordu.

Ya da kimseyi siklemiyordu.

Des'i tanıyorsam eğer ikincisi olduğuna bahse girerdim.

Sarayının önündeki beyaz taşlı avluya yaklaştıkça kanatları daha hızlı çırpılmaya başladı. Kıvrımlı bronz bir çit sarayı çevreliyordu. Ardında meraklı gözlerini bize çevirmiş olan sivri kulaklı erkekler ve kadınlar toplanmıştı. Beyaz ve gümüşler içerisindeki birkaç peri muhafızı onları geri tutuyordu. Benim onları merak ettiğim kadar onlar da bizi merak ediyor gibi görünüyordu.

Yumuşak bir şekilde yere indiğimizde Des'in başı benimkinin üzerine eğildi. Bir kolundan sıyrıldım ama belime doladığı diğer kolundan kurtulmaya çalışmadım.

Kalabalık sessizlik içerisinde etrafımızda toplandı. Sonra birbiri ardına sevinç nidaları atmaya başladılar.

Kaşlarım havaya kalkmış bir hâlde onlara baktım. Des'in kanatları yanımda genişçe açılmıştı. O kadar devasaydılar ki yanında cüce gibi kalıyorduk. Dürüst olmak gerekirse onlardan birinin arasına kıvrılıp saklanmak isterdim.

"Neden seviniyorlar?" diye fısıldadım Des'e.

"Gece Krallığı'yla ilgili bilmediğin çok şey var." Bu es-

rarengiz yanıtı verdikten sonra seyircilerimize başıyla selam vererek beni kaleye yönlendirdi.

Girişteki holde toplanmış düzinelerce insan vardı –asker, memur ve yaver olduklarını tahmin ediyordum– ama hiçbiri bize yanaşmadı. Des onlarla konuşmak için durmasa da başıyla selam verdi.

Bakışlarım her yerdeydi, çünkü cennet göğü gibi resmedilmiş tavandan tutun da alev alev parlayan tepedeki devasa bronz avizeye kadar her yanda büyüleyici şeyler görüyordum.

Tüm bunlar inanılmaz güzeldi.

Des bana doğru eğildi. "Sana uzun zamandır burayı göstermek istiyordum," diye itiraf etti.

Ona bakmak için gözlerimi etrafımdaki şeylerden uzaklaştırdım. "Öyle mi?" Ne diyeceğimi bilemedim.

"Hatta beğenmeni diliyordum," diye döküldü.

Gözlerim yüzünde gezindikten sonra peri kralının başının etrafındaki basit döküm bronz tacı fark ettim.

Kralın tacı.

Başındaki basit şeye dokundum. "Bunu ne zaman başına geçirdin?"

"Yere indiğimizde."

Yanında taşımadığına göre... Sihirliydi.

"Yakışmış." Gerçekten yakışmıştı.

Beni koridorlardan birine yönlendirerek, "Nefret ediyorum," diye itiraf etti alçak sesle.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü hiçbir zaman tam olarak bir kral gibi hissetmedim."

Beni krallığının merkezine götürürken, bir kralın tam da Des gibi olabileceğini anladım. Yalnızca güzel bir sıfat olsun diye değildi, her anlamda öyleydi. Beni ziyaret ettiği onca yılda gördüğüm yanları her ne olursa olsun, bu gördüklerim başka bir şeydi.

O zamanlar yalnızca kötü yanını, pis işlerini görmüştüm. Onun ne kadar erdemli olduğunu asla görememiştim.

Bu yanını bilmiyordum. Sanırım onun en iyi yanlarından biriydi.

Taktığı tek şey tacı değildi. Pazusunda da üç sıra bronz bant vardı.

Neye baktığımı fark etti. "Savaş nişaneleri," diye açıkladı. "Yiğitlik sembolü."

Savaşçı bir kral. İçimdeki kadın onun yanında durmakta yeterince sıkıntı yaşamıyormuş gibi. Artık resmen kendimi kaybetmiştim.

Des yanından geçtiğimiz insanlara başıyla selamı vererek beni sarayın içinden geçirdi. İnsanların gözleri bana takılıyor ve çoğu başlarını eğiyordu.

Durup bana reverans yapan bir peri kadının arkasından bakmak için boynumu çevirdim. Yalnızca krala değil bana da selam vermişti.

Nasıl ya? Des onlara, buraya sorunlarını çözmeye geldiğimi mi söylemişti? Çünkü bu insanlardan Des'in alamadığı bilgileri alabileceğimden ciddi ciddi şüpheliydim.

"Nereye gidiyoruz," diye sordum dalgın dalgın.

"Hizmetçilerin kanadına. Bugün izinli olan bir dadıyla görüşeceksin."

Vakit kaybetmenin anlamı yoktu sanırım. Bu insanları büyüleme düşüncesi avuçlarımın terlemesine neden oluyordu.

"Bütün krallıklar mı Değiştirilenleri kaçırmayı bıraktı?" diye sordum.

Des başını iki yana salladı. "Yalnızca Gece Krallığı. Gün Krallığı bırakmayı planlıyor ancak ne Fauna ne de Flora bırakacak."

Bu da insanların yeryüzünden koparılmaya devam edileceği anlamına geliyordu.

"Senin krallığındaki insanlar özgür mü? Burada hiç köle yok mu?" diye sordum.

"Hiç yok, Melek."

Kendi kendime başımı salladım ve terli ellerimi elbiseme sildim.

Hizmetçi kanadı, sarayın yan tarafında bulunan bir ek binadaydı. Kalenin arka tarafından çıktık ve binaya girmeden önce mehtaplı bir bahçeden geçtik.

İçerisi sarayın kendisinden biraz daha az süslüydü ve kondorları da biraz daha dardı. Koyu renkli ahşap bir kapının önünde durduk.

"Soruları ezberledin mi?" diye sordu.

Ona şöyle bir baktım. "Bunu yapmayı kabul ettim ve ben sözüme sadık biriyimdir."

"Bunu evet olarak alıyorum," dedi yüzümü inceleyerek.

Bir evetti.

Des kapıyı çaldı. Kısa bir an sonra kapı kendiliğinden açılıverdi. İçeride tek bir insan kadın masanın başında oturuyordu, tüy kalemi mektubun üzerinde kalakalmıştı.

Oturma odasının görünüşüne –kapının hemen girişinde çeşitli büyüklükte çizmeler duruyordu– bakılırsa burayı başkalarıyla paylaşıyordu. Ancak şu anda yalnızdı.

Des'i fark ettiği anda ayağa kalktı ve yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Kralım, bu bir onurdur," diye mırıldandı.

Pazarlıkçı bana dönüp sert bir bakış attı. "Borcunun ödemesi şimdi başlıyor," dedi.

Birdenbire büyüsü devreye girdi, tenimi diken diken ederek sireni dışarı çıkmaya zorladı.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," diye söylendim.

"Bunu kötü adamlarla anlaşma yapmadan önce düşünecektin, Melek," dedi kollarını kavuşturup duvara yaslanarak.

Kadının gözleri bana kaydı. Onda ilk fark ettiğim şey çürükleriydi. Boynundan başlayıp göğsünü sararak elbisesinin kıvrımlı yakasının altına kadar iniyorlardı. Halka halkaydılar, bazıları açıkça diğerlerinden daha yeni görünüyordu.

Kadın nereye baktığımı görünce bilinçli olarak izlerini kapadı ancak bileğinin çevresinde de iz vardı. Bileğini o noktadan sıkan küçük bir el izi seçiliyordu.

"S-size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, bakışları bana ve Des'e kaydı.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordum ona doğru birkaç temkinli adım atarak.

Başını iki yana salladı, gözleri parıldayan tenime takıldı.

"Krallığındaki perilerin ortadan kaybolmasıyla ilgili sorular sormak için burada bulunuyorum," diye açıkladım.

Derin bir nefes aldı ve yüzü belirgin bir şekilde soldu. Bak şu işe, sanırım bu konuda bir şeyler biliyordu.

Başını iki yana sallamaya başladı, geri adım atıp arkasındaki sandalyeye tosladı. "*Lütfen.*" Bir kez daha elini göğsündeki çürüğün üzerinde koydu. "Y-yapamam."

Korktuğunu görünce aptalı oynayacağını düşünmüştüm. Ancak ikimiz de bunun faydasız olduğunu biliyorduk.

Gözleri etrafta gezindi, bir kaçış yolu arıyordu. Benden uzaklaşarak beceriksizce bir şeylere çarptı.

"Kaçacak yerin yok," dedim. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Uyarıma rağmen yanımdan sıvışıp koşmaya başlamadan önce onu yakalamaya kalkışacakmışım gibi sola kaçmaya çalıştı.

Ne şanssız ki ben hedeflerimin benden kaçmasına alışkındım.

"*Dur*," diye emrettim, uhrevi bir sesle.

Vücudu ânında durdu, omuzları titriyordu. Dönüp bana baktığında yanağından bir damla yaşın sessizce süzüldüğünü gördüm. Bu görüntü kalbimi kırdı.

"Lütfen, konuşursam o adamın bana neler yapacağını bilmiyorsunuz," diye yalvardı.

Adam mı?

"Hadi oturalım," diye önerdim, sesim büyüme rağmen yatıştırıcıydı.

Robot gibi küçük kanepeye doğru yöneldi, ilk gözyaşlarını daha fazlası takip etmişti. Bana baktığında gözlerindeki isyanı görebiliyordum ama bu konuda hiçbir bok yapamazdı.

"Adın ne?" diye sordum, onu kanepeye oturttum ve elini tuttum. Şimdiden ter içinde kalmışlardı.

Kucağındaki ellerine baktı. "Gaelia."

Peri ismi olan bir insan kadın.

"Burada mı doğdun?" diye sordum.

Titrek bir nefes alarak başıyla onayladı.

"Sarayda ne işle uğraşıyorsun?" diye sordum, cevabı zaten biliyordum.

Hâlâ odanın girişine yaslanmakta olan Des'e bir bakış attı ve sonra gözleri tekrar kucağına indi. "Kraliyet bakımevinde çalışıyorum."

Gözlerim yeniden bileğindeki çürüklere kaydı ve o izler bende yeniden sanki küçük eller bileğini sıkıca tutmuş izlenimi yarattı. Bir çocuk eli...

Bakışlarımı ona çevirmeye zorladım. "Kralın neden ortadan kaybolmalarla ilgili bir şeyler bildiğini varsayıyor?" diye sordum.

Yüzü buruştu, ağlarken gözlerini ve ağzını sıkıca yumdu. "Lütfen," diye yalvardı tekrardan.

Gaelia bana kederle baktı, bunun konuşmanın geri kalanını durdurmak için son bir çaba olduğunu söyleyebilirdim. Gözleriyle merhamet için yalvarıyordu ama konu üzerinde benim ondan daha fazla kontrolüm yoktu.

Gözlerim dolarken dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Bunu yapmak istemiyordum. O suçlu değildi, yalnızca bir zamanlar Ötedünya'ya köle olarak gelmiş insan soyunun sonuncusuydu. O bir kurbandı, yanlış zamanda yanlış yerde çalışma talihsizliği yaşan bir kurban. Benim yüzümden acı çekerek, zorla itirafta bulunacaktı.

"*Cevap ver*," diye tekrarlarken gözlerimi kırpıştırdım, siren sesime hükmediyordu.

Derin, titrek bir nefes aldı. "Kraliyet bakımevindeki bebeklerin bazıları uyuyan savaşçıların çocukları."

"Cam tabutlardaki kadınlar mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Onlar bakımımız altındaki diğer çocuklar gibi değiller," diye devam etti. "Onlar... *Tuhaflar.*"

Periler genel olarak tuhaftı; onlardan daha tuhaf bir şey hayal edemiyordum.

"Nasıl tuhaflar?"

Gaelia artık açık açık ağlarken, "Onlar hissizler, hatta neredeyse taş gibiler. Uyumuyorlar, yalnızca gözlerini tavana dikerek beşiklerinde uzanıyorlar. Bir şey yaptıkları tek zaman, şey..." Göğsündeki çürüklere dokundu, "beslendikleri zaman."

Parmaklarıyla bluzunun yakasını kavradı ve kumaşı aşağı doğru çekti. Daha iyi görebilmek için eğildim. Kumaşın altında, göğsünü geniş bir morluk kaplamıştı. Koyu renk çürüklerin yanı sıra garip, kıvrımlı kesikler vardı.

Isırık izleri.

Bunu fark edince geri çekildim. Şimdi bakınca, dişlerin Gaelia'nın etinde bıraktığı küçük delik izlerini görebiliyordum.

"Ve beslendiklerinde," diye ekledi, "kehanette bulunuyorlar."

KEHANET. YERYÜZÜNDE BİLE kehanette bulunan doğaüstü varlıklar vardı... Ama çocuk kâhinler? İşte bu tuhaftı.

Bahsi geçen çocukların insanları dişlediği gerçeğine girmiyorum bile.

"Bu çocuklar kaç yaşlarında?" diye sordum.

Gaelia yerinde sallanmaya başladı, kollarını kendine dolamıştı. "Bazıları sekiz yaşlarında," her kelimeyle birlikte dudakları titredi. "En küçükleri üç aylık bile değil."

"Hangileri kehanette bulunuyor?"

Bakışları yerdeki bir şeye sabitlendi. "Hepsi."

Hepsi mi?

"Üç aylık olan da mı?" diye sordum şüpheyle.

Gaelia başıyla onayladı. "O kız da diğerleri gibi konuşuyor ve besleniyor. Bana senin ve kralın geleceğinin haberini verdi. *'Onlara sır verme, gerçekleri anlatma, yoksa acı ve korku yatağından çıkmaz, en* önemsiz *korkun ölüm olur,'* dedi." Titrek bir nefes verdi. "Ona inanmadım. Siz bana soru sormak istediğinizi söyleyene kadar uyarıları aklıma bile gelmemişti. Kendine doladığı kolları sıkılaştı. "Bana bir sürü şey gösteriyorlar, bir sürü korkunç şey..."

"Bu normal mi?" diye sorguladım. "O kadar küçük bir çocuğun konuşması?"

Daha fazla gözyaşı akıttı. "Hayır, leydim. Bunların hiçbiri normal değil." Gaelia'nın bir şekilde dinen hıçkırıkları yeniden başlamıştı.

"Bunu bana anlatmanın nesi bu kadar korkunç anlayamıyorum?" diye sordum.

Durakladı.

"Öyle ya da böyle bana söyleyeceksin," dedim. "Kendi isteğinle söylesen daha iyi olur."

Eliyle ağzını kapadı, yeni bir hıçkırık dalgası gelmişti. Onun kendi kendine fısıldadığını duydum, "Beni affet. Beni affet." Sallanışı şiddetlendi.

"Gaelia."

Gözleri yavaşça benimkilere kaydığında elini ağzından çekti. "Bulunmak istemiyor," diye fısıldadı. "Çocuklar bana onun bir sürü plan yaptığını, kralımız Akşam Yıldızlarının İmparatoru'na karşı temkinli davrandığını söylüyorlar," dedi ve bakışları Desmond'a kaydı. "Ancak hiç kimseden korkmadığını söylüyorlar."

Des yanımıza gelerek bir elini omzuma koydu. Gaelia bunu fark etti.

"Hâlâ zamana ihtiyacı var," diye devam etti kollarını bir kez daha kendine dolayarak. "Henüz durdurulamaz değil."

"Bunu neden sana anlatıyor?" dedi Des.

Kadın cevap vermedi, ancak parmakları kolunun etini sıkıyordu.

"Onu cevapla," dedim usulca, büyüm onu cevaplamaya zorladı.

Yine de kelimeler ağzından çıkmadan önce bir iki dakika kadar onlarla mücadele etti. "Çocuklar akıllarından ne geçerse onu söylerler. Bu çocuklar bile. Bu anlamda diğer çocuklardan pek de farklı değiller."

"Neden onlara inanıyorsun?" diye sordum.

Dudakları titredi. "Kehanetleri dışında mı? Çünkü yıllardır rotasyondaki hemşireler bu çocukların beşiklerinin üzerine eğilen bir figür gördüklerinden şikâyet eder dururdu. Son zamanlarda onu ben de görmeye başladım."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ötedünya öcülerle doluydu ve bu da onlardan biriymiş gibi geliyordu.

"Neye benziyor?" diye sordum konunun dışına çıkarak.

Şu ana kadar Des'in sorularını konuşmanın akışına sıkıştırmayı başarmıştım ama geri kalanları artık boş vermiştim.

Gaelin başını manyak gibi iki yana salladı. "O yalnızca bir gölge... Yalnızca bir gölge."

"O nerede?" diye sordu Des.

Kadın titredi, artık sorularımızla savaşma zahmetine girmiyordu. "Her yerde."

Kadının sözleri tüylerimi ürpertti.

"Adını biliyor musun?" diye sordum.

"Ruh Hırsızı," diye mırıldandı. "Ruh Hırsızı."

"Ne istiyor?" diye hırladı Pazarlıkçı.

Kadının gözleri bizimkilerle buluştu. "*Her şeyi.*"

BÖLÜM 13

Şubat, yedi yıl önce

BU AKŞAM DOUGLAS CAFÉ kalabalıktı, ortamı onlarca sohbet sesi doldurmuştu.

Kahve fincanıma baktım. "Des, neden bana borçlarımı hâlâ ödetmiyorsun?"

Sandalyesine yaslandı, ayaklarını yanına çektiği bir başka sandalyenin üzerine atmıştı.

Dünyanın en minik fincanından espresso içiyordu, küçük bardak elinde cüce gibi duruyordu.

Fincanını indirdi. "Ödemeye bu kadar mı heveslisin, Melek?"

Kafenin yumuşak ışıkları altında gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Sadece merak ettim." Yüzünü inceledim. "Ya *sen*?"

"Ben ne?" Dikkatini gelişigüzel bir şekilde kafenin içerisine çevirdi. Aptal değildim, daha öncesinde olmadığım gibi, buraya geldiğimizde sırtını duvara vereceğinden emin olmak için köşedeki masaya geçip oturmuştu.

Bay Whitechapel birkaç ayak ve el parmağı eksik, göğsünde Pazarlıkçı'nın kartıyla ortaya çıktığından beri Politia Des'in peşine düşmüştü.

"Borcumu ödemem için hevesli misin?" dedim.

"Öyle olsaydım şimdiye çoktan ödemiştin bile."

Ama neden hevesli *değildi*? Şahit olduğum pazarlıklarına bakarsak Des, müşterilerinin ödemelerini zamanında yapması konusunda oldukça titizdi.

Bileziğim artık dokuz sıra olmuştu ve çoğalmaya devam ediyordu. Bir kere bile borcunu ödetmemişti. Tek bir iyiliğin karşılığını bile almamıştı.

"Bu boncuklar beni geriyor," dedim bileziği çevirerek.

Bakışları benimkilere kaydı. "O zaman iyilik satın almayı kes."

Sandalyemi geriye doğru sürterek ayağa kalktım. "Bu akşam berbat bir eşlikçisin," dedim.

Belki de sorun onda değildi. Bendeydi.

Çünkü şu anda inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış hissediyordum. Bu akşamdan dolayı hayal kırıklığı yaşıyordum, tıpkı diğer akşamlarda olduğu gibi. Sahip olamayacağım bir şeyi istiyordum. Bu aptal sevdadan vazgeçmem gerektiğini bilsem bile, yine de ondan vazgeçemeyecek kadar iradesizdim. Ömürlük bir borcun altına girerek benimle zerre kadar ilgilenmeyen kötü bir adama kendimi zincirlemiştim.

"Otur," diye emretti Des, buyruğunda büyünün etkisini hissettim.

Bacaklarım kıvrılmaya, vücudum oturmak için eğilmeye başladı. Emrine karşı mücadele etsem de pek faydası olmadı.

Ona kötü kötü baktım. İşte şimdi gücümün neden bu kadar korkunç olduğunu daha iyi anlıyordum. Vücudunuzun başka birinin isteğiyle hareket etmesi, işte bu tuhaf bir işkenceydi. Tuhaf ve iğrenç.

"Ödemen böyle bir his verecek," dedi. "Hatta çok daha kötü şekilde zorlanacaksın. Çok çok daha kötü." Öne doğru eğildi. "Borçlarını ödemek konusunda bu kadar hevesli olma. Bundan ikimiz de hoşlanmayacağız."

"Bundan hoşlanmayacaksan Des," dedim ayağa kalkmaya çalışarak. Büyüsü beni yerime bastırıyor, oturur pozisyonda kalmaya zorluyordu, "o zaman neden anlaşma yapmayı kesmiyorsun?"

Yine gözleri parladı. "Benimle tehlikeli bir oyun oynuyorsun, siren. Anlaşma yapmak başlı başına bir zorlama zaten." Sesi o kadar alçak çıkıyordu ki yalnızca ben duyabiliyordum. "Ve sen bunları bana kolayca sundun." Durakladı, gözleri şeytani bir şekilde parlıyordu. "Sakın seni durduracağımı düşünme, çünkü durdurmayacağım."

Günümüz

HİZMETÇİLERİN KANADINDAN AYRILIRKEN Des ve ben suskunduk.

Yanımda yürüyen Pazarlıkçı'nın morali bozuk görünüyordu.

Kan emen çocuklar, hayalet ziyaretçiler ve Ruh Hırsızı diye anılan bir adam. Bunlar kâbuslar görmeme yeter de artardı bile.

Kollarımı ovuşturdum. "Ortadan kaybolmalar ne zamandan beri sürüyor?" diye sordum hizmetli kanadından ayrılıp bahçeye girerken.

"Neredeyse on yıldır."

Ve tüm bu süre boyunca, hiçbir şey çözüme kavuşmamıştı...

İşi yapmış, Pazarlıkçı'nın buyruğuyla masum bir kadını büyülemiştim. Bu görevden elimi çekip o kadını, onu korkudan deliye döndüren kaderine teslim edebilirdim. Konuşamayacak kadar küçük bir bebek tarafından uyarıldığı o kadere.

Taş yolun ortasında durakladım.

Pazarlıkçı kaşlarını çatarak bana döndü.

"Senin için çocuklardan daha fazla bilgi toplamayı becerebilirsem bunu borcunun karşılığına sayıp daha fazla boncuk yok eder misin?" diye sordum.

Başını yana eğdi. "Onları neden görmek istiyorsun?" diye irdeledi.

Sanki belli değilmiş gibi. "Kadın çocuklardan ve ona söyledikleri şeyden korkmuştu. Asıl sorgulanması gerekenler *onlar*."

Des iç geçirdi. "Büyümü çocuklara karşı kullanmayacağıma dair yemin gibi bir şey ettim... Bakımevine bin kez gittim ve her seferinde onlarla konuşmaya çalıştım. Bir kez bile işe yaramadı."

"Ama yanında bir siren götürmemiştin," dedim.

Gözlerimi her kapadığımda Gaelia'nın yalvaran bakışlarını ve umutsuzluğunu görüyordum. Bu konunun peşini öylece bırakamazdım.

Des'in gözlerinin kenarları kırıştı. "Bu doğru, pis işlerimi hiçbir zaman asabi bir sirene gördürmedim." Bana bakmaya devam etti. Sonra, *isteksizce* başıyla onayladı. "Seni çocukların yanına götüreceğim. Bana orada yardımcı olacağından şüpheliyim ama yine de götüreceğim. Ancak," diye ekledi, "bir terslik hissettiğim anda oradan ayrılacağız, itiraz istemiyorum."

Sesindeki korumacı tavır kollarımdan bir ürpertinin inmesine neden oldu.

"Tamam, sorun değil."

"KRALİYET BAKIMEVİ KİMLERİN çocuklarına bakıyor?" diye sordum. Bir kez daha sarayın içerisinden geçerek mevzu bahis bakımevine doğru gidiyorduk. Bu –Gaelia'nın deyimiyle– *tuhaf* çocukların krallığın kalbinde, kalenin içinde olması bana garip gelmişti.

Des ellerini arkasında kavuşturdu. "Bakımevi benimkiler de dahil bütün soyluların çocuklarına ve savaşçı ebeveynlerin yetimlerine bakar, onların son fedakârlıklarını bu şekilde onurlandırırız."

"S-senin çocukların mı?" dedim hayretle.

Neden daha önce Des'in çocuk sahibi olabilme ihtimalini hiç düşünmemiştim?

Onun gibi savaşçı bir kralın? Kadın yokluğu çekmezdi... İmkânsızdı.

Desmond bana baktı. "Bu seni rahatsız eder mi?"

Başımı iki yana salladım, midem altüst olsa bile bakışlarına karşılık vermedim.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Doğruluk," dedi, "sana çocuğum olduğunu söylesem ne hissedersin?"

Soru dudaklarından döküldüğü anda büyüsü nefes borumu sıkmaya başladı.

Ona kötü kötü bakarak boğazıma yapıştım. "Önceden uyarsan güzel olurdu," dedim nefes nefese.

Nefes borum sıkıldı. İstediği cevap bu değildi.

Büyünün kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordum, tıpkı kendi büyümün Gaelia'dan cevapları zorla çıkardığı gibi.

"Kıskanırdım," dedim.

Tanrım, bu koridorda sadece ikimiz yürüdüğü için sevinmiştim. Bunu kimseler olmadan Des'e itiraf etmek bile yeterince utanç vericiydi.

"Neden?" diye sordu.

Büyüsü pes etmedi.

Dişlerimi sıktım ancak cevabın ağzımdan kaçmasını engelleyemedim. "Çünkü ben korkunç bir insanım."

Büyüsü boğazımı daha da sıktı. Yeterince dürüst değildim anlaşılan.

"Ç-çünkü," diye yeniden denedim, "o deneyimi seninle kimsenin paylaşmasını istemiyorum."

"Neden?" diye diretti.

Benimle kafa *buluyor* olmalıydı. Büyü boğazımı sarmalamıştı.

"Çünkü o deneyimi benimle yaşamanı istiyorum," dedim nefes nefese. Yanaklarım ânında kızarmıştı.

Des'in bakışları yumuşadı. "Sen benim çocuğumu mu doğurmak istiyorsun?"

"Artık *değil*," dedim hırıltıyla.

Ancak şu anda bile büyü yalan söylediğimi hissetmişti. Boğazımı sıkarak beni boğmaya başladı.

"Eveeeet," diye tısladım.

Bir anda büyü beni serbest bıraktı. Bakmadan bile birkaç boncuğun yok olduğunu biliyordum.

Ama bu şeyimde bile değildi.

Çünkü öfkeden kuduruyordum.

Des çok memnun görünüyordu. Memnun ve *tahrik* olmuş.

"Bu konuya tekrar döneceğiz, Melek," diye söz verdi.

Tam o anda üzerine atladım.

Onu duvara yaslayıp kolumu boynuna dayadığımda homurdandı.

Yüce İsa, çok sinirliydim.

Duvardan uzaklaştı ve kollarımı boynundan çekmeye çalışırken dengemi kaybetmeme neden oldu. Tekrar saldırmadan önce beni yanına çekti, göğüslerimiz birbirine değiyordu.

"Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu," dedim sakince fısıldayarak.

Teknik olarak her türlü hakkı *vardı*. Des'le pazarlık yaptığınızda böyle olurdu. Karşılığında istediği her şeyi alabilirdi.

Gözleri ısınmış yanaklarıma kaydı. "Utandın."

Elbette utanmıştım. Kim kalbini parça parça etmiş bir adama, hey, hâlâ senin çocuklarını doğurmak istiyorum, derdi?

Elini sırtımda gezdirdi. "Benim düşüncelerimi bilsen utanmazdın."

İşte şimdi nefesim kesilmişti.

"İçin rahat olsun, Melek," diye devam etti. "Çocuğum yok." Beni yanına çekti, dudakları kulağıma değiyordu. "Ama bu durumu her an değiştirmeye istekliyim."

Şimdi uzaklaşmaya çalışan bendim. "Des, bırak beni."

"Hımm," dedi, eli kalçalarımdan birinin altına doğru kaydı, "hiç sanmıyorum." Bacağımı beline doladı. Bacağımı elinden kurtarmaya çalıştım ama anlamsız bir çabaydı.

Diğer bacağımı da beline doladı. "Sanırım tam burada kalman hoşuma gidiyor."

Bir dahaki sefere sinsi hesaplar yapan, manipülatif...

Elleri daha da aşağı inerek kalçamı kavradı.

...*Azgın* bir peri kralına âşık olmayacaktım.

Bir dahaki sefere iyi bir oğlana âşık olacaktım.

"Ben çocuk bile istemiyorum ki," diye söylendim.

Des yalnızca gülümsedi.

Ah şu periler.

Sonunda biri, doğal olarak, koridora girmek için o anı seçti. Pazarlıkçı beni yere indirmek için hiçbir harekette bulunmadı. Bunun yerine ona bir koala gibi dolanmış hâldeki benimle beraber yürümeye başladı ve peri kadının yanından geçerken ona başıyla selam verdi.

Çok rahatsız ediciydi.

Des beni bakımevine açılan kapılara ulaşana kadar yere indirmedi.

Sarayın bu kanadı doğal olmayacak şekilde sessizdi. *Bir*

şeyler... Duymayı bekledim. Çocuklar daima çok gürültücü olurlardı.

Kapı tokmağına uzandım. Ben daha tutamadan Pazarlıkçı elimi yakaladı.

"Söylediklerimi unutma," dedi, "olağandışı bir şey olursa buradan ayrılıyoruz."

O gümüşi gözlere baktım, yüzünün keskin hatları endişeli görünüyordu.

"Unutmam," dedim. Elinden kurtulup kapıyı açtım.

Bakımevinin içi neredeyse dışından bile daha sessizdi.

Buradaki hava sanki herkes nefesini tutmuş gibi durgundu.

Bir hizmetçi tek başına, oturma bölümündeki birkaç süslü koltuğun kırlentlerini kabartıyordu. Arkasında özel bir avluya açılan Fransız kapılar vardı.

Hizmetçi bizi görünce yerinden sıçradı ve hızlıca reverans yaptı. "Kralım, leydim," dedi, bizi ayrı ayrı selamlayarak. "Ne beklenmedik bir sürpriz."

"Buraya tabut çocuklarını görmeye geldik," dedi Des sertçe.

Tabut çocukları... Ne korkunç bir isimdi bu böyle.

"Ah," diyen kadının bakışları aramızda gezindi. "E-elbette."

Tavrından huzursuzluk mu seziyordum?

Başını eğdi. "Bu taraftan."

Ortak alandan ayrılan yan koridorlardan birine doğru peşinden giderken kadının çaktırmadan parmaklarını bir bir çıtlattığını fark ettim.

"Şu anda çok sessizler." *Hissizler* demek istiyordu. "Onları diğer çocuklardan ayırmak zorunda kaldık. Şikâyetler..." Sözlerini tamamlamadı. "Ama siz zaten bunu biliyorsunuzdur, kralım."

"Ne hakkında şikâyetler?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Bu çocuklar diğer çocuklardan besleniyorlar. Biz de onları ayırmaya karar verdik. Böylece... Birbirlerini avlamayacaklardı."

Cam bir oyuncağa ve neşeli bir melodi çalan lire basarak peşinden gittik, Des'e *ne haltlar dönüyor* bakışı attım. Kaşını kaldırıp başını iki yana salladı, kasvetli bir ifadesi vardı.

Kadın bir kapının önünde durdu ve girmeden önce tıklattı. "Çocuklar, misafirleriniz var."

Oda gölgelerle kaplıydı, yanan apliklerin hiçbiri karanlığı uzaklaştıramıyordu. Odanın uzak duvarı pencerelerle kaplıydı. Birkaç çocuk önünde durmuş, ardındaki geceye bakıyordu. Gaelia'nın dediği gibi, hiçbirinin kılı kıpırdamıyordu. Çocukların çoğu duvarlara yaslanmış olan yataklarda yatıyordu. Beşiklerin içini göremiyordum ama oradakilerin bir kısmının bebek olduğunun farkındaydım.

Bir sütanne sol tarafımızda sallanan bir sandalyede oturmuş, yüzünü buruşturarak göğsünün hemen üzerindeki deriye bir mendil bastırıyordu. Bizi gördüğü anda elini indirip mendili saklayarak çarçabuk ayağa kalktı ve eğilerek ikimizi ayrı ayrı selamladı.

Pazarlıkçı ona başıyla selam verdi, gözleri mendili bastırdığı yerdeki kan damlacıklarına takıldı.

Des hizmetçilere, "İkiniz de çekilebilirsiniz," dedi.

Bizi buraya getiren kadın gitmek için vakit kaybetmez-

ken sütanne tereddüt ederek, odaya korku dolu bir bakış attıktan sonra başını eğdi. "Bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım," dedi ve çıktı. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Bu garip çocuklarla yalnız kaldığımız için ürkmüştüm, içgüdülerim arkama bakmadan bu odadan çıkmam için bana bağırıyordu.

Pencerenin önündeki çocuklar bir bir bizden tarafa döndü.

Bu görüntü karşısında kanım dondu.

Çocukların gözleri Des'e kaydı.

Sonra hep bir ağızdan çığlık atmaya başladılar. Kıpırdamadan, öylece çığlık atıyorlardı. Bebekler bile sızlanmaya başlamıştı.

Des bana doğru eğildi. "Sana söylemeyi unuttum... Benden pek hoşlanmıyorlar."

Yapma be?

Bir adım atıp önüme geçti, vücudunu benimkine siper ediyordu. Yalan söyleyecek değilim, şu anda bir peri kalkanım olduğu için saçma bir şekilde müteşekkir hissediyordum.

Onları görmek isteyen sendin, *Callie. Cesaretini topla.*

İçimdeki son cesaret kırıntısıyla kendimi Pazarlıkçı'nın arkasından çıkmaya zorladım.

Gaelia ne demişti? Ne kadar garip olurlarsa olsunlar onlar yalnızca çocuktu.

Yalnızca çocuk.

İleriye doğru temkinli bir adım attım, sonra bir adım daha. Hâlâ bakışlarını Des'e sabitlemiş şekilde çığlık atmaya devam ediyorlardı.

Mırıldanmaya başladım, çocukların müzik sevgisiyle yeteneğim birleşince, benimle iletişim kurmalarına yetecek bir süre kadar çığlık atmayı kesebileceklerini umdum.

Çocukların bakışları bir anda bana döndü, ben parlamaya başlayınca bazılarının çığlıkları hafifledi, mırıldandığım melodi büyülü bir hâl aldı.

Ve sonra söylemeye başladım. "*Daha dün annemizin...*"

Yaratıcı değilsem ne olmuş yani.

Çocuklar bir bir ağlamayı kesti ve büyülenmiş bir şekilde beni izlemeye başladı. Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu umarak onlara doğru yürüdüm.

Şarkı sona erdiğinde çocuklar sanki bir rüyadan uyanmışlar gibi gözlerini kırpıştırdı. Perileri büyüleyemiyordum, gücüm yalnızca kendi dünyamın canlılarında etkiliydi ama sizi etkilemesi için müziği kontrol etmenize gerek yoktu.

Gözleri Des'e kaydığında yeniden gerildiler.

"Sakin olun," dedim ruhani bir sesle. "O size zarar vermek istemiyor. *Ben* de size zarar vermek istemiyorum."

Verecekleri tepkiyi beklerken gergin anlar yaşandı. Tekrar çığlık atmaya başlamadıklarında rahatladım. Etrafımın bir sürü ürkütücü çocukla çevrili olduğunu düşünürsek az da olsa rahatlamıştım. Çocuklardan birkaçının dudaklarının çevresinde kurumuş kan vardı.

Titrememeye çalıştım.

"Adım Callypso ama siz bana Callie diyebilirsiniz. Size birkaç soru sormak istiyorum. İçinizden biri benimle konuşmak ister mi?"

Bana doğru kayan gözlerini kırpmadan bakmaya devam

ettiler. Yeniden hissizleştiklerini sanıp ciddi ciddi endişelenmeye başlamıştım ki bir bir başlarını evet anlamında sallayarak çevremi sardılar.

"Anneleriniz nerede?" diye sordum.

"Aşağıda uyuyorlar," diye mırıldandı küçük bir oğlan.

"Neden uyuyorlar?"

"Çünkü adam onları istiyor." Bu kez cevap veren peltek bir kızdı. Konuşurken iki çift, sivri azı dişi gözüme ilişti.

Ürkmemeye çalıştım.

"O *adam* kim?" diye sordum.

"Babamız," dedi bir başka kız.

Bunca çocuğa tek bir baba mı?

Ensemde hayaletimsi bir nefes hissettim. Bunu –ya da şimdiye kadar sorduğum diğer şeyleri– bilmeleri için dünyevi sebepleri yoktu ama biliyorlardı işte. İçimden bir ses Des'in aradığı cevapların bu çocuklarda olduğunu söylüyordu. Tabii o cevapları paylaşıp paylaşmayacakları ayrı konuydu.

"Babanız kim?" diye sordum.

Birbirlerine baktılar ve yine onların kararları birlikte aldıklarına dair bir izlenime kapıldım.

"Ruh Hırsızı," diye mırıldandı bir oğlan.

Bu isimden daha önce Gaelia da söz etmişti, Des'in karaladığı notlar arasında da görmüştüm.

"O her şeyi görür. Her şeyi duyar," diye ekledi bir başka oğlan.

Bu ürkütücü cevap için Slytherin'e on puan.

"Onu nerede bulabilirim?"

"O zaten burada," dedi kuzgun saçlı bir oğlan.

Bunun üzerine tüylerim diken diken oldu.

"Onunla tanışabilir miyim?"

Soruyu sorduğum anda oda karanlığa gömüldü. Pazarlıkçı hiçbir şey söylemese de bu sorum karşısında pek memnun olmadığı açıktı.

"Evettttt..." Bu ses odanın karşı köşesindeki *beşiklerden* birinden geliyordu. "Ama *onu* yanında getiremezsin." Çocukların gözleri Des'e çevrildi.

"Babamız senden hoşlanır," dedi kızıl saçlı bir kız.

"Hoşlandı bile," diye ekledi diğeri.

"Babamız güzel şeyleri sever."

"Onları bozmayı da."

Çocuklar konuşurken o ürpertici soluğun yeniden ensemden aşağı indiğini hissettim. Çocukların dikkatli bakışları üzerimdeydi.

Des'in gölgeleri alt bacaklarımın etrafına sarıldı. "*Callie.*"

Çocuklar etrafımdaki çemberi sıklaştırarak omuzlarının üzerinden Pazarlıkçı'ya bakışlar attılar.

Daha önce konuşmayacaklarından endişe etmiştim. Şimdiyse beni çok seveceklerinden.

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?" diye sordum.

"O seni bulur..."

"O istediğini daima bulur..."

"Avlanmaya başladı bile..."

"Avlanma mı?" Bunu sormamalıydım.

Ötedünya'ya gelmem beni tam da korktuğum şekilde açığa çıkarmıştı.

"Seni kendisinin yapacak, tıpkı annelerimiz gibi."

Pekâlâ, burada işim bitmişti.

"Gitmeliyim," dedim.

Odanın diğer ucundaki Des bana doğru hareketlendi, onun da benimle aynı fikirde olduğu açıktı.

"Daha değil," diye yalvardı bir çocuk bana yaklaşarak, elleri elbisemi yakalamıştı.

"Sonsuza dek bizimle kal."

"Kalamam," dedim, "ama sonra yine gelirim."

"*Kal*," diye hırladı en büyük oğlanlardan biri.

"*Hayır dedi*." Des'in keskin sesi odada yankılandı.

Çocuklar ondan irkildi, birkaçı yeniden çığlık atmaya başlamıştı. Biri peri kralına tıslamış, ona sivri dişlerini çıkarmıştı.

Birkaç tanesi bana yeniden, "Kal," dedi. Bu kez çıplak kollarımı yakaladılar, bunu yaptıklarında...

Ciğerlerimden hava çekildi.

Kendi içime doğru düşüyordum. Dibe, daha da dibe, karanlığın içine, bazıları kapılarını döven, bazıları fazla hareketsiz şekilde yatmakta olan kafeslerin içindeki kadınların yanından geçtim. Ben düşerken katlar birbirine karışarak bulanıklaştı.

Sonra dünya tersine döndü, bu kez düşmüyor *yükseliyordum*. Artık düşmüyor uçuyordum.

Bir tahtın önüne indim, arkamdaki kanatlar genişçe açılmıştı. Etrafımdaki her şey yok olurken yerini bir orman aldı.

İçinden süzülerek geçerken ağaçlar uğulduyor gibi geldi. Ormandan uçarak çıktım ve kendimi kanlarla kaplı eski mutfağımda buldum.

Üvey babamın vücudu hayat bularak yerden kalkmaya yelteniyordu.

Tanrım, *hayır*.

Öfkeli gözlerle önümde dikiliyordu. Başından boynuzlar yükseliyordu. Gittikçe büyüyerek birbirine dolandılar. Gözlerini üzerime dikti, yüzü değişmeye başladı. Artık üvey babama değil, kestane rengi saçları, bronz bir teni ve vahşi kahverengi gözleri olan bir yabancıya bakıyordum.

Önümdeki adam üvey babamın kanına bulanmıştı, onu izlerken parmaklarındaki kanın bir kısmını yaladı.

"*Bak sen*," dedi, "*sen ne güzel, ne tatlı bir kuşsun öyle.*"

Sonra o ve oda yitip giderken karanlık beni bütünüyle yuttu.

BÖLÜM 14

Şubat, yedi yıl önce

ALARMIM SON ON ÜÇ DAKİKADIR çalmaya devam ediyordu. Kollarımı örtünün altından çıkarıp onu susturacak enerjim yoktu.

Bugün *Hail Mary* dediğim günlerden biriydi. Çünkü ancak bir mucize beni bu yataktan çıkarabilirdi.

Çoğu zaman iyiydim. Çoğu zaman tıpkı diğerleri gibi davranabiliyordum. Ama geçmişimin beni ele geçirdiği günlerde bunu yapamıyordum.

Bugünkü gibi günlerde. Yataktan çıkamayacak kadar depresiftim. Tüm o kötü anıların altında eziliyordum.

Kapı kulpunun dönüşü. Üvey babamın nefesinden aldığım yoğun alkol kokusu. Nihayet onu öldürdüğümde yayılan tüm o kan...

Kat arkadaşlarımdan biri kapıyı yumrukladı. "Callie, tüm okulu uyandırmadan önce o lanet alarmı kapat," diye bağırdı ve sonra uzaklaştı.

Bir şekilde alarmı kapatmayı başardım ve yüzümü yastığıma gömdüm.

Beş dakika bile geçmemişti ki kapımın kilidinin açıldığını duydum. Birden kalkıp doğruldum. Kapı savrularak açıldı ve Pazarlıkçı içeri girdi. Koridorda birisi vardıysa eğer onun girdiğini fark etmemiş olmalıydı.

"Kalk," diye hırladı.

Aklım geriden geliyordu. Zihnim Pazarlıkçı'nın bu saatte odamda olduğu gerçeğini kavramakta zorlanıyordu. Aslında dışarıda hava halen karanlıktı, yani hâlâ hüküm sürme zamanıydı.

Ama sabah ziyareti? Bu bir ilkti.

Aramızdaki mesafeyi geçerek yanıma geldi, yalnızca yüzündeki ifadeden bile bu konuda ciddi olduğu anlaşılıyordu.

Battaniyemi üzerimden çekerek bir elini rahatlatıcı şekilde sırtıma koydu. "*Kalk.*"

Her zamankinden on üç dakika daha fazla uyuduğum için bunun yalnızca tembellik olmadığını, bir ruhsal çöküntü olduğunu nereden biliyordu?

Onun işi sırlar.

İnledim ve başımı tekrar yastığıma gömdüm. Bunun için çok yorgundum.

"Her gece buraya gelmeye devam etmemi istiyor musun? O zaman kendine iyi bakman gerek."

Öylece gelip bunu söylemek zorundaydı sanki.

"Bu yaptığın duygusal manipülasyon," diye mırıldandım yastığıma doğru. Şu anda ziyaretlerine devam etmesini hayatımdaki hemen hemen her şeyden daha çok istiyordum.

"Alışsan iyi edersin."

Yüzümü yana çevirip ona surat yaptım. "Çok kötüsün." Ayrıca kaslarını sarmalayan Metallica tişörtü ve siyah kot pantolonunun içinde ortalığı yakacak kadar seksi görünüyordu. Beyaz saçlarını yüzünden kaldırarak arkada bağlamıştı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak başını yana eğdi. "Bunu daha yeni mi fark ediyorsun, Melek?"

Hayır, ilk gün anlamıştım ama onunla görüşmeye başladığımdan beri bana karşı yumuşamıştı.

"Şimdi," diye devam etti, "*kalk.*"

Niyetini vurgularcasına yatağım bir yana doğru eğilmeye başladı. Yataktan kayıyordum.

Küfrederek üzerinden düşmemek için ucuna tutundum. "Tamam, tamam! Kalkıyorum!" Kendimi bırakarak yere doğru kaydım ve odanın diğer ucuna yürürken ona kötü kötü baktım.

Des kollarını kavuşturdu ve kötü bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. Acımasız herif.

Çekmecelerimi açıp kıyafet çıkarmaya başladım. Yavaş hareket ediyordum, gözlerim hâlâ uykulu, vücudum ise hâlâ yorgun ve ağrılıydı.

"Bu bir daha tekrarlanmayacak, anladın mı?" dedi. "Bazı günler diğerlerinden daha zor diye hayatını yaşamaktan vazgeçmeyeceksin."

Omzumun üzerinden ona delirmiş gibi baktım. "Bunu isteyerek yapıyor değilim!" Aklımın beni geçmişimin en kötü anına sürüklemesi elimde olan bir şey değildi. Kirli, lekelenmiş ve sevgisiz hissetmek.

Şu anda sinirlenmek bile acı veriyordu. Bu konuda onunla tartışacak enerjim yoktu.

"Bir dahaki sefere böyle hissettiğinde yardım alacaksın ya da beni arayacaksın, *ben* yardım getireceğim. Ama bundan sonra bu konuda *bir şey* yapacaksın, anlaştık mı?" dedi Des. Bakışları sertti; bana merhamet göstermeyecekti.

"Anlamıyorsun..."

"Anlamıyor muyum?" Kaşlarını kaldırdı. "Söyle bakalım, Melek, ben ne *biliyorum*?"

Yem atıyordu. Bu çok belliydi. Cevap vermeye cesaret edemedim çünkü Pazarlıkçı hakkında gerçekte ne biliyordum ki? Ya o benim hakkımda ne kadar şey biliyordu?

Yani cevap vermek yerine yine ona kötü bir bakış attım.

"*Evet*," dedi. "Ben de tam olarak bunu görmek istiyorum. Öfkeni, mücadeleni." Ses tonu yumuşadı. "Ben sana bir daha üzgün olma demiyorum, Callie, sana mücadele et diyorum. Daima mücadele et. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Bu itirafla tutumu yumuşadı. "Deneyebilir misin?"

Altdudağımı ısırdım ve sonra isteksizce başımı salladım. Bu, onun tekrar gelmesini sağlayacaksa eğer deneyebilirdim.

Bana gülümsedi. "Güzel. Şimdi giyin. Derse gitmeden önce bize kahvaltı hazırlayacağım."

Bu garip sabahın kalanını Des'le birlikte geçirdik ve o beni güldürmek için elinden geleni yaptı. Ve işe yaradı.

Bunu nasıl yapmıştı bilmiyorum ama Pazarlıkçı beni tekrardan eski ruh hâlime döndürmüştü. Hail Mary'den günler

öncesine dönmüştüm. Görünüşe göre Des tam da ihtiyacım olan mucizeydi.

Günümüz

GÖZLERİMİ AŞİNA OLMADIĞIM BİR odada açtım. Koyu mavi duvarlara bakınca kaşlarım çatıldı.

"Uyanmışsın."

Pazarlıkçı'nın pürüzsüz sesiyle irkildim. Yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu, uzun ellerini dudaklarına bastırmıştı. Yanındaki komodinin üzerinde ise boş bir bardak duruyordu.

"Neredeyim?"

"Benim odamdasın, yeryüzüne geri döndük," dedi Des.

Onun odası. Daha önce bana göstermeye isteksiz olduğu oda. Gözlerimi etrafta gezindirdim, çerçeveli bir Douglas Cafe fotoğrafının üzerinde Peel Kalesi'nin olduğu başka bir fotoğraf vardı. Odanın karşısında, yuvarlak bir masanın üzerinde altından bir güneş sistemi maketi duruyordu. Metal ve mermer gezegenler ortadaki altından güneşin etrafını sarmıştı.

Odasında benden saklamasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Ama sonra bu düşüncelerimin arasında Ötedünya'ya yaptığım yolculuk aklıma geldi.

Soluğum kesildi, bakışlarımı hızla Pazarlıkçı'ya çevirdim. "O çocuklar."

Des boş bardağı aldı ve odanın diğer ucundaki bara giderek kendine bir içki doldurdu. Çabucak kafaya dikti ve alkolün yakıcılığı konusunda söylendi.

Bardağına baktı. "Neden bunu içmek istediğini anlayabiliyorum," dedi. Bardağı dikkatle yerine koyup bara yaslandı.

"Yüce Tanrılar," bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sana sarıldıklarını görene kadar o çocukları bu denli boğazlamayı hiç istememiştim. Dişleri ortaya çıkmıştı, kanını emmeye hazırlardı."

Elimi boynuma götürdüm. Kanımı mı içeceklerdi? Tüm hatırladığım bana dokunduklarında gördüğüm garip, kâbus benzeri görüntülerdi.

O görüntülerin düşüncesiyle yutkundum. Bunlar Gaelia'nın bahsettiği kehanetler miydi?

Yataktan kalktım. "Des, bana bir şeyler gösterdiler," dedim.

Bana dokundukları yeri ovuşturdum ve birkaç noktanın morarmaya başladığını fark ettim. "Kafeslerde kadınlar, bir taht, orman ve boynuzları olan bir adam gördüm."

"Boynuzları olan bir adam," diye tekrar etti Pazarlıkçı, suratı asılmıştı.

"Bir şey çağrıştırıyor mu?" diye sordum.

"Maalesef, Melek," dedi, "çağrıştırıyor."

O SENİ BULACAK.

O istediğini daima bulur.

Avlanmaya başladı bile.

Seni kendisinin yapacak, tıpkı annelerimiz gibi.

Des'in misafir odasında oturmuş, pencereden dalgın dalgın karanlık geceye bakıyorum.

Ben ne yapmıştım? O çocuklarla görüşerek Des'e –ve Gaelia'ya– yardım ettiğimi zannetmiştim. Bir yanım, Pazarlıkçı onların konuşmayacağından o kadar eminken çocukların benimle konuştuğu gerçeğiyle gurur duymuştu.

Oysa şimdi... Tıpkı Gaelia gibi ben de çocukların sözlerinin boş laflar olmadığını iliklerimde hissediyordum. Mantıksız bir düşünce olsa da, Des'in peşinde olduğu şeyin dikkatini kendi üzerime çekmiştim.

Şimdi o beni avlıyordu.

Derin, titrek bir nefes aldım.

Ötedünya'yla olan tüm bağlantıları geride bırakarak bu yerden –bu *evden*– ayrılmalıydım. Lanet olsun, odamın bir kapı ötesinde bir geçit vardı. O şeyin başka bir âlemde yaşaması önemli değildi; ley hatlarını manipüle edebildiği sürece yeryüzüne gelmesi an meselesiydi.

Burada daha önce giydiğim, artık kurumuş olan –ya da tuzun üzerinde kabuk bağladığı– kıyafetlerimi üzerime geçirmeye başladım.

Kraliyet dadısının omurgasından yukarı tırmandığını iddia ettiği paranoyayı hissedebiliyordum.

Odamın kapısının açıldığını duyduğum ve meşum bir varlığın arkamda durduğunu hissettiğim sırada küpelerimi takıyordum.

"Gidiyorsun."

O ipeksi yumuşak ses karşısında kollarımdan aşağı bir heyecan dalgası indi.

Pazarlıkçı'ya döndüm. "Burada kalamam."

"Evine dönersen eski sevgilin seni bulur." Kollarını kavuşturmuştu.

"Evime geri döneceğimi kim söyledi?" Çünkü kesinlikle dönecektim.

"Başka nereye gidebilirsin ki?"

"Arkadaşlarım var." Pekâlâ, yalnızca *bir* arkadaşım vardı. Tek bir tane. Temper.

Haber vermeden ortadan kaybolduğum için muhtemelen çıldırmıştı.

"Arkadaşlarının evine gitmeyeceksin." Bu bir emir değil, bir beyandı.

"Ya eve gidersem?" Burada kalıp Des'in bile anlayamadığı bir düşmanla karşılaşmaktansa beni umursayan, kalbi kırık, kızgın ve *gerektiğinde kontrol edebileceğim* Eli'yla yüzleşmeyi tercih ederdim.

Hava dalgalandı ve Pazarlıkçı aniden yanımda biterek dudaklarını kulağıma bastırdı. "Eve gidersen seni muhtemelen eski sevgilinden çalmak zorunda kalacağım ve bu da beni fazlasıyla rahatsız edecek."

Dönüp ona baktım. "Şu anda senin hislerinden daha büyük dertlerim var, Des."

Pazarlıkçı bir an için bana baktı. "Burada kalmaktan korkuyorsun," dedi, düşüncelerimi okuyarak. Başını yana eğerek gözlerini kıstı. "Evimde sana bir şey olmasına izin verir miyim sanıyorsun?" Boyunun daha da uzadığına yemin edebilirdim, varlığıyla beni eziyordu.

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa Gece Kralı'nı gücendirmiştim.

Her neyse.

Bakışlarımı uzaklaştırıp kapıya yöneldim.

Bir saniye sonra Pazarlıkçı kapının eşiğinde belirerek çıkışımı engelledi. Elleriyle kapının üst çerçevesini kavradı. Gözlerim istemsizce kaslı kollarına kaydı.

"Ya sana gidemezsin dersem?" dedi, sesi hipnotize ediciydi. "Kalmanı ve boncuklarımın bir kısmını daha kullanmak istediğimi söylersem?"

Onun beni burada tutmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim. Uzun bir zaman boyunca benimle işi olmamıştı, ilişkimizin başka türlü olmasını hayal bile edemiyordum.

"Sana inanmazdım," dedim. "Şimdi lütfen kenara çekil."

Des bana garip bir şekilde bakıyordu. Kapı çerçevesini bırakıp öne doğru sinsi sinsi ilerledi. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Geri çekildim, gözlerindeki bakış karşısında aniden gerilmiştim.

"Des..."

"*Cesaret*," deyiverdi.

Sonraki an üzerimdeydi, elleri kaba bir şekilde yanaklarımı kavramıştı. Ağzı benimkine çarptı, dudakları talepkârdı.

Des beni öpüyordu, *Tanrım*, hem de vahşice.

Düşünmeden öpücüğüne karşılık vererek tadına ve beni tutuşunun yarattığı hisse kendimi kaptırdım.

Buradan ayrılıp evimi ve hayatımı tekrar kontrolüm altına almam gerekiyordu ama hayır, öyle bir şey olmayacaktı. Des gençliğimde erkeklerde aradığım her şeyi sergilerken olmazdı.

Geri çekildim. Pazarlıkçı'nın elleri, elbisemin derin yırt-

Her neyse.

Bakışlarımı uzaklaştırıp kapıya yöneldim.

Bir saniye sonra Pazarlıkçı kapının eşiğinde belirerek çıkışımı engelledi. Elleriyle kapının üst çerçevesini kavradı. Gözlerim istemsizce kaslı kollarına kaydı.

"Ya sana gidemezsin dersem?" dedi, sesi hipnotize ediciydi. "Kalmanı ve boncuklarımın bir kısmını daha kullanmak istediğimi söylersem?"

Onun beni burada tutmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim. Uzun bir zaman boyunca benimle işi olmamıştı, ilişkimizin başka türlü olmasını hayal bile edemiyordum.

"Sana inanmazdım," dedim. "Şimdi lütfen kenara çekil."

Des bana garip bir şekilde bakıyordu. Kapı çerçevesini bırakıp öne doğru sinsi sinsi ilerledi. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Geri çekildim, gözlerindeki bakış karşısında aniden gerilmiştim.

"Des..."

"*Cesaret*," deyiverdi.

Sonraki an üzerimdeydi, elleri kaba bir şekilde yanaklarımı kavramıştı. Ağzı benimkine çarptı, dudakları talepkârdı.

Des beni öpüyordu, *Tanrım*, hem de vahşice.

Düşünmeden öpücüğüne karşılık vererek tadına ve beni tutuşunun yarattığı hisse kendimi kaptırdım.

Buradan ayrılıp evimi ve hayatımı tekrar kontrolüm altına almam gerekiyordu ama hayır, öyle bir şey olmayacaktı. Des gençliğimde erkeklerde aradığım her şeyi sergilerken olmazdı.

Geri çekildim, Pazarlıkçı'nın elleri, elbisemin derin yırt-

macının açıkta bıraktığı bacaklarıma kaydı. Parmakları tenimde bir aşağı bir yukarı iniyordu, bir aşağı bir yukarı.

Sırtım duvara tosladı. Des beni kafeslemiş, vücuduyla rehin almıştı. Dudaklarım aralandı ve Des'in dili ağzıma kayarak benimkini aradı.

Elleri memelerime kaydı, ona doğru kıvrıldım, nefes alamıyordum.

"Yüce Tanrılar aşkına, Callie," dedi nefes nefese, "Bu bekleyiş... Neredeyse dayanılmaz..."

Des'in kanatları birdenbire belirdi, arkamdaki duvara doğru genişçe açılıp kapandı. Onu öperken parmaklarımı kanatlarında gezdirmeye başladım.

Dokunuşuma doğru eğilerek inledi. "Çok iyi hissettiriyor."

Elini kıyafetimin altına kaydırdı ve bir mememi avuçladı, bu hisse alışmaya çalışırken ağzıma doğru ateşli sesler çıkardı.

Dokunuşuyla dizlerimin bağı çözüldü ve Des bir bacağını benimkilerin arasına yerleştirerek beni ayakta tuttu.

Tenim parlamaya başladı. Bu o kadar doğru hissettiriyordu ki ağlamak istiyordum. Tanıştığımız andan beri onun her bir dokunuşu doğru hissettirmişti.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye fısıldadı.

Şu noktada hangisi olduğu umurumda mıydı?

Kötü düşüncelere kapılmayı reddederek, "Doğruluk," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Geri çekilerek gözlerindeki aç bakışlarla öpücükten şişmiş dudaklarıma baktı. "Ben yokken benimle ilgili en çok neyi özledin?" diye sordu.

ancesine dönmüştüm. Görünüşe göre Des tam da ihtiyacım olan mucizeydi.

Günümüz

GÖZLERİMİ AŞİNA OLMADIĞIM BİR odada açtım. Koyu mavi duvarlara bakınca kaşlarım çatıldı.

"Uyanmışsın."

Pazarlıkçı'nın pürüzsüz sesiyle irkildim. Yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu, uzun ellerini dudaklarına bastırmıştı. Yanındaki komodinin üzerinde ise boş bir bardak duruyordu.

"Neredeyim?"

"Benim odamdasın, yeryüzüne geri döndük," dedi Des.

Onun odası. Daha önce bana göstermeye isteksiz olduğu oda. Gözlerimi etrafta gezindirdim, çerçeveli bir Douglas Cafe fotoğrafının üzerinde Peel Kalesi'nın olduğu başka bir fotoğraf vardı. Odanın karşısında, yuvarlak bir masanın üzerinde altından bir güneş sistemi maketi duruyordu. Metal ve mermer gezegenler ortadaki altından güneşin etrafını sarmıştı.

Odasında benden saklamasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Ama sonra bu düşüncelerimin arasında Ötedünya'ya yaptığım yolculuk aklıma geldi.

Soluğum kesildi, bakışlarımı hızla Pazarlıkçı'ya çevirdim. "O çocuklar."

Aklımı toplayabilmek için birkaç kez nefes almam gerekti. Sorusu alevi söndüren soğuk su gibiydi.

Büyüsü beni ele geçirerek cevaplamaya zorladı. "Her şeyini. Sen yokken seninle ilgili tam anlamıyla her şeyi özledim."

Des bana baktı, soluk soluğa nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Kıyafetimin altından çıkardığı elinin sırtıyla yanağımı okşadı. "Sözlerinin bende yarattığı etkiyi tahmin bile edemezsin."

"Etmeyi dilerdim." Hep veren taraf ben alan taraf o oluyordu. Sağlıklı bir ilişki bundan ibaret olamazdı.

Parmaklarını kollarımda gezdirdi. "Kalırsan söylerim."

Bunun için neler vermezdim! Onun bana karşı hislerini tam olarak öğrenmek için. Neredeyse bu tuzağa düşüyordum, tıpkı bu adamla ilgili her konuya düştüğüm gibi. Tam başımı evet anlamında sallamaya başlayacaktım ki hatırladım.

Des bir peri, bir üçkâğıtçıydı. Geçimini insanların sırlarını toplayarak kazanıyor ve o sırları geri iade etmiyordu. Geçmişte bana karşı hiçbir zaman açık olmamıştı. Bu akşam olacağı ne malumdu.

Des hayatımdan çıktıktan sonra kendime bir söz vermiştim. Bağımsız olacağıma dair bir söz. Onun gibi erkeklerin hayatımı mahvetmesine izin vermeyecektim. Ama şimdi, bana o sözü vermeye mecbur bırakan adam bir kez daha aklıma ve kalbime girmeye çalışıyordu.

Bu sözü en ufak bir ayartılmayla bozarsam dünyanın en berbat insanı olurdum.

Ellerimi saçlarımdan geçirdim. Ne yapıyordum? Gerçekten, ben *ne* yapıyordum? Sanki cevabı orada bulabilecekmi-

şim gibi yere baktım. Sonra ellerimin yana düşmesine izin verdim ve yanından geçerek uzaklaştım.

Uzun bir gün olmuştu. Rahat pijamalarımı giymek, bir kâse mısır gevreği yiyerek TV'de saçma bir şeyler izlerken uyuyakalmak istiyordum.

Önümdeki misafir odasının kapısı çarparak kapandı.

Tüm bu istediklerimi elde etmek o kadar da kolay olmayacak gibi görünüyordu.

Bıkkın bir şekilde dönünce birden çığlık attım.

Pazarlıkçı beni köşeye sıkıştırmış, sanki gazabını üzerime yağdıracakmış gibi görünüyordu.

"Gitme," dedi. Kızgın görünse de sesi yumuşaktı.

Bu gelgiti bile tereddüt etmeme neden oldu.

Pes etmeye çok yakındım.

"Neden, Des?" Gözlerim yüzüne kaydı. Dudaklarımda hâlâ tadını alabiliyordum. "Neden kalmamı bu kadar çok istiyorsun?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. Uydurabileceği binlerce yalan vardı ama bir tanesini bile dillendirmedi.

Bekledim. Bekledim.

Cevabı asla gelmedi.

İç geçirip döndüm ve kapıya yöneldim. Hava ağırlaştı, statik elektrik kollarımdaki tüyleri kabarttı. Bu, Des'in memnun olmadığının en büyük ipucuydu. Gücü karşısında neredeyse boğuluyordum.

Tekrar arkama baktığımda kanatlarını açtığını gördüm. Açılıp açılıp kapanıyorlardı.

Memnuniyetsizlik değil, diye düzelttim kendimi, *kontrolünü kaybetmişti.* Aklını kaçırmak üzereydi.

Bir yarım gitmeme izin *vermeyecek* diyordu. Açıkçası büyük, sapkın bir parçam buna hiç aldırmazdı.

Ancak havadaki ağırlık dağıldı ve kanatları sıkıca sırtına doğru katlandı.

"Tamam, Melek. Seni eve götüreceğim."

ARKA BAHÇEME İNDİĞİMİZDE, Des gözlerinde delirmiş gibi bir bakışla evimin çevresini ve sonra da odalarımı kontrol etti.

Çevremdekiler karşısında o kadar şoka uğramıştım ki ona bakamıyordum bile. Mülkümde kapana kısılmış bir yetişkin kurtadam bıraktığımızı unutmuştum. Evim darmadağın olmuştu.

Pazarlıkçı evimin içinde hareket ederken en kötü hasarları büyüsüyle onardı. Parçalanmış duvarlar düzeltildi, tuzla buz olmuş masam geri yerine oturdu, ufalanmış ahşap bir yapboz gibi yeniden birleşti. Kırılmış camlar tekrardan bir araya geldi.

Des, gergin bir hâlde oturma odasına girdi, uzun vücudu bastırdığı enerjiyle doluydu. "Her şey temiz," dedi elini saçlarının arasından geçirerek. "Sokağın aşağısına park etmiş iki Politia polisi var ama onları gönderdim. Bir gün daha kafan rahat olur."

Eli'yın tüylü kıçını bulup ağzını burnunu dağıtmak için bir gün bana yeter de artardı.

"Teşekkürler," dedim, etrafımda tamir ettiği hasarı gösterip doğaüstü dünyanın polislerini korkutup kaçırmasını

kastederek. Şu anda Arananlar Listesi'nde olmam bana hâlâ gerçeküstü geliyordu.

Pazarlıkçı tereddüt etti, dilini tutmak için mücadele ediyordu. Benim burada olmamı istemediğini biliyordum.

"Dikkatli ol, Melek," dedi sonunda. "Yarın akşam dönerim." Odayı geçti, bana tek bir bakış bile atmadan arka bahçeye çıkmak için kapıya yöneldi.

Bu canımı acıtmamalıydı, bunların hiçbiri acıtmamalıydı. Ama acıtıyordu. Onun gitmesini istemiyordum. Aklım başka bir şey söylese de, kalbim ona karşı yelkenleri indirmek istiyordu.

Kapıyı yarılamıştı ki durakladı. Ağzının içinde küfretti ve sonra dönüp geri yanıma geldi. Elini belime dolayarak vahşice dudaklarıma yapıştı.

Bana sürtünürken ağzına doğru şaşkınlıkla nefes aldım. Öpücük başladığı gibi sona erdi.

Beni kaba bir şekilde bıraktı. "Yarından önce beni herhangi bir sebepten dolayı görmek istersen bana nasıl ulaşacağını biliyorsun." Geri çekildi. "Bekleyeceğim."

Ve sonra gitti.

BÖLÜM 15

Mart, yedi yıl önce

"BANA ANNENDEN BAHSET," dedi Des karşımdaki yerinden.

Dışarıda fırtınalı yağmur camları döverken biz yurt odamda oturmuş içki içip poker oynuyorduk.

Alkol onun fikriydi. Elinde şişeyle odamda belirdiğinde, "Biraz yoldan çıkmak sana iyi gelir, Melek," demişti göz kırparak.

Alkolü görünce öksürmeye başlamıştım. "Buna izin yok."

"Ben kurallara uyan bir adama mı benziyorum sence?" Deri pantolonu ve açıkça görülebilen dövmeleriyle kesinlikle benzemiyordu.

Bu yüzden isteksizce kahve ve su bardağımı sudan geçirdim ve Pazarlıkçı'nın bize birer bardak "gerçekten çok güzel" dediği viskiden doldurmasına izin verdim.

Kış yalamak ne kadar güzelse alkolün tadı da o kadar güzeldi.

İlk sorusuna, "*Annem* mi?" dedim, Des yeni bir el dağıtırken.

Dalgın bir şekilde kartlarımı alarak dağıttığı ele baktım.

Üç tane onlu. İlk kez eli kazanmak için bir şansım olmuştu.

Des'in gözleri benden kartlarıma ve sonra yine bana kaydı. "Üçlü," elimi tahmin etmişti.

Elimdeki onlulara baktım. "Hile yapıyorsun."

İçkisinden bir yudum aldı, bunu yaparken kasları oldukça hoş bir şekilde gerildi. "Keşke. Yalnızca seni okumak çok kolay, Melek. Şimdi," dedi, bardağını yere koyarak. Havalı bir şekilde kartlarına baktı, "bana annenden bahset."

Kartlarımı katladım ve viskiden bir yudum aldım, alkol dilime çarptığında yüzümü hafifçe buruşturdum.

Annem asla bahsini açmadığım konulardan biriydi. Hem anlamı neydi ki? Bir başka üzücü hikâyeydi. Hayatımda bu tür hikâyelerden yeterince vardı zaten.

Ancak Des'in bana bakışından konuyu gelişigüzel şekilde değiştiremeyeceğimi anlamıştım.

"Onu pek hatırlamıyorum," dedim. "Ben sekiz yaşındayken öldü."

Des artık oyuna dikkat etmiyor ve içkisini içmiyordu. Bu iki cümle onun tüm dikkatini bana çevirmeye yetmişti.

"Nasıl öldü?"

Başımı iki yana salladım. "Üvey babamla beraber seyahatteyken öldürüldü. Yanlışlıkla. Üvey babamı hedef almışlardı ama onun yerine annemi vurdular." Bir kâhin olan üvey babam. Bunu önceden görmeyi becerememişti, ya da görüp engelleyememişti veyahut engellememişti.

Masum ya da suçlu olsun, o gece aklından hiç çıkmamıştı.

"Annemin ölümü yüzünden kendini içkiye vurdu." Ve onun içmesi de...

Titreyişimi bastırdım.

"Bu olduğunda sen neredeydin?" diye sordu Des. Hâlâ sakin, miskin bir ifadesi vardı ama yemin ederim ki bu da poker oynarkenki ifadesi kadar iyi bir roldü.

"Bir dadıyla evde. Seyahatlere çocuksuz gitmeyi severlerdi."

Hayatımın nasıl göründüğünün farkındayım. Soğuk ve kırılgan. Ve işin doğrusu gerçekten de öyleydi. Teknik olarak her şeye –iyi bir görünüşe ve paraya– sahiptim.

Kimse üvey babamın Hollywood'daki malikânesinde, uzun bir süre boyunca sadece bana bakacak bir dadı ve şoförle yalnız kaldığımdan şüphelenmezdi. Üvey babam için iş daima önce gelirdi.

Kimse o uzun yalnızlıkların üvey babamın seyahatten dönüşünden daha iyi olduğundan da şüphelenmezdi. Beni gördüğü anda kendini yeniden içkiye verirdi.

Ve sonra da...

Eh, hatırlamak istemediğim çok fazla anı vardı.

Buna rağmen tenim karıncalandı.

"Neden biri üvey babanı öldürmeye çalıştı?" diye sordu Des, poker oyunumuz tamamen unutulmuştu.

Omuz silktim. "Hugh Anders paraya tapardı. Müşterilerinin kim olduğu umurunda bile değildi." Mafya babaları. Kartel liderleri. Terör örgütleriyle bağlantılı şeyhler. Eve, bunları görmeme yetecek kadar iş getiriyordu. "Bu sayede oldukça zengin ve çok fazla düşmana sahip bir adam oldu."

Belki de bu yüzden mutfak çekmecesinde Pazarlıkçı'nın

kartını bulunduruyordu. Üvey babam gibi adamlar sırtlarında bir hedef tahtasıyla gezerlerdi.

"Onunla hiç iş yaptın mı? Yani benle görüşmeden önce?" diye sordum.

Bu soruyu dile getirmek istememiştim ama şimdi kendimi nefesimi tutmuş bir halde cevabını beklerken bulmuştum. Pazarlıkçı, onu ilk çağırdığımda üvey babamı tanıyor gibi davranmamıştı ama Des sırlardan ibaret bir adamdı. Ya üvey babamı tanıyorduysa? Ya ona yardım etmişse? Bana şiddet uygulayan adama? Annemin ölümüne doğrudan ya da dolaylı olarak sebep olmuş adama?

Bunun ihtimali bile midemin bulanmasına neden oldu.

Des başını iki yana salladı. "Kendi kan gölünde yüzdüğü akşamın öncesinde o adamla hiç karşılaşmadım."

Cansız bedeninin görüntüsü gözlerimin önünde belirdi.

"Ya öz baban?" diye sordu Des. "O nasıl biriydi?"

"Hiç kimseydi," dedim bardağıma bakarak. "Annem on sekiz yaşındayken kazara hamile kalmış. Babamın kim olduğunu bildiğini sanmıyorum, doğum belgemde adı hiç geçmiyordu."

"Hımm," diye mırıldandı Des, dalgın bir şekilde içkisini karıştırıyordu, gözleri uzaklara dalmıştı.

Ne düşündüğünü bilmiyorum ama ailemin kulağa boktan geldiğini biliyordum. Annem bana iyi bir hayat vermek istiyordu ancak bu konuda pek bir şey yapmıyordu. Babamın hayatıma en büyük katkısı ise spermiydi. Üvey babam deseniz, hayatımın en korkunç kâbuslarının başrolüydü.

"Neden biraz da sen bana kendi ebeveynlerinden bahsetmiyorsun?" dedim, sahne ışıklarını üzerimden çekmeye hevesli bir şekilde.

Des arkasına yaslanıp gözlerini kısarak bana baktı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona bakmadan duramıyordum.

"İkimiz benzer trajedileri paylaşıyoruz, Melek," dedi, şimdi biraz daha tatsız olsa da halen gülümsüyordu.

Bu sözleri üzerine kaşlarım kalktı. Peri kralı, ona muhtaç bir insanla aynı şeyi mi paylaşıyordu?

Bundan şüpheliydim.

Ayağa kalktı. "Yapacak işlerim var. Viski sende kalsın ve yüce Tanrılar aşkına suratını buruşturmadan içme pratikleri yap." Kapıya döndü.

Çok istesem bile onu kalması için ikna etmeye çalışmadım. Kalmayacağını zaten biliyordum. Özellikle de bu küçük samimi sohbetten sonra. Bazen Pazarlıkçı'nın zihninin bir kasa olduğunu hayal ediyorum. Sırlar oraya giriyor ama bir daha çıkmıyordu.

Durakladı ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı. İfadesi her şeyi açıklıyordu. Ona üvey babamın beni istismar ettiğini söylememiş olabilirdim ama Des *biliyordu*.

"Bilmeni isterim ki, Melek," dedi, "üvey baban hayatta olsaydı eğer ömrü uzun olmazdı." Gözleri çelik gibi sert bakıyordu.

Ve sonra bir sihir gibi geceye doğru ortadan kayboldu.

Günümüz

EVİMİ TEMİZLEMEK İÇİN BİR saatten daha fazla zaman harcadım. Her yerde kurt tüyü vardı. Pençe izlerinden bah-

setmiyorum bile. Kahve sehpam ve zigonum paramparça olmuştu. Şu anda çıradan farksızlardı.

Des'den bu karışıklığın geri kalanına da büyü yapmasını istemeliydim.

Ama sonra çok suratsız olduğunu hatırladım, şansımı zorlamak istememiştim.

Des. Gittiğinden beri iki saatten az bir zaman geçmişti ve şimdiden onu yeniden görmek için can atıyordum. Onun evini özlemiştim, makaronlarını, yumuşak misafir çarşaflarını.

Kokusunu, dokunuşunu özlemiştim. *Onu* özlemiştim. Bomboş evime dönünce ne kadar yalnız olduğumu hatırlamıştım. Des'le beraberken bunu unutmuştum.

Evime çekidüzen vermek için elimden geleni yaptım. Beni yalnız bırakmak istemiyormuş gibi göründüğünü düşünmemek için gerçekten ama gerçekten çabaladım. Benim için savaşan ve o esnada da bu evi yerle bir eden adamdan söz etmiyorum bile.

Erkeklerden uzak durmak için yemin etmeliydim. Onlar insana kalp kırıklığından başka bir şey vermiyorlardı.

Kalp kırıklığı ve dert. Eski sevgilimin, en önemli anlaşma yasalarından birini çiğneyerek, değişim geçirmek üzereyken evime gelmesi yetmezmiş gibi şimdi bir de doğaüstü dünyanın hükümetinden ve Ötedünyalı bir canavardan saklanmam gerekiyordu.

Ortalığı temizledikten sonra dikkatimi kırık cep telefonuma vererek gergin bir şekilde yanağımın içini ısırdım. Bu kısmı erteleyip duruyordum ama artık daha fazla erteleyemezdim.

Şarja takıp mesajlarımı kontrol ettim. Otuz bir mesaj ve

yirmi beş tane de cevapsız arama vardı. Bazıları Eli'ydan ve birkaçı işle ilgiliydi ama çoğunluğu Temper'dandı.

Derin bir nefes alıp diğerlerini kontrol etme zahmetine girmeden Temper'ın numarasına dokundum.

İlk çalışta cevapladı. "Ne cehennemdesin sen kızım ya?" dedi, sesi panik doluydu.

"Eve döndüm."

"Eve mi? *Eve* mi?" Sesi yükseldi. "Evin *arama* altındaydı, bir ödül avcısı senin peşinde ve sen *eve* mi döndün?"

"İyiyim ben. İyiyim."

"Öldün sandım." Sesi çatladı, burnunu çektiğini duydum. "Seni bulamadım." Temper gücünü kullanarak insanları bulma konusunda uzmandı ama bunu beni bulmak için kullanacağını asla düşünmemiştim.

"Sen... Ağlıyor musun?" diye sordum.

"Siktir git, ben asla ağlamam," dedi.

"Daha erken aramadığım için özür dilerim. Ama gerçekten iyiyim," dedim içtenlikle.

"Başına ne geldi? Birden ortadan kayboldun, Eli beni arayıp durdu ama hiçbir şey anlatmadı."

Parmaklarımı şakağıma bastırdım. "Şey, uzun hikâye."

"*Zamanım var.*"

İç geçirdim.

Oflayıp hafifçe hıçkırdı. "Sakın *iç geçireyim* deme seni çiroz pislik, son yirmi dört saati en yakın arkadaşımın öldüğünü düşünerek geçirdim."

"Temper, özür dilerim. Ben iyiyim. Hayattayım." Bariz bir şekilde görüldüğü üzere. Ama Temper'a bazen bariz olanı bile tekrarlamak gerekiyordu.

"Kızım, ne oldu?" diye tekrardan sordu. Takılarının şıngırtısından volta attığı anlaşılıyordu. "Aklıma gelen en iyi senaryo, Eli ile barışma şerefine öfkeli seks yapman ve onun içindeki-hayvanı-ortaya-çıkarırcasına-seninle-edepsizce-sevişmesiydi." Bunları kusarcasına söylemişti. "Ve evet, tüm bunları yaparken evini ve seni parçalamış olmasıydı."

Bunun üzerine yüzümü buruşturdum.

Temper ofladı. "Sakın bana seni dönüştürdüğünü söyleme. Lütfen söyleme. Bu fikrin seni ne kadar korkuttuğunu hatırlıyorum. Böyle bir şey yaptıysa eğer siyahi İsa'ya yemin olsun o kıllı pisliği haklayıp kürkünden de palto yaparım. Beni anlıyor musun?"

Hat sessizleşti, yalnızca Temper'ın ağır nefes alıp verişleri duyuluyordu.

"Aman Tanrım," dedim nihayet. Boğazımı temizledim. "Şey, hayır, öfkeli hayvani seks yapmadık ve hayır, Eli beni dönüştürmedi ve yüce Tanrım kadın, lütfen eski sevgilimi paltoya dönüştürme. O bana zarar vermedi."

"O zaman ne oldu?"

Bunu bana üçüncü kez sorduğunda fark ettim ki Pazarlıkçı'nın sır saklama konusundaki kötü huyları bana da bulaşmıştı.

Bileziğime baktım, artık bir sıra boncuk eksikti. "Buraya gelebilir misin?" diye sordum.

"Bu nasıl soru kızım?"

Göremiyor olsa da hafifçe gülümsedim. "İyi o zaman. Buraya geldiğinde anlatırım."

***

KENDİME SÖZ VERDİĞİM ÜZERE, bana iyi gelecek yiyecekler bulup Temper'ın buraya gelmesini beklerken beynimi çürütecek bir TV programı açtım.

Hiçbiri yardımcı olmadı.

Ötedünya'ya yaptığım ziyaret yüzünden huzursuz, evimde olanlar yüzünden canım sıkkındı ama en çok da Des'in benim için geldiği günden beri yaptığı her samimi şeyi kafamda tekrar edip durduğum için rahatsızdım.

On dakika sonra giriş kapım açıldı ve topuklu ayakkabıların çıkardığı tıkırtılar duyuldu.

Temper beni görünce kapı eşiğinde durdu, hızlıca gözlerini kırpıştırıyordu. "Kızım ya."

İkimiz aramızdaki mesafeyi kapatıp birbirimize sarıldık. Nihayet ayrıldığımızda Temper burnunu çekerek bakışlarını evin içerisinde gezdirdi. Gözleri yeniden onarılmış masama ve artık kırık olmayan camlara kaydı.

"Bu sabah buradaydım," dedi, örgülerini yüzünden çekerek. "Mutfak masan paramparça olmuştu."

"Şey, sana anlatmak istediğim şey de bu."

"Dinliyorum." Eşyalarını bırakıp kendini kanepeme attı. Bunu yapınca bir avuç pamuk havaya uçuştu.

Bu noktayı kaçırmış olmalıyım.

Temper patlamış mısır kâsemi kaptı ve yemeye başladı. "İçki yok mu?" diye sordu, etrafına bakarak. Böyle akşamlarda bize genellikle bira ya da bir kadeh şarap eşlik ederdi.

Lanet olsun, henüz durumu bilmiyordu.

"Şey, ayık kalmaya çalışıyorum," dedim temkinli bir şekilde yanına otururken.

Patlamış mısırı unutarak yüzünü tamamen benden tarafa döndü. "Pekâlâ, neler oluyor?"

Yüzümü ovuşturdum. "Çok ama çooooooook fazla şey."

Nereden başlayacaktım?

Ellerimi kucağıma indirip bileğime baktım. "Bu bileziği biliyorsun değil mi?" diye başladım kolumu kaldırarak.

"Evetttt." Nereye varmak istediğime dair hiçbir fikri yoktu.

"Bu boncuklardan her biri bir *senet*." Gözlerine bakmadan parmağımı boncukların üzerinde gezdirdim. "Çok fazla borcum var."

Koltuğa yaslandı. "O zaman öde," dedi ve patlamış mısırımı yemeye geri döndü. "Paran var." Aklına bir fikir gelmiş gibi parmağını şıklattı. "Ya da iyisi mi bundan kurtulmak için büyünü kullan."

Boğazımı temizledim. "Bu o kadar basit değil. Bu adamı büyüleyemiyorum. Borcumu ödemeye başladım. Bu yüzden ortalarda yoktum."

Şimdi bana gözlerini kısarak bakıyordu. "Kim bu adam?"

Gergin bir şekilde güldüm. "O, şey... O Pazarlıkçı."

Bir iki saniye kadar sessizlik oldu.

Temper kaşlarını kaldırdı. "Bir dakika, *Pazarlıkçı* mı? Yıllar önce bir öğretmeni neredeyse öldüren Pazarlıkçı mı? Yirmiden fazla ortadan kaybolma vakasına ismi karışan adam mı? Sürekli manyakça şeyler yaptığı için Politia'nın Arananlar Listesi'nin tepesinde olan *adam* mı?"

"Tüm bunlar tamamen iddia," dedim.

Burnundan güldü. "Kızım, ikimiz de o orospu çocuğunun masum olmadığını biliyoruz."

"O düzgün bir adam." Ve bir rock yıldızı gibi öpüşüyor.

"Onu savunuyorsun," dedi hayretle.

"Durum karışık."

"O *kötü bir adam*, Callie. Karşında Oakland'de büyümüş biri var, yani ben kötü erkeklerden *hoşlanırım*. Ama o benim bile bulaşamayacağım kadar kötü."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ellerime baktım.

Temper yüzüme bir bakış attıktan sonra ofladı. "Ah, hadi ama kızım, bana ondan hoşlandığını söyleme?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Siktir. Hoşlanıyorsun." Uzanıp elimi tuttu. "Şimdi sana nasihat etmeme izin ver kızım, kötü adamlar söz konusu olduğunda işler hep çok fena biter."

Maalesef ben bunu gayet iyi biliyordum.

SONUNDA UYUMAYA GİTTİĞİMDE gece yarısı olmuştu ve zihnim düşüncelerim tarafından tükenmişti.

Temper'a sekiz yıl öncesinden başlayarak her şeyi anlatabilmeyi başarmıştım. Birinin kalbimi kırdığını biliyordu ama bu akşama kadar detayları hiç öğrenememişti. Ona Pazarlıkçı'yla olan anlaşmamı, beni bu işe bulaştıran gizemi ve en sonunda da Eli'yın Kutsal Yedi sırasında buraya gelip değişim geçirdiğini anlattım.

Zavallı Eli. Düşmanlığını kazandığı tek doğaüstü varlık

artık ben değildim. Şahsen yerinde olsam kendi gazabımdan çok Temper'ınkinden korkardım.

Dışarıdaki rüzgâr pencerelerime doğru ıslık çalarak camların çerçevelerini sarsıyor ve bir yaratığın can çekişmesi gibi ses çıkarıyordu. Dalgalar öfkeyle kayalıklara çarpıyordu. Her şey o kadar gürültülüydü ki uykuya daldığımda art arda gördüğüm endişe veren rüyalara fon müziği oluyordu.

O peri çocukların seslerini kafamın içinde duyuyordum.

Senin için gelecek. Seni almaya gelecek.

Bir şey uzaklardan ürkütücü bir şekilde yaklaşırken elleriyle beni yerimde tutuyorlardı. Gittikçe yaklaşıyordu.

İnildeyen rüzgâr benimle konuşuyor. Bir şeyler mırıldanıyordu.

"Bir, iki, üç, dört, tatlı bir sirenin kokusunu aldım. Bir, iki, üç, dört, onun kanatlarını yolacak ve kuşumun cıvıldamasını sağlayacağım."

Çocukların elinden kurtulmaya çalıştım ama sıkışıp kalmıştım. Pencereden dışarı baktığımda gecenin içinde karanlık bir siluet gördüğüme yemin edebilirdim.

Zihnimin denizinde kaybolmuş, sürükleniyordum.

Kapılar ve pencereler zangırdıyordu. "İzin ver gireyim, siren. Sana uçman için kanat veririm." Bu sesi kulaklarımla duyduğuma yemin edebilirdim. "*Yalnızca kapını ve o güzel bacaklarını aç.*"

Nefes verişim dingin boşlukta yankılandı.

"Callypso, uzun sürmeyecek..."

Ve sonra bu garip rüya uçup gitti.

***

GÜNEŞ IŞIĞI ODAMA SIZARKEN gözlerimi ovuşturdum. Burnum, sanki üzerinde yumuşak bir tüy geziniyormuş gibi kaşınıyordu.

Yüzümü ovuşturup yatağımın yanındaki saate göz attım.

Öğleden sonra iki mi?

Bu kadar uzun süre uyumayı planlamamıştım. Ama zaten gecenin büyük kısmında uyumaktan çok bir huzursuz rüyadan diğerine sürüklenmiştim.

Örtüleri üzerimden attığımda onlarca tüyün havaya uçuşmasına sebep oldum.

Suratım asıldı. Yorganım da zarar görmüştü anlaşılan.

Eli yorganımı da parçalamış olmalıydı. Fark etmemiştim...

Yataktan kalktığımda daha fazla tüy yerlere saçıldı.

Öff.

Yerlere dökülen tüyleri fark ettiğimde ayağımı kaldırıp o küçük pisliklerden birini tenimden çekip aldım. Yatağım çevresi bir sıra hâlinde yüzlerce ama yüzlerce tüyle sarılmıştı.

Geri çekilip başımı yana eğdim.

Şekli fark ettiğim an kanım dondu.

Bu bir kanattı. Tüyler bir *kanat* şeklinde dizilmişti.

Biri buraya girmişti. Evime. Yatak odama. Ben uyurken biri yanımda durmuş ve yüzlerce tüyü özenle etrafıma yerleştirmişti.

Tüylerim ürpermeye başlamıştı. Yatağımın etrafında dolandığımda diğer tarafta da bu kanadın bir eşinin uzandığını gördüm.

Bunca tüy nereden gelmişti?

Yorganıma atılıp onu kendime doğru çektim. Ancak parçalanan yorgan değildi.

Lastikli çarşaf ve döşek şeritler hâlinde kesilmişti. Tam da benim yattığım yerlerden. Bildiğim bir gerçek var ki, dün gece yatağa girdiğimde böyle değildi.

Olayın korkunçluğunu aklım almıyordu. Evime kadar sızılması. Biri yatağımı parçalamış ve o tüyleri çıkarmak için neredeyse altıma uzanmıştı.

Neden uyanmamıştım?

Nefes alıp verişlerim gittikçe hızlanmaya başladı; artık yeterince oksijen alamıyordum. Geri çekildim, neredeyse kendi ayağıma takılıyordum.

Ağzımı açtım ve sözcükler refleks olarak döküldü. "Pazarlıkçı, bir anlaşma..."

Ben daha cümlemi bitiremeden Des odamda belirdi.

İlk başta gözleri yalnızca beni gördü. Onu çağırdığım için çok ama çok mutlu görünüyordu.

Ama sonra tüyleri fark etti. Lanet olasıca tüyler *her yerdeydi.*

"Ne oldu." Bu bir soru değildi, bunu yapan her kimse onun için bir tehditti. Sesinin tonu ensemdeki tüylerin ürpermesine neden oldu.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Yatağımın etrafından dolaşıp deseni inceledi. Sakin görünmeye çalışıyordu ama ben kanatlarının açılmak üzere olduğunu görebiliyordum.

Bir elini döşeğe uzatıp bir avuç tüy aldı. "Bunu sen uyurken mi yaptılar?"

"Evet," dedim boğuk bir sesle. Sesimin zayıflığından utanmıştım. Korkuyordum.

Kollarımı göğsüme doladım. Kendi evimde, mabedimde tehdit altında hissediyordum.

Des tüyleri bırakıp odanın diğer yanına yürüyüp kapıları kontrol etti. Anladığım kadarıyla hâlâ kilitlilerdi.

Bir elini ağzına götürdü. O anda büyüsünün yavaş yavaş yükseldiğini hissettim. Saç tellerim havadaki statik elektrikle kalkmaya başladı.

"Korumam altındasın," dedi. "Uzun bir zamandır öyleydin. Bunu yapan her kimse bu korumayı hissedecek kapasitede olmalı."

Konuşurken ayaklarının altındaki tahta döşemeler titreyip arkasındaki camlar tıpkı dün gece olduğu gibi sarsılmaya başladı. İçlerinden birinin çatladığını duydum.

"Kimse –*hiç kimse*– korumam altındaki birine dokunamaz." Bu sözlerin ardından kanatları titreyerek açıldı.

İtiraf etmek gerekirse Des'ten biraz korkmuştum. Odadaki büyüyü yönlendiren öfkeyi hissedebiliyordum. Bu, perilerin insanlardan ne kadar farklı olduğunu fark ettiğim o anlardan biriydi. Öfkeleri bir insanın hissedebileceğinden daha büyük ve daha vahşiydi. Ve çok çabuk sinirleniyorlardı.

Des'in ifadesi daha acımasız bir hâl aldı. Kendini tamamen kaybetmek üzere olduğundan fazlasıyla emindim.

"Lütfen benim için kimseyi öldürme," dedim. Çünkü bunu daha önce neredeyse yapıyordu.

Güldü ama bu öfkeli bir gülüştü. "Dünyadaki bütün boncuklar uğruna olsa bile bunu yine kabul etmem." Pazarlıkçı yanıma geldi ve bileğimi ellerinin arasında aldı.

Yüzü hâlâ öfkeli görünüyordu ama bana bakmaya devam ettikçe öfkesi yok olup gitti. "Şimdi, Melek," sözcükler dudaklarından bal gibi akıyordu, "günün ilk geri ödemesi: Benimle eve geliyorsun ve *tüm* borçların bitene kadar ayrılmıyorsun."

BÖLÜM 16

Mart, yedi yıl önce

DES MASAMDA OTURMUŞ, ayaklarından birini bilgisayar sandalyemin arkasına yerleştirmişti. Sırtını pencereye yaslayıp çizim yapmaya başladı. Yurda girip çıkan öğrenciler şu anda onu açık açık görebilirlerdi. Kız yurdunun ikinci katında kalıyordum, odam kampüse bakıyordu. Bu akşam dışarıda oyalanan herhangi biri Des'in iri, devasa erkeksi sırtını görebilirdi.

Ama görmediler. Bunu biliyordum çünkü görmüş olsalar yurt müdiresi iki saniye sonra enseme çökerdi.

Ziyaretçi saati sona ereli çok olmuştu.

Bu da Pazarlıkçı'nın buradaki varlığını yine gizlediği anlamına geliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Des, bana bakmadan. Çizim yapmaya devam etti, geçtiğimiz günlerde onun için aldığım çizim defteriyle kalemleri kullanıyordu.

Defter ve kalem elinde olsa bu görüntü o kadar da garip

görünmeyebilirdi ama elinde değildi. Bunun yerine, ondan üç adım ötede havada süzülüyor ve çizimi, o dokunmadan hayat buluyordu. Kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu.

"Hiçbir şey," dedim.

"Yalancı."

Oflayarak yattığım yerden çizimine baktım. "Benimle görülmekten utanıyor musun?" diye sordum.

"Ne?" Kalem durdu.

Yanaklarım kızarmaya başladı. Bu utanç vericiydi. "Benimle görülmekten utanıyor musun?" diye yineledim.

Pazarlıkçı kaşları çatılmış bir hâlde bana döndü. "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

Mideme bir ağırlık çöktü. İnkâr etmiyordu. "Aman Tanrım, utanıyorsun."

Tüneğinde gözden kaybolup yanımda belirdi. Bir an sonra çizim defteriyle kalemi arkasında yere düştü.

"Melek," dedi elimi tutarak, "bu çılgın fikre nereden kapıldığını bilmiyorum. Ne cehenneme seninle görülmekten utanayım?"

İşte böylece endişem kaybolmuştu. Sanırım Des'in duygularım üzerinde bu kadar kontrol sahibi olması kendimden biraz nefret etmeme neden oluyordu.

"Etrafımdayken saklanmak için büyünü kullanıyorsun," dedim.

Elimi sıktığında dokunuşunu ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Callie, Politia'nın Arananlar Listesi'nin başında yer aldığım hâlde benim iyi bir insan olduğuma dair saçma sapan bir düşünceye sahipsin. Tam şu anda peşimde ödül

avcıları var. Yalnızca onlar da değil; bana ulaşmak için seni seve seve kullanabilecek müşterilerim ve düşmanlarım da var. Varlığımı gizlemek benim için en doğal ikinci şey, özellikle de senin yanındayken."

Bu mantıklıydı.

Elimi bırakmamış, yatağımın yanından da ayrılmamıştı. Sanki bir şeyin sınırında duruyor gibiydik. O bana bakmaya devam ettikçe ben sınıra doğru sürükleniyordum.

Gümüşi gözleri kararınca bu görüntü karşısında derin bir nefes aldım. Bu sıcak ifadeyi daha önce birkaç adamda daha görmüştüm.

Ama onlar asla Des olamazdı.

Nabzım hızlanmaya başladı.

Fırıldak gibi döne döne sınıra ilerliyor, o gözlere, o ifadeye düşüyordum.

Des'de beğendiğim tek şey yüzüyle bitseydi keşke. Belki o zaman ona âşık olduğumu inkâr etmek daha kolay olabilirdi. Ama konu şu ki, Pazarlıkçı altı ay önce hayatımı kurtarmıştı ve o günden beri de her gün kurtarmaya devam ediyordu. Onun da benim gibi sorunlu olması hoşuma gidiyordu; şeytani ve kötü olması, bunu bir bahane olarak kullanmaması. Benim de onun gibi biraz şeytani ve kötü olmamı umursamaması da hoşuma gidiyordu.

Bana poker oynamayı öğretmesi, benim ona Harry Potter izletmem... Ve kitapları okutmam hoşuma gidiyordu. (Daha önce hiç okumamıştı, kâfire bakın.) Beni pazarlığına götürmeye karar verdiği her seferinde onunla dünyayı dolaşabilmem, odamın bizim ıvır zıvır koleksiyonumuz hâline dönüşmesi hoşuma gidiyordu.

Espressoyu küçük fincanlarda içmesi veya kendi sırlarının çoğunu bana anlatmasa da onunla sırlarımı paylaşmak hoşuma gidiyordu. Des akşamlarımın en önemli olayıydı.

Hatta Des hayatımın en önemli olayıydı.

Onun arkadaşı olmaktan memnundum ama bu gece bana böyle bakarken daha fazlasını istiyordum.

"Gece burada kal," diye fısıldadım.

Des'in ağzı aralandı ve yemin ederim –yemin ederim– dudaklarının tamam diyecek gibi şekil aldığını gördüm.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve böylece anın büyüsü bozuldu.

Boğazını temizleyerek elimi bıraktı. "Melek, bu uygunsuz olur."

"Ben bir yetişkinim." Benden uzaklaşıyordu, hem fiziksel hem de duygusal olarak. Onun peşinden koşmamam gerektiğini biliyordum ama böyle olduğu zamanlar koşmak istiyordum.

Birkaç saniye boyunca Des benim olmuştu. Hayal görmediğime fazlasıyla emindim.

"On altı yaşındasın," dedi.

"Aynen. Man Adası Parlamentosu'nun kanunlarına göre ben bir yetişkinim. Bunu neden kabul etmiyorsun anlamıyorum."

"Üzerinde haftanın günlerinin yazılı olduğu külotların var," dedi Des. "Bu, senin benim burada kalamayacağım kadar küçük olduğun anlamına geliyor."

Şakağını ovuşturdu. "Gitmeliyim." Kalkmaya yeltendi, etkileyici fiziği gözümün önünde doğruldu.

Ben de ayağa kalktım. "Lütfen gitme."

Bozuk bir plak gibiydik. Ben onun üzerine gidiyordum

ve o kaçıyordu. En korkutucu kısmı neydi biliyor musunuz? Aramıza ne kadar mesafe koyarsa ben o mesafeyi kapatmak için o kadar umutsuzluğa kapılıyor, kapatmaya çalıştıkça onu daha da uzaklaştırıyordum.

En yakın arkadaşımı kaybediyordum, bunu ikimiz de biliyorduk.

Des elini indirdi. "Callie, kalırsam eğer pes ederim. Gidersem etmem."

O zaman pes et.

Ama etmedi, etmeyecekti. Çünkü Pazarlıkçı kendiyle ilgili ne söylerse söylesin, konu bana geldiğinde dürüst bir adamdı. Ve bu da sorunlarımızın temeliydi. Hatta o, tanıdığım en iyi adam bile olabilirdi.

Günümüz

KAHRETSİN.

Beterin beteri varmış. Catalina Adası'na uçuşumuz boyunca düşünebildiğim tek şey buydu.

Des'in utanç verecek kadar etkileyici evinin önüne indik. Tek kelime etmeden kollarının arasından çıktım. Onu arkamda hissediyordum, bakışları beni tartıyordu.

Şeytani piç bana yaklaşmanın en doğru şeklini çözmeye çalışıyordu.

Bunun üzerine kafa yormaya devam edecekti. Şu anda ben bile kendime en doğru şekilde nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum çünkü tam olarak ne hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Öfkeli olduğum kesindi. Tasmam daha da sıkılaşmıştı.

Öfke ve hayret. Pazarlıkçı beni öngörülemez bir tarihe kadar onun yanına taşınmam için zorlamıştı. Bana borcunu ne kadar yavaş ödeteceğine bağlı olarak hayatımın geri kalanında onun çatısı altında yaşama potansiyelim vardı.

Bu düşüncenin beraberinde getirdiği heyecan kıvılcımını görmezden geldim; kalbim tam bir aptaldı.

Tüm bu öfkeli duyguların altında bir rahatlama hissi yatıyordu. Egoma yenilip güvensiz hissettiren bir evde kalmam ya da yanından ayrıldıktan kısa bir süre sonra tekrardan onunla yaşamak için gururumdan vazgeçip yalvarmak zorunda kalmamanın verdiği rahatlık.

"Hiçbir pişmanlığım yok, biliyorsun," dedi arkamdan, sesi bahçenin diğer ucuna kadar yayıldı.

Onu görmezden geldim ve saray gibi evine doğru ilerleyen taş merdivenlere yöneldim.

"Kahvaltı ve kahve," dedim. "Kahvaltı yapıp kahve içmeden sana karşı kibar olamam."

Sırtımda bir el hissettiğimde Pazarlıkçı yanımda belirdi. "O zaman leydi ne isterse o olsun. Senin için çok iyi bir şeyim var..."

KAHROLASI DOUGLAS CAFÉ. İma ettiği yer burasıydı.

"Yıllar olmuş..." dedim aşina olduğum kafeye göz gezdirirken. Cilalanmış ahşap masalardan tutun da limanın çerçevelenmiş fotoğraflarından hamur işleriyle dolu cam vitrinlere kadar mekân hiç değişmemiş gibi görünüyordu.

Des beni geçit odasına götürdüğünde onun ley hatlarından birine inmek konusunda pek istekli değildim. Ancak ley hattından çıkıp Man Adası'na adım attığımızda fikrim yüz seksen derece değişmişti.

Kafenin dışında gökyüzü kararmıştı. Güney Kaliforniya'da akşamüzeri olsa da burada, Britanya'da çoktan akşam olmuştu.

Des yerinde geriye yaslanıp boş boş kahvesini karıştırıyordu. Nostaljiye benzeyen bir hisle boğazım düğümlendi. Des yurt odamda oturmaktan ne zaman sıkılsa beni buraya getirirdi.

Kafenin her bir detayını incelerken bakışları beni takip etti. "Burayı özledin mi?" diye sordu.

"Buraya birlikte geldiğim kişi kadar değil," diye itiraf ettim.

Bunun üzerine yüzü neredeyse acı çekiyormuş gibi bir ifade aldı.

"Neden beni terk ettin, Des?" diye fısıldadım. Aynı çatı altında yaşayacaksak eğer bir noktada bunları konuşmamız gerekecekti.

İfadesi sertleşti. "Bu başka zaman yapılacak bir sohbet."

Neredeyse sinirden inleyecektim. "Uzun zaman geçti zaten, ne önemi var ki?"

Lanet olasıca yalancının tekiydim. Çünkü hâlâ çok önemliydi. Desmond Flynn asla iyileşmemiş bir yaraydı.

Düşüncelerimin yankısı misali, "Çok önemi var," dedi yalnızca.

Güzel ama sinir bozucu bir adamdı. Beni köşeye sıkıştırıl-

mış bir hayvan gibi süzüyordu. Bu, doğaüstü bir varlığı düşürebileceğiniz konum değildi, özellikle de bir peri kralını.

Tüm bunları bildiğim hâlde yine de konunun kapanmasına izin veremedim.

"Anlat bana," diye üsteledim.

Gözlerini ovuşturup söylenerek nefesini verdi. "Sana anlatmak benim doğamda yok. Bunların hiçbiri lanet doğamda yok. Doğru zaman geldiğinde hepsini açıklayacağım."

Bununla beraber tüm umutlarım yıkıldı. "Des, *yedi yıl* oldu. Doğru zamanın gelmesi için daha ne kadar beklemem gerekecek?"

Masamızın atmosferi karardı. "Sen beklemenin ne anlama geldiğini *biliyor* musun ki?"

Yakıcı sözleri karşısında geri çekildim.

Kollarını masaya dayadı, beyaz saçlarının bir tutamı saçını bağladığı deri ipten kurtulmuştu. "Yedi yıl, Callie. Kaçını yalnız geçirdin?" Sesindeki duygu fazlasıyla belli oluyordu.

"*Ne*?" Onu süzdüm. "Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"*Her türlü* ilgisi var."

Des... Kıskanıyor muydu?

"Söyle bana," diye yineledi, mekândaki gölgeler derinleşirken, "kaçını yalnız geçirdin?"

Hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum. Milyonlarca ihtimal arasından günümün bu şekilde geçeceğini hayal etmezdim.

Des bileğimi yakaladı ve bir boncuğu tuttu. "Bana cevap ver."

Kelimeler boğazımdan zorla alındı. "Hiçbirini."

Off. Lanet olasıca borç tahsildarı periler ve onların büyüsü.

"Hiçbirini," diye tekrarladı Pazarlıkçı, öfkeli ama tatmin olmuş gibiydi. Bileğimi bıraktı.

Ona kötü kötü baktım. "Peki sen, sen eline koluna sahip çıkabildin mi?" Gece Kralı ve kapısına dizilen kadınlar hakkında yeterince şey duymuştum. "Seni *pislik*. Beni *terk ettin*. Kalbimi kırdın ve beni bırakıp gittin. Sonrasında olanları kıskanmaya hakkın yok."

Yüzünde tehditkâr bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Ben seni terk etmedim, Callie."

İşte şimdi küplere binmiştim. "O gece danstan sonra odamdan kaçtın. Bu nasıl terk etmek olmuyor, söyle bana."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"*O zaman beni aydınlat.*"

Birbirimize baktık. Des'in duyguları galip gelince çevremize gölgeler toplandı. Loş ışık ve dışarıdaki karanlık gökyüzüne şükürler olsun da diğer müşteriler bunu fark etmedi. Ama ben etmiştim.

Onu bu kadar öfkeli görmek beni memnun etmeliydi ama kızgınlığıma karşın içten içe şaşırmıştım. Yıllar önce beni terk etmişti ve şimdi karşıma geçmiş etmediğini iddia ediyordu. O kadar uzun zaman geçmişti ki doğru hatırlıyor muyum diye şüphe etmeye başlamıştım.

Ama hayır, o gece beynime kazınmıştı.

Açıklama yapması için bekledim ama o, her zamanki gibi yine tek kelime etmedi. İçeceğimi ve son kruvasanımı öteye ittim, iştahım kaçmıştı.

Bakışları hareketime odaklandı. "Melek, dün gece ne oldu?"

"Benden herhangi bir cevap almak istiyorsan bir tane boncuk çıkaracaksın," diye patladım, sinirlenmiştim. Eğer o açıklama yapmamak için bu kadar direniyorsa, ben de direnirdim.

Gri gözlerindeki öfkenin küçük bir kısmı dinerek yerini sıntışa bıraktı. Bu hoşuna gidiyordu. Hırsım, ona karşı çıkışım.

Elini bileziğimin etrafına doladı ve bakışlarım kısa süreliğine onun ayrıntılı dövmelerle dolu koluna kaydı.

"Bana dün gece ne olduğunu anlat," diye tekrarladı ama bu kez kelimelerinin ardında büyü vardı.

Büyü beni ele geçirirken titredim ve ona yem attığıma pişman oldum. "Hiçbir şey olmadı."

Nefes borumda baskıyı hissetmeye başladım.

Pazarlıkçı, "Büyüm seninle aynı fikirde değil," dedi.

İnlemek istedim. "Sana ne söylememi istiyorsun? Sen gittikten sonra evimi temizledim ve birkaç saatliğine arkadaşımla takılıp sonra erkenden uyumaya gittim. Uyandığımda odamı tam olarak senin gördüğün şekilde buldum."

Des kahvesini karıştırmaya kaldığı yerden devam etti. "Büyüm seni bırakmıyor bu yüzden biraz daha düşünmen gerekiyor."

Ona gözlerimi kısarak baktım.

Kaşını kaldırdı. "Ya da yavaş yavaş boğulursun. Seçim senin."

"Benden ne istediğini bilmiyorum," dedim hırıldayarak. "Televizyon izleyip uyudum ve parçalanmış bir yatakta uyandım."

Hâlâ bırakmamıştı. İşte şimdi Pazarlıkçı'nın gücünün etkisi altında kıvranan diğer müşterilerden biri gibi hissediyordum.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Yatağa girmenle uyanman arasında ne oldu?"

Ona hayretle baktım. "Uyudum."

Büyü göğsüme baskı yapıyordu.

"Derin mi? Kesik kesik mi?" diye irdeledi.

Evi sarsan fırtınayı ve uykumu işgal eden iniltili rüzgârı hatırladım.

"Rüya gördüm," dedim.

Göğsümde hafif bir rahatlama mı olmuştu?

"Ne hakkında?" diye üsteledi.

Hatırlamaya çalıştım. Ama hatırlayamıyordum.

"Ne zamandan beri rüya tabiri yapıyorsun?" dedim.

"Hep yapıyordum. Ben Gece Kralıyım. Rüyalar da dahil geceyi kapsayan her şeye hükmediyorum."

Aslında mantıklıydı.

İçeceğimi alıp içine baktım ve sonra başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Tanıştığım o çocuklar. Rüyamda onlar vardı, beni olduğum yerde tutuyorlardı. Sonra bir ses vardı, bir erkek sesi." Ne demişti.

İzin ver gireyim, siren. Sana uçman için kanat veririm. *Yalnızca kapını ve o güzel bacaklarını aç.*

Yanaklarım ısındı.

Yüce İsa.

"Ses ne dedi?" diye sordu Des.

"Bunu halk arasında tekrarlayamam."

Şimdi rüyamı hatırlayınca büyü ağırlaştı, sanki bilgiyi bile isteye sakladığımın farkındaymış gibi.

Ben hâlâ cevap vermeyince gözleriyle beni süzdü. "Gerçekten de direnecek misin, bebeğim?"

Uzun süre değil çünkü büyü beni öldüresiye boğuyordu.

"Halk arasında olmaz," dedim neredeyse yalvarırcasına.

Pazarlıkçı bir süre daha beni inceledi. Parmaklarını şıklattığında etrafımızdaki sesler kısılıp mırıltıya dönüştü. "Alabileceğin tüm mahremiyet bu."

Yeterliydi. Şey, dürüst olmak gerekirse değildi –rüyalarımın içeriğini Des'e itiraf etmek istemiyordum– ama kendisinden bebek yapmak istediğimi itiraf etmiştim zaten, yani gururumu korumak için geriye hiçbir şey kalmamıştı.

İçeceğime baktım. "Dedi ki, 'İzin ver gireyim, siren. Sana uçman için kanat veririm. *Yalnızca kapını ve o güzel bacaklarını aç.*'"

Göğsümdeki baskı kalktı.

Sonunda.

Çevremizdeki sesler bir kez daha yükseldi.

Karşımda oturan Des'in gölgeleri geri gelmişti. Ne gelgitli bir adamdı.

"Konuşan kişiyi hiç görmedin mi?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp içeceğimden bir yudum aldım.

Fincanımı usulca masaya koydum. "Gerçekten de rüyalarımı bu kadar ciddiye mi alıyorsun?" diye sordum.

Des başparmağını altdudağının üzerinde gezdirdi. "Belki," dedi dalgın dalgın. "Ötedünya'da rüyalar yalnızca rüya olmakla kalmaz. Onlar gerçekliğin farklı bir hâlidir."

Bunu algılamak için kendime izin verdim. "Sen... Dün gece Ötedünya'dan bir şeyin beni ziyarete geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

SANIRIM ARTIK BİR PERİ sapığım olmuştu.

Rüyalarıma sızabilen biri.

Çok *kirli* hissediyordum. Kirli ve savunmasız. Zihnim bir yaratık tarafından manipüle ediliyor olabilirdi ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Evime dönmenin benim için çok daha güvenli olacağını düşünmüştüm ama olmamıştı.

"Bunun ortadan kaybolmalarla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

Kanepesinde oturmuş, Pazarlıkçı'nın ellerini arkasında kavuşturmuş bir hâlde odanın ortasında volta atışını izliyordum.

Bana şöyle bir bakış atıp kaşlarını çattı ve sonra sert bir şekilde başıyla onayladı.

Lanet olsun.

Çocuklar bu gizemin ardındaki adama ne diye seslenmişlerdi? Ruh Hırsızı. İnsanın içini ısıtan bir isme pek benzemiyordu.

Temper ve ben bu gibi durumlarla kaç kez baş etmek zorunda kalmıştık? Yıllar içerisinde kaç tane suçlu bizi tehdit etmişti?

Sayısız. Böyle bir durum yaşandığında güvenliğimizi ga-

ranti almanın en kesin yolu, kötü adamı o bize ulaşmadan önce yakalamaktı.

Derin bir nefes aldım. "Bu olayı çözmene yardım etmek istiyorum. Hizmetçilerle görüşerek değil, olayı gerçekten çözerek." *Sapığım verdiği sözleri yerine getirmeden önce.*

Des volta atmayı kesti. "Bana ve halkıma yardım etmek mi istiyorsun?" Bana garip bir şekilde bakıyordu.

Kanepesinde hafiften kıpırdandım, gözlerindeki garip yoğunluktan rahatsız olmuştum.

"Öyle söylemedim."

Bana yaklaştı, sanki sırlarımı yüzümden anlayabilecekmiş gibi başını yana eğerek baktı. "Ama kastettin." Kanepeye ulaştı ve bana tepeden baktı. "Bana şu anda olduğundan daha fazla yardım etmen seni tehlikeye atar. Bu öyle bir tehlike ki benim korumam bile seni kurtaramaz. Sana borcunu ödemen için başka yöntemler bulacağız."

"Bu borçla ilgili değil," dedim.

Bakışları derinleşti. Gözlerini neredeyse isteksizce benden ayırıp çenesini ovuşturdu. Gölgeleri sevecen bir şekilde bacaklarımın etrafına dolandı.

"Hayır demem lazım," diye yüksek sesle düşündü. "Hayır demek için çok fazla sebebim var." Gözleri bana kaydı. "Tehlikeli olduğunu bildiğin hâlde bana yardım etmek istiyor musun?" diye sordu.

Önce tereddüt ettim ama sonra bacaklarımı birbirine sıkıca yapıştırarak başımı evet anlamında salladım. Korkuyor muydum? Elbette. Ama korku daha önce işimle ilgili konularda beni durduramamıştı.

"Pekâlâ, Melek, bunu çözeceğiz. Birlikte."

BÖLÜM 17

Mart, yedi yıl önce

ÜVEY BABAM YAŞIYORDU.

Kanlı bedenini yerden kaldırırken dehşet içerisinde ona baktım, boynundaki kesikten hâlâ kan fışkırıyordu.

Biliyordum. Geri geleceğini biliyordum. Hugh Anders öldürülemeyecek kadar iri, korkunç ve güçlüydü.

Bakışlarını üzerime diktiğinde geriledim, gözlerinde öldürücü bir öfke vardı. Hayattayken bana hiç böyle bakmazdı. O zamanlar bakışlarında farklı bir iğrençlik vardı.

Ama şimdi, onu öldürdükten sonra işler biraz farklılaşmıştı.

"Hayır," dedim. Kanına bulanmış hâldeydim ve hâlâ ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Topuklarım kan gölünde kaydı ve dengemi kaybettim.

Yere ilk dirseğim çarptı ve dişlerimin takırdamasına sebep oldu.

Canavar *hayattaydı*. Sona ermemişti. Asla sona ermeye-

cekti. On iki yaşımdan beridir beni ağır ağır öldürüyordu. Ve şu anda yarıda kalan işini bitirmek üzere buradaydı.

Bana doğru yürüdü, boynundaki kesikten hâlâ oluk oluk kan akıyordu.

Üzerime doğru gelmeye devam ettikçe geriledim.

"Beni öldürdüğünü mü zannettin?" dedi. "*Beni*?"

Ah Tanrım, ah Tanrım, *ah Tanrım*.

Bana dokunacaktı. Bu evden bir daha asla kurtulamayacaktım. Asla.

Arka planda davullar çalıyordu. Ya da bu yalnızca benim nabzımdı.

Bana doğru uzandı. Ses etrafımı sardı. Daha da yükseldi. Yükseldi, yükseldi. Tek duyabildiğim buydu artık.

Ve sonra ses parçalandı.

"Callie, Callie, Callie," dedi. "Callie, Callie, Callie..."

"*Callie uyan!*"

Nefes nefese, gözlerimi kocaman açarak uyandım.

Üzerime eğilmiş bana bakan Pazarlıkçı biraz öfkeli görünüyordu, çenesi sımsıkı kitlenmiş, çılgın gibi bakan gözlerinin üzerindeki kaşları çatılmıştı. Solgun saçları yüzünün etrafında salınıyordu.

Derin bir nefes aldım ve yanaklarımdaki ıslaklığı sildim.

Bir kâbustu. Yalnızca bir kâbustu.

Des kolumun üst kısmını kavradı, onun gerçek olduğundan emin olmak için uzanıp kolunu sıktım.

Soluk soluğa nefes alıyordum, birbirimizin gözlerinde bir şeyler arıyorduk. O içimdeki her şeyi görüyordu; gündüzleri kilit altına kaldırdığım bütün o küçük karanlık yanlarımı.

Bunlar gecenin derinliklerinde gün yüzüne çıkıyorlardı.

Bundan nefret ediyordum; onun geçmişimden bu kadar korktuğumu görmesinden.

Ama aynı zamanda yüz ifadesinde görmemem gereken şeyleri de görüyordum. Korku ve endişe gibi. Şu anda en yalın hâlini gösteriyordu.

Pazarlıkçı, "Gitti Callie," dedi. "Gitti ve geri gelmeyecek."

Bunu nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Yalnızca başımı salladım. Bu ikimizin de hakkında konuşmadığı bir şeydi.

Daha sonra, Des'in vücudunun büyük bir kısmının yatağımın üzerinde olduğunu ve ellerimizin birbirine dokunduğunu fark ettim. O başka biri olsaydı, varlığı beni öldüresiye korkuturdu.

Ama Des... Des benim ay ışığımdı.

Serin bir esinti tüylerimi diken diken etti ve Des'in arkasına, masamın üzerindeki pencereye doğru baktım. Pencerenin çerçevesinde yalnızca birkaç parça cam kalmıştı. Camın geri kalanı kırık parçalar hâlinde zemine yayılmış durumdaydı.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra Pazarlıkçı'ya döndüm.

Elini dağınıklığa doğru kaldırdı ve kırık cam parçaları havaya doğru yükseldi. Cam tekrar bütünleşene kadar parçalar yan yana gelerek birbirine oturdu. "Pencereyi kullandım."

"*Uçtun* mu?" diye sordum şüpheci ve biraz da meraklı hâlde. Kanatlarının neye benzediğini hâlâ bilmiyordum.

Hafifçe başını salladı.

"Uyanmıyordun," dedi, sesindeki hafif endişeyi duyabiliyordum.

Genelde uyanmazdım. Kâbusun etkisinin bu kadar altındayken olmuyordu. Onun devam etmesine izin veriyordum.

"Nereden biliyordun?" diye sordum. "Kâbusu yani."

Sanki iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyormuş gibi halen yüzümü inceliyordu. "Önemli değil." Kolumu bıraktı. "Yana kay."

Öyle yaptım. Sırtını yatak başlığına yaslayarak yanıma yerleşti. "O adam şerefsizin tekiydi, değil mi?"

Babamdan bahsettiğini biliyordum.

Çenemi sıktım ve başımla onayladım.

Odadaki gölgelerin derinleştiğine yemin edebilirdim. O anda yanımda kimin oturduğunu, yatağımın tamamını kimin kapladığını yeniden hatırladım. Karanlık yurt odamı mesken tutarken ikimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık.

Nabzım kısmen rüyamın ağzımda bıraktığı tattan, kısmen de Des'in birdenbire karanlık bir kurtarıcı gibi peyda olmasından dolayı çarpıyordu. Şimdiyse bir şeylerden dolayı... Patlamak üzereydi. Öfkeden, delirmekten, intikamdan... Hâlâ bu adamı okumakta zorlanıyordum.

"Dinlen bakalım, Melek," dedi. Sonra ifadesi yumuşadı, "Kimsenin seni incitmesine izin vermem." Sesinde yankılanan şiddet... Ne kadar hiddetli olabileceğinin ve namını hak ettiğinin hatırlatıcısıydı.

"Sen... Kalacak mısın?" dedim ve birkaç tutam terli saçı yüzümden çektim.

Daha birkaç hafta önce burada uyumamak konusunda oldukça kesin fikirliydi.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana cevap vermeyeceğini düşündüm.

"Evet," dedi sonunda, "kalacağım."

Günümüz

"EE, SONRAKİ PLANIN NE?" dedim, bakışlarım oturma odasındaki çerçeveli fotoğraflara kaydı.

Des kanepede yanıma oturup dudaklarını büzdü. "Yarın, sana uyuyan savaşçıları göstermek istiyorum."

İçim istemsizce ürperdi. Bunu yapmayı kabul etmiş olmam Des'in krallığına geri dönmek için heyecanlı olduğum anlamına gelmiyordu. Ama oturup birilerinin uyurken benimle taşak geçmesine izin vermek de iyi bir seçenek değildi, bu yüzden...

"Sence o kadınları görmem neler döndüğünü anlamama yardımcı olacak mı?" diye sordum.

Dudaklarıma baktı. "Hayır," dedi, "ama eninde sonunda onları sana göstereceğim."

Oturma odasına göz gezdirdim. "Ya sonra?"

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Okuman için sana olayla ilgili notlarımı vereceğim ve sonra oradan ilerleyeceğiz. Bunun dışındaysa borcunu ödeyecek ve kendini evinde hissedeceksin."

Örümcek ağına yakalanmak. Bu, Des'in beni buraya son getirdiğinde hissettiğim şey değil miydi? Yaşanan her şey onun ilgisini artırıyordu ve ben umutsuzca bunun ne olduğunu bilmek istiyordum.

O tuhaf peri güzelliğiyle bana acımasızca bakıyordu. O vahşice, *canice* öldüren bir ırka aitti. Beni çatısının altında yaşamaya zorlaması ve gündüz evde gece dışarda oyununa devam etmesi aslında acımasız ya da karakter dışı değildi.

"Gerçekten de her gece evinde uyumak zorunda mıyım?"

"Bunu dert etme, Melek."

Duygusuzca güldüm. "Bu bir cevap değil, Des. Ya evinden ayrılıp gece bir arkadaşımda kalırsam? Aniden ölecek miyim?"

"Bir *arkadaş* mı?" diye sordu alaylı bir şekilde. "Erkeklerine böyle mi hitap ediyorsun? Arkadaş?"

Erkeklerin mi?

Koltuğa atılıp Des'i boğazlamamamın tek nedeni bu sabah sesinde sezdiğim kıskançlıktı ve bu aklımı karıştırıyordu.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Şu anda çok gereksiz varsayımlarda bulunuyorsun," dedim. "Temper'dan, yani benim *tamamen platonik* kadın arkadaşımdan bahsediyordum, seni aptal." Temper'da zaman zaman yatıya kalırdım. Büyümek istemiyorsak ne olmuş yani.

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Aniden ölmeyeceksin. Büyüm ince nüansların ayrımını yapabilir."

Şu anda garip bir şekilde öfkelenmesine bakarsak bu nüanslardan kastı *benim erkeklerimdi*.

Durumun gerçekliği kafama yerleştiğinde kalbim çarpmaya başladı.

Pazarlıkçı'yla yaşamak.

Bu iş pratikte nasıl olacaktı? Ya borcumu ödemem yıllar sürerse? Ya Des'in başka kadınlarla çıkmasını izlemek zorunda kalırsam? Ya ben başka adamlarla çıkarsam?

Beraber yaşamak çok k-ö-t-ü olacaktı.

Çok. Çok. Kötü.

YATAK ODAMA GERİ DÖNÜP Des'le beraber evimden ayrılırken yanıma almayı akıl ettiğim telefonumu çıkardım. Temper'ın numarasına gelene kadar kaydırdım.

Şu an geçici olarak bir adada yaşadığımdan işlerimi yoluna koymam gerekiyordu, yani Temper'ı bir süreliğine ofis dışında olacağıma dair uyarmalıydım.

Bir sürenin ne kadar süreceği üzerine pek düşünmemiştim.

Bir gün bunun yaşanacağını biliyordun, dedim kendi kendime.

Pazarlıkçı'ya olan borcumu öderken Batı Yakası Soruşturma Bürosu'ndan ayrılma ihtimaline hazırlıklıydım. Ancak bu, durumu daha az üzücü kılmıyordu.

"Hey kızım," diye cevapladı Temper. "N'apıyorsun?"

Gün boyu mesajlaşıp durmuştuk, yani hayatta ve sağlıklı olduğumu, Politia'nın pençesinden kurtulduğumu biliyordu. Ancak henüz Des'le yaşadığımı bilmiyordu çünkü ödleklik ediyor ve bu haberi ona nasıl vereceğimi bilemiyordum.

"Hey, Temper." Alnımı ovuşturdum ve sesimi yumuşak bir tonda tutmaya çalıştım.

"Kızım, çok güzel bir günü kaçırdın. Seni soran şu yüz–bilmem-kaç-bininci müşterin vardı ya? Bugün o geldi, kızımmmm, şerefsiz nasıl yakışıklı görsen. Alyansı yoktu. Yani yürünür."

Başparmağımın tırnağını kemirdim. Konuya girmek için harika bir fırsattı ama yine de onu bölmedim.

"Kendini o Arananlar Listesi'nden çıkarman lazım," diye devam etti, "çünkü bu adamın seni sorma şeklinden iş dışında bir eğlence aradığı belli. Kızım, bu adamı istememek için ölü olman gerek."

"Senin olsun o zaman," dedim ve sonra yüzümü buruşturdum.

Burnundan güldü. "Kızım, adamın ilgisi olsa şimdiye imzaları atıp yolumuza bakmıştık. Seninle çalışmak konusunda ısrarcı görünüyor."

"O konuya girmişken..." Derin bir nefes aldım. "Ben işlere biraz ara vereceğim."

"Bunun nesi yeni haber?" dedi Temper.

Telefonu kulağımdan çekip ekrana bön bön baktım. Beklediğim tepki bu değildi.

"Arananlar Listesi'ndesin," diye devam etti. "Seni anlıyorum. Sen gelene kadar dosyalarına ben bakarım."

En yakındaki duvarın dibine çöktüm. Arananlar Listesi. Tabii ya.

"Temper, seni seviyorum."

"Elbette seviyorsun. Ben de seni seviyorum, seksi hatun. Şimdi," ofisinde bir şeyleri karıştırdığını duyabiliyordum, "ben hâlâ bu müşteriyle görüşmeni istiyorum. Sana numarasını vermemi ister misin?"

"Hayır?" dedim aceleyle. Onca şeyin üzerine bir de müşteriyle uğraşmak istemiyordum.

"Haklısın," dedi, onun kendi kendine başını salladığını

neredeyse görebiliyordum, "bu çok tehlikeli olur. Seni ele verebilir."

Bu aramanın da dinleniyor olabileceğinden bahsetme gereği duymadım. Bu gibi şeylerin ikimiz de farkındaydık. Konu şu ki, bizim gibi güçleriniz varsa telefon kayıtları gibi sinsi işlerle baş etmek çocuk oyuncağıydı.

"Temper," dedim, sesim alçak ve biraz boğuktu, "uzun bir süreliğine dönemeyebilirim."

"Olmaz. Adını listeden çıkarmak için çalışmalara çoktan başladım. Eli döndüğünde, nasıl bir torpil yaptıysa onu *geri almasını sağlayacağım*."

Sesindeki tehdit karşısında yüzümü buruşturdum.

"Temper, konu yalnızca Arananlar Listesi değil. Keşke öyle olsaydı..." Cesaretimi topladım. En zor olan kısma gelmiştim. "Yerime birini bulman gerekebilir."

Hat birkaç saniyeliğine sessizleşti.

Sonunda, "Hayır," dedi.

Temper'ın sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Şu anda ofisinin zangır zangır titrediğini biliyordum. Bu onun muazzam ve kötücül gücünün bir gösterisiydi.

"Tamam, tamam," dedim konuya geri dönerek. "Başka birini bulman gerekmeyebilir ama konu şu ki... Pazarlıkçı Öte-dünya'daki bir dizi ortadan kaybolma olayında ona yardım etmem için beni tuttu, bu iş sırasında da onda kalacağım."

Sessizlik oldu. Ancak bu sessizlik dakikalar önceki gibi meşum değildi. Bu kez... Yargılayıcı bir his veriyordu.

"Ne?" dedim sonunda.

"Hiçbir şey.

Gözlerimi devirdim. "Söylesene."

"Hiçbir şey."

Bekledim.

Boğazını temizledi. "Şimdi de Pazarlıkçı'nın evinde yatıya kalmaya mı başladın?"

"Kendi irademle değil!"

"Hımm."

"Aman Tanrım, Temper..."

"Kızım, bana karşı dürüst ol; bu adamla işi pişiriyor musun? Ne bu şimdi?" diye sordu.

"Hayır... Hayır, bu öyle bir şey *değil*. Tamamen profesyonelce."

Yalancı.

İçimi görüyor gibi burnundan güldü. "Bunu *kendisi* biliyor mu?"

"Şey..." Pazarlıkçı'nın hislerini gerçekten bilmiyordum.

"Pekâlâ, bebeğim, gel gerçeklerle yüzleşelim: Sen cehennem gibi ateşli bir sirensin. O da kötü bir adam. Tabii ben ondan daha kötü adamlarla da olduğum için biliyorum, bu adam seni yatağa atma peşinde. Lanet olsun, hetero olduğum hâlde ben bile seni yatağa atmak istiyorum. Yani onun evinde kalacaksan olacakları biliyorsun, ben de biliyorum, siyahi İsa da biliyor. Ama en önemlisi Pazarlıkçı biliyor. Ciddi bir cinsel ilişki yaşayacaksınız."

"Temper," diye homurdandım.

"Sakın bunlar yalanmış gibi davranma. İzin kullanmana gelince, senin yerini *doldurmayacağım*. Oradan kurtulmak için ne yapman gerekiyorsa yap, *yoksa ben yapacağım*."

***

O AKŞAM DES'LE OTURMA ODASINDA otururken Temper'ın gündüz söyledikleri aklımda yankılanıp durdu.

Pazarlıkçı'yı alt edecek kadar güçlü olabilirdi ve bu da beni korkutuyordu.

Belki de Pazarlıkçı'nın Doğruluk mu Cesaret mi oyunlarına teslim olmalıydım, böylece boncuklardan çabucak kurtulurdum. Ve fiziksel olarak da eğlenirdim. Ah, hem de ne eğlenmek. Des'le yakın ilişki kurmaktan korkmuyordum, korktuğum şey sonrasında yaşayacağım hayal kırıklığıydı.

Des, dışarıdan söylediğimiz yiyeceklerle dolu masanın karşısında, bacaklarını genişçe açarak arkasına yaslandı, yüzünde küstah bir güzellik vardı. Bu onun asık yüzlü, asil duruşuydu. Tek ihtiyacı olan tacıydı.

Bakışlarım etrafımızda dolandı. Des'in resmi yemek odası neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Sandalyelerin arkalıklarına, peri masallarına ait olduğunu tahmin ettiğim türden sahneler oyulmuştu. Tepemizdeki dövme bronz avizedeki mumlar titreşiyordu ve duvarlara mehtaplı bir bahçeden görüntüler resmedilmişti.

Bu adamın –bu *suçlunun*–yemek odasını böyle dekore ettirmek için birini tuttuğunu hayal etmek güçtü. Sanki her yere tohumlar saçılmıştı. Zarif, sofistike tohumlar.

Ayaklarımı masanın üzerine atmış oturuyordum. Bir kutu *lo mein*'e uzandım. Çubuklarımı içine daldırdım ve bir profesyonel gibi birkaç noodle çıkardım.

Lokmamın ortasında durakladım, yüzünde büyülenmiş gibi bir ifadeyle Des'in beni izlediği fark etmiştim.

"Ne?" Eğilip önüme yemek döküp dökmediğime baktım.

Çin yemeği sipariş etmek onun fikriydi ama oturduğumuzdan beri yemeğine hiç dokunmamıştı.

"Değişmişsin."

Değişmemiştim. Değil mi? Yalnızca yıllar içerisinde biraz sert birine dönüşmüştüm. Belki Des'in gitmesinden dolayıydı, belki işimle ilgiliydi, belki de yetişkin olduğum içindi.

Onu süzdüm. "Gücenmeli miyim?"

"Hiç de değil, Melek. Senin her hâlini... Oldukça etkileyici buluyorum."

Etkileyici bulmak. Öyle diyorsan.

Kaşlarımı kaldırarak çubuklarımı tekrar kartona daldırdım. "Sen pek değişmemişsin," dedim.

"Bunu söylediğin için gücenmeli miyim?" Des sözlerimi bana satıyordu, sesi her zamankinden daha pusluydu.

Beyaz kartonu indirip yemeğin kalanını bir kenara ittim.

"Hayır," dedim.

Gücenmemeliydi ama ben endişelenmeliydim. Yıllar önce ona âşık olma sebeplerimi şimdi yeniden yaşıyordum.

"Hımm," dedi birkaç saniye gözlerime bakarak.

Sonra elini şöyle bir havada sallayışıyla koru renkli ahşap masadaki yiyecek kartonları ortadan kayboldu.

"Sen yemeyecek miydin?" diye sordum.

"Aç değilim."

O zaman neden burada benimle oturuyordu?

"Benimle oturmak zorunda değildin," dedim. "Ben artık o eski ilgiye muhtaç ergen değilim."

Sırf onunla birkaç saat geçirebilmek için Pazarlıkçı'dan sorumsuzca boncuk toplayan o kızı düşününce yüzümü buruşturdum.

"İnan bana, biliyorum."

Aramıza sessizlik çöktü. Geçmişte böyle değildi. O zamanlar sessizlik rahatlatıcıydı. Lanet olsun, bazı akşamlar ondan kalmasını isterdim ve hiçbir şey konuşmadan saatlerce otururduk.

Ama şimdi ikimizin de çözüme kavuşmamış sorunları vardı.

"Burada ne yapıyoruz biz?" dedim sonunda.

Bu ağırlığı göğsümden atmak için her şeyi yapardım.

Pazarlıkçı kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Borçlarını ödüyorsun."

"Kes şunu, Des," dedim. "İkimiz de kastettiğim şeyin bu olmadığını biliyoruz. Dün gece, bana söylemek üzereydin."

Öne doğru eğilip dirseklerini masanın kenarına dayadı. "Yalnızca kalırsan anlatırım demiştim, Callie. Kalmadın."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Onca yıl öncesi için. "Benden hiç hoşlandın mı acaba?"

"Seni öptüm, benimle kalman için yalvardım, geçen haftanın çoğunu seninle geçirdim. Ne olduğunu düşünüyorsun?" dedi içtenlikle.

Bir cevap nasıl olur da duymak istediğim her şey olabilirdi... Ve aynı zamanda saçlarımı yolmak istememi sağlayabilirdi?

"Ne olduğunu mu düşünüyorum?" dedim ve öne doğru eğilebilmek için bacaklarımı masadan indirdim. "Benim ne

düşündüğüm önemli değil. Son yedi yıldır tek yaptığım bu zaten, yanlışın nerede olduğunu düşünmek. Seni çözmeye çalışmaktan yoruldum."

Des ayağa kalktı, masanın karşısından üzerime gölgesi düşüyordu. Ellerini masaya dayadı. "Bana hiç sormadığın bir şey var, Callie: Bu yedi yıllık ayrılıkla ilgili benim hissettiklerim."

Cesarete bak! "*Tam olarak* sorup durduğum şey bu zaten," dedim.

"Hayır, sen benim neden ayrıldığımı çözmeye çalışıyordun. Bu konuda ne hissettiğimi değil."

Bu tür ayrımı ancak bir peri yapabilirdi. Kendi açımdan, ben onun hep eli kolu bağlı hissettiği için ayrıldığını varsaymıştım.

"Sorsana, Callie," dedi usulca, parlak gözleriyle bana yalvarıyordu.

Ona yalnızca bakarak bile... Vahşi güzelliğine, kadifemsi sesine kapılmamak elde değildi. Her şeyi acı verecek derecede aşina geliyordu.

Şimdi kalkmış geçmişteki davranışlarımızı analiz ediyor ve var olmayan bir şeyi var gibi göstermeye çalışıyordu. Bense bunu yapmasına izin verecek kadar enayiydim.

Bu söyleyeceğime ben bile inanamıyordum. "Benden ayrıldığında nasıl hissettin?" diye sordum.

Bakışları benimkilerle buluştu. "Ruhum ikiye ayrılmış gibi."

Ben hâlâ öyle hissediyordum.

Ciddi miydi?

Dünyam altüst olmuş gibi hissediyordum.

"Ya sonraki yedi yıl?" dedim.

Gözümün içine bakarak, tereddüt etmeden, "Bir kâbus gibiydi," dedi.

Kalbimin çevresine ördüğüm duvarlara balyoz indiriyor ve onları sistematik bir şekilde yıkıyordu. Ve ben de buna devam etmesini ve eğer söyledikleri doğruysa o zaman tüm savunmamı aşmasını istiyordum.

Söylediklerine bakılırsa onun yaşadıkları benimkinden daha kötüydü.

"Bu kadar kötü hissetiysen neden bana geri dönmedin?" diye sordum, sesim yalvarıyordu.

Pazarlıkçı ağzını açtığında sorumu cevaplayacak sandım ama o, bunun yerine, "Doğruluk mu cesaret mi?" dedi.

Benimle dalga *geçiyor* olmalıydı.

"Ciddi misin Des?"

Tam ilişkimizi netleştirmeye başladığımızda o birden duruveriyordu.

"Bunu benim için yap, karşılığında sana bir şey vereceğim."

"İyi," dedim meydan okuyan bir ifadeyle. "*Cesaret*."

Ağzı memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı, cevabım keyfini yerine getirmişti.

"Bana her zaman yapmak istediğin bir şeyi yap."

Lanet olsun.

Gece Kralı'yla cesaret oyunu oynarsan böyle olurdu işte.

Yutkundum.

Aklımda buna karşılık olabilecek çok fazla uygunsuz şey

vardı. Çünkü daima Des'le yapmak istediğim şeylerin bitmek bilmeyen bir listesi olurdu.

Des, kollarını gevşekçe iki yanına sarkıtmış bir hâlde beni bekliyordu.

Temkinli bir şekilde yemek odasında dolandım; Des'in büyüsü beni ileriye doğru yürümeye zorluyordu.

Bu utanç verici olacaktı.

Önünde durdum. Başımı kaldırdığımda yüzüne ciddi bir ifade takındığını gördüm.

Bakışlarım çenesine kaydı. O güçlü, keskin çenesine. Dikkatlice bir kolumu boynuna dolayarak yüzünü yakınıma çektim. Hareketime karşılık olarak eğildi.

Gözlerimiz kısacık bir an buluştu, bana bakan gözleri parlıyordu.

Bu çok saf bir histi. Sanki aramızda borçlardan oluşan bir bağ yok gibiydi. Sanki şu anda bir müşteriden daha başka bir şeymişim gibiydi.

Yedi yıl önce beni bırakmak istemedi.

Yavaşça, onun keskin çenesine bir öpücük kondurdum.

Kalbimi kırdığın için seni affediyorum, diye düşündüm onu öperken.

Yüzünü diğer yana çevirip çenesinin öbür yanına da bir öpücük kondurdum.

Seni hâlâ istiyorum.

Bir öpücük daha.

Sanırım sonsuza dek de isteyeceğim.

Des hareketsiz kalarak, çenesinin yanlarına öpücükler kondurmama izin verdi.

Ona dokunmak, öpmek tüylerimi diken diken etmişti. Ufukta bir fırtına, büyük ve durdurulamaz bir şey yaklaşıyormuş gibi bir hisli. Bizi alıp götürecek bir şey. Ve yüce Tanrım, ben alınıp götürülmek istiyordum.

Pazarlıkçı'nın büyüsü tenime baskı yapmaya devam ediyordu. Kulağını ısırdığımda Des'ten alçak bir ses çıktı. Ağzımı boynunun güçlü hatlarında hareket ettirdim. İçimdeki siren uyanıyordu. Tişörtünün yakasını aşağı çekip dilimi boynunun kökündeki oyuğa dokundurdum.

Büyü dağıldı.

Bir rüyadan uyanmışım gibi gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Ağzım hâlâ teninin üzerindeydi. Güçlükle doğrulup tişörtünü serbest bıraktım.

"Bana hep bunu mu yapmak istemiştin?" diye sordu Des kısık sesle.

Dalgınlığımdan silkinerek başımı evet anlamında salladım. Kaşları çatıldı, dudakları asılmıştı.

"On altı yaşından beri."

O zamanlar çenesini ve boynunu öpmek romantik ve erotik geldiği için istiyordum. İlişki yaşamak isteyen ama seksten korkan bir genç kız için bir adamı çenesinden öpmek makul bir risk gibi görünüyordu.

Des elini elimin üzerine kapatarak onu boynuna bastırdı, burun delikleri güçlü duygularla genişledi.

"Bir daha yap," dedi.

Kaşlarım havaya kalktı. Yani her şeyi kafamda kurmuyordum. Des de aramızdaki kıvılcımı hissedebiliyordu?

Elimi elinin altından kaydırarak çenesini kendime doğru eğdim. Bir kez daha dudaklarım tenini buldu.

Ayrı kaldığımız zamanlarda acı çekmişti.

Bir kâbustu, demişti. Ve ona inanıyordum.

Ama bu bizi nereye vardırıyordu? Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Ağzım bir kez daha boynundan aşağı doğru kaydı.

Des, sanki küçük bir hareketi bile beni korkutup uzaklaştıracakmış gibi kıpırtısız duruyordu. Ve şu an ilk defa ona olan hislerime karşı güvensiz olup olmadığını merak ettim. Ben hislerimi her zaman bariz bir şekilde belli ettiğimi varsaymıştım ancak ikimiz de gerçek duygularımızı belli edecek bir şeyler yapmaktan kendimizi alıkoymuşuz gibi görünüyordu. Bunun hep bana karşı bir şeyler hissetmediği için olduğunu düşünmüştüm. Artık bunun doğruluğundan emin değildim.

Onu öperken başparmağımla da yanağını okşuyordum. İşte biz buyduk: Umut şu âna kadar bizi kırmaktan başka bir işe yaramadığı için umut etmeye korkuyorduk. Tam olarak istediğimiz şeyi elde etmeye korkuyorduk.

Yanılıyor olabilirdim, tüm işaretlere rağmen Des bana ilgi duymuyor olabilirdi. Ama diğer türlü bir olasılık varsa artık bunu reddetmeyi bırakacaktım. Kendi hislerimi reddetmeyi de.

Boynunu öpmeyi bitirdikten sonra elim tişörtünün ucuna gitti.

Pazarlıkçı elleriyle kollarımı kavradı. Onun hararet dolu, meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum ama bunu umursamadım.

Üzerine fazla düşünme.

Tişörtünü kaldırdım ve yalnızca üzerinden çıkarmama yardım ettiğinde bıraktım.

Bakışlarım yontulmuş göğsüne kaydı. Parmaklarımı omzunun üzerinde gezdirerek dövmelerini inceledim. Dokunduğum yerdeki kasları gerildi.

Ellerimi göğüs kaslarının üzerinde gezdirip sert karnına doğru indim. Az önce değişmediğini söylerken yanılmıştım. Ergenlik zamanlarımda ona böyle dokunmama asla izin vermezdi.

Dudaklarımı köprücükkemiklerinin ortasına bastırıp öpücüklerimi göğsüne doğru sıralamaya başladım.

Ona bir bakış atma riskini göze aldım.

Des bana... Sanki gökteki yıldızları ben yaratmışım gibi bakıyordu. Bir an sonra gözlerini kapadı.

"Callie..."

Oda etrafımızda kararmıştı. Kanatları çıkmadan önce daha ne kadar ileri gidebilirdim?

Ya da iyisi mi şöyle sorayım: Siren ortaya çıkmadan önce daha ne kadar ileri gidebilirdim? Şimdiden bize katılmak için baskı yaptığını hissedebiliyordum. Ya işleri hızlandırmamıza neden olacak ya da önceki tehdidine uyarak Des'i kontrolü altına alacaktı.

"Bana ne düşündüğünü anlat," dedim.

"Herhangi bir şey yaparsam seni durduracağımdan korkuyorum." Yutkunduğunu gördüm. "Durmanı istemiyorum."

Duraklayıp ona gülümsedim, samimi bir gülümsemeydi. "Durmayacağım," dedim ve sözlerimin kanıtı olarak göğsüne bir öpücük daha kondurdum.

Soluğu kesildi. "Bunu yapmaya devam edersen, biraz daha pazarlık yapmaya başlayacağım."

Tenim parladı. Yüzüme yayılan şeytani gülümsemenin tek sebebi sirendi. "Söyle bana," dedim, sesime büyü katarak, "sana daha önce söylediğim şeyi düşündün mü?"

Des'in pantolonunun üst düğmeleriyle oynayarak elimi kasıklarında gezdirdim.

"*Memnuniyetle* yerine getirmeye hazır olduğum tüm o karanlık arzularınla ilgili söylediklerimi," diye devam ettim.

"Düşündüm," diye itiraf etti. Yüzümü okşadı, gözlerindeki tutkunun bir kısmı başka bir şeye... Daha sevecen bir şeye dönüştü. "Özür dilerim, siren. Bunu istemesem de seni bırakmak zorundaydım."

Pantolonunun üst düğmesini açarken kaşlarım çatıldı. Siren sözlerinden ne anlam çıkarması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Diğer yanımsa Des'in dürüst olduğunun farkındaydı.

Gerçekten de beni bırakmak istememişti.

Bu her şeyi değiştiriyordu.

Tam pantolonunu indirmek üzereyken elimi yakaladı. "Böyle olmaz," dedi fısıltıyla.

"Hâlâ bana karşı direniyor musun?" dedim.

"Hâlâ senin *için* direniyorum," diye düzeltti. Parmağıyla elmacıkkemiğimi okşadı.

Sözleri duvarlarıma inen bir başka darbeydi. Onları acımasızca yıkıyordu.

"Şimdi," diye devam etti, "Melek, sana hep yapmak istediğim bir şeyi yapma sırası bende," dedi.

Bununla birlikte tenim daha da parladı.

Hâlâ tişörtsüz bir hâlde beni kucakladı ve evin içinden geçirdi. Çenesinin altını öpmeye devam ettim, siren heveslenmişti. Hem de pek heveslenmişti.

Des inledi. "Bunun bu kadar iyi hissettirdiğini asla fark etmemiştim. Lütfen... Biraz merhamet et."

Nefesimi tenine doğru vererek yalvarışını görmezden geldim ama onu biraz daha öptüm. Tepkisi beni heyecanlandırmıştı.

Bir an sonra kanatları ortaya çıktı. Genişçe açılarak etrafımızı sardılar. Uzanıp birini okşadım.

"Yüce İsa..."

Des'in dokunuşuma karşı böyle eriyebileceğini asla hayal etmemiştim. İşte buna bağımlı olabilirdim.

Yatak odasına girdiğimizde beni yatağa yatırabilmek için kanatlarını geri çekti. Sonra gerileyerek gözlerini kapadı.

Dirseklerimin üzerine doğrulup neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştım.

Bir an sonra Des'in kanatları yeniden belirdi. Ancak bu kez yatakta yanıma katıldı, sırtını başlığa yaslayıp beni kendine doğru çekti. Başımı yontulmuş göğsünün üzerine yerleştirdim, nefesim kesilmişti. İçimdeki siren bile kendini âna kaptırmıştı. O gösteriyi yönetmeye alışmıştı, baştan çıkarmak yerine baştan çıkarılmak istiyordu.

Des gözlerinde kurnaz bir parıltıyla eğilip bana baktı. "Rahat mısın, aşkım?"

Aşk.

Bu yeni bir şeydi.

Öyle yapmak istemesem de bir aptal gibi gülümsedim.

Sonraki hareketinin ne olacağını bilmiyordum. Ta ki kapıdan süzülüp karnının üzerine inen dizüstü bilgisayarı görene kadar.

Neler olduğunu anladığımda dudaklarım aralandı, nabzım boynumda atıyordu.

Film gecelerimiz. Okuldayken sürekli bunu yapardık.

Dizüstü bilgisayarını açan Des, *Harry Potter ve Ölüm Yadigârları Bölüm 1*'e tıkladı.

"Birlikte seriyi tamamlama şansımız hiç olmamıştı, bu yüzden... Son iki filmi izleriz diye düşündüm."

Benimle yapmak istediği şey bu muydu?

Boğazım düğüm düğüm olmuştu. Film gecelerimizden benim kadar keyif aldığını hiç fark etmemiştim.

"Gerçekten çok hoşuma gider," dedim sonunda, çünkü bir şeyler söylememi bekliyordu.

Bana hafifçe gülümseyip elini başının altına yerleştirdi ve filmi başlattı. Ve sonra alışkın olduğumuz şekilde yerlerimize yerleştik. İlk kez, yakınlığımız, sessizliğimiz tıpkı eski günlerdeki gibi rahat hissettirmişti.

İki saat sonra film bittiğinde gözlerimden yaşlar süzülüyor, yanaklarımdan akarak Pazarlıkçı'nın göğsüne damlıyorlardı.

Bakışlarının bana döndüğünü hissettim.

"Sen... *Ağlıyor* musun?" diye sordu.

Sırrım ortaya çıkmıştı.

Burnumu çektim. "Dobby çok iyi bir arkadaştı."

Pazarlıkçı durakladı. Sonra karnının sarsıldığını hissettim. Bir an sonra onun *güldüğünü* fark ettim.

Ona bakabileyim diye başımı yana çevirdi. "Lanet olsun, Melek, çok sevimlisin." Başparmağıyla dikkatlice gözyaşlarımı sildi.

Sevimli. Sandığa kaldıracağım bir başka iltifat daha. Daha sonra, yalnız kaldığımda bunu ortaya çıkarıp keyfine varacaktım.

Des'in bakışları ağzıma kaydı, ifadesi sevecenlikten açlığa dönüştü. Durakladı, beni öpeceğini düşündüm ama gözleri bilgisayara kaydı ve izlediğimiz filmi kapattı.

"İkinci bölüme var mısın?" diye sordu.

Dürüst olmak gerekirse burada, uzun bir süre uykularımı kaçırmış olan bu insan yastığın üzerine uzanmışken uykum gelmeye başlamıştı.

"Varım," dedim yalan söyleyerek.

Sanki bu yastıktan vazgeçecekmişim gibi. Biri beni bu adamın yontulmuş vücudundan ayırmaya çalışsın da görelim.

Bana bakan Des'in her şeyi görebildiğine yemin edebilirdim. Başını iki yana sallayarak *Harry Potter ve Ölüm Yadigârları Bölüm 2*'yi başlattı. Geri göğsüne yaslandım.

Sekizinci Harry Potter filmini izlerken aklım başka yerlere kaydı.

Birkaç yakın öpüşme ve hafif dokunma dışında Pazarlıkçı daha fazlası için zorlamamıştı. Ama şimdi, hayal kırıklığına uğramış hissettiğim için belki de, zorlamasını istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, özellikle de bu gece beni terk etmenin nasıl hissettirdiğiyle ilgili söylediklerinden sonra istiyordum.

Ruhum ikiye ayrılmış gibiydi.

Duygularını itiraf etmişti. Bunları bana karşılıksız sunmuştu. Halen bunun sarhoşluğunu yaşıyordum. Herhangi bir peri için bile bu büyük bir olaydı. Onlar için sır para gibiydi: Ne kadar çok sırra sahipsen o kadar güçlüsün demekti.

Bir peri kralının sırlarından vazgeçmesi mi?

Hayal etmesi güçtü.

Göğsüne daha da sokuldum, garip, hafif bir duygu beni ele geçirmişti.

Buna alışabilirdim.

BÖLÜM 18

Nisan, yedi yıl önce

PAZARLIKÇI'YLA BERABER TAKSİDEN İNDİK.

"Senin için uçmak yerine taksi kullanmak garip mi?" diye sordum.

Bir başka işin üzerindeydik. Borcunu toplaması gerektiği bir kişinin...

"Seni yanımda getirmek kadar garip değil," dedi ve şoföre ödemeyi yaptı.

Bu akşam ikimiz de hâlâ Man Adası'ndaydık ancak ben adanın bu kısmında daha önce hiç bulunmamıştım. Sanırım kuzey ucundaydık. Bu bölgedeki evler birbirine çok yakın inşa edilmişti ve çoğunun boyaları dökülmüş, çatı kiremitleri rutubetten yosun tutmuştu.

"Günün birinde bana kanatlarını gösterecek misin?" diye sordum cüzdanını pantolonunun arka cebine yerleştirip taksiden uzaklaşmasını izlerken. Bakışlarımın üzerine ya da kaslı vücuduna yapışan kıyafetlerine takılı kalmasını güçlükle engelledim.

Ah, o rengi solmuş tişörtün yerinde olmak vardı.

"Güven bana kanatlarımı görmek istemezsin," dedi yanımdan geçerek ve yolda ilerledi.

"Neden istemeyeyim?" diye sordum peşinden giderken. Yanımda taşıdığım poşetten bir tane fıstıklı makaron çıkardım. Buraya gelmeden önce Douglas Café'ye uğramıştık.

"Perilerle ilgili bilmen gereken bir şey var," dedi omzunun üzerinden, "kanatlarımız yalnızca dövüşmek ya da sevişmek istediğimizde ortaya çıkar."

Ders kitaplarımda peri kanatlarıyla ilgili açıklamalara ne kadar sık ve derinlemesine girildiği düşünülürse, bu periler sürekli kendilerini kaybediyor olmalıydılar.

Ancak görünüşe göre Des öyle değildi. Kanatlarını hiç görmemiştim. Bir kere bile. İyi haber şuydu ki: Şimdiye kadar beni öldürmek istememişti. Kötü haber ise: Dünyamı sarsacak şekilde sevişmek de istememişti.

Kahretsin.

Ona yetiştim. "Sen genellikle düzgün davranışları olan bir perisin," dedim makarondan bir ısırık alarak.

Bebek İsa aşkına, bu makaronlar bir harikaydı.

Kaşını kaldırdı ve ben makaronun son lokmasını ağzıma atarken bakışları dudaklarıma kaydı. "Her zaman değil. Birkaç kadeh içince kâbus gibi biri olurum."

"Birkaç kadeh ha?" dedim göğsüme dökülen kırıntıları süpürerek.

Yalnızca birkaç kadeh içki mi? İkimiz daha önce sarhoş olmuştuk...

Aklımdan geçenleri anlamış olacaktı. "Melek, beni asla sarhoş göremezsin."

Mütevazı görünümlü bir eve yaklaştığımızda sohbetimiz yarıda kesildi. Bu evin boyası diğerlerine göre daha kötü durumdaydı.

Des kapıyı çaldı.

"Gördün mü, düzgün davranışları olan bir perisin," dedim yanında durarak.

Bana uzun, acı dolu bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Kapıyı kimse açmadığında Des yeniden çaldı.

Sonra yeniden ama kimse açmadı.

"Siktiğimin aptalı," diye söylendi geri çekilerek.

"İçeride kimse olduğunu sanmı..."

Des ayağının birini kaldırdı ve botuyla tekmeleyerek kapıyı menteşelerinden söküp metalden tiz seslerin yükselmesine neden oldu.

Kapı içeri doğru devrilirken gözlerim şoktan fal taşı gibi açıldı.

Doğrulduğunda sanki ölüm meleği yeni bir can almaya gelmiş gibi görünüyordu. Üzerindeki tahta kırıntılarını temizleyerek, "Burada kal, Melek," dedi.

Kalbim boğazımda atıyordu ama dediğini yaptım.

Pazarlıkçı içeri girdi, akşamın gölgeleri etrafını duman bulutu gibi sarmıştı.

Koridorda gözden kayboldu.

Geçen her saniye işkence gibiydi. Dikkatimi dağıtmak için bir makaron daha yedim ama tadı saman gibiydi. Birden kendimi aptalın teki gibi hissettim. Burada elimde bir poşet makaronla durmuş bu evde yaşayan masumlara kim bilir ne yapacak olan belalı mı belalı bir peri kralını bekliyordum.

Burada olmamam gerekirdi. İyi kızlar böyle şeyler yapmazdı. Kötü kızlar ise... Eh, ben onlardan biri değildim, değil mi?"

Sen bir adam öldürdün. Kötü bir kızdan daha betersin.

Evin içinden bir çığlık sesi yükseldiğinde elimdeki makaron poşetini düşürecek kadar korktum.

"*Lütfen beni incitme!*" diye yalvardı evin içindeki adam.

Des bir adamı ensesinden tutup sürükleyerek ön kapının yıkıntılarının önünde belirdi. Gövdesini saran gölgeler yoğunlaşmıştı. Dikkatle sırtına baktım.

Hâlâ kanatları yoktu.

"Sırf zorluk çıkardığın için faiziyle ödeyeceksin," dedi Pazarlıkçı adamı ön basamaklardan indirip çimlerin üzerinde sürükleyerek.

"Lütfen, lütfen, ödeyeceğim. Bana bir hafta ver."

"Bir hafta sonra istemiyorum, hemen şimdi istiyorum." Adamı çimlerin üzerine fırlattı.

Omzunun üzerinden, "Çantanı topla, Melek. Ziyareti uzatmak kabalıktır."

"Az önce kapıyı parçalayan adam mı diyor bunu," diye söylendim çantamı alırken. Bakışlarım önümde yaşananlara odaklanmıştı.

Pazarlıkçı gülümsedi. "O kabalık değildi, o zorla kırıp girmekti." Duraksadı, arkamdan garip gıcırtılar duyuldu. "Ve şimdi yalnızca girmek oldu."

Dönüp bakmasam bile kapıyı onardığını anlamıştım.

"Gösterişçi," dedim dudaklarıma bir gülümseme yayılırken.

Bu akşam ikinci kez Pazarlıkçı'nın bakışları dudaklarıma kaydı.

Müşterisi arkasında yerde titriyordu. Adamın bakışları benimkilerle buluştu. "Lütfen, bana yardım et," diye yalvardı.

Des'in yüzündeki keyif bir anda silinerek arkasına döndü.

Pazarlıkçı önüme geçti ve yemin ederim gece daha da karardı. "Bunu yapmamalıydın." Uzaklardan gök gürledi.

Des titreyen adama doğru gitti, adam şu anda emekleyerek ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Pazarlıkçı botlarından birini adamın göğsüne bastırdı.

"Bana isim ver," diye emretti.

"N-neden bahsettiğini bilmiyorum."

Des birkaç saniye adamı tarttıktan sonra başını salladı. "Pekâlâ, Stan. Ayağa kalk."

Kalkma Stan, seni aptal.

Fakat Aptal Stan ayağa kalktı, gözlerinde hayret dolu bir umut kıvılcımı vardı. Sanki Pazarlıkçı daha önce insanları borçlarından azat etmiş gibi.

"Hadi," dedi başıyla evin önüne park edilmiş hurda arabayı işaret ederek, "bin."

İşte şimdi Stan tereddüt ediyordu, aklı karışmıştı.

Pazarlıkçı çoktan arabaya doğru yürümeye başlamıştı. "Anahtarlar," diye emretti.

Stan anahtarları ona vermeyince, kendiliğinden cebinden çıkarak havada süzülmeye başladılar. Des onları havada yakaladı.

Des arabanın kaputuna vurdu. "Bin. *Hemen.*"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Stan. Gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyordum.

"Ötedünya'yı ziyaret edeceğiz." Des sürücü kapısını açtı. "Ve oraya gittiğimizde de seni tanıdığım en ürkütücü orospu çocuklarına yem edeceğim."

Stan hazretlerini alaşağı etmek için bu yeterliydi. Adam daha arabaya binerken inlemeye başladı ve iniltisi koca dünyadaki en acıklı sesti. Yüzümü buruşturdum. Sanki Pazarlıkçı'dan borç iyilik aldığında bugünlerin geleceğini bilmiyormuş gibi.

Des'in bakışları bana döndüğünde yumuşadı. "Akşamımızı mahvettiğim için özür dilerim, Melek. Seni geri yurduna götüreceğim. Atla."

Arabaya doğru gidip ön yolcu koltuğuna geçtim, içerisi sinmiş sigara dumanı gibi kokuyordu.

Arkadan daha fazla yalvarış duyuldu. "Lütfen, anlamıyorsun," dedi Stan öne doğru eğilerek, "benim bir ailem var."

"Ayrıldığın bir kız arkadaşın ve onlara tek kuruş harcamadığın iki tane çocuğun var. İnan bana, onlar sensiz daha iyi idare ederler." Pazarlıkçı arabayı karanlık yola çevirdi.

"Ölmek istemiyorum." Stan ağlamaya başladı.

"O zaman bana bilmem gereken şeyi söyle," dedi Des.

"Anlamıyorsun," diye sızlandı Stan, "beni öldürmekten daha beter eder."

Bir kez daha etrafımızdaki karanlık yoğunlaştı. "Benim kim olduğumu biliyorsun, Stan," dedi Pazarlıkçı, sesi buz gibiydi. "Namımı herkes bilir. Yani bana oyun oynamaya çalışan eski müşterilerime ne olduğunu duymuşsundur."

Daha fazla hıçkırık duyuldu.

"Ama borçlarını ödediler," dedi Des meşum bir sesle. "Ölmeden önce."

Ah, siktir.

Stan daha çok ağlamaya başladı, omzumun üzerinden ona baktığımda burun deliklerinden birinde sümükten bir baloncuk oluşmuştu.

Bu çok yanlıştı.

"Lütfen," diye yalvardı, yumuşak bir şekilde, "lütfen. Benim... Benim bir ailem var. Benim..."

Belki o sümük baloncuğundan, belki kocaman adamın böyle korkakça davranmasından, belki de kokuşmuş bir arabada oturuyor ve makaronlarımı huzur içinde yiyemiyor oluşumdandı, bilmiyorum ama bu adam zorluk çıkararak tüm akşamımı mahvediyordu.

Sireni saldım, vücudumu çevirip yüzümü Stan'e döndüğümde tenim hafif bir parıltıyla kaplandı.

Des, "Melek..." dedi ama sözlerini tamamlayamadı.

Çok geçti.

"Pazarlıkçı'ya ettiğin yemini tut ve ona duymak istediği şeyi söyle," diye emrettim müşteriyi büyüleyerek. "*Hemen.*"

Stan birkaç dakika boyunca mücadele etse de sonunda ağzının ihanetine uğradı. Konuşurken ağlamaya başladı, "Ona Ruh Hırsızı diyorlar. Gerçek ismini bilmiyorum ya da onun pis işlerini yapan insanları."

Yanımda oturan Pazarlıkçı'nın dudakları ince, öfkeli bir çizgi hâlini aldı.

"Birçok bedeni var ve hiçbiri..." sesi hıçkırıklarıyla boğuldu. O sıra, "Seni sürtük," diye mırıldandığını duydum.

Des frene asılınca araba savrularak durdu. Bir an sonra Des arabadan inmiş, Stan'i saçından sürüklüyordu. Adamı karanlığa doğru götürdü, gecenin kararmasından kendini gölgelerle gizlediğini anlamıştım.

Stan'in çığlığını ve tenin tene çarpma sesini duydum. Sonra bu sesler de uzaklaştı. Nihayet sessizlik çökmüştü. Böyle geçen birkaç dakikadan sonra neredeyse Pazarlıkçı'nın beni unuttuğunu düşünmeye başlamıştım.

Ama sonra, birdenbire, Des arabanın yolcu koltuğundan birkaç metre öteye iniş yaptı, yumruklarını ovuşturuyordu.

"Uçtun!" dedim hayret içerisinde. Ayrıca Tanrı bilir Stan'e ne yapmıştı ama şu an bu konunun üzerinde durmayacaktım.

Pazarlıkçı onu öldürecek değildi ya. Değil mi?

Des sözlerime tepki vermedi. Ancak yakınıma geldiğinde onun öfkeli olduğunu fark ettim.

Kapımı açarak beni dışarı çekti ve sıkı sıkı tuttu.

"Bir *daha* bunu yapma, Melek." Göğsü nefes nefese inip kalkıyordu. "Bir daha asla."

Büyüden mi bahsediyordu?

"Ama sana yardım ettim," dedim.

Kollarımı sıktı, yanağındaki kas seğirdi. "Lanet olsun ki kendini hedef hâline getirdin."

Hâlâ anlamıyordum. "Aynı şeyi Venedik'te de yapmıştım."

"Bu da ayrı sorun," dedi, "ancak bu kez farklı. Sen sessizliğini koruyarak ölümü göze alan bir adamı konuşmaya zorladın." Sözlerin havada asılı kalmasına izin verdi.

Sessizliğini koruyarak ölümü göze alan bir adam.

İçimde bir tutam korku filizlendi. Des'in pazarlıklarını ciddiye almamıştım. Kanıtı bileğime sarılıydı. Bu pazarlıklar bana daima bir oyun gibi geliyordu. Dehşet verici, şiddet içeren ama yine de oyun.

Ve oyunlar gerçek olmazdı.

Ama bu gerçekti ve müdahil olarak birinin hayatını mahvetmiş olabilirdim – yani olduğundan daha da fazla mahvetmiş olabilirdim.

Des dişlerini sıktı. "Kaç kız birini büyüleyebilir? Bir saniyeliğine bunu düşün?"

Bilmiyordum.

Bana doğru eğildi. "Sadece birkaç özel kişi." Gözlerini kıstı. "Biri o adamın peşine düşerse ne olur biliyor musun? Peki ya o biri Stan'in konuşmasını istemeyen kişi olursa? Ona işkence ederler. Stan'in sana ne gibi bir bağlılığı var ki? İlk fırsatta ötecek ve onun bu kadar korktuğu kişi her kimse senin peşine düşecek."

Yüce İsa.

"Onun unutmasını sağlayabilirim," dedim sesimi yükselterek. "Yalnızca onu bana geri getir." Des'in omzunun üzerinden karanlığa baktım.

"Ona unutturman durumu değiştirmeyecek," dedi Pazarlıkçı. "Konuyla yanlış kişi ilgilenirse eğer Stan'in hafızasının yardımı olmadan da büyünü hissedebilir ve bunu kullanarak seni bulabilirler."

Midemin kalktığını hissediyordum. İşlerine karışmam yalnızca beni değil aynı zamanda Stan ve Des'in de başını belaya sokmuş olabilirdi.

İşin özü, aklımdan geçen tek şey Pazarlıkçı'nın etkileneceği, hatta gururlanacağıydı. İşe yarar olduğumu kanıtlamış olacaktım.

Titrek bir nefes verdim. "Özür dilerim," dedim yumuşak bir tonda.

Des'in gözleri benimkileri inceledi ve öfkesi yavaş yavaş uçup gitti. Beni kendine doğru çekip kollarını etrafıma doladı. "Bu senin hatan değil," dedi üzgün bir şekilde. "Seni asla yanımda getirmemeliydim. En başında beni ikna etmene izin vererek aptallık ettim."

Kollarının arasında donup kaldım. Bu her ne kadar manyakça olsa da onunla gelmek hoşuma gidiyordu.

"Seninle gelmeye devam etmek istiyorum," dedim.

"Biliyorum, Melek. Ama ikimiz de bu şekilde yaşayamayız."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ama korku mu yoksa heyecan mı hissettiğimden emin değildim. Sanırım bu, onun nedenlerine göre değişebilirdi.

"Ne şekilde?" diye sordum.

Beni daha da sıktı. "Hiçbir şey. Unut gitsin."

Günümüz

KARANLIĞA UYANDIM. Kalın bir bacak benimkinin üzerine atılmış ve bir kol belime dolanmıştı.

Des.

Son Harry Potter filminin bitimine doğru kollarında, ku-

cağına kıvrılmış bir şekilde uyuyakalmıştım. O zamandan beri beni göğsüne sıkı bir şekilde sarmıştı, vücudu neredeyse benimkini kaplıyordu.

Kendi kıyafetlerim de onunkiler gibi hâlâ üzerimdeydi. Bu hâlimizde inanılmaz samimi gelen bir şey vardı.

Gözlerimi ovuşturarak loş odayı inceledim. Des'in gölgeleri her bir köşede pusuya yatmıştı, onları görmek bile... *Güvende* hissettiriyordu.

Hareket etmeye başladığımda Des beni sıkıca kendine doğru çekti. Küçük bir çığlık attım. Şu anda yetişkin bir adamın oyuncak ayısıydım.

Pazarlıkçı kıpırdandı ve burnunu enseme gömdü. "Uyandın mı?" diye sordu, sesi uykuluydu.

Cevap vermek yerine başımı çevirip gözlerinin içine baktım. Hesapçı, kurnaz bakışlar gitmişti. Arkasına saklandığı kalkanlar gitmişti.

Şu anda yalnızca uykulu ve mutlu bir adam görüyordum.

Uzanıp başparmağını altdudağımda gezdirdi. "Sana daha önce yalan söyledim, Melek, uyumak sana yakışıyor."

Yüzümün ısındığını hissettim. Tepkimi karanlıkta nasıl gördü bilmiyorum ama bakışları yanaklarıma kaydı. "Kızarıyor musun?"

Tereddütle uzanıp elimi Des'in beyaz saçlarının arasından geçirdim. "Bana başka bir sır söyle," dedim.

Ağzı seğirdi. "Sirene bir sır verirsin... Daha yok mu der."

"Ama senin bir sürü sırrın var," dedim. "Huysuzluk etme."

Uzun, hüzünlü bir iç çekti ama dudaklarına yayılan gülümseme bunun etkisini yok etti.

Üzerime eğildi. "Bunu sana söylemeyecektim ama eğer bir sır istiyorsan..."

Bekledim.

"İkinci film boyunca göğsüme ağzının suyunu akıttın," diye itiraf etti. "Dürüst olmak gerekirse yine ağladığını sandım."

Onu ittim ve kendime engel olamayarak güldüm. "Senden bir sır isterken bunu *kastetmemiştim*!"

Bir kolunu belime doladı ve sırtüstü dönerken beni de üzerine çekti. Şimdi o da gülmeye başlamıştı. "Ben kural koymam, Melek, var olan kuralları esnetirim."

Ona yaslandım ve üzerine eğildim. "Ben bir istisna olmalıyım." Bunu bana söyleten şey neydi bilmiyorum ama geri almak için artık çok geçti.

Des'in kaşını kaldırıp o sivri diliyle sözlerimi çarpıtmasını bekledim.

Ama bunun yerine ifadesi ciddileşti. "Öylesin." Bakışları ağzıma indi, parmaklarını tenime bastırıyordu.

Bu adam çoğu zaman aklımı karıştırıyordu. Ancak şimdi değil. Şu anda, o ve ben aynı saftaydık.

Usulca başımı eğip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Sabahları Des'le uyanmaktan daha iyi ne olabilirdi?

Sabahları Des'i öpmek.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek tadına vardım. Öpüşmeyi derinleştirerek dilini ağzıma soktu ve gırtlaktan bir ses çıkararak beni kendine doğru çekti.

Bu yarım kalmış bir iş gibi geliyordu. O ve ben ufuktaki o fırtınaydık ve şu anda, nihayet fırtına ilerliyordu.

Üzerinde hareket ettim, daha fazlasını istiyor bunun için sabırsızlanıyordum.

"Callie," dedi, sesi gergindi. "Bunu yapma, aşkım."

İşte yine o kelime.

Aşk.

"Tekrar söyle."

"Aşkım?"

Başımla onayladım ve kendimi ona sıkıca bastırdım. "Sevgi ifadeleri hoşuma gidiyor." Uyarılarına rağmen üzerinde hareket ettim.

Acı dolu bir ses çıkardı.

"Benim de," dedi.

Bir elimi aramıza kaydırarak pantolonunun düğmelerini açtım ve elimi içine daldırdım.

"Gerçekten çok hoşuma gidiyor."

Des soluk soluğa kalmıştı.

"Dikkat et," diye uyardı dudaklarıma doğru. Gözleri ise bambaşka bir şey söylüyordu. Daha da ileri gitmem için bana meydan okuyorlardı.

Ağzından uzaklaştım. "Ya dikkatli olmak istemiyorsam?" dedim aletini tutarak. Onu ellerimde hissedince nefesim kesildi. Onunla daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama öpüşmemizden daha doğru geliyordu.

"Ya *senin* de dikkatli olmanı istemiyorsam?" Elimi aşağı yukarı hareket ettirerek sözlerimi bitirdim. Aşağı, yukarı.

Elime doğru hareket etti.

Ona yaklaştım. "Sert Pazarlıkçı artık o kadar da sert değil."

"Callie..."

"Aşkım," diye düzelttim; siren, sesimi ele geçirmeye başlamıştı.

"Aşkım," dedi, "Ben... Bunu... Farklı şekilde... Planlamıştım."

"Ne kötü," dedim.

"Arsız kadın," dedi ağzı bir gülümsemeyle kıvrılırken.

Onu zirveye çıkarmayı düşündüm ama sonra durdum. Bu sirenin isteğiydi; şehvetinin keyfini çıkarıp sonra onu acı çekmeye bırakmak.

Ama büyük bir parçam bu işin nihayete erdiğini görmek istiyordu. Bu adam beni terk etmiş ama bunun acısını çekmişti. Sevdiğim bu adam eski sevgililerimi kıskanmıştı. Genellikle kibar olan bu kral pantolonuna boşalacaktı çünkü onun dokunuşumla kendinden geçmesini istiyordum.

Onu hayranlıkla izledim, göz kapakları ağırlaşmıştı. Çıkık elmacıkkemikleri bu açıdan daha da keskin görünüyordu, elleri kalçalarımı sıkarken kurnaz gözleri yüzüme odaklanmıştı.

"Çok iyi, Callie..."

Elimi daha hızlı hareket ettirdim.

Soluk soluğa bir nefes daha aldı. Elleri tam olarak dokunmak istedikleri yeri bulmaya çalışıyor ama karar veremiyor gibi üzerimde gezindi ve sonra kalçalarıma indi.

Elimi hareket ettirmeye devam ettim, altımda vücudunun gerildiğini hissediyordum.

İnledi. "Boşalacağım..."

O elime doğru tekrar tekrar titrerken ben öne doğru eğilip

onu öptüm. Tenimi saran parmakları sıkılaştı, beni daha da yakına çekmeye çalışıyordu.

Nihayet rahatladığını hissettiğimde ağzına doğru gülümsedim.

Bana doğru derin derin soluyarak alnını alnıma yasladı. "Gerçek bir sır bilmek ister misin?" diye sordu kesik kesik nefes alarak.

Ona bakarak başımla onayladım.

"Her sabah seninle uyanmak istiyorum."

BU SEFER ÖTEDÜNYA'YA gittiğimizde ne yapacağımı biliyordum.

Karşıya geçtiğimizde, Des bizi sarayına götürmeden önce bir başka peri harabesine indik, bu seferki ciddi yüzlü erkek ve kadın perilerin heykellerinden oluşan taş bir çemberdi.

Des beni yakınında tuttu. Birkaç kez gözlerinde ihtiyatsız bir ifadeyle bana bakışını yakaladım.

Sanki bana doyamamış gibiydi.

Bu sabah ona o şansı vermemiştim. Boşaldıktan hemen sonra yatağından çıkmıştım.

Neden mi kaçtım? Belki ilişkimize zarar verdiğimden korktuğum içindi. Belki de tıpkı benim dün geceki itirafına kafayı taktığım gibi ona da kafasına takacak bir şey vermek istediğim içindi.

Ancak ben de şu anda kafayı bu sabah olanlara takmıştım: Bana attığı her ateşli bakışa, gözlerinde başladığı işi bitireceğine dair verdiği söze...

Peri kralı açtı ve istediği şeyi elde etmeye alışkındı.

Elimizdeki göreve –uyuyan savaşçıları ziyaret etmeye– odaklanmaya çalıştım ama faydası olmadı.

"Buraya ne deniliyor?" diye sordum başımla Pazarlıkçı'nın yüzen şehrini işaret ederek.

"Somnia," diye cevapladı, nefesi kulağımın üzerini gıdıkladı. "Uyku ve hafif ölümlerin diyarı. Krallığımın başkenti."

Uyku ve hafif ölümlerin diyarı. Bu kulağa karanlık ve büyülü geliyordu... Yani kısaca Des'i özetliyordu.

Alçalmaya başlarken Des keskin bir şekilde sola yatarak şehrin etrafından dolandı. İnsanlar inişimizi izlemek için sokaklara ve teraslara üşüştü. Daha fazlası da kale kapılarının önünde toplanmıştı.

"En büyük ikinci şehir," diye devam etti Pazarlıkçı, "Barbos, ardından Lephys ve aralarındaki köprüyle birbirlerine bağlanan kardeş şehirler Phyllia ve Memnos geliyor. Arestys ise en küçük ve en fakir..." İfadesi karanlık bir hâl aldı.

"Bunların hepsi yüzen şehirler mi?" diye sordum.

"Evet, öyleler."

"Onları görmek istiyorum."

Ne diyordum ben? Bu benim ağzımdan çıkmış olamazdı, değil mi? Çünkü en son istediğim şey Ötedünya'da daha fazla vakit geçirmekti.

Des eğilip bana baktı.

"Arestys'den başlayarak," diye ekleyiverdim.

Cidden, Callie, seni kaçık kadın, konuşmayı kes.

Ama kesemiyordum, Des bana böyle bakarken olmuyordu.

"O zaman seni o şehirlere götüreceğim," dedi, gümüşi gözleri sanki sözlerime doyamıyor gibi parlıyordu.

Tabutuma son çiviyi kendi ellerimle çakmış olabilirdim.

O koca ağzını açmak zorundaydın sanki...

Des kalenin önünde süzüldü, geçen seferki şatafatlı inişimizin aksine bu kez sarayın arka teraslarından birine yumuşak bir şekilde konduk.

Beni ayaklarımın üzerine indirdikten sonra kanatları durdu.

"Bu kez havalı bir giriş olmadı, ha?" diye sordum.

"Bu akşam seni kimseyle paylaşmak istemedim." Konuşurken kanatları dalgalanarak kapandı.

Kanatları ortadan kaybolurken basit bronz tacı başında belirdi. Giydiği siyah tişörtün altında üç çizgili savaş nişanesinin de belirdiğini gördüm.

Bu görüntüsü karşısında gülümsedim, yıpranmış tişörtü ve basit tacıyla benim çarpık kralımdı. Şu anda ne bir peri ne de bir insana benziyordu. İkisinden de daha iyi bir şey gibi görünüyordu.

Farazi bir şekilde elimi tutarak beni sarayın içine doğru götürdü. Geniş bir koridoru geride bırakıp kılıç ve asaların sergilendiği bir odadan geçtik.

Yanından geçtiğimiz peri, her ne kadar kendisi işlemeli kıyafetler, tunikler, süslü düğmeli ya da boncuk işlemeli takımlar giyiyor olsa da Des'in kıyafetine dönüp bakmadı bile.

Bakması gereken özne *bendim*. Ben ve kralınkine kenetlenmiş olan elim. Bakışlarını yakaladığım an yerlere kadar eğildi ve biz yanından geçerken *Majesteleri* diye mırıldandı.

Bakışlarını engelleyecekse eğer elimi çekmeye hazırdım. Öte yandan, Des, bu bakışlardan hiç etkilenmemişti.

Beni sarayın dışına, kalenin iki kulesini birbirine bağlayan asma kemerli geçitten aşağı yönlendirdi. Buranın mimarisine şöyle bir göz atma şansım oldu. Saray Somnia'nın en yüksek noktasına inşa edilmişti, yapının geri kalan kısımları aşağı doğru sarayın dört bir yanına yayılmıştı.

Buradan bakıldığında yeryüzü binlerce yıldızdan yapılmış gibi görünüyordu ve her bir yıldız diğerinden daha parlaktı.

Altımızda beyaz taş evler, katman katman araziye yayılmış, hatta bazıları şehrin içine doğru yontulmuş kayalıklar boyunca dizilmişti. Bu, perilerin *dağın altında* terimine yepyeni bir anlam katıyordu.

Bir kez daha buranın ne kadar büyülü ve ne kadar imkânsız bir yer olduğunu anlamıştım. Rüyalar ve huzurlu ölümler şehri, rüyadan fırlamış bir yere benziyordu. Uyanacağımdan emin olduğum bir yere.

Bir kez daha gece göğünden ayrılarak başka bir kuleye girdik. Des bizi birkaç koridor daha ileriye yönlendirdikten sonra, nihayet, tepesi Fas'a özgü kavisli bir kemerle çevrili dövme bir bronz kapının önünde durduk. Beni içeri buyur etti.

İçeriye adım attığım anda nerede olduğumuzu anladım.

Kralın dairesi.

Buraya geldiğimizi yalnızca kapıya bakarak bile anlamalıydım ama bir hata yaparak Pazarlıkçı'nın beni doğrudan uyuyan kadınlara götüreceğini düşünmüştüm.

Önümüzde şaşalı bir oturma odası, onun ötesinde ise geniş bir balkon uzanıyordu. Sol taraftaki yatak odası mobilyaları gözüme ilişti. Sağdaysa yemek bölümü gibi bir şey vardı.

Duvarlar boyunca bronz aplikler dizilmişti, son ziyaretimde gördüğüm peri ışıkları her bir cam lambanın içinde süzülüyordu.

Des'e bakmak için döndüğümde gölgelerin etrafında dolandığını gördüm. Omzunun arkasında katlı kanatları sanki rahatsızlarmış gibi huzursuzca kıpırdanıyorlardı. İndiğimizden beri dışarıdaydılar.

Des'in gözlerindeki açlık...

Bir elimi yakalayıp parmak eklemlerimi öptü.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye fısıldadı. Bu sabah onu uyandırmak için kullandığım el numarasından beri aklı dünyevi düşüncelerle meşgul olmalıydı.

Benim de aynı şekilde...

"Cesaret."

Burun delikleri genişledi.

Bir anda karşımda belirdi, sonra kollarının arasındaydım ve dudakları benimkilere yapışmıştı. Beni dairenin içinden geçirerek yatak odasına taşırken yol boyunca öpmeye de devam etti.

Lambalar yüksek tavandan sarkıyor, her birinde küçük bir peri ışığı parlıyordu. Odanın uzak ucunda, kendine has, Fas'a özgü kemerleri olan bir dizi pencere ve balkona açılan bir çift kapı vardı.

Pazarlıkçı beni dövme demirden yatak başlığı olan deva-

sa bir yatağa yatırdı, ışıkta gözleri parlıyordu. Yatağa yanıma gelmedi, bunun yerine yatağın ayakucunda durarak bana bakmayı seçti.

Dizlerinin üzerine çöktü. Bir eli bacağımı okşarken beyaz saçları yüzünün etrafını çevrelemişti.

Hayır, ifadesini görmek istiyordum. Kendimi doğrultarak öne uzandım ve saçlarını yüzünden çektim.

Dokunuşuma doğru eğildi.

İki elini bacaklarıma doladı. "Ödeme başladığında, büyü kendi bildiğini yapacak, Callie. Hâlâ cesaret oyunumu istiyor musun?"

Nerede olduğumuza, Des'in bana nasıl dokunduğuna ve gözlerindeki ateşe baktığımda, bu oyunun fiziksel bir şey olduğunu anlamıştım.

Hayır demeliydim. Bu adamla daha fazla duygusal karışıklıklardan kendimi korumalıydım. Ama dün gece ve bu sabahtan sonra, yeni bir taktik denemeye karar vermiştim. Kalben cesur davrandığım bir taktik deneyecektim.

"Evet."

Gözleri zaferle parladı. Beni göğsümden iterek geri yatırdı. Büyünün etrafımızı sardığını hissetmeye başlamıştım bile, bekledi, *bekledi*. Beni etkisi altına aldığı diğer zamanların aksine, şu anda Pazarlıkçı'nın gücü içten ve hoş geliyordu, sanki büyüsü aramızdaki bu deneyimin üzerine yalnızca bir ekstraydı.

Elleri tekrar baldırlarıma döndü ve ben yatağın ucuna doğru çekti. Bacaklarım yataktan sarkıyordu; bu sabah giydiğim şifon elbise neredeyse belime kadar sıyrılmıştı. Des'in elleri dizlerimden uyluklarımın içi boyunca yukarı kaydı.

Parmakları giydiğim dantel külota değdiğinde nefesim kesildi.

Elbisemi daha da yukarı sıyırıp iç çamaşırlarıma yakından bakış atınca Des'in de nefesi kesik kesik çıkmaya başladı.

"Hayal ettiklerim..." diye mırıldandı, bakışlarını üzerimde gezdirerek, "bunun yanında hiç kalırmış."

Bunu mu hayal etmişti?

Parmaklarını dantelin kenarına geçirip külotumu indirerek beni santim santim açığa çıkardı.

Arzum artmış olsa da korkuyordum.

Kader size istediğiniz şeyi ucundan tattırmaktan daha fazlasını vermeyecek kadar acımasızdı. Korkarım ben bu tarz seviyordum.

"Melek," dedi Des, külotumu bir kenara atarak. Merkezime büyülenmiş bir şekilde bakıyordu. "Seni iyi hissettireceğim. Hem de çok çok iyi."

Elbisemi daha da yukarı iterek hemen göbeğimin altından tenimi öpmeye başladı.

"Des..." Kalbim göğsümden fırlayıp çıkacak gibiydi.

Dudaklarımı yaladım, boğazım kupkuruydu.

Des parmağını merkezimde gezdirdi. Şaşkınlıkla nefes aldım, tenim parlamaya başladı.

Bunu tekrar yaptığında bu kez kalçalarım hareket etmeye başladı. Des'den alçak bir ses çıktı.

Bir parmağı içime daldığında zihnim tamamen boşaldı.

Bir parmağını daha kaydırdığında ise kısık bir inilti çıkardım.

"İşte bu, Callie."

"Des." Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına.

Parmaklarını çıkardı ve ben onu izlerken her birini tek tek yaladı.

Bu çok edepsizceydi. Ve Tanrı bana yardım etsin ki, bununla tahrik olmuştum.

Bir inilti kopardı. "Hayal ettiğimden çok daha iyi."

Bacaklarımdan birini omzunun üzerine attı, sonra diğerini de öyle yaparak bacaklarımı kendine doğru açtı. Tüm bunlar çok uygunsuz görünüyordu. Pazarlıkçı'nın gözleri önce merkezime sonra bana kaydı.

"Uyarayım; sen boşalana kadar durmayacağım." Ve sonra eğildi.

Ağzının ilk dokunuşuyla derin bir nefes aldım. Buna dayanamayacaktım, bunu şimdiden anlayabiliyordum.

Vajinamın iç dudaklarını yaladı, beni *ayartmak* için dilini bir o noktaya bir bu noktaya değdirip durdu. Kısa süre sonra hiç de gurur duymadığım sesler çıkarmaya başladım. Ellerimle ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden onları çarşafa doladım.

"Melek. Çok tatlı, çok heveslisin," dedi öpücüklerin arasında, sesi boğuk çıkıyordu.

Tanrım, bu adam seks efendisi –ya da kralı, *her neyse* artık– olduğunu belirttiğinde yalan söylemiyormuş. Oral seks hiç bu kadar iyi hissettirmiş miydi?

Öylesine soruyordum çünkü cevap belliydi; hayır. Ve daha klitorisime bile ulaşmamıştı.

Benimle oynuyordu. Fakat bu umurumda bile değildi çünkü Pazarlıkçı bacaklarımın arasındaydı ve ben boşalana kadar da durmayacaktı.

Sonra benimle oynamayı kesti ve aniden işe koyuldu. Dili klitorisimin üzerinde hareket etmeye başladı, yeniden ve yeniden.

Ah, Tanrım.

Bu çok fazlaydı. Çok çok fazla. Kalçalarım kendi kendilerine hareket etmeye başladı, tenim odanın etrafındaki ışıklardan daha çok parlıyordu. Buna daha fazla dayanamıyordum.

Nefes nefese geri doğru sürünerek ağzından uzaklaşmaya çalıştım.

"Ah, ah, Melek," dedi beni kendine doğru çekerek, "hiçbir yere gitmiyorsun. Seninle işim bitmeden olmaz."

Beni bırakmadı. Beni bırakmadı ve ben de ona karşı koydum.

Ağzımdan boğuk bir yakarış çıktı. "Des, *lütfen.*" Aşağısı çok hassaslaşmıştı ve bu hassasiyet gittikçe artıyordu. Artıyor, artıyor ve *artıyordu.*

"Benim için boşal." Şu an klitorisimi emiyordu.

Artık düşünmek imkânsız hâle gelmişti.

"*Des.*" Vücudum histeri yumağına dönüşmüştü, yay gibi gerilmiştim. Kaçamıyordum ve daha fazlasına dayanacak gibi değildim. Sınırdaydım, dilinin her bir darbesiyle...

"Boşal."

... düşmeye başladım.

"*Aman Tanrım, Des.*" Siren sesime hükmetti.

Boş boş güzel tavanı seyrettim, orgazm beni kamçılar ve şimdiye kadarkilerden daha uzun ve daha yakıcı hâle gelirken görüşüm bulanıklaştı.

Kendime geldiğimde Pazarlıkçı uyluklarımın içini öptü. Dokunuşunda hâlâ sahiplenme vardı. Bacaklarım omuzlarından kaydığında onları yakaladı ve nazikçe kapatıp elbisemi aşağı çekti.

Beni kollarının arasına alıp bizi yatağın baş kısmına doğru kaydırdı.

Ona şaşkınlıkla baktım.

"Bu çok..." İnanılmaz. Aklınızı başınızdan alan. Gerçeküstü.

"Uzun zamandır beklenen," diye bitirdi benim yerime.

Des saçlarımı geriye doğru itti, gözleri özlem doluydu. Bu görüntü karşısında kalbim sıkıştı. Eğilip beni öptü, dudaklarında kendi tadımı aldım. Bu çok müstehcen ve tahrik ediciydi, sönmüş tenim yeniden parlamaya başladı.

Parmaklarını kolumda gezdirdi.

Ona baktım ve bir aptal gibi Des'in az önce bana oral yaptığını düşünmemeye çalıştım. Daima ulaşılmaz olan bu güzel adam orgazm olabilmem için benden bir boncuk almıştı.

Dünya kesinlikle tersine dönmüştü ve ben asla eski hâline gelmesini istemiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Çok fazla şey, Melek."

Parmaklarımla kolunun üst kısmını çevreleyen savaş nişanesine dokundum.

"Seni binlerce kez yatağımda hayal ettim," diye devam etti, bakışları üzerimdeydi.

Bu an çok gerçeküstüydü.

"Binlerce kez mi?" İçimdeki sersemlik hissiyle ne yapacağımı bilemedim. Gurur, sevinç ve umut o kadar keskindi ki canım acıyordu. Bir kez daha korkuyordum; ondan, bizden. Parmaklarımın arasından kayıp gideceğini bilsem bile istediğim her şeyi uzanıp almaktan. Çünkü parmaklarımın arasından kayıp gidecekti. Bu işlerin doğası böyleydi.

Dudaklarını kulağıma dayadı. "Benimle ilgili bir gerçeği bilmek ister misin?"

"Her zaman," dedim ve yüzünü daha iyi görebilmek için başımı çevirdim.

Elimi tuttu ve göğsüne bastırdı. Avucumun altında kalbinin hızla attığını hissettim.

Gözlerim göğsünden yüzüne kaydı.

"Ne zaman senin yanında olsam böyle oluyor," dedi.

DES'İN BALKONUNDA DURMUŞ gece göğüne bakıyordum. Uzuvlarımı tekrar kullanabildiğimde Des'in odasında keşfe çıkmış ve sonunda kendimi burada bulmuştum.

Kalenin çevresine yayılmış o solgun renkli yapılara ve bahçelere baktım.

Pazarlıkçı tüm bunlara hükmediyordu.

Tüm bunlara ve daha fazlasına.

Des balkona çıktı.

"Çoğu zaman senin bir kral olduğunu unutuyorum," dedim.

"Sevindim," dedi arkamda belirerek. Kollarını parmaklıklara dayayarak beni kafese aldı. "Beni bir kral olarak görmeni istemiyorum. Beni bir erkek olarak görmeni istiyorum."

Bunu anlıyordum. Etiketler görünüşte çekici olsalar bile aynı zamanda çok ama çok tehlikeli de olabilirlerdi.

"Senin bu yanını tanımak istiyorum," dedim.

Nasıl kral olduğunu bilmek istiyordum. Kaç yıldır hüküm sürüyordu? Kararları kendi kendine mi veriyordu yoksa güvendiği danışmanlardan oluşan bir komitesi mi vardı, bilmek istiyordum. Konumuyla ilgili tüm sıkıcı ve önemsiz şeyleri bilmek istiyordum çünkü yalnızca onu daha iyi tanımak istiyordum.

Omzuma bir öpücük kondurdu. "Bir gün sana anlatacağım, Melek" dedi.

Des'e döndüğümde az önce öptüğü tene bakıyordu. Sol kolunu kaplayan karmaşık dövmeler gözüme ilişince onları incelemeye başladım.

Parmaklarımla her dokunuşumda Des'in titrediğini hissettim.

"Bunları nerede yaptırdın?" diye sordum.

"Bu da başka zaman anlatacağım bir hikâye."

Des ve onun sırları. Bitmek bilmeyen sırları.

İç geçirerek bakışlarımı yeniden krallığına çevirdim.

İkimiz orada öylece, uzun bir süre konuşmadan durduk.

"Bir sır bilmek ister misin?" diye sordu Pazarlıkçı.

Bu bir teselli ödülü olmalıydı; Kral Desmond, nasıl biri olduğunu ya da kolundaki dövmelerin nereden geldiğini an-

latmaya hazır değildi ama bana bir sır verecekti. Ama tabii bunun sebebi bana anlatmaya hazır olmadığı şeyler de olmayabilirdi.

"Evet," dedim. Bana ne verebilirse ona razı olacak kadar zavallıydım.

Bir kolunu karnıma doladı ve sırtımı göğsüne bastırdı. "Gece Krallığı Ötedünya'daki en güçlü krallıktır. Bunu herhangi bir krallıktan başka bir periye söyleyecek olsan seninle tartışmaya girerler ama gerçek bu."

Omzumun üzerinden yukarıdaki göğü işaret etti. "Söyle bakalım, orada ne görüyorsun?"

Parmağını takip ederek gece göğüne baktım. Her biri dünyada gördüğümden çok daha parlak binlerce ama binlerce yıldızla parlıyordu.

"Yıldızlar," dedim.

"Tek gördüğün o mu?" diye sordu.

"Gece dışında, evet."

"*Gece*," diye tekrarladı, başparmağı elbisemin kumaşı üzerinden karnımın okşuyordu. "Tam da bu yüzden insanlar krallığımı hafife alıyor. Kimse karanlığı görmüyor ancak yine de o her yerde. Bir evren dolusu karanlıkla çevriliyiz. O bizden önce de vardı, bizden çok sonra da var olmaya devam edecek. Yıldızlar bile değişir ve sonra ölürler ama karanlık daima orada olur."

"Gece Krallığı'nın en romantik krallık olarak görülmesinin nedeni de bu. Karanlık yalnızca sevgililerin altında buluştuğu bir pelerin değildir. Karanlık her şeyden üstündür. Gecenin sonunda yapılan aşk itirafları bu dünyadaki en kutsal ve ölümsüz yemindir."

Daha alçak bir sesle ekledi. "Kraliçeme kendimi bağladığımda bu yemini edeceğim."

Bu, mideye indirilen bir bıçak darbesiydi.

Desmond'ın müstakbel kraliçesiyle ilgili şeyler duymak istemiyordum. Bu akşam beraber yaptığımız şeyden sonra değil. Sonuçta evlilik teklifini bana ediyor değildi.

Bunu umursadığım için bile kendimden utandım. Yapmamalıydım biliyorum ama kendime engel olamayarak içimi ona açtım.

"Şanslı kız," dedim duvardan ve ondan uzaklaşarak.

Odaya geçerken Des'in gözlerini üzerimde hissettim.

"Hayır," diye düzeltti beni. "Şanslı olan o değil. Benim."

BÖLÜM 19

Nisan, yedi yıl önce

BU BÖYLE DEVAM EDEMEZDİ.

Pazarlıkçı'nın kolları arasında uzanmıştım, o saçlarımı okşarken gözlerim kapanıyordu. Uykuya direniyor, bu anın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Penceremin parçalara ayrıldığı ve Des'in odama girdiği o geceki kâbustan uyandığımdan beri her gece uykuya dalana kadar yanımda kalmaya devam etmişti. Hatta belki sonrasında da.

Vücudu sanki benim için yaratılmış gibiydi, her bir girinti ve çıkıntısı benim vücudumla bir yapbozun parçaları gibi uyuşuyordu. Ama bu yalnızca onunla bedenen uyuşmaktan öte bir şeydi, tarifi olmayan kokusundan öte ve kollarının sırtıma dolanışından öte...

Midemin ta dibinde bir his vardı; kollarının arasında olmak doğru geliyordu, sanki burası gerçekte ait olduğum tek yerdi.

Bunu o da hissediyor muydu? Yoksa ben duman ve gölgelerden bir peri masalı mı uyduruyordum?

Bunlar sık sık aklıma düşen sorulardı.

Göz kapaklarım ağırlaştı, onları açık tutmak için savaştım, bakışlarım Pazarlıkçı'nın kulağına kaydı. Uzandım ve parmağımı sivri ucunda gezdirdim.

Peri kulakları.

Dokunuşumla birlikte titredi.

"Bunları saklıyorsun," dedim.

Çünkü çoğu zaman normal, *insansı* göründüklerine yemin edebilirdim.

"Bazen," diye onayladı.

Nazikçe elimi kulağından çekti.

Oda sessizdi, ışıklar çoktan kapanmıştı.

Karanlıkta bile Des'in gölgelerinin etrafımı sardığını ve beni güvende hissettirdiklerini fark edebiliyordum.

Des'den önce geceden korkmak için çok fazla sebebim olmuştu.

Şimdiyse gecenin gelmesini iple çekiyordum çünkü bana Des'i getiriyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ne için, Melek?" dedi.

"Her şey için."

Bir an için saçlarımı okşamayı kesti. Yeniden başladığında parmağının şakağımda gezindiğine yemin edebilirdim. Okşamaların en hafifiydi.

Uykuya sürükleniyordum, bu yüzden geceye fısıldadığı son sözleri hayal miydi emin değildim...

"*Senin için, daima.*"

Günümüz

KONUŞMAMIZDAN SONRA İŞE geri döndük ve uyuyan savaşçıları görmeye gittik. Pazarlıkçı mesafeli davrandığımı fark ettiyse de bir şey söylemedi.

Ne söyleyecekti ki? Üzgün olduğunu mu? Bu durumda suçlu o değildi. Aşk rol yapabileceğiniz bir şey değildi. Des bana karşı şefkatli, nazik ve fiziksel anlamda istekli olsa da aşktan hiç söz etmemişti.

Yıllardır içimde büyüyen bu hisleri bastıramayan bendim.

Pazarlıkçı'yla beraber, sarayın en dip katmanlarından birinde bulunan bir balkona ulaşana kadar kalenin derinliklerine doğru kat kat merdiven indik. Buranın ötesinde arazi aşağı doğru serpiliyor, binalar sıra sıra karanlığa doğru iniyordu.

Parmaklıkların yanına vardığımızda canlı gece havası saçlarımı kamçıladı.

Parmaklıklara yaslandım. "Şimdi nereye?"

Des kollarını sert bir şekilde belime doladı.

"Ne..." Pençe uçlu kanatlarını açıp havaya sıçramadan önce beni tutan kaslı, dövme dolu kollara bakmak için zar zor zamanım oldu.

Vücudum onunkiyle beraber hareketlendiğinde çığlık attım.

Balkonu gördüğüm an bir yerlere uçacağımızı tahmin etmeliydim.

Des kanatlarını çırpmayı kesti. İşte o anda artık uçmadığımızı fark ettim. *Dalışa* geçmiştik.

Bir uçuruma kafa üstü düşmenin saf dehşeti hiçbir şekilde tarif edilemezdi. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor, biz yere çakılırken nefesimi kesiyordu. Bu garip adanın iç kaya duvarları boyunca sıralanan yapılar dışında, balkon ve bahçeler yanımızdan akıp gidiyordu. Her şey bir oyuncak bebek evine benziyordu. Evler, dükkânlar, tapınaklar ve bahçelerden kesitler görüyordum. Ve biz daldıkça her katman daha da kararıyordu.

Binalar karanlığın içinde yok olana kadar aşağı inmeye devam ettik. Aşağısı şehirden çok bir boşluk gibiydi.

İnişimiz yavaşladı ve biz neredeyse uçurumun en dibinde bulunan, mütevazı görünümlü bir balkona doğru alçalırken Pazarlıkçı'nın azametli kanatları genişçe açıldı. Etrafımızdaki yapılar yukarıdakilerden daha az süslüydü, parmaklıkların ve sütunların kemerlerinin etrafını saran kıvrımlı yılan ve dikenli sarmaşıklar meşum görünüyordu.

İner inmez, ani kan basıncıyla vücudum kollarının arasında sallandı.

Geri çekilmeye çalışırken Des beni sıkıca tuttu. "Kendine biraz zaman ver, Callie," dedi alçak bir sesle.

Kollarının arasında olmaya aldırış etmeden, dediğini yaptım.

Des sallanmayı kestiğimi fark ettiğinde beni serbest bıraktı.

Şehrin en alt katmanı olabilecek bu yere şöyle bir göz gezdirdim. Burası soğuktu, yukarıdaki havadan daha soğuk. "Burası neresi?"

"Somnia'nın ihracat ve ithalat sevkiyatlarının yapıldığı, başkentin sanayi bölgesine hoş geldin."

Yani kısaca burada insanlar yaşamıyordu. Rahatlamıştım. Şehrin geri kalanına kıyasla bu bölge çok sevimsizdi. Yani güzeldi elbette ama nahoş bir güzellikti. Oyalanmak isteyebileceğim bir yer değildi.

Balkondan içeri açılan sade ahşap kapıya göz attım. Karnımda bir huzursuzluk hissettim. Büyüyü bir peri kadar iyi algılayamıyordum ama yine de o kapıdan girmek istemedim. Ancak yapacağımız şeyin tam olarak bu olduğundan da emindim.

Kısa bir an sonra Des beni kapıya doğru yönlendirdiğinde şüphelerimde haklı çıkmıştım.

"Burası eskiden depo olarak kullanılıyordu," diye açıkladı, "tıpkı bölgedeki diğer binalar gibi. Yerimiz kalmadığında istirahatgâh olarak kullanılmak üzere geçici bir barınağa dönüştürüldü..."

Önümüzdeki kapı gıcırdayarak açıldığında penceresiz, mağara gibi bir depoya girdik.

Pazarlıkçı, deponun diğer ucunda nöbet tutuyor gibi görünen bir muhafızı başıyla selamladı.

Muhafız tek kelime etmeden uzaktaki kapıda gözden kaybolarak bize mahremiyet sağladı.

Etrafa göz gezdirdim. Saraydaki birçok yer gibi, burada da birileri tavanda gece göğünü tasvir etmek için büyü

kullanmıştı. Duvara yerleştirilmiş apliklerden peri ışıkları yumuşak bir şekilde parlıyordu ancak mekânı kaplayan karanlığı hafifletmeye yetmiyordu.

Depoda fark ettiğim tek şey...

Bütün o tabutlardı.

Yüzlerce tabut vardı, hatta belki binlerce. Sıra sıra cam tabutlar. Gözlerimi üzerlerinde gezdirdim.

"Çok fazlalar," dedim.

Yanımdaki Pazarlıkçı kaşlarını çattı. "Yalnızca benim krallığımdan, buradakilerin neredeyse iki katı kadar kadın hâlâ kayıp."

Derin bir iç çektim. Neredeyse bir şehir ediyordu. Küçük bir şehir olsa da yine de şehirdi.

Şaşkına uğratan bir rakamdı.

Her bir tabutun içinde elleri göğüslerinde kavuşturulmuş kadınlar gördüm. Çok ürkütücüydü.

"Her birinin yanında bir çocuk mu vardı?" diye sordum.

Pazarlıkçı başıyla onayladı ve başparmağını altdudağında gezdirdi. O dudaklar bir saat kadar önce her yerimdeydi.

Bakışlarımı yakaladı, yüzümde her ne gördüyse bu, burun deliklerinin genişlemesine neden oldu.

Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Aslen morg olan bir depoda bu adamla böyle bir an yaşamak istemiyordum.

"Tüm çocuklar nerede?" diye sordum. Kraliyet bakımevinde iki düzineden fazlası yoktu.

"Yaşayan aile fertleriyle kalıyorlar."

Kaşlarımı kaldırdım. O garip çocukların binlercesi şu anda perilerin evlerinde mi yaşıyordu?

"Hiç şikâyet geldi mi?" diye sordum.

Des başıyla onayladı. "Ama ondan da öte, son birkaç yılda bebek cinayetlerinde ciddi bir artış oldu."

Bağlantı kurmak bir saniyemi aldı.

Derin bir nefes aldım. "Çocukları mı öldürüyorlar?"

Des dehşet içindeki yüzümü gördü. "O kadar mı şaşırdın, Melek? Yeryüzünde bile acımasız oluşumuzla biliniriz."

Elbette şaşırmıştım. Çocuk çocuktu. Ne kadar kaygı verici olurlarsa olsunlar, onları öylece öldüremezdiniz.

"Halkımı yargılamaya başlamadan önce, tıpkı bu kadınlar gibi... *Uykuya* dalan bakıcılar olduğunu da bilmelisin. Ve bebek öldürme vakalarının çoğunda çocuklar kurban değil, failler."

Tüm bunlar beni huzursuz etti. Krallık görevi yürüten Des'in yerinde olmayı hiç istemezdim. Bunları hayal bile edemiyordum.

"Bakımevinde çalışan hizmetçilerden herhangi biri de uykuya daldı mı?" diye sordum deponun karşı tarafına bakarak.

"Birkaçı," diye itiraf etti Des, tabutlara şöyle bir göz atarak, "peri olanlardan. İnsanlar bir şekilde bağışık görünüyor, bu yüzden şu anda sarayın içindeki çocuklarla doğrudan temas hâlinde olanlar yalnızca onlar."

Des çenesiyle tabutları işaret etti. "Hadi, Melek," dedi konuyu değiştirerek, "git onlara bir bak."

Bakışlarımı tekrar depoda gezdirdim. Orada öylece yatan bütün o kadınların yalnızca görüntüsü bile tüylerimi ürpertmeye yetiyordu.

İhtiyatla Des'in yanından ayrıldım, adımlarım mağaramsı deponun içinde yankılandı. İçlerine bakmaya korkarak en yakındaki tabut sırasına doğru ilerledim.

Loş ışık altındaki cam tabutlar parlıyordu.

Tabutlardan birinin yanına gittim ve kendimi kadına bakmaya zorladım. Kuzguni saçları ve kalp şeklinde bir yüzü vardı. Bir savaşçıda olmasını hayal dahi edemeyeceğiniz *tatlılıkta* yüzü vardı. Saç tutamlarının arasından sivri kulakları görünüyordu.

Yutkunarak yüzüne baktım. En son bu kadar hareketsiz gördüğüm vücut üvey babamınkiydi.

Ellerimde kan vardı, saçlarımda kan vardı... Asla özgür olamayacaktım.

Bakışlarımı yüzünden güçlükle çektim. Siyah bir tunik ve süet çizmelerin içine sıkıştırılmış bir pantolon giyiyordu. Kolları göğsünde katlanmış, elleri gövdesine yatırılmış olan kılıcın üzerindeydi..

Çok hareketsiz ve sakindi, yine de bir yanım onun gözlerini açarak o tabuttan kurtulmak için kılıcını kullanmasını bekledi.

Bu görüntü o kadar gerçekçiydi ki korkuyla buradan uzaklaşmadan önce kendimi bir başkasına geçmeye zorladım.

Sonraki kadının gümüş gibi parlayan saçları çene hizasında adeta kırpılmıştı. Gümüşi saçlarına rağmen genç görünüyordu. Çıkık elmacıkkemiklerinin üzerindeki ve köşeli çenesindeki gergin teni pürüzsüzdü. Bu kadınların hepsi savaşçıydı; uykudayken bile onların sert kişilikleri olduğunu

anlayabiliyordunuz. Ancak bu bile onları koruyamamıştı. Ellerinin arasında bir yay, ayaklarının yanındaysa oklarla dolu bir sadak vardı.

Bir başka savaşçı. Ancak *sıradan* bir savaşçı değildi. Pazusunda gümüş bir nişane vardı. *Madalyalı* bir savaşçı.

Tabutların arasında ilerlemeye başladım. Bütün kadınlar aynı siyah kıyafetleri giymişlerdi ve her birinin silahı vardı. Artık kurban olan savaşçılar.

Tüm bu olanlar beni endişelendiriyordu. Des'in krallığındaki en güçlü kadınlardan bazıları bu tabutların içinde yatıyordu. Bu kadar yetenekli onca kişinin başına bu nasıl gelmişti?

Eğer o canavar bu kadınlara böyle bir şey yapabiliyorsa sıradan bir insana neler yapmazdı? Bana neler yapmazdı?

Artan endişemi hafifletmek için mırıldanmaya başladım.

Tabutlara dokunarak ilerledim, camın ılık olduğunu fark ettim.

Tenim karıncalandı. Bu durum... Doğal değildi ve bir şeyler kesinlikle yanlıştı.

Mırıltılarım farkında olmadan şarkıya dönmüştü.

Gözlerini aç,
Uykundan uyan,
Bana sırlarını anlat,
Onlar benim sırlarım.

Tıpkı bir cadının büyü yapması gibi içimdeki siren de kafiyeli sözler etmeyi seviyordu. Bunun büyümün etkisiyle

bir alakası olduğuna emindim ama kulaklarıma yalnızca hoş bir ezgi gibi geliyordu.

Gözlerini aç,
Temiz havayı içine çek.
Bana sırlarını anlat,
Onlar bizim sırlarımız.

Omzumun üzerinden Des'e bir bakış attım. Kollarını kavuşturmuş, ayaklarını hafif ayırmış, kanatları açık bu hâliyle rock yıldızı ile düşmüş melek arası bir hava veriyordu. Deri pantolonu ve dövmeli kollarının da bunda payı vardı. Gözleri tabutlara kaydı, sanki birinin hareket etmesini bekliyormuş gibi...

Gergin bir şekilde hemen bakışlarını takip ettim ama hayır, kadınlar içeri girdiğimde oldukları kadar hareketsizlerdi.

Tekrar sıra sıra dizili kadınlara dönüp şarkıma devam ettim.

İstirahatinden kalk,
Bu karanlık büyüden kurtul,
Ağzını aç,
Anlatman gereken sırlar var.

Buraya gelmeden önce büyümün bu kadınları uyandıramayacağını biliyordum. Hepsi periydi. Ama yine de, içimde onlara yardım edebileceğime dair bir umut kırıntısı vardı.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha geçti. Herhangi bir

yaşam belirtisi bekledim ama kimse kıpırdamadı. Artık aptal gibi hissediyordum. Buraya getirildikleri günden beri hiç kıpırdamayan perilerle dolu bir odada şarkı söylüyordum.

Geri dönüp Pazarlıkçı'ya doğru yürüdüm, adımlarım depoda yankılandı.

Arkamdan çınlayan bir kahkaha sesi yükseldi.

Duraklayarak omzumun üzerinden baktım. Orada kimse yoktu, en azından yürüyebilen ya da konuşabilen kimse yoktu.

Tekrar yürümeye başladım, kaslarım gerilmişti. Ürkmüştüm ve hayal görüyordum.

"*Köle...*"

Durakladım, adımım havada kaldı. Gözlerim Des'le buluşunca fal taşı gibi açıldılar.

Bir parmağını dudaklarına götürdü. Bir saniye sonra dumana dönüşerek kayboldu.

Siktir. Nereye gitmişti?

Hayaletimsi bir nefes yanağımı gıdıklayarak hafifçe güldü ve artık daha büyük sorunlarım olduğunu anladım.

Arkamı döndüğümde yanımda birinin durduğuna çok emindim. Ama orada kimse yoktu.

Deponun derinliklerinden bir kahkaha daha yükseldi, ardından da bir uğultu geldi. Ses belirli bir yerden değil her yerden geliyordu. Etrafımı sarıyor, kendi kendine çoğalıyordu.

Uyu güzel kadın,
Yoksa korkuyor musun?
Bu bir oyun,
Senin çok geride kaldığın.

Şarkı söyleyen kişiyi bulmak için etrafıma bakındım ama bunun, benim bildiklerimden öte bir tür büyü olduğunu biliyordum.

Hayali bir el saçımı okşadı.

Bizden uyanmamızı istiyorsun,
Biz senin uyumanı isterken,
Sırlar tutulmak içindir,
Tek bir ruh tarafından.

Öyleyse şarkını söyle,
Kafiyeli olsun,
O senin için geliyor,
Karanlık zamanlar yaklaşıyor.

Şarkı kesildi ve oda bir kez daha sessizleşti.

"Hassiktir," dedim.

Buradan siktir olup gitme vakti gelmişti.

Sıra sıra yanlarından geçerken tabutlara baktım, bu kadınların her an bana saldırmasını bekliyordum.

Belayı uyandırmak zorundaydın, değil mi Callie?

Önümde gölgeler girdap gibi dönmeye başladı ve birleşerek kanatlı bir adam oluşturdu.

Des.

Pazarlıkçı'nın kanatları tehditkâr bir şekilde genişçe açılmıştı ve ifadesi okunamaz hâldeydi. Bu da demek oluyordu ki katil Des belaya hazırdı.

Birileri kendini kaybetmek üzereydi.

"Ah, bana yeniden dönmen ne hoş," dedim yüksek sesle. Ben de kendimi kaybetmek üzereydim.

"Seni asla bırakmadım," dedi.

Bu cevap üzerine kafa patlatmayacaktım. Durum zaten yeterince garipti.

Tabutlara göz attı. "Biraz daha zalim biri olsaydım eğer bu odayı o kadınlarla beraber yakardım."

Normalde böyle sözler beni şoka uğratırdı ama şu anda, o hayalet parmakların tenimde gezindiğini hissettiğimden bu kadınları burada, Des'in başkentinin merkezinde bırakmak çok kötü bir fikir gibi geliyordu.

BÖLÜM 20

Nisan, yedi yıl önce

YURT ODAM DES'LE İKİMİZİN KOLAJI hâline gelmişti. Tavanımda bir dua bayrağı sallanıyordu, Tibet ziyaretimin hatırasıydı. Rafımdaki yerini almış olan fener Fas'tandı. Masamdaki boyalı kabak Peru'dandı. Yatağımın ayakucundaki çizgili battaniye ise Nairobi'den.

Des beni dünyanın dört bir yanına götürmüştü. Bunların çoğu iş gezileri olsa da bazen sırf eğlencesine gidiyorduk. Tüm o gezilerden bir oda dolusu hatıra toplamıştım.

Pazarlıkçı'nın eskizleri duvarımda, biblolarımın arasına asılıydı. Birkaç tanesinde beni çizmişti ama çizimlerinde beni tekrarladığını fark ettiğimde, ona benim için Ötedünya'nın resimlerini çizip çizemeyeceğini sormuştum. İlk başta amacım portrelerimin azalmasını sağlamaktı ama o bir kez kendi dünyasını çizmeye başladığında kendimi onlara kaptırmıştım.

Artık duvarlarım, dev ağaçların üzerine inşa edilmiş şe-

birlerin, dağların altına yerleştirilmiş balo salonlarının, aynı anda hem korkutucu hem de garip görünen canavarların ve beni yanlarına çağıracak kadar güzel varlıkların eskizleriyle doluydu.

"Callie," dedi Des, beni şimdiki âna geri getirerek. Yatağının üzerine yayılmıştı, tişörtünün kenarı karın kaslarını görmeme yetecek kadar yukarı sıyrılmıştı.

"Hımm?" dedim, bilgisayar sandalyemi ileri geri çevirerek.

Durakladı. "Şu anda sana bir soru sorsam bana dürüstçe cevap verir misin?"

Şimdiye kadar sohbetimiz hafif ve esprili geçmişti, bu yüzden, "Elbette," dediğimde aklıma kötü bir şey gelmemişti.

Des duraksadı ve sonra, "O gece gerçekten ne oldu?"

Donup kaldım, sandalyem durdu.

Hangi geceden bahsettiğini belirtmesine gerek yoktu. Benimle tanıştığı geceden bahsettiğini ikimiz de biliyorduk.

Katil olduğum gece.

Başımı iki yana salladım.

"Bunun hakkında konuşman gerek," dedi ve ellerini başının altına yerleştirdi.

"Aniden bir psikiyatrist mi oldun?" Sesim düşündüğümden daha zehirli çıkmıştı. O geceye geri dönemezdim.

Des elime uzandı ve kendi ellerinin arasına alıp sıkı sıkı tuttu. Daha önce onun üzerinde düzinelerce kez denediğim bir hileyi bana karşı kullanıyordu: Dokunma hilesi.

Birleşen ellerimize baktım, lanet olsun, sıcak tutuşu gücünde hissettiriyordu.

"Melek, seni yargılayacak değilim."

Bakışlarımı ona çevirdim. Daha fazla zorlamaması için ona neredeyse yalvaracaktım. Şeytanlarım kafeslerini yerinden sarsıyordu. Des onları kendi üzerine salmamı istiyordu ve ben bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

Ancak sabır ve şefkat dolu gözleriyle buluştuğumda bambaşka bir şey söyledim.

"Her sarhoş olduğunda yaptığı gibi yanıma geldi." Yutkundum.

Siktir, bunu gerçekten de anlatıyordum.

Hazır değildim ama aynı zamanda da hazırdım. Aklım mantıklı davranmıyordu. Ağzım kalbim tarafından yönlendiriliyordu ve aklımın bununla bağı olduğundan emin değildim. Bu önemli sırrı yıllardır içimde taşıyordum. Bu yükten kurtulmaya hazırdım.

Gözlerim yeniden birleşen ellerimize kaydı ve Des'in varlığından garip bir güç aldım.

"O akşam olanlar uzun zamandır geliyorum diyordu. Her şey birkaç yıl öncesinde başlamıştı." İçimdeki sirenin beni savunma şansı olmadan çok uzun zaman önce.

Hikâyeyi anlatabilmek için en başa dönmem gerekiyordu. Des benden yalnızca bir geceyi açıklamamı istemişti ama ondan önceki yüzlerce geceyi bilmeden bunu anlaması imkânsızdı.

"Üvey babam... Yıllarca... Bana tecavüz etti."

Tekrardan o karanlık âna sürüklendim ve hayatımda yaptığım en zor şeylerden birini yaparak ona her şeyi anlattım. Tüm çirkin detaylarıyla. Çünkü bu konuya ucundan değinmek diye bir şey kesinlikle söz konusu değildi.

Eskiden kapımı nasıl gözlediğimden, o kolun dönüşünü izlerken yatağımı ıslatmama ramak kalışından bahsettim. Tıraş losyonunun keskinliğini ve nefesinin ekşi kokusunu hâlâ anımsıyordum.

O zamanlar ağlardım, hatta bazen de yalvarırdım. Ancak tüm çabalarıma rağmen hiçbir şey değişmedi. En sonunda kayıtsız kaldım ve belki de en çok can acıtan şey bu oldu.

Korku ve tiksinti hiç geçmeyecek miydi? Ya utanç? Yaptıklarının benim suçum olmadığının gayet farkındaydım ancak duygusal anlamda buna kendimi inandırmakta güçlük çekiyordum. Tanrım, inanmayı gerçekten denemiştim.

Des'in elini o kadar sıkı tutuyordum ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Şu anda o benim en büyük desteğimdi ve gitmesine izin verirsem benden uzaklaşmasından korkuyordum.

Ben kirli ve yozlaşmış biriydim, bunu şimdiye kadar görmediyse de birazdan görecekti.

"Onu öldürdüğüm gece artık daha fazla dayanamamıştım." Ya o ölecekti ya ben, dürüst olmak gerekirse hangimizin öleceği umurumda değildi. "Onu öldürmeyi önceden planlamamıştım. Mutfakta üzerime geldi ve şişeyi tezgâha bıraktı. Fırsatı yakaladığımda şişeyi kaptım ve bir silah gibi ona doğrulttum."

Onunla ne yapacaksın? Babana mı vuracaksın?

"Şişe duvarda patladı." Olayı hatırlarken gözlerim daldı. "Buna güldü." Pis bir gülüştü, acı çektireceğini garanti eden cinsten. Çok fazla acı.

"Ve sonra da üzerime saldırdı. O anda düşünemedim.

Kırık şişeyi ona doğru salladım." Mücadele etmek iyi hissettirmişti. Cinnet ânı gibi bir şeydi, kendimi kaptırmıştım. "Bir atar damarını kesmiş olmalıyım." Vücudum titriyordu. Pazarlıkçı elimi daha da sıktı.

"Hızla kan kaybetti," diye fısıldadım.

Öleceğini anladığı an üvey babamın gözlerinde bir bakış belirmişti. Çoğunlukla şoktu ama aynı zamanda ihanete uğradığını belli eden bir ifadeydi. Sanki beni incitmek için yaptığı onca şeyden sonra benim onu asla incitmeyeceğime inanıyordu.

Sertçe yutkundum ve gözlerimi kırpıştırarak anılardan uzaklaştım. "Gerisini biliyorsun zaten."

Milyon tane farklı korkunç tepki bekledim ancak Pazarlıkçı hiçbirini vermedi. Kollarını bana dolamak için elimi bıraktı ve beni bilgisayar sandalyemden kucağına doğru çekti. Bana dokunduğu, sarıldığı ve tam da artık sevilmeyi beceremediğimi düşündüğüm sırada bana fiziksel şefkat sağladığı için ona çok ama çok müteşekkirdim.

Şu anda paylaştığımız tek kişilik yatağa tırmandım ve ay batarken kollarının arasında ağladım. Kendime zayıf olma izni tanıdım çünkü bu, böyle bir şefkati bulabileceğim tek an olabilirdi.

Göğsümden bir ağırlık kalktı. Acı hâlâ oradaydı ama set yıkılmıştı ve içimde biriken basınç artık dışarı taşıyordu.

Artık Pazarlıkçı'nın bana neden bu kadar çekici geldiğini biliyordum. Kurban Callie'yi, katil Callie'yi, hayatını zar zor yaşayan çökmüş Callie'yi görmüştü. Tüm bunları görmüştü ve hâlâ buradaydı, saçlarıma dokunuyor ve bana

usulca, "Geçti, Melek. O gitti artık, güvendesin," diye mırıldanıyordu.

Doğaüstü dünyanın en korkunç, en tehlikeli adamlarından biri olan Desmond Flynn'ın güçlü kolları arasına hapsolmuş bir şekilde uykuya daldım.

Des haklıydı. Kollarının arasındayken kesinlikle güvende hissediyordum.

Günümüz

DES'İN ÖTEDÜNYA'DAKİ ODASINA döndüğümüzde, eteğimi arkamda uçuşturarak volta atmaya başladım.

Senin için geliyor.

Ruh Hırsızı.

Des daha da kötüye gideceği konusunda beni uyarmıştı. O zaman tam olarak anlayamamıştım.

"Uyuyan kadınlar daha önce böyle bir şey yapmışlar mıydı?" diye sordum Des'e bakış atarak.

Peri kralı parmaklarıyla ağzını kapatmış, oturduğu tekli koltuktan beni izliyordu.

"Hayır."

Genelde yapmayı sevdiği gibi sorudan kaçınmaya çalışmadı bile.

"Dedikleri şeylerin hepsini duydun mu?"

"Minik manileri mi kastediyorsun?" diye sordu. "Evet, duydum."

Uyuyan savaşçıların yanından ayrıldığımızdan beri Des

alışılmadık şekilde karamsar görünüyordu. Kanatları yalnızca birkaç dakika önce kaybolmuştu ancak duyduklarımızdan etkilenmediğini varsaymayacak kadar iyi tanıyordum onu.

Des duygusal çöküşlerini benden daha iyi saklıyordu.

"Önce çocuklar, şimdi de bu," dedi. Öne doğru eğilirken koltuğu gıcırdadı. "Görünen o ki bu düşman sana ilgi duyuyor." Gümüşi gözleri öfkeyle parladı.

Endişelerim yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

Pazarlıkçı ayağa kalktı, karanlık etrafını sararken varlığı neredeyse tehditkâr görünüyordu. Tacı ve savaş nişaneleri onu daha da korkutucu gösteriyordu. Yanıma gelip bir parmağını çenemin altına yerleştirdi.

"Söyle bakalım, Melek," dedi çenemi kaldırıp beni gümüşi gözleriyle buluşmaya zorlayarak, bakışları neredeyse vahşiceydi, "benim olanı tehdit eden düşmanlara ne yaparım biliyor musun?"

Benden mi bahsediyordu? Emin değildim ve bu konunun nereye varacağını anlayamıyordum.

Kulağıma doğru eğildi. "Onları öldürürüm." Geri çekilip gözlerimle buluştu. "Ve bu, hızlı ve temiz bir ölüm olmaz."

Sözleri kollarımdan bir ürpertinin geçmesine neden oldu.

"Bazen düşmanlarımı iyilik borcum olan yaratıklara yem ederim," dedi. "Bazen kraliyet suikastçılarının onlar üzerinde pratik yapmasına izin veririm. Bazen de düşmanlarımın pençelerimden kaçtıklarını düşünmelerine izin veririm, yalnızca onları yeniden yakalamak ve acı çektirmek için – ve *böylece* acı çekerler. Karanlık pek çok eylemi perdeler."

Des böyle konuştuğunda, yani Ötedünya'ya özgü acımasızlığını gün yüzüne çıkardığında, bu beni korkutuyordu.

"Bana bunu neden anlatıyorsun?" dedim sakince.

Gözlerimin içine baktı. "Ben buradaki en korkutucu şeyim. Ve bir şey sana dokunacak olursa, karşısında beni bulur."

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN BEN ONUN Catalina'daki evinde kalırken Des krallık görevlerini yerine getirmek üzere Ötedünya'ya döndü. Beni onunla gitmeye davet etti ama şey, benim için ley hattının bu tarafında olmak daha iyiydi.

Bu esnada da, Des'in bana söylediklerinin çoğunlukla yeniden anlatımı olan bazı vaka notlarının üzerinden geçtim. Notlarda korku dolu gözleri ve çürükleri olan insan hizmetçilerden, o garip çocuklara bakıcılık yaptıktan sonra derin uykuya dalan perilerden, Des'in sorularını yanıtlamak yerine ölümü seçen insanlardan bahsediyordu. Tüm bu gizem, üzücü ve rahatsız edici bir yıkımın sonucuydu.

Dosyaları okumadığımda ya Catalina Adası'nı ya da Des'in evini keşfe çıkıyordum. Şu anda ikincisini yapmaktaydım.

Des'in odasına girerek ışıkları yaktım. Gözlerim duvarlardaki tablolardan metal güneş sistemi maketine, oradan içki dolabına kaydı.

Bana evini ilk gezdirdiğinde Des'in neden bu odayı görmemi istemediğini merak ediyordum. Burada pek bir şey yoktu.

Gardırobuna doğru yürüdüm ve bir bir çekmeceleri açtım. Her birinde katlanmış tişört ve pantolon yığınları bulunuyordu. Yüce Gece Kralı da kıyafetlerini tıpkı biz insanlar gibi yerleştiriyordu.

Son çekmeceyi kapatıp odanın içine doğru ilerledim ve kurcalayabileceğim pek bir şey olmadığını gördüm. Gerçekten ama, işim dolayısıyla yeterince oda karıştırdığımı düşünürsek burası karşılaştığım en sıradan odalardan biriydi.

Gözlerim yatağın başucundaki komodinlerden birine kaydı. Üzerinde yalnızca bir lamba ve deri ciltli çizim defteri vardı. Beraber olduğumuz zamanlardan Des'in çizim yapmayı sevdiğini hatırlıyordum, hatta ona bir ara bir çizim defteri bile almıştım.

Deftere doğru ilerledim, elimi yumuşak kapağının üzerinde gezdirdim. Ama sonra tereddüt ettim. Bu özeldi, bir nevi Des'in günlüğü gibiydi.

Ama daha önce sanat eserlerini paylaşmaktan hiç çekinmemişti. Defteri açmaya karar verdim.

İlk resmi gördüğüm anda nefes almayı kestim.

Bu... Benim resmimdi.

Oldukça basit bir portreydi, yalnızca başımın, boynumun ve omuzlarımın ana hatlarıydı. Parmağımı, kurşun kalemle çizilmiş yanağımın eğiminde gezdirirken gözlerimin çizimde ne kadar parlak göründüğünü fark ettim. Ne kadar umut dolu çıkmışlardı. Des'in bunu yedi yıl önce yurt odamda çizişini hatırlıyordum. Hatta resmi gördüğümü ve onunla hiçbir bağ kuramadığımı da. O zamanlar çok yalnızdım, kendi şeytanlarımla o kadar meşguldüm ki birinin bana bakıp bu resimdeki gibi güzel bir kızı görebileceğini hayal dahi edemiyordum. Ama yine de gururum okşanmıştı.

Bunca zaman boyunca bunu saklamıştı.

Savunmamın daha da çöktüğünü hissettim. Kalbimin çev-

resine ördüğüm duvar yerle bir olmuştu ve görünüşe bakılırsa onu yıkmak için Des'in burada olmasına gerek bile yoktu.

Sonraki çizimde sırtımı yurttaki yatağıma yaslamış yerde oturuyordum ve beni çizen ressama huysuz bir bakış atıyordum. Resmin altına bir not karalanmıştı: *Callie onu çizmeyi kesmemi istiyor. Hayır dediğimdeyse böyle bakıyor.*

Bunu okurken hafifçe gülümsedim. İddialı sözlerdi ama en azından Des isteğimi kısmen kabul etmişti; çok sevdiği portrelerimin yanında bana türlü çeşit manzara ve Ötedünya'ya ait yaratıklar da çizmişti.

Sıradaki çizimi daha önce hiç görmemiştim, diğerlerinin aksine bu daha da özenle çizilmişti. İlk bakışta tek anlayabildiğim çizimin açısıydı; sanki sanatçı sırtüstü yatmıştı ve başını kaldırmış kendi bedenine bakıyordu. Aşağı doğru baktığımda göğsüne kıvrılmış yatan kadını seçebildim. Koyu renk saçlarımı, burnumun çizgisini ve Des'in göğsüne gömülü olan yüzümün hatlarını tanıdım.

Bu, ona sokularak uyuyakaldığım birçok akşamdan biri olmalıydı, ancak resimde bir şey vardı... O kötü gecelerden birini anımsatan bir şey, Des'in yanımda kalarak kâbusları uzaklaştırdığı o gecelerden. O eski acının yankısını şimdi bile hissedebiliyordum.

O geceler Pazarlıkçı'yı sevdiğimi anlamamı sağlamıştı. Bunun yalnızca bir tutku olmadığını, tenimde ve iliklerimde hissedebildiğim bir şey olduğunu. Söndürülemeyen bir şeydi.

Des'e yakışıklı olduğu ya da sırlarımı bildiği için değil, en sevimsiz zamanlarımda bile yanımda kaldığı için âşık olmuştum. Çünkü yanında yatarken bile benden bir şey al-

maya çalışmayan, bana huzur ve güven veren bir erkekti. Çünkü o gecelerin her birinde beni yeniden ve yeniden kurtarmıştı, hatta kendimden bile.

Eğer bu resme bir anlam yükleyecek olsaydım, bunun, Des'in hatırlamak istediği bir anı olduğunu söylerdim.

Sonraki sayfayı çevirdim, bu renkli bir çizimdi. Çoğunluğu koyu mavi ve yeşil tonlardaydı. Resimde gülümsüyordum, başımda ateşböceklerinden bir taç vardı. O akşamı da hatırlıyordum...

Kapının çalınışı beni düşüncelerimden sıyırdı.

Ne yapıyordum? Kesinlikle bu çizimleri karıştırmıyor olmam gerekirdi. Pazarlıkçı'nın ilham perisi olduğum aşikâr olsa bile.

Aceleyle defteri kapattım ve onu bulduğum hâle getirdim. Odadan çıkarken birkaç kez dönüp deftere baktım. O eski çizimleri bunca yıl saklamıştı. Beni terk ettiğinde nasıl hissettiğine dair itirafını bir kez daha hatırlamıştım.

Sanki ruhum ikiye ayrılmış gibiydi.

Ve bir kez daha umutlandım, bu o kadar keskin bir histi ki neredeyse acı veriyordu.

Biri kapıyı yeniden çalınca bu da uçup gitti.

Des'i burada kim ziyaret ederdi ki?

Birkaç saniye sonra kapının gözetleme deliğinden baktığımda cevabımı aldım.

"Siktir," diye söylendim ağzımın içinde.

"Seni duydum, Callie," dedi tanıdık, boğuk ses.

Pazarlıkçı'nın burada ziyaretçisi olmazdı.

Ancak benim olurdu.

BÖLÜM 21

Mayıs, yedi yıl önce

LANET OLSUN," dedi Des yurt odamda belirdiğinde. Koridor savaş alanı gibi."

Koridorda boğuk bir bağırtı duydum, bir kız ojesi bozulduğu *ve aman Tanrım, bunu düzeltecek zamanı olmadığı* için kendini kaybetmişti.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp sandalyemde döndüm. Bakışlarım aşağı, bileziğime kaydı. Bu akşam Pazarlıkçı'yı ben çağırmamıştım, bundan önceki gün de, hatta ondan önceki birçok akşam da. Ama bir noktadan sonra Des kendi kendini davet etmeye başlamıştı.

Des odanın içinde ilerleyip pencereden dışarı göz attı. Aşağıda, elbiseler içerisindeki kızlarla smokinli çocuklar çimlerde yürüyorlardı. "Bu akşam ne var?"

"Bahar balosu."

Des dönüp kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sen neden hazırlanmıyorsun?"

"Ben gitmiyorum," dedim, bacaklarımı sandalyede toplarken.

"Gitmiyor musun?" Şaşırmış görünüyordu.

Açıkça görünmüyor muydu? Üzerimde baksır şortla eski bir tişört vardı.

Altdudağımı ısırarak başımı iki yana salladım. "Kimse davet etmedi."

"Ne zamandan beri birinin davetini bekliyorsun?" diye sordu. "Hem ayrıca bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ne nasıl mümkün olabilir?" diye sordum dizlerime bakarak.

Canım sıkkındı. Hatta canım çok sıkkındı. Hâlâ eski liseme gidiyor olsaydım hazırlanan kızların heyecanlı çığlıklarını duymak zorunda kalmazdım ve onlar da kapımın uğursuz bir şekilde kapalı oluşunu fark etmezdi.

"Birinin seni davet etmemiş olması."

Omuz silktim. "İnsanların amaçlarını anlamak senin işin sanıyordum."

Başımı kaldırıp baktığımda Des'in kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm, tüm ilgisi bendeydi.

"Ne?" diye sordum, ilgisi karşısında utanarak.

"Bahar balosuna gitmek istiyor musun?" diye sordu.

Ah Tanrım, bunu ona itiraf edecek değildim. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ne fark edecek anlamıyorum."

Başını yana eğdi, bebek melekler aşkına, düşüncelerimi okuyacaktı. Hatta çoktan okuyordu.

"Fark eder. Şimdi, gitmek istiyor musun istemiyor musun?"

Ağzımı açtım ama gözlerimin her şeyi ele verdiğini biliyordum. Uyum sağlayamadığımı, insanların benden hoşlanmadığını. Ben dışlanmış biriydim ama içlerine girmek istiyordum, hep istemiştim ancak o malum kapıdan girememiştim. Kendi hayatım başlamadan –ya da bitmeden– önce sonsuza dek başkalarının hayatını izlemeye mahkûm edilmiştim. Hayatım başlayabilir ya da son bulabilirdi. Şimdiye kadar yaşamımı hep nefesimi tutup bir şeylerin önüme gelmesini beklemekle geçirmiştim.

Des hareketlendi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir aptal gibi dizlerimi göğsüme bastırmış hâlde onu izledim.

Önümde diz çöktü, omuzlarının gerisindeki hava dalgalandı. Elimi tuttu, bakışları ciddiydi.

Kalbim boğazımda atıyordu ve onu yutkunmaya çalıştım ama indiremiyordum. Kendimi çıplak hissediyordum ve bunun nedenini de bilmiyordum.

Des gülümsemeye başladı. "Callypso Lillies acaba beni bahar balosuna götürür müsünüz?"

Günümüz

ELI. ARANANLAR LİSTESİ. Des'in evinden çıkıp eski sevgilimle yüzleştiğimde aklımdan yalnızca bunlar geçiyordu.

En son karşılaşmamızın üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, Ötedünya'da yaşananlardan sonra bu... Çok önemsiz görünüyordu.

"Yakalanmaya mı çalışıyordun yoksa bu durumu gerçekten siklemiyor musun?" diye sordu Eli.

"Siklemiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve girişteki duvara yaslandım. Artık öfkenin sıcaklığının geri geldiğini hissediyordum. Piçe bak. "Evime gelip hayatımı tehlikeye atmaya cüret ettiğine ve sanki bu yetmezmiş gibi, bir de adımı o lanet olası Arananlar Listesi'ne eklediğine inanamıyorum."

"Callie, ben seni asla incitmem," dedi, sesi yumuşaktı. Neredeyse yaralı gibi görünüyordu. Sürüsünün koruyucusu olduğu düşünülürse bir noktada yaralanmış olduğuna emindim.

"Kutsal Yedi'de evime geldin," dedim. "Tabii ki beni incitebilirdin."

Başını iki yana salladı. "Sen sürüdensin. Ya da en azından, sürüdendin."

Bu tepkisiyle tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Sen süründeki herkesi Arananlar Listesi'ne mi eklersin?" diye sordum.

Görelim bakalım sikin ne kadar büyükmüş.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Yaptığım şey, her şey, bir hataydı," dedi, yılgın bir sesle. "Kızgındım ve içimdeki kurt adalet arıyordu..." İç geçirdi. "Bu bir mazeret olamaz elbette, bir fark yaratacaksa eğer, pişmanım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben de işleri güzel idare ettim diyemem ama birini doğaüstü dünyanın Arananlar Listesi'ne eklemek, benim için hatadan da öte bir şeydi.

"Beni tutuklamana izin verecek değilim," dedim.

Nefesini verdi. "Seni tutuklamaya gelmedim. Benim yalnızca... Seninle konuşmam gerek."

"Arayabilirdin."

"Özür dilerim," dedi, sesi içtendi. Onun gibi bir alfadan özür duymak nadir bir şeydi.

Çenemi oynattım. Yaptıkları için hâlâ çok sinirliydim. Öfkemi bastırarak başımı salladım ve gözlerimi ondan uzaklaştırdım. Eli'yın özrünü onaylıyor muydum yoksa kabul mü ediyordum emin değilim. Tek bildiğim savaş baltalarımızı gömmek istediğimdi.

Şekil değiştirenin gözleri Pazarlıkçı'nın evine kaydı. "Teklifim hâlâ geçerli, Callie."

Ona bir bakış attım.

"Yaptığım şey yanlıştı ama bu adam çok daha beterini yapıyor. O senin özgür iradeni elinden alıyor," dedi. "Pazarlıkçı aranan bir adam. Yalnızca bana onayını ver, oraya gidip meseleyi halledeyim."

Söylediklerini anlamam birkaç saniyemi aldı. Anladığımda dehşete düştüm. "Hayır, bunu istemiyorum."

"*Callie*." Sesinde alfanın etkisi vardı.

"Sakın," diye uyardım. Artık üzerimde baskı kurmaya hakkı yoktu. "Bilmediğin bir sürü şey var."

"O zaman anlat," dedi. "Yoksa en kötüsünü varsaymaya devam edeceğim."

Des'ten de tam olarak bunu mu istiyordum? Sır saklamayı kesmesini. Oysa burada durmuş ikiyüzlüce aynısı yapıyordum.

Ama bu sır...

"Sana geçmişimi hiç anlatmadım." Yüzümü ovuşturdum.

Şu anda bile Eli'ya anlatmak için tereddüt ediyordum.

Hatırlamak canımı acıtıyordu. Bir de utanç olayı vardı. En çok da utanç yüzünden anlatamıyordum.

Ama belki de ona anlatırsam neden bu şekilde davrandığımı anlayabilirdi. Belki benimle, Des'le ve durumla ilgili daha iyi hissetmesine yardımcı olurdu.

"Ben çocukken," diye başladım, "üvey babam... Üvey babam..."

Eli kaskatı kesildi.

"Bana cinsel istismarda bulundu." Kelimeleri güçlükle söyledim.

Alçak bir hırlama duydum. Şekil değiştirenlerle ilgili – Eli'yla ilgili– en sevdiğim şey buydu. Kimse onların çocuklarına bulaşamazdı. Kimse.

Titrek bir nefes verdim. "Yıllarca devam etti. Ben onu..." Tekrar duraksadım ve şakaklarımı sıktım.

Bunu yapabilirdim.

"Neredeyse on altı yaşıma girmek üzereydim, üzerime geldi ve ben de ona karşı kırık bir şişeyle kendimi savundum. Atar damarını kestim." *Tüm o kan.* "Birkaç dakika içerisinde öldü."

Eli'yın hırlaması gittikçe daha da arttı.

Ellerime baktım. "Ben bir adamı öldürdüm. Daha yetişkin bile değildim. Hayatımın daha yeni başlarken sona erdiğini sanmıştım, hem de beni istismar eden bir adama nihayet karşı koymaya kalkıştığımda." Sesim alçaldı. "O çok güçlü bir kâhindi. Bu işi yasal yoldan halletmeye kalkışsaydım... Sonu benim için iyi biter miydi emin değildim."

Derin bir nefes aldım.

"Bu yüzden anlaşmalarıyla ünlü bir adamı çağırdım..."

Eli beni kucağına çekip sıkıca sarılmadan önce söyleyebildiğim tek şey bu oldu. "Çok çok üzgünüm, Callie. Hem de çok."

Anılar belirli bir rota çizerek aklımdan geçerken hafifçe ürperdim ve ona doğru başımı salladım.

"Bunu bana anlatmalıydın. Hepsini," diye azarladı beni alçak sesle.

"Kendimle ilgili şeyleri paylaşmak konusunda iyi değilim," diye itiraf ettim.

Beni bir dakikaya yakın öyle tuttu, şefkatini takdir ettim.

Sonunda kollarının arasından çıktım ve gözlerimin köşesinden sızmayı başaran bir damla yaşı sildim.

"Şunu anlamalısın ki," dedim, "Pazarlıkçı beni kurtardı. Tüm pisliği temizledi ve suçumu saklayarak beni Peel Akademisi'ne kaydettirdi."

Bunu Eli'ya anlatmak bir kumardı. O iyi adamlardan biriydi. Beni uzaklaştırıp eski davaları deşerdi ve sonra sistemin işini yapmasına izin verirdi.

Eli'yın adalet anlayışının –sürü adaleti– eylemlerimle örtüşeceğine biraz fazla güveniyordum, çünkü masum şekil değiştirenlere kötü şeyler yapan insanlar bazen ortadan kaybolurlardı.

"O zaman Pazarlıkçı benden karşılık beklememişti," diye devam ettim, "beklemediğini düşündüm, biliyorum ama onun da kendince bir etik anlayışı var. O zamanlar reşit olmadığım için onunla o şekilde bir işbirliği yapmama izin vermedi."

Artık perileri daha iyi tanıdığımdan, onlar için gerçek iyiliklerin ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Periler bu durumdan faydalanmak için yaşardı.

Eli bunu da anlamış gibi görünüyordu. Kurtadam kaşlarını kaldırdı.

"Ama sonra onu yeniden çağırdım. Ve yeniden, yeniden. Bir süre daha etrafımda olması için onu her türlü iyilik için çağırdım." Çünkü ilgimi çekmeye başlamıştı. Çünkü ona abayı yakmıştım. Çünkü kendi karanlığımdan korkup kaçmayan bir arkadaşım olsun istiyordum ve Des korkmamıştı.

"Seninle o anlaşmaları yapmaması gerekirdi," diye hırladı Eli.

Bileziğimle oynadım, boncukları bileğimin etrafında çevirip durdum. "Evet, muhtemelen yapmamalıydı," diye katıldım ona. "Ama hepimiz içimizdeki kötülüğe bir ya da iki kez yenilmişizdir, değil mi?" dedim.

Eli homurdanarak Pazarlıkçı'nın evine baktı.

Yüzünü ovuşturdu. "Keşke tüm bunları bana uzun zaman önce anlatsaydın."

Anlatabilirdin, anlatsaydın, anlatmalıydın. Artık bunun üzerine kafa yormanın hiçbir anlamı yoktu.

"Hiç şansım var mıydı?" diye sordu Eli.

Şekil değiştirene şöyle bir baktım. "Emin değilim. Ama şunu biliyorum ki; sen, sana benden daha fazlasını verebilecek birini hak ediyorsun."

Eli bana yaklaşarak avucunu yüzüme yerleştirdi. "O piç kurusu şanslı bir adam."

Kelimeler ağzından dökülmüştü ki arkamızdaki giriş kapısı hışımla açıldı.

Döndüğüm anda Des'in kanatları dışarıda evden çıktığını gördüm. Fırtınalı gözleri hâlâ çok yakınımda durmakta olan Eli'ya kaydı, bakışlarında bir sahiplenme parıltısı fark ettim.

Refleks olarak şekil değiştirenden uzaklaştım.

Güpegündüzdü, yani Des'in tam olarak günün en sevdiği zamanı değildi. Birkaç saat daha Ötedünya'da olması gerekiyordu. Öyle görünüyor ki bir şeyler değişmişti.

Sıkıntıda olduğumu mu düşünmüştü? Ama bunu nasıl bilebilirdi ki?

Zemin Des'in gücüyle titredi, ona doğru ilerlerken bakışları Eli'ya odaklanmıştı.

Pazarlıkçı'nın önüne geçip bir elimi göğsüne koyarak onu düşündüğü şeyi yapmaktan alıkoymaya çalıştım.

Elime şöyle bir bakış attı, gözleri tekrar Eli'ya çevrilmeden önce burun delikleri genişledi. "Ben seni buradan zorla çıkarmadan önce evimi terk etmen için iki saniyen var," dedi şekil değiştirene, sesi likör gibi ekşiydi.

Eli uzun bir süre şaşkın şaşkın Des'in kanatlarına bakmaya devam etti. Sonunda bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyordum," dedi.

Bakışlarım aralarında gezindi. "Neyi?"

Pazarlıkçı birkaç saniye Eli'yı izledi. Sonra hafifçe başını eğdi. "Artık biliyorsun."

"Callie bana çocukken onun için yaptığın şeyden bahsetti," dedi Eli. "Ona yardım ettiğin için teşekkürler," diye devam etti. "Artık aramızda düşmanlık yok, tamam mı? Konunun farkında değildim, hem de hiçbirinin."

Des tekrardan başıyla onayladı.

Eli geri çekildi ve benden tarafa şöyle bir bakış attı. "Kendine iyi bak, Callie," dedi ve hoşça kal demek için elini kaldırdı. Sonra da dönüp hem araziden hem de hayatımdan uzaklaşarak çıkıp gitti.

Eli gittikten çok sonra bile kaşlarım hâlâ çatıktı. Az önce olanlar çok anlamsızdı.

İki adamın yüzleşmesini bekliyordum ama bunun yerine özür ve anlayışla karşılaşmıştım. Rahatlamış olmam gerekirdi ama Des beni içeri yönlendirirken gözlerim kanatlarına ilişti.

Eli'yın o denli şok içerisinde baktığı şey buydu. Peri kralının kanatları. Geçmişte Des'in benden titizlikle sakladığı kanatlar.

Ortada kaçırdığım bir şeyler vardı ve bunu çözecektim.

DES'LE AZ ÖNCE OLANLAR hakkında konuşmadan önce tuvalete gitmekle ilgili bir bahane mırıldandım ve odama kaçtım.

Kapıyı arkamdan kilitledim –bu, Pazarlıkçı'yı durduracak değildi tabii– telefonumu alıp Temper'ı aradım ve odanın içinde volta atmaya başladım.

"Hey kızımm, n'aber?" diye cevapladı.

"Temper sen perilerle ilgili yeterince şey biliyorsun, değil mi?" dedim direkt konuya girerek. Biz özel dedektif olmadan önce, Temperance Darling henüz Peel Akademisi'ndeki uyumsuz gençlerden biriyken perilere minik bir takıntısı vardı. Onunla ilk tanıştığımızda Ötedünya'da görev yapacak bir diplomat olmak istiyordu.

"Hımm, *yeterince* biraz abartılı olur ama birkaç şey biliyorum. Neden? Ne bilmen gerekiyor?"

"Eli bana geldi ve–"

"Seni *buldu* mu?" Temper araya girdi, sesi hayret doluydu. "Ne çabuk? Vay be, saklanmayı hiç beceremiyorsun be kızım."

"Sence beni nasıl buldu? Senin telefonunu izliyor olabilir mi?" dedim.

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu.

"Ah, siktir," dedi, "bu çok boktan."

"Sorun değil. Sorunlarımızla ilgili konuştuk, artık aramız iyi."

Bir başka duraksama. Temper'ın benimle konuşurken böyle bir huyu vardı. "Bana kendini Arananlar Listesi'nden çıkarmayı başardığını mı söylüyorsun?"

Şimdi böyle söyleyince...

"Siktir, *yapmışsın*. Kızım altın gibi bir vajinan olmalı."

Başparmağımın tırnağını çiğnedim. Odamın dışında Pazarlıkçı'nın sabırsızca hareket ettiğini duyabiliyordum. Birazdan yanına gidip onunla konuşmam gerekecekti. İkimizin de cevaplaması gereken sorular vardı.

"Dinle Temper, seninle önemli bir konuda konuşmam gerekiyor."

Birden ses tonu değişti. "Nedir?"

"Perilerin kanatlarıyla ilgili ne biliyorsun?"

"Şey... Parlak olurlar –yani en azından bazıları– genelde duygularını kontrol edemedikleri zaman çıkarlar, bilirsin işte, kızgın ya da şehvetli olduklarında. Bir peri çok içti-

ğindeyse... Şey, daha fazlası olduğunu duymuştum. İzin ver düşüneyim, bunları okuyalı uzun zaman oldu..."

Bugün o kanatları gördüğünde eski sevgilimin yüzünde oluşan ifadeyi görmüştüm: *Oyun sona erdi*, diyordu.

"Eli bugün Pazarlıkçı'nın kanatlarını görünce geri adım attı. Bu çok garipti, bu yüzden ben de bilmek..."

Ne bilmek istiyordum?

"O ikisi yine mi karşılaştı?" Sonra söylediklerimin geri kalanını kavradı. "Bekle. Ne demek Eli Pazarlıkçı'nın kanatlarını gördü?"

"Bu yeni bir şey falan değil," dedi. "Eli onları daha önce de görmüştü, dolunayda evime geldiğinde."

"Evet, ama onlar yalnızca Pazarlıkçı saldırı altındayken uçması gerekirse çıkarlar," dedi Temper. "Bugün ne oldu?"

Bileziğimle oynadım. "Eli ile Pazarlıkçı bir kez daha karşı karşıya geldi ama bu kez Eli Pazarlıkçı'nın kanatlarını gördüğünde tüm dinamikler değişti. Garipti. Yani demek istediğim, Eli özür diledi."

Belki de ona her şeyi anlattığım içindi. Belki de yanlış bir sonuca varıyordum.

Sessizlik oluştu.

Sonunda, "Pazarlıkçı sana kanatlarını göstermiş miydi?" Temper'ın ses tonu... Garipti. "Saldırı altındayken ya da kanatlarına ihtiyaç duyduğu zamanlar dışında? Onları yeni oyuncağıymış gibi göze soktu mu?"

"Evet," dedim yavaş yavaş, midem sıkışıyordu. "Neden?"

Ofladı. "*Kızım.*"

"*Ne?*"

"Perilerin kanatlarını açık tutmak ve onları ne zaman isterlerse o zaman göstermek gibi bir özellikleri vardır. Özellikle de erkek olanların."

Sonra aniden konuşmayı kesti.

"Aman Tanrım, sessizliğin beni öldürüyor," dedim. "Temper, neyse söyle."

"Bir peri bunu yalnızca nişanlısının yanında yapar."

BÖLÜM 22

Mayıs, yedi yıl önce

BU GERÇEK HAYAT OLAMAZDI.

Bir saat öncesine kadar ne bir kavalyem, ne bir elbisem ve ne de bahar balosu için bir biletim vardı.

Şimdiyse, yanımdaki adam sağ olsun, üçüne birden sahip olmuştum.

Peel Akademisi'nin balo salonuna girmeyi bekleyen Desmond'a bakış attığımda dizlerimin bağı çözülür gibi oldu.

Burada bir Tanrı var ve beni seviyor, diye düşündüm Des'i baştan aşağı süzerken. Smokinli adamlara özel bir ilgim yoktu ama bu, Des'i bir smokin içinde görmeden evveldi.

Beyaz saçları her zamanki deri bağından kurtulmuş omuzlarına dökülüyordu.

Şu anda, elini saçlarından geçirirken ulaşılmaz görünüyordu. Ama yine de onun rahatsız hissettiğine yemin edebilirdim.

Belki de bu akşam insanlar onu görebiliyor diyeydi.

Yurt odamdan çıktığımızdan beri insanlar durup durup bize bakıyordu. Callypso Lillis, güzel ama garip olan uyumsuz kız bahar balosuna gidiyordu ve ona eşlik eden adam tam bir afetti. En azından iri iri açılmış ve sabit bakan gözlerine dayanarak böyle düşündüklerini varsayıyordum.

Des heybetli vücudu ve şık görünümüyle belalı bir hava verdiği için de olabilirdi. Dövmeleri görünmüyordu ama yaydığı gergin hava açıkça hissediliyordu.

Girişe yönelip biletlerimizi gösterdik ve içeri girdik.

Düzinelerce kişinin bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum, ilgi yüzünden titremeye başladığımı hissettim. Burası liseydi, öğrencilerin istenilmeyen şeyleri görünmez hissettirmekte oldukça başarılı olduğu yerdi. O kadar uzun zamandır görünmezdim ki artık bunu sorun etmiyordum. Hem de hiç.

Ama bu akşam kimsenin beni görmezden gelemeyeceğini biliyordum. Güzel ve tehlikeli kavalyem yanımdayken imkânsızdı. Pırlanta gerdanlığı olan ve vücudumu sıkıca saran bu ipek elbiseyi giyerken mümkün değildi. Geniş sırt dekoltesi omurgamdan aşağı iniyor, eteği yerleri süpürüyordu. Bu, ünlülerin, kraliçelerin ya da peri kadınların giyebileceği türden bir elbiseydi. Benim değil.

Ama sonuçta seçme şansım yoktu. Gardırobum balo elbiseleriyle dolu değildi ya. Hem bunu da zaten Des getirmişti.

Okulun tarihi balo salonuna gireli bir dakika olmuştu ki katımdaki kızlardan Trisha bize doğru geldi.

"Callypsie!" diye bağırdı. Tanrım, ölmek istiyordum, bu lakabın yok olması lazımdı.

"Callypsie mi?" diye sordu Pazarlıkçı ağzının içinde.

"*Sakın*," diye uyardım. "Taşaklarını seviyorsan sakın *yapma*."

Yılın başında katımdaki kızlardan biri bana böyle seslenmeye başlamıştı çünkü nedense Callie ona yeterince iyi bir lakap gibi gelmemişti. Sonra bu isim asla dillerinden düşmedi.

Pazarlıkçı kıkırdadı. "Öyle diyorsan... Callypsie."

Ben Des'e tehdidimde ciddi olduğumu gösterme fırsatı bulamadan Trish üzerime atladı.

"Geleceğini bilmiyordum!" dedi beni kucaklayarak.

Bu çok rahatsız ediciydi. Trish, muhtemelen bir ara kızdırmış olduğum kızlardan biriydi, çünkü hobilerinden biri itinayla beni görmezden gelmekti.

Şu an hariç.

Sırtını sıvazladım ve benimle konuşması için ona nasıl bir büyü yapıldığını anlayabilmek adına beni serbest bırakmasını bekledim. Onca şey arasından Callpysie demek. Sanırım bana yokmuşum gibi davrandığı süre boyunca bu lakabı özlemişti.

Sonra Pazarlıkçı'ya döndü ve *lanet olsun*, ona avının peşindeki bir hayvan gibi bakıyordu.

Des'e biraz daha yaklaştım. Des'i paylaşmaktan hoşlanmadığımı fark ettim. Onun benim, yalnızca benim olduğuna inanmak güzel bir illüzyondu ama bu kalabalığın içindeyken bu yanılsama gerçek olabilirdi. Burada kimse onu tanımıyordu, kimse onu anlaşma yaparken ya da borçlarını toplarken görmemişti. Kimse sarhoş olup onunla poker oynamamıştı ya da kahve ve çörek eşliğinde onunla sohbet

etmemişti. Kimse onunla film maratonları yapmamış ya da dertleşmemişti. Kimse onun kibar, zalim, şeytani, komik ve bunların hepsi olduğunu bilmiyordu.

Ama Trisha'nın ona bakışı, sanki beş dakikasını ayırsa onu kazanabilirmiş gibi görünmesi, baloya gelme kararımı sorgulamama neden olmuştu. Çünkü belki de yalnızca beş dakika yeterdi. Bunu gerçekten bilmiyordum ve öğrenmekten korkuyordum.

"Şey," dedim, "bu benim kavalyem..."

Pazarlıkçı elini uzatıp, "Dean," diyerek benim için boşluğu doldurdu.

Trish elini sıkarken hülyalara dalmış gibi görünüyordu. Umarım ben de Des'in yanındayken böyle bakmıyorumdur.

Muhtemelen bakıyordum.

"Sen ve Callie nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Des elini bırakırken. Cilveli küçük bir çiçek gibi utanarak gülümsedi. Bu tavrına karşılık sırıtmalı mıyım yoksa yüzümü mü buruşturmalıyım bilemedim.

Des'e döndüm, onun gerçeği söylemesinden çok korkuyordum.

Ah, Callie'yle o üvey babasını öldürdükten hemen sonra tanıştık. Onu tanısan ne kadar cani olduğunu bilirdin...

Des kolunu belime dolayıp bana sevgiyle baktı. "Onun hayatını kurtardım, en azından o böyle söylüyor, değil mi Melek?" Bunu söylerken belimi hafifçe sıktı.

Dönüp baktığımda gözlerinin parıldadığını gördüm. Bu herif kesinlikle oyun oynuyordu ve bunu yaparken de fazlasıyla eğleniyordu.

Söyleyecek bir şey bulamayınca başımla onayladım.

"Ah," dedi Trish kaşları çatılarak, "bu... Garipmiş. Vay be, demek çıkıyorsunuz?"

Pazarlıkçı'ya dönmeden önce bakışları kısa bir anlığına bana kaydı. Kız zihninde onu yavaşça soyuyordu. Lanet olsun, bugüne kadar o sadece benimdi.

Pazarlıkçı'nın bakışları Trish'in omzunun arkasına kaydı. "Kavalyen seni bekliyor Trish Claremont. Onu bekletme istersen."

"Sen nereden bili..." Des'in yüzünde her ne gördüyse sözleri yarıda kesildi. Omzunun üzerinden baktı ve geri çekildi. "Ah, şey, evet, seninle tanıştığıma memnun oldum Dean." Aceleyle geri çekilmeden önce bana hoşça kal deme zahmetine bile girmedi.

Des onun gidişini izlerken gözlerini kıstı.

"Bu garipti," dedim.

Garip, adını koyamadığım bir duygu için öylesine söylenmiş bir sözdü aslında. Açıkçası bir yanım kıskançlık hissediyordu ki bu utanç vericiydi çünkü Des aslında benim bile değildi. Ve içimdeki bu his kıskançlıktan da öteydi. Okuldaki biri tarafından ilk defa fark edilmenin yarattığı memnuniyet ve o kişinin hoşlanmadığınız biri olmasının yarattığı hayal kırıklığıydı. Bir yanınızın fark edilmek gibi basit bir şey yüzünden memnuniyet duyması utanç veriyordu. Ama zaten bu akşam Trisha aslında beni fark etmemişti. Bir arkadaş ya da tehdit olarak bile görmemişti. Varlığım onun için yalnızca bir tanıştırılma aracıydı.

Des'i buraya getirmek çok kötü bir fikirdi.

Pazarlıkçı'nın dudakları kulağıma değdi. "Hadi bir masa bulalım. Daha sonra belki üzerime çıkmana izin verir ve sonraki kız sorduğunda sevgiliyiz gibi davranırız."

Karamsar ruh hâlimden kurtulmak için gereken tek şey buydu.

Des'in üzerine çıkma düşüncesiyle tenim parlamaya başladı. Siren şehvetten kuduruyordu.

Tanıdığım başka kişiler gelince Des'in bu konuda yorum yapacak zamanı kalmadı.

Yani aynı küçük tiyatroyu tekrar tekrar oynadık.

Mitoloji ve Mitler dersinden Clarice isimli kızla tanışmanın ortasında Pazarlıkçı elimi tuttu ve beni oradan uzaklaştırdı. Sürüklenip gitmeden önce kıza omzumun üzerinden özür dolu bir bakış atmaya zar zor zamanım oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Öğrenciler Des'i gördükleri an yolumuzdan çekildiler. "Dans pistine," dedi omzunun üzerinden.

Biraz yavaşladım. Dans etmek gerçekten de pek becerebildiğim bir şey değildi.

Beni hafifçe çekiştirince zavallı direnişim çöktü.

Peşinden gittim. "Nihayet kurtulduk," dedim çünkü aklıma daha iyi bir şey gelmemişti.

"Korkunçtu," dedi, "ki ben böyle şeylere aslında alışkınımdır. Şükürler olsun ki hiç liseye gitmedim." Bu sözleri kulak misafiri olanların dikkatlerini çekti.

"Hiç liseye gitmedin mi?" diye sordum çiftlerin arasından geçerken. Neden şaşırdığımı bilmiyorum çünkü Des'le ilgili hiçbir şey normal değildi zaten.

Yine de...

"Yetiştirilme tarzım biraz alışılmışın dışındaydı."

Çünkü Des Ötedünya'nın kralıydı. Bir *kral*.

Bir peri kralını doğaüstü baloya getirmiştim.

Yüce İsa. Bu anın tamamlanması için ihtiyacım olan tek şey arka planda Monster Mash'in çalmasıydı.

Şarkı bitip de daha yavaş bir müzik çalmaya başladığında dans pistine çıktık.

Derin bir nefes aldım. Pazarlıkçı'ya bir koala gibi yapışmak istesem de az kalsın, "Öf, ıyy yavaş şarkıymış, hadi bunu es geçelim," diyecektim. Kelimeler daha ağzımdan çıkmadan Des beni kendine çekti, ellerinden biri sırtıma, tenimin açıkta kalan kısmına kaydı.

Elinin omurgamın üzerindeki çıplak tenle temasında garip bir yakınlık hissettim, yanaklarımın kızarmasına neden olan bir duyguydu.

Ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Hiçbir fikrim yoktu.

Pazarlıkçı eğildi. "Kollarını boynuma dola," dedi.

Tereddütle dediğini yaptım.

Ne garip, bu adama sarılarak uyuyakalmış olmama rağmen şu anda yukarıdan bana bakan gümüşi gözleri parlarken kendimi çıplak kalmış gibi hissediyordum.

Ona endişeyle gülümsedim. Bu gülüşün altında yatan şeyi gördüğüne emindim.

Başını kulağıma doğru eğdi. "Sakinleş, Melek."

Sırtımda açıkta kalan tenimi parmak uçlarıyla okşarken ağzım kupkuru oldu. Gözlerim ağırlaştı. Sirenin ortaya çık-

maya çalıştığını hissedebiliyordum. Henüz ona yeterince hâkim olamıyordum. Ama şarkı ilerledikçe daha da rahatladım. Des'e bir bakış atmaya cesaret edebildim.

Yüzünde acı çeken bir ifade görmeyi beklemiyordum.

"Sorun ne?"

"Her şey, Melek," dedi. "Her şey."

Günümüz

TEMPER KAPATTIKTAN SONRA uzun bir süre telefona baktım.

Bir peri bunu yalnızca nişanlısının yanında yapar.

Teknik olarak Des'le ben sevgiliydik ancak herhangi bir ilişki içerisinde değildik. Ve Temper'ın demode ifadesiyle kesinlikle *nişanlı* değildik.

Ama Des kanatlarını başka adamlara göstererek ortalıkta *geziniyordu* ve bana söylemeden onları geri çekilmeye zorluyordu.

Öfkeden kanım kaynamaya başlamıştı.

Buna nasıl cüret ederdi.

Hışımla odadan çıktığımda Pazarlıkçı'yı korkunç bir tedirginlik içerisinde volta atarken buldum.

"Bu doğru mu?" diye sordum.

Durakladı. "Ne doğru mu?"

Sırların Hâkimi denilen, ya da siktiğimin unvanı neyse artık, birine göre Temper'la konuştuklarımdan bihaber olması beni biraz şaşırtmıştı.

"*Kanatlarınla* ilgili şey," dedim. "Kanatlarını insanlara bana dokunmamaları gerektiğini göstermek için sergilediğin doğru mu? Sana ait olduğumu?"

Kaskatı kesildi ama gözleri... Gözleri parlıyordu. Gölgeler odanın içerisinde toplanmaya başladı.

Kafamda tehlike çanları çalıyordu.

"*Doğru yani*," dedim gerçeği anladığımda.

Dikkatle bana yaklaştı.

"Seni *piç*," dedim. "Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Önümde durdu, biraz göz korkutuyordu.

Ama sikimde bile değildi.

Onu göğsünden dürttüm. "Ne zaman?"

Sanki şahsen onu gücendirmişim gibi parmağıma baktı. Sonra ağzının köşesinin kıvrıldığını gördüm.

Dibime kadar girdi, göğsü göğsüme değiyordu. "Sırlarımı bilmek istediğine emin misin, Melek?" dedi. "Onlar sana bir bilek dolusu boncuktan çok daha fazlasına patlar."

"Des, ben senden yalnızca cevaplar istiyorum."

Gözlerinin heyecanla koyulaştığını görünce şaşırdım. Bir tutam saçımı eline aldı ve parmaklarının arasında ovuşturdu. "Ne söyleyebilirim? Periler inanılmaz kıskanç ve bencil âşıklar olabiliyorlar."

"Bana söylemeliydin."

"Belki kanatlarımı açmaktan gurur duyuyorumdur," diye itiraf etti saçımı bırakarak. "Belki de senin onlara bakman, diğerlerinin de onlara bakması hoşuma gidiyordur. Ya da belki şu anda daha önce hissetmediğim şeyler hissediyorumdur."

Konuşurken kanatları usulca açıldı. Sarf ettiği her bir kelimeyle öfkem dağıldı ve yerini huzursuz edici başka bir şey aldı. Kalbimi acıtan bir şey.

"Belki de aynı şekilde hissetmediğini duymamak için söylemedim. Nasıl ölümcül olunacağını biliyorum, Callie. Nasıl adil olmam gerektiğini de. Ama seninle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Bizimle. Bununla."

"Neyle?"

Hâlâ şifreli konuşuyordu, bana sırlarını anlatacağına söz verdikten sonra bile.

Parmağını köprücükkemiğimde gezdirdi. "Sana karşı tam anlamıyla dürüst olmadım."

Bu şaşırtıcı bir itiraf değildi.

"Bana bir soru sormuştun," diye devam etti. "*Neden şimdi*? Yedi yıldır yoktum, Callie. Neden şimdi geldim?"

Kaşlarım çatıldı. "Çünkü yardımıma ihtiyacın var," dedim. Gizemli olaylar, kaybolan kadınlar. Bu konuda hep çok netti.

Güldü ama sesinde bir katılık vardı. "Bir yalan gerçek oldu."

Ona garip bir bakış attım. Bu nedenden gelmediyse, niçin gelmişti?

Şefkatle yanağıma dokundu.

"*Callie*." Adımı söylemesi bir şeydi, bu şekilde söylemesi başka bir şey.

Kanatları tamamen açıldı, genişlikleri oturma odasını kaplıyordu. Devasa boyuttaydılar. "Bir peri, kanatlarını nişanlısına göstermez."

Elini enseme kaydırarak tenimi okşadı. "Bir peri onları ruh eşine gösterir."

BÖLÜM 23

Mayıs, yedi yıl önce

DANSTAN SONRA DES BENİMLE yatakhaneme kadar yürüdü ve yalnızca lobideki bankoda görevli kızın yanından geçerken gözden kayboldu.

Şimdi kapımın eşiğinde tereddüt ediyor ve lanet bir ikileme düşmüş gibi görünüyordu.

İfadesini sorgulamak yerine elini tuttum ve onu içeri çekerek kapıyı arkasından kapattım. Daha fazla kirlenmesinden korktuğum için balodan ayrıldığımızdan beri tutmakta olduğum elbisemin eteğini bıraktım. Ne de olsa bu şimdiye kadar sahip olduğum en güzel kıyafetti.

Ellerimi endişeyle elbisenin üst kısmında gezdirdim. "Teşekkürler," dedim sessizce ayaklarıma bakarak.

Des bir şey demedi ama gözlerini üzerimde hissediyordum. O şeytani, kurnaz bakışlarını.

"Bu akşam..." Rüya gibiydi... Dans ederken beni kavrayışını hâlâ hissedebiliyordum, "harikaydı."

Pazarlıkçı kendini yatağıma bıraktı, ellerini saçlarından geçirdi.

Herhangi bir şey söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi.

Küçücük odadaki sessizlik uzayıp gidiyordu ve ilk kez rahatsız hissettirmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. İçimin endişeyle çalkalandığını hissedebiliyordum; neredeyse boğazımın ardındaki acı tadı alabiliyordum.

Hayatımın en iyi gecesi bu olamazdı. Ben hiç güzel bir şey yaşayamayacak mıydım?

Zavallı Callie. Hep dışlanan, hep içeridekileri izleyen kişi.

Saçındaki ellerini indirdi. "Bunu daha fazla yapamam."

Başını kaldırıp bana baktığında sendeleyerek geriledim. İlk kez duygularını yalın bir şekilde yansıtan kişi Des'ti, bana sanki hayatı boyunca beklediği şeymişim gibi bakıyordu.

Belki de bu gece tüm güzelliğiyle benim olurdu.

Belki bu gece bana bundan fazlasını verirdi.

"Des? Sen neyden bahsediyorsun?"

Bana baktığında âdemelmasının hareket ettiğini gördüm, bakışları meydan okuyordu. Yatağımdan kalktı ve bir kez daha ayağa dikildi. Çenesinin kasılması kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Meşum görünüyordu. Tehlikeli.

Bana doğru yürümeye başladığında gözleri vücudumda gezindi. Bakışları açtı.

Daha önce bu adamın bana karşı hiçbir şey hissetmediğine dair umutsuzluğa düşmüştüm. Şimdiyse içimdeki küçük bir ses, *Ah ama hissediyor ve bu çok kötü bir kader*, diyordu. Etkili bir doz korkunun damarlarıma akın ettiğini hissettim.

"Bana seni bu akşam buradan uzaklara götürmemem için tek bir iyi neden söyle. Hemen şimdi."

"Beni uzaklara götürmek mi?" Ona garip bir bakış attım. "Bu akşam başka bir pazarlık anlaşman mı var?" Beni son zamanlarda yanında götürmüyordu. Müşterisini büyülediğimden beri.

Etrafımda dönmeye başladı. "Seni uzaklara götürür ve bir daha asla bırakmazdım. Benim küçük sirenim." Elini sırtımdaki çıplak tenimde gezdirdiğinde titredim. "Sen buraya ait değilsin, burada sabrım ve merhametim tükeniyor."

Bir şeyler yolunda değildi.

"Sana birçok şey yaptırabilirim; çok fazla şey," diye fısıldadı. "Hepsinden keyif alırsın, sana bunun sözünü verebilirim. Sen onlardan keyif alırsan ben de alırım."

Yutkundum, bakışlarım bileziğime kaydı. Büyüsünün beni tarifi zor bir şeye ikna etmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Bu gece başlayabiliriz. Bir yıl daha dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi yeniden beni süzerek. "Senin de dayanabileceğini sanmıyorum." Bunu söyleme şekli o kadar haşindi ki.

Etrafımda hareket ederken elini yakaladım, onu ve bu tuhaf, gizemli itiraflarını durdurmaya çalıştım.

"Ne demek istiyorsun, Des?"

Parmaklarını benimkilere doladı ve ellerimizi aramızda tuttu. "Borcunu ödemeye bu akşam başlamak ister misin?"

Şimdi gözlerinde şehvet ve arzudan başka bir şey yoktu.

Geçtiğimiz yıl boyunca Des'in aklımdan çıkmayan pe-

nimsi özellikleri yalnızca hilekârlığı ve gaddarlığıydı. Ancak şimdi, tam bir periydi. Sözleriyle, ürkütücü ifadesiyle. Onun bu hâli karanlık ve yabancı geliyordu.

Karanlık, yabancı ve kışkırtıcı.

Ve şu anda birbirine dolanmış parmaklarımıza bakarken dudaklarına ışıltılı, çok acımasız bir gülümseme yayılmıştı. Neredeyse elimi ondan uzaklaştıracaktım; ancak kendimi koruma dürtüsü gibi bir şey beni kaçmaktan alıkoydu. İçimde bir his bu adamın tehlikeli sulara girdiğini söylüyordu, yapacağım herhangi bir yanlış onun suda boğulmasına neden olacaktı.

Titrek bir nefes aldım. "Desmond Flynn, her ne oluyorsa, kendine gelmeni istiyorum."

Sesim hissettiğimden daha sakin çıkmıştı. Nabzım kulaklarımda davul gibi gümbürdüyordu.

Birleşen ellerimizi dudaklarına götürdü ve gözlerini kapadı. Bir dakika boyunca, hareket etmeden öyle durdu. O kadar uzun sürdü ki endişelenmeye başladım. Ama sonunda gözlerini açtı, burun delikleri genişlemişti. Yalnızca bir bakışla tanıdığım ve güvendiğim Des'in geri geldiğini anlamıştım.

İfadesi pişmanlıkla doluydu. "Özür dilerim, Melek," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Bunu görmemen gerekirdi." Devam etti, "Ben... İnsan değilim, yalnızca öyle görünüyorum."

Kanımda şarkı söyleyen bir şey vardı, bu şeyin bir nedeni hâlâ korkuyor olmamdı ama çoğunluğu umuttan kaynaklanıyordu.

Ben normalde pek cesur biri değilim ama şu anda öyle

olmaya karar verdim. "Sen... Benden hoşlanıyor musun?" diye sordum. İfademde yanlış anlaşılacak bir şey yoktu.

Pazarlıkçı elimi bıraktı. "*Callie.*" Uzaklaştı, hem fiziksel hem de duygusal olarak.

"Hoşlanıyor musun?" diye üsteledim.

Çünkü beni uzaklara götürmek ve ona borcumu ödememle ilgili ettiği sözler bende böyle bir izlenim uyandırmıştı.

Parmak uçlarından biri elmacıkkemiğimde gezindi. Kaşlarım hâlâ çatıktı, Des başını eğdi.

Hoşlanıyordu.

Tenim parladı, ışıltısı kör edecek kadar parlaktı. Mutluydum, benden hoşlandığı için o kadar mutluydum ki. Ben de ondan hoşlanıyordum. Beni baloya götürmüştü. Doğaüstü hükümet ilişkimiz konusunda endişelenecek olursa eğer ben artık resmen bir yetişkindim.

Bu ilişki yürüyebilirdi.

Biraz fazla korkutucu biriydi, sirenim onun bu avantajını kullanmak için can atıyor olsa da o benim karanlık gecemin ayıydı.

Benim karanlık kralımdı. En yakın arkadaşımdı.

Parmak uçlarımda yükseldim.

"Callie..."

Onu bir öpücükle susturdum. Buna öpücük demek biraz abartı olurdu gerçi. Dudaklarım onunkilere değmiş ve orada oyalanmışlardı.

Pazarlıkçı'nın elleri kollarımın üst kısmına kaydı ve onları sıktı. Beni daha da yakınına çekmek istediğine yemin edebilirdim ama çekmedi.

Dudakları benimkilerin altında gerildi, cesaretimi kaybetmem an meselesiydi.

Ama sonra acı dolu bir inleyiş koyverdi ve ağzı benimkine doğru hareket etmeye başladı. Birden öylesine "öpücük"ten gerçek bir öpücüğe dönüştü.

Beni kollarının arasına aldı. Dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor, ağzı sanki bana doyamıyormuş gibi umutsuz bir şekilde hareket ediyordu. Sanki bu onun benimle ilk, son ve tek öpücüğüymüş gibi.

Tüm bu öpüşme nefesimi kesmişti. Kollarımı beline kaydırdım ve hayatım pahasına ona tutunuyormuşum gibi hissettim. Her bir yanım ona mükemmel şekilde uyum sağlıyordu.

Cehennem bana daha kötü bir adam bahşedemez; cennet bana daha mükemmel bir an veremezdi. Bir yıl boyunca beklemiştim, bir yıl boyunca acı çekmiştim, bir yıl boyunca bunun asla olmayacağına dair kederlenmiştim.

Ve şimdi oluyordu.

Des'in ellerinden biri saçıma dolandı ve sertçe çekti. Beni daha sıkı tutamıyordu ama yine de tutmaya çalıştığını hissettim. Sanki kendini benimle, varlığımla doldurmaya çalışıyordu.

Ve ben burada durmuş ne kadar boktan öpüştüğümle ilgili endişeleniyordum. Onun, ölmekte olan bir adamın yaşama açlığı gibi bana aç olabileceğini hayal etmemiştim.

Nefes nefese kalınca dudaklarım aralandı ama bu hareketle beraber sanki büyü bozuldu. Az önce Des'in dudakları benimkilerin üzerindeyken bir anda gitmişti.

Beni serbest bıraktı ve sendeleyerek geri çekildi, nefesi kesik kesik çıkıyordu. Gölgeler etrafına toplandı, şimdiye kadar gördüğümden daha yoğunlardı. Benim de etrafımı sardılar, toplanan fırtına bulutlarına benziyorlardı.

O an yalnızca gölgelerini hayretle izlemeye dalmıştım, sonra gözlerim yukarı, daha da *yukarı* kaydı.

Des'in arkasında iki korkutucu, gümüşi kanat ortaya çıkmış, keskin pençe uçları başının üzerinde yükselmişti.

"Kanatların..." dedim etkilenmiş bir şekilde.

Kanatlarımız yalnızca dövüşmek ya da sevişmek istediğimizde ortaya çıkar, demişti.

Şu anda benimle dövüşmek istediğini sanmıyordum.

Des omzunun üzerine bakma zahmetine girmedi, hâlâ bana bakmakla meşguldü. "Özür dilerim," dedi. "Böyle olmaması gerekirdi. Beklemeliydim... Niyetim beklemekti."

"Des, sorun ne?" dedim öne doğru birkaç adım atarak. Midem bulanmaya başlamıştı. Pişmanlığını hissedebiliyordum.

Titreyen elini saçından geçirdi. "Gitmem gerek."

"Hayır," dedim, tenimin parıltısı söndü.

"Özür dilerim," diye tekrarladı. "Sana daha fazla zaman vermek istiyordum. Bunları asla yapmamalıydım, hiçbirini."

Hiçbiri mi?

Tahmin ettiğim şeyi söylüyor olamazdı. Kanatları halen böyle açıkken yapamazdı. Titreyip duruyorlardı, sanki açılmak istiyorlar gibiydi.

"Ama benden *hoşlanıyorsun*," dedim, söz ettiği şeyleri anlamıyordum ama sesindeki pişmanlığı duyuyordum.

"Ben bir kralım, Callie. Ve sen de..."

Kırgın bir kız.

"Masumsun."

"Ben masum değilim." Tanrım, değildim.

Bana doğru gelip yanağımı avuçlarının arasına aldı. "Öylesin. Her anlamda, beni kahredecek şekilde masumsun ve ben çok ama çok kötü bir adamım. Benden uzak durmalısın çünkü öyle görünüyor ki ben duramıyorum."

Bekle. "Uzak durmak mı? Ama neden?"

"Ben senin arkadaşın olamam, Callie."

Ben de senin olamam.

"O zaman olma," dedim, sesim boğuk çıkmıştı.

"Ne istediğini bilmiyorsun," dedi, yüzümü inceleyerek.

"Umurumda değil." Gerçekten de değildi.

"Ama benim umurumda," dedi sakince. Söyleme şekli son noktayı koyduğunu belli ediyordu.

Bir damla gözyaşım aktı çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu bir vedaydı. Ama bunların hiçbirini anlamlandıramıyordum.

Sesi alçaldı. "*Ağlama.*"

"Gitmene gerek yok," dedim. "Her şey eski hâline döner. Biz... Bu akşam hiç yaşanmamış gibi *davranabiliriz.*" Kelimeleri güçlükle söyleyebilmiştim. Bu konuda rol yapmak istemiyordum.

Des kaşlarını çattı. Hâlâ çenemi tutuyordu, yüzümü kendine doğru çekip gözyaşlarıma öpücükler kondurdu.

Geri çekildiğinde gözlerinde bir şey gördüm, Pazarlıkçı'nın

hislerinin tahmin ettiğimden daha derin olduğunu düşünmeme neden olan bir şey. Bu aklımı daha da karıştırdı.

"Sadece... Biraz zaman ver." Neredeyse isteksizce beni bıraktı ve geri çekildi.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?" diye sordum. Son bir yılda onu görmeden birkaç günden daha fazla zaman geçirmemiştim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne istediğimi, senin neyi hak ettiğini çözecek kadar uzun bir zaman."

Söyleme şekli içimde paniğe neden oldu. Bu bir şeyin sonuydu. Oysa ben başlangıcı sanmıştım... Öyle olmamıştı. Bu kadar iyimser olmak aptallıktı.

"Ya borçlarım?" Üç yüz yirmi iki taneydiler. Birden can simidim oluvermişlerdi.

"Önemli değiller."

Önemli değiller mi? Bunu anlaşmaları sayesinde bir imparatorluk kuran Pazarlıkçı mı diyordu? Yüzlerce anlaşma borcunu çarçur edemezdi.

Artık endişeden daha fazlasını hissediyordum. Dehşete düşmüştüm. Gidiyordu, hem de yalnızca bu geceliğine değil, uzun bir süreliğine. Belki hayatımın kalanı boyunca onu bir daha görmeyecektim.

Eli kapı koluna indi. Biliyordum, buraya kadardı: Hayatımdan şu anda çıkıyordu.

Bunların hepsi yalnızca bir öpücük yüzündendi. Tek bir öpücük kanatlarını ortaya çıkarmıştı.

Onları daha önce hiç görmemiştim. Sarsılmaz Des'in ayağı yalnızca bir kez kaymıştı o da benim yüzümdendi.

Bunun bir değeri olmalıydı, değil mi? Bu, uğruna savaşmaya değer bir şey olmalıydı.

"Son bir dilek." Sesim beklediğimden de sertti. Daha kararlıydı.

Başını eğdi. "Yapma, Callie," dedi neredeyse yalvarırcasına.

Tek bir zaafı vardı; pazarlık. Konu iyilik dağıtmaya geldiğinde kendine engel olamıyor gibi görünüyordu.

Bana ne oldu bilmiyorum ama garip bir dürtü beni Pazarlıkçı'ya hiç de hakkım olmayan şeyleri söylemeye itti. Dünyamın durmak üzere olduğunu biliyordum ve bir şey yapmazsam ekseninden çıkacaktı.

Gözlerimi kapadım ve eski kitaptaki sözler dudaklarımdan döküldü. "Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, hayatlarımız son bulana dek daima benim ol, Desmond Flynn."

Tek duyduğum onun düzensiz nefesleri oldu.

Aklım utanacak kadar başımda değildi. Eskiden âşıklar arasında edilen bu yemin dudaklarımdan öylece çıkıvermişti.

Gözlerimi açtım ve ikimiz birbirimize baktık. Daha önce hiç kimsenin yüzünde dehşet ve merakı aynı anda görmemiştim ama Des ikisini de takınmayı becerebilmişti. Ve sonra, bir duman bulutu gibi aniden yok oldu.

O an bir daha gelmeyeceğini anlamıştım.

Günümüz

BİR PERİ KANATLARINI NİŞANLISINA GÖSTERMEZ. Bir peri onları ruh eşine gösterir.

Nefes almayı bırakmıştım.

Tüm dünya sessizleşti ta ki ben aptal, umut dolu kalbimin gümbürdeyişini duyana kadar.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadım.

Bana hafifçe gülümsedi, gözleri ışıltıyla parlıyordu. "Hayır, Melek, yalan değil."

Bir çöküşün eşiğindeymişim gibi hissediyordum. "Yani sen şey diyorsun..."

"Sana âşık olduğumu mu? İnatçı ve aşırı cesaretli bir ergen olduğun günlerden beri sana âşık olduğumu mu? Benim ruh eşim olduğunu ve benim de senin olduğumu mu? Tanrılar beni korusun ki evet, öyle diyorum."

Neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Ruh eşleri.

Evet, diye fısıldadı kalbim, *ruh eşleri.*

Yedi yıl önce geçmişimi gömmüş ve kendimden yeni bir ben yaratmıştım. Yedi yıl önce âşık olmuştum.

Âşık olmuş ve ondan asla vazgeçmemiştim. Bu kulağa biraz takıntılı geliyordu. Çünkü yedi yıl önce ilk aşkım kalbimi kırmıştı.

"Ama sen gittin," dedim sakince.

Kaskatı yerinde durdu. "Gittim," dedi, gözlerinde hüzün vardı. "Ama asla senden uzak kalmak istemedim."

"O zaman neden kaldın?"

Bir elini saçından geçirdi ve bakışlarını kaçırdı. Derin bir nefes aldıktan sonra gözleri bana döndü. "Sen çok küçüktün," dedi usulca, gözleri yüzümü tarıyordu. "Ve istismar edilmiştin. Kalbim seni seçti. Bunu ilk gece hissetmiştim

ama inanmadım, ta ki hislerim göz ardı edilemeyecek kadar büyüyene kadar.

"Senden uzak kalamıyordum, sana güç bela karşı koyuyordum ama seni böyle bir şeyin içine itmek de istemedim. Senden sürekli bir şeyler alan bir adamdan henüz kurtulmuşken yapamazdım. Bütün erkeklerin öyle olduğunu düşünmeni istemedim."

Nefes alamıyordum. Bir damla gözyaşı yanaklarımdan usulca süzüldü. Ardından bir tane daha.

Des gözyaşlarımı sildi, ifadesi çok yumuşaktı. "Senin iyilik üzerine iyilik satın alarak oyun oynamana izin verdim. Ta ki artık dayanamayacağını fark ettiğim güne kadar. Eşim olacak biri bana *borçlanmamalıydı*. Ancak büyünün kendi iradesi vardı... Tıpkı senin sirenin gibi ben de bazen onu kontrol edemiyorum. Büyüm bana ne kadar borçlanırsan hayatımda o kadar kalırsın diye düşünüyordu. Elbette bu strateji, son dileğini dilediğin an birdenbire sona erdi."

Bahsettiği son dileği hatırlamak için beynimi zorlarken gözyaşları yüzüme akmaya devam ediyordu.

"O son dilek," diye devam etti, "ikimizden de büyüktü. Sen beni istiyordun, ben de sana âşık oluyordum ve bu yanlıştı, Callie. Yanlış olduğunu biliyordum. Sen on altı yaşındayken olamazdı. Ama sabredebilirdim. Küçük sirenim, eşim için sabredebilirdim."

Bana yumuşak bir şekilde gülümsedi, gözleri derin duygularla dolup taşıyordu.

Kendimi hava kadar hafiflemiş hissettim. Bunca yıl boyunca duymak istediğim tek şey buydu. Daha fazla ağlama-

ma neden oldu. Yaralı kalbimin beni sevmeyen bir adama vurulduğunu düşünmüştüm.

Gözleri dalmıştı. "Ama o dilek... Ben o dileğin tutsağıydım."

"Ne *dileği*?" Sürekli o meşum dilekten bahsediyordu ama benim bu dileğe dair hiçbir fikrim yoktu.

Des dikkat kesildi. "Son dileğin. Balo gecesi ettiğin; 'Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, hayatlarımız son bulana dek daima benim ol, Desmond Flynn,'" diyerek uzun zaman önce sarf ettiğim bu sözlerden alıntı yaptı.

Yüzüm ısındı. "O dileği asla yerine getirmedin."

"Buna emin misin?"

Sözleri anlam kazanınca tenim buz kesti. "Sen... Sen onu yerine mi getirdin?"

"Evet," dedi Pazarlıkçı, gözleri dudaklarıma kaymıştı.

Benim olmayı kabul etmişti. Bu düşünceyle beynim patlayacak gibi oldu.

Bileziğime göz attım. "Ama hiç boncuk eklenmedi..."

"Eklenemezdi çünkü karşılığını ödemeye başlamıştın. İkimiz de öyle."

Nefesim kesildi ve boğazımda bir yumru peyda oldu.

"Ne demek istiyorsun?" Kelimeler ağzımdan güçlükle çıktı.

"O türden büyük iyiliklerin yüksek bedelleri olur," diye devam etti Pazarlıkçı. "Sence büyüm kendime o kadar kolayca bir eş edinmeme izin verir miydi? Bu tür bir iyilik, yeterli ölçüde kalp kırıklığı ve yıllar süren –net konuşmak gerekirse, yedi yıllık– bir bekleyiş gerektiriyordu."

Yedi yıl.

Ah, Tanrım.

Pazarlıkçı'nın büyüsü çok belirgin değildi, dikkat etmezseniz onun farkına bile varmazdınız.

Devam etmeye çalışıp başaramadığım onca zaman, Pazarlıkçı'ya kızdığım onca zaman, hepsi bu dileğin bir parçasıydı.

"Son dileğinden sonraki her gün sana yaklaşmak için kendimi paraladım," dedi Des. "Her denememde, bana sırt çeviren kendi büyüm tarafından durduruldum."

Konuşamadığım için başımı iki yana salladım. Tamamen çaresizlikten sarf ettiğim o bağlayıcı yemin. Yedi yıl önceki o son geceyi aklımda yeniden canlandırırken olaylara farklı bir açıdan bakıyordum, Desmond'ın açısından. Onun gözünden olayların nasıl geliştiğini anladığımda derin bir nefes aldım.

O da en az benim kadar bu dileğe bağlıydı. Kendi pazarlıklarını durduramayacağını asla fark etmemiştim.

"Sonra bir gün," diye devam etti Des, "beni bağlayan büyü gevşedi. Daha önce binlerce kez sana ulaşmaya çalışmıştım ama bu kez büyü beni durdurmadı." Bana bakarken gümüşi gözleri parlıyordu. "Nihayet, hayatımın en uzun yedi yılından sonra, sevdiğim kadına, eşime geri dönebilirdim. Ben bir hiç kimseyken, Desmon Flynn'dan başka bir şey değilken bile karanlığımı, pazarlıklarımı ve arkadaşlığımı seven o tatlı sirene. O kadim yemini ederken kaderini ellerine alarak kendini bana adayan kadına."

Sinsi bir sırıtışla ağzının önce bir yanı sonra diğer yanı kalktı. "Callie, seni seviyorum. En başından beri sevdim.

Son yıldız sönene kadar da sevmeye devam edeceğim. Seni karanlığın sonu gelene dek seveceğim."

"Beni seviyorsun," dedim, bunu hazmetmeye çalışırken.

"Seni seviyorum, Callypso Lillis," diye tekrarladı.

Ve sonra... Gülümsedim. Kalbim patlayacak gibiydi.

"Sen... Benimle olmak istiyor musun?" diye sordum aniden utanarak. Bir yanım hâlâ inanamıyordu.

Des beni yanına çekti. "Callie, biraz fazla ileri gidiyorum belki ama şu anda senin de bunu istediğini hissediyorum..."

Gülümsemem genişledi. "İstiyorum."

Bakışları yüzümde gezindi. "Her sabaha seninle uyanmak istiyorum, Melek. Seninle evlenmeyi deliler gibi istiyorum, sonra seninle bir sürü ama bir sürü bebek yapmak istiyorum. Sen de istiyorsan senin olabilirim."

Beyaz saçları ve çarpıcı gümüşi gözleriyle Des'e baktım. Her şey açık seçik ortadaydı; aşkı, heyecanı, *hasreti*. Hayatımı kurtarmış olan Des, bana sanki onun ayı ve yıldızıymışım gibi bakıyordu.

İlk kez durumun kontrolü Gece Kralı'nda değildi. Kartlar onun elinde değildi ama bana elini gösteriyordu. Tek istediğim de buydu zaten.

Şimdiyse benden onu hayatımda hâlâ isteyip istemediğime karar vermemi bekliyordu.

Yedi yıl önce onu istemiştim ve aradan geçen onca zamandan sonra onu istemeye hâlâ devam ettim, imkânsız olduğunu bildiğim zamanlarda bile. Ondan nefret ettiğim zamanlarda bile onu istiyordum. Onu dün de istiyordum, bugün de istiyorum ve yarın da, ondan sonraki gün de istemeye devam edecektim. Onu hayatımın sonuna dek isteyecektim.

Hep istemiştim.

"Sen benim olursan ben de senin olurum," dedim.

Des'in gülümsemesi o kadar genişti ki yüzünü kaplamıştı. Gülüşü karşısında neredeyse bayılacaktım. "Ben daima senin olacağım, Melek."

Mutluluk gözyaşları akmaya devam ederken bu saf tepkisine sırıtarak karşılık verdim.

Kalbim kırılıyor ve sonra yeniden düzeliyordu. Tüm vücudum içten dışa aydınlanmıştı.

Des yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Dağlar yükselip devrilse, güneş sönse, denizler karayla bütünleşip göğü yutsa bile sen daima benim olacaksın." Parmaklarının eklemlerini elmacıkkemiklerimde gezdirdi. "Yıldızlar cennetten düşse ve yeryüzünü gece örtse de, karanlık yok olana kadar ben daima senin olacağım."

BÖLÜM 24

DES CÜMLESİNİ BİTİRDİĞİNDE birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. "Bu çok..."

"Benim diyarımın yemini." Yüzümü kavrayan ellerini henüz indirmemişti. "Yıllardır bunları sana söylemek istiyordum." Alnını benimkine yasladı. "Kadim aşk yeminleri yalnızca insanlara has bir şey değil."

Ve sonra beni öptü.

Bu, daha önceki bütün öpüşmeleri silip atan bir öpücüktü. Aşk, incelikli bir büyüydü. İnsanları bir araya getirebilir, hayatları altüst edebilirdi. Kederi silip atabilirdi. Bağışlayıcıydı.

Kurtarıcıydı.

Des'in kanatları kendi küçük dünyamıza kavuşana kadar etrafımızı sardı. "Doğruluk mu cesaret mi?" diye fısıldadı.

"Doğruluk," dedim.

"Beni seviyor musun?" diye sordu. Bunu sorarken nefesini tuttuğuna yemin edebilirdim. Belki de hayal görüyordum.

"Hep sevdim."

Bir an için gözlerini kapayarak itirafımı sindirdi. Yeniden açtığında çok yoğun duygularla doluydu. Şimdi ne olacağını biliyordum.

Elleri göğsümden yükselerek boynumu kavradı. Bana tapındığı kadim bir tanrıymışım gibi bakıyordu.

"Desmond."

Gözleri dudaklarıma kaydı ve usulca başını eğdi. Onunla ortada buluştuk, dudaklarımız çarpıştı. Elleri yüzümün iki yanına kayarak saçlarıma dolandı.

Kendimi bıraktım ve sirenin kontrolü ele geçirmesini engellemeye çalışmadım. Tenim parıl parıl parlıyordu, kollarımı ona dolayıp kendime doğru çektim.

Des geri çekildi ve sonra çenemin altına, boynum ve köprücükkemiklerimin birleşimine öpücükler kondurdu.

Gırtlağımdan küçük bir ses çıktığında gülümsemesini tenimde hissettim. Saçları tenime değdiği yerleri gıdıklıyordu. Pazarlıkçı'nın dudakları... Aşağıya, göğüslerimin arasındaki oyuntuya doğru hareket etti.

Bu akşam yalnızca öpücüklerle kalmayacaktık. Bu akşam olmazdı.

Nefesi tenimde yayıldı, sırtım ona doğru büküldü. Geri çekildi, önce tişörtümü sonra da sutyenimi çıkardı. Giysileri kenara fırlatıp açıkta kalan bedenime birkaç saniye baktı. Gözlerinde susamış birinin bakışları vardı.

Daha önce beni hiç çıplak görmemişti; hatta ben de onu hiç çıplak görmemiştim. Yaptığımız şeylere bakacak olursak bu şok edici bir gerçekti.

Des arkasına uzanıp tişörtünü üzerinden çıkardı. Yontulmuş göğsüne, kaslı kollarına, kaya gibi sert karnına hayranlıkla baktım. İlk defa ona dokunmaya hakkım varmış gibi hissederek parmaklarımı her bir karın kasında gezdirdim. Mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Sert kaslarını kaplayan teni gergindi. Eli kadar iriyarı değildi ama her bir parçası özenle yaratılmıştı.

Ruh eşleri.

O benimdi, bense onun.

Mutluluktan neredeyse sarhoş olmuştum. Hayatımda hiç bu denli mutlu olmuş muydum?

Pazarlıkçı beni kollarına alıp koridordan yatak odasına taşıdı ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı.

Beni yatağına yatırdıktan sonra kendini üzerime bıraktı. Dar kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Yalnızca bu temas bile hareketlenmeme, ona doğru kıvrılmama neden oldu.

Yüce İsa, tamamen soyunmadan boşalmama neden olacaktı.

Ellerim sırt kaslarında gezindi, parmaklarım onu sıkıca kavradı.

Ağzı karnıma doğru hareketlendiğinde elleri iki yanımdan aşağı kaydı. Pazarlıkçı kot pantolonumun kemerine dokunduğunda kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Çıkar onu," dedim.

Bir an için hiçbir şey yapmayınca bu anın tadını çıkardığına dair bir izlenime kapıldım. Sonra yukarı uzanıp beni öptü. Bunu yaparken büyüsünün dokunuşlarını hissettim.

Bir an sonra pantolonumun fermuarı kendi kendine açıldı ve üzerimden kaydı.

Kendime engel olamayarak öpücüğü kesip gülmeye başladım.

Des de bana gülüyordu ama yüzündeki eğlence kaybolup yerini daha şeytani bir şeye bıraktı.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, saçları yüzünün etrafını çevreliyordu.

"Eşim," dedim şaşkın bir hâlde.

"Eşinim," dedi.

Bu bile çok fazlaydı. Kalbim ve bedenim aynı anda bu kadar güzel duyguyu kaldıramıyordu. Parçalara ayrılacakmışım gibi hissediyordum ve parçalarımı yeniden birleştirdiğimde bir zamanlar olduğum Callie olmayacaktım.

Büyüsünün nefesini yeniden hissettim, bu kez onun pantolonu çıktı. Siyah baksırını birkaç saniyeliğine gördüm, sonra o da çıktı.

Bunu pek çok kez hayal etmiştim ama yine de zihnimde hakkını hiç vermediğini anladım. Uyluklarını saran her bir kası, iri aletini çevreleyen V şekli, belinin içe doğru incelip kalçalarına doğru genişlemesi, biçimli poposu... Bunlar aklımın hayal edebileceklerinden çok daha iyiydi.

Bir an için onu ezberlememe izin verdi, sonra kendini yeniden üzerime bıraktı. Ereksiyon hâlindeki aleti bacaklarıma sertçe baskı yaptı.

Daha önce hiç olmadığım kadar parlıyordum. Normalde sevişirken gücümün bir kısmını kontrol ederdim, aksi takdirde büyülü masum kelimeler partnerimi kontrol eden

komutlara dönüşebilirdi. Ama hiç almayayım, ben seksi iki tarafın rızasıyla olunca seviyorum.

Ancak Pazarlıkçı'yla bu konuda endişelenmeme gerek yoktu; o diğer erkekler gibi benim büyümün etkisi altına giremezdi. Bütünüyle kendim olabilmenin verdiği his, başka hiç kimseyle hissetmediğim kadar özgürleştiriciydi.

Elleri dantel külotuma dokundu. "Bunun çıkması gerek." Kelimeler ağzından döküldüğü an bir elin onları çekiştirerek çıkardığını hissettim.

Büyü hakkında artık komik olan bir şey yoktu. Pazarlıkçı –Desmond– bana gözlerinde vaatlerle bakarken komiklik falan kalmıyordu.

Dudaklarımı usulca, nazikçe öptü ve sonra kendini yerleştirdi. Onu bacaklarımın arasında hissedebiliyordum.

Dudaklarımdan uzaklaştı, gözleri yüzümde gezindi. Bir kez daha ânı ezberlemeye çalıştığı izlenimine kapıldım. Beni izlerken kendini içime itti.

Santim santim içime kayarken kalçalarım kalkarak onunla buluştu. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, gözlerimiz birbirine kitlendi. Onca yıllık bekleyiş, umut, çaresizlik bizi bu âna getirmişti.

Mükemmel bir andı.

Tamamen içime yerleştiğinde vücudunu bir titreme kapladı. "Tam burada... Sonsuza dek burada kalmak istiyorum."

Yutkundum, ellerim omuzlarında gezindi ve sonra sırtına dolandı. Ben de onun tam burada, birbirimize dolanmış hâlde, kalmasını istiyordum.

Neredeyse tamamen çekilip sonra sert bir şekilde içime girdi. Bu hisle inledim, doğaüstü bir sesti.

Bana saf bir günahkâr gibi gülümsedi. "Tatlı sirenimi inletmek hoşuma gidiyor."

İçime girip çıkarak hareket etti, darbeleri güçlüydü.

Tanrım, ona bakmak sersemleticiydi. Kaşları birbirine girmiş, dudakları aralanmıştı. Her bir itişiyle kasları geriliyordu. Bana bunu yaptığını görmek bile neredeyse boşalmama neden oluyordu.

Aşağı kaydı, terli göğsü benimkiyle buluştu, elleri saçlarımı yüzümden çekti.

Beni daha da yakına çekti, elmacıkkemikleri benimkilere değiyordu. Hareketleri yavaş ve yumuşaktı.

Sevişiyordu. Olan buydu. Nazik davranıyor, aşkımı kabul edip kendini bacaklarımın arasında bulduktan sonra bile romantik davranıyordu.

Bu hep böyle olabilir.

Gelecekte yıllarca böyle geceler yaşayabilirdik. Bu ihtimal kalbimi sızlattı. Gerçek aşk, hep ulaşamayacağım kadar uzaktı. Ayrı kaldığımız onca yıl boyunca yokluğunu en şiddetli şekilde hissettiğim için gerçek aşkın varlığına inanıyordum.

Uzun bir süre boyunca bende duygusal anlamda bir sorun olduğunu düşünmüştüm. Tam olarak sevemiyordum, tam olarak kendim olamıyordum. Zayıfım diye düşünmüştüm. Şimdi, bu adamın kollarındayken, uzun zaman sonra ilk kez bende bir bozukluk olmadığını fark ediyordum. Bendeki bir bozuklukla hiçbir alakası yoktu.

yavaş yavaş sönüyordu. O benim gibi kokuyordu, ben de onun gibi.

Yüzündeki inanmaz ifadeyle bana baktı. Gözleri mutluydu, dayanılamayacak kadar mutlu.

"Sirenim," dedi. "Eşim. Yıllarca seni bekledim."

PAZARLIKÇI'NIN KOLLARINDA YATARKEN yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Hayatımda ilk kez dünyamda her şey bütünüyle *yolunda* gidiyordu.

Des'in parmaklarından biri dudaklarımda gezindi, gözleri bana sabitlenmişti.

"Neden bana ilk geldiğinde hiçbir şey söylemedin?" diye sordum meraktan. Bizi bir sürü trajediden kurtarırdı.

Bir kahkaha attı. "Keşke, Melek. İstedim ama sen beni yedi yıldır görmüyordun, bir ilişkin vardı ve kıçımı elime vermek istiyordun. Seçeneklerim sınırlıydı."

Buna hafifçe gülümsedim.

Beni kendine çekti. "Ah. Yalnızca bu gülümseme uğruna bile krallığımı feda ederim."

Des'in sarf ettiği sözlerle yıkanabilirdim. Normalde alaycı, kızdıran ve ikna eden sözler. Beni defalarca yeniden ve yeniden baştan çıkaran sözler. Bu akşam tatlı bir serenat yapıyorlardı.

Parmaklarımı kollarındaki dövmelerde gezdirdim. "Bütün bunların anlamı ne?" Ağlayan bir gül vardı. Melekler, duman ve pullar bir göz şeklini almıştı. Bütün bunlar eğilip bükülerek omzundan ve kolundan aşağı yayılıyordu. Güzel ve ürkütücüydü.

Des saçlarımı okşadı, gözleri onda görmeye alışkın olmadığım farklı bir yumuşaklıkla doluydu. Normalde ürkütücü görünen Pazarlıkçı'nın yüzünde görmeye alışkın olmadığım bir bakıştı. Yüzünden silinmesini hiç istemeyeceğim bir bakıştı.

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Hafif Ölüm Melekleri'nin bir parçasıyken yaptırmıştım," dedi sonunda. "Bir çeşit kardeşlik."

Bu, boynumu çevirip ona bakmama sebep oldu. Sözlerinden yola çıkarak, "Bir çete mensubu muydun?" diye sordum.

Buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Öyle bir çete değil. Gece Krallığı... Başka bir hükümdarın emrindeyken sokaklarda polislik yapıyorduk." Eğilip koluna baktı, kaşları çatıldı. "Uzun zaman önceydi."

Kral olmadan önce gerçek bir hayduttu demek. Bundan tam olarak ne gibi bir anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama ona uygun görünüyordu.

Uygun ve şaşırtıcı.

"Senin bir kral olduğunu sanmıştım," dedim.

"Kralım."

"Senin her daim bir kral olduğunu sanmıştım," diye netleştirdim.

"Bu seni hayal kırıklığına mı uğrattı?" diye sordu. Bedeni sertleşti, gerilmişti.

Sözlerimin onu bu kadar etkilediğini hiç fark etmemiştim.

Ağlayan gülün hatlarını takip ettim. "Hiç de değil." Onun sarayda büyümemiş olması hoşuma gitmişti. "Sarayda yetişmiş bir Desmond Flynn'la baş edebileceğimi sanmıyorum."

Bunun yalan olduğu çok açıktı. Des'i her şekilde kabul ederdim; geçmişini tam olarak bilmeden hayatıma *almıştım* sonuçta.

Ama onun Ötedünya'daki sokaklarda da buralardaki gibi hüküm sürdüğünü bilmek... Kişiliğini daha çok takdir etmemi sağlamıştı. Hiç şüphesiz üzücü bir geçmiş hikâyesi vardı. Tıpkı benimki gibi.

Ona daha sıkı sarıldım. "Bana bir sırrını daha anlat," dedim.

Konuşmaya başladığında gülümsediğini hissedebiliyordum. "Seninle ilk tanıştığım akşam, seni aklımdan atamadım..."

Pazarlıkçı'nın en mahrem sırlarının fon müziği eşliğinde uykuya daldım.

SABAHIN ÇOK ERKEN SAATLERİNDE Des tarafından uyandırıldım. Üzerime yuvarlanarak talepkâr dudaklarla beni öpmeye başladı.

Sertleştiğini hissettim, hazırdı.

Küçük bir inilti koyverdim, içimdeki siren uyanmaya hazırdı. "Bir kez daha mı?" diye sordum, konuşurken onun için kollarımı açarak. "Biraz bile yorulmadın mı?"

Bu gece beni uyandırdığı iki sefer yüzünden hâlâ sızlıyordum. Ama buna rağmen arsız bir kedi gibi gülümsedim, hâlimden kesinlikle memnundum.

Des boğuk bir kahkaha attı. "Melek, Gece Kralı olmanın faydaları vardır."

Tenim yeniden parlamaya başladı. Normalde sirenim hiç doyuma ulaşmazdı. Hep daha çok isterdi. Ama Gece Kralı onu nasıl tatmin edeceğini çok iyi biliyordu.

Beni nasıl tatmin edeceğini de.

Dudakları tenimde gezinirken ona doğru hareket etmeye başladım.

"Sana doymanın yakınından bile geçemiyorum, aşkım," diye mırıldandı. "Senin yokluğunu çekiyorum, içine gömülü olduğum anlarda bile."

Bu hissi biliyordum. Tenim ona dokunmak ve tatmak istiyor, onu içime çekip bir daha asla geri bırakmamanın aciliyetiyle titriyordu.

Tüm bunların altında saf, katışıksız bir huşu vardı.

Des beni seviyordu ve yedi yılını bana geri dönmeye çabalayarak geçirmişti.

Des benim *eşim* olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Onu sırtüstü ittim. Kolları belime dolandı. Sonunda üzerine oturdum, saçlarım sırtımdan dökülüyordu.

Uzanıp bir tutam saçımı aldı, onlara sanki hayatında ilk defa saç görüyormuş gibi bakıyordu.

Öne doğru eğildim, ellerim göğsünde ve kollarında gezindi. "Tatlı küçük peri," diye mırıldandım melodik bir sesle.

Des bunun üzerine kaşını kaldırdı. Onun *tatlı* ve *küçük* olabilecek en son kişi olduğunu ikimizin de bildiğine dair herhangi bir şey söylemesine gerek yoktu.

"Şimdi senin en fena arzularının *hepsini* gerçekleştireceğim," diye fısıldadım, siren sesime hükmediyordu.

Göğsüne öpücükler kondurmaya başlayarak aşağı, daha da aşağı hareketlendim. "Tek... tek..."

Ne ima ettiğimi anladığında derin bir nefes aldı.

Bacaklarının arasına indim ve onu ağzıma aldım.

Bütün vücudu gerildi.

"*Yüce Tanrılar*," dedi.

Ellerini saçlarıma doladı.

Yukarı aşağı, yukarı ve aşağı hareket ettim. Dudaklarım ve dilimle işe koyuldum, kendini bana karşı bükene kadar ellerimi her bir zevk noktasında gezdirdim.

Nefesi kesildi, düzensizleşti.

Uzun sürmeyecekti. Bu düşünce ona karşı şeytani bir şekilde gülümsememe neden oldu.

Bir anda beni kendinden uzaklaştırdı. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda açlığını gördüm.

"Kirli oynuyorsun, siren," dedi ve beni karnımın üstüne çevirdi.

Kalçamı havaya kaldırdı ve aletinin ucunu girişime sürttü. Yukarı aşağı, yukarı ve aşağı.

Saçlarımı avucunun içine toplayarak öne eğildi ve kulağımı kendine çevirdi. "Gece Kralı'nın nazik olacağını düşünmemiştin, değil mi?" dedi, sesi boğuk çıkmıştı.

Eli bacaklarımın arasına kaydı.

Klitorisimi çimdikleyince bir inilti koyverdim.

Des kulağımın üzerini dişledi. "Hımm, bu ses hoşuma gitti."

"Des..." Alnımı yastığa dayadım, nefes nefeseydim.

Aniden kendini içime itti. İç duvarlarımın gevşeyip ona yer açtığını hissettim.

O içimi doldururken bir başka inilti koyverdim.

Derinlerime yerleştikten sonra hareket etmedi.

"Melek... Bu kadar iyi olabileceğini hiç hayal etmemiştim..."

Her seferinde böyle olmuştu. Aramızdaki bu elektrik, bu huzursuz kimya nihayet, nihayet doyuma ulaşmıştı.

Des hareket etmeye başladı, tüm gücüyle içime girip çıkıyordu. Beni kendine doğru tutuyordu, saçlarım halen avucunun arasındaydı. Kollarının arasına hapsolmuştum, sırtım ona doğru kıvrılmıştı.

Terlemeye başlayınca vücutlarımız ıslak, kaygan sesler çıkarmaya başladı. Karanlık etrafımızı sardı, odayı aydınlatan tek şey parlayan tenimdi.

Des saçlarımı bıraktı, sonra meme ucumu ağzına aldı.

Tek gereken buydu.

Orgazm sarsarak geldi, zirveye çıktı, çıktı ve çıktı. Ortasında bir yerde Des'in bağırdığını duydum. Sonra o da boşaldı, aleti içimde gidip gelmeye devam etti.

İkimiz de kemiksiz bir yığın gibi yatağa çöktük.

Kalp ağrısından bu noktaya gelmiştik. Hayat muhtemelen daha iyi olamazdı.

ERTESİ SABAH UYANMAYA BAŞLADIĞIMDA gerildim, vücudumun gerekli yerleri sızlıyordu. Des'in kolu karnıma sıkıca dolanmıştı.

Gözlerimi açmadan gülümsedim. Açtığımdaysa ilk gördüğüm şey Pazarlıkçı'nın beyaz saçları oldu. Bir elimi aralarından geçirdim, uyanık olmasa bile ona dokunmanın, onu keşfetmenin keyfine vardım.

Şeytani bir şekilde kıvrılmış dudakları hafifçe aralandı. Bu şekilde bir meleğe benziyordu. Bu iltifattan kesin nefret ederdi ama doğruydu. Onun her şeyi mükemmeldi.

Uyanmayınca ona böyle baktığım için kendimi sapık gibi hissettim ve yataktan çıktım.

Üzerime bir şeyler geçirmek için yandaki yatak odama geçtim ve sonra da mutfağa girdim. Aptalca şeyler bile beni gülümsetiyordu; mesela güneş ışığının pencerelerden içeri girmesi ya da dünkü makaron poşetinin görüntüsü.

Bir fincan kahve demledim ve Pazarlıkçı'nın evinin arkasına doğru yöneldim. Büyük Fransız kapılar geniş arka bahçeye açılıyordu. Çiçekli sarmaşıklar ve egzotik süs çalılarıyla kaplı bir bahçeydi burası. Tam ortasında, içinde su bitkileri yetişen bir fıskiyeli gölet bulunuyordu.

Bahçenin sonunda arazi bitiyor yerini uçuruma bırakıyordu. Uçurumun ötesinde kilometrelerce uzanan mavi okyanus görünüyordu. Bugün hava Kaliforniya kıyılarını görebileceğim kadar açıktı.

Arazimin sınırında oturup Catalina Adası'na baktığım o günleri hatırladım. Des'in okyanusun öte tarafında, yani burada olduğunu ve muhtemelen onun da bu tarafa baktığını hiç hayal etmemiştim...

Yedi yıl önce aptalca bir pazarlık yaptığım için benden uzak durmak zorunda kalmıştı. Ancak yine de her zaman görüş alanımdaydı.

Ama artık tüm bunlar sona ermişti.

O benim ruh eşimdi.

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordum. Burada,

yani yeryüzünde, doğaüstü varlıklar ruh eşleri olup olmadıklarını bilirlerdi, tıpkı benim siren olduğumu bildiğim gibi. Ergenliğe girdiğimizde, eşleşme bağlarımızla beraber gücümüz de uyanırdı.

Ama bende böyle bir uyanma olmamıştı.

Belki de... Belki de Ötedünya'da bu farklı işliyordu. Belki de orada ruh eşleri burada olduğu gibi önceden belirlenmiyordu. Ya da bağ farklı bir şekilde işliyordu.

Bütün bu soruları uyandığında Des'e sormam gerekiyordu.

Arazinin sınırındaki bahçe masasına oturup kahvemi yudumladım.

Bileziğime göz attım. Dünden beri değişmemiş görünüyordu ancak boncukları saymaya başladığımda üç sıra eksilmişlerdi. Des'in onların gittiğinden haberi olduğunu bile sanmıyordum.

Büyüsü yapmıştı.

Ancak dün gece bileziğin tamamını çıkarmadığını fark ettim. Açıkça görülüyor ki Pazarlıkçı'nın büyüsü, bir gecelik itiraf ve aşk ilanlarının (ve bir ton seksin) anlaşmanın iptali için yeterli olduğunu düşünmüyordu.

Benim sirenim nasıl edepsizse Des'in büyüsü de bir o kadar kaprisliydi.

Gözlerimi kapattım ve denizden gelen dalga seslerini dinleyerek tuzlu havayı içime çektim.

"Callypso Lillis, ben de seni arıyordum."

Yabancı bir erkeğin tam adımı söylediğini duyunca donup kaldım.

Sandalyemi çevirip gözlerimi kısarak güneşe baktım. Güneş karardı ve onun yerini şaşırtıcı güzellikteki bir adam aldı. Saçları altın sırmalar gibiydi, gözleri ise parlak bir gök mavisiydi.

Bir çeşit doğaüstü varlıktı. Büyüden başka hiçbir şey bir insanı böyle gösteremezdi.

Bir saniye sonra beynim olanı kavradı.

Neden bir yabancı Des'in mülkünde geziyordu, hem de arka bahçesinde? Ayrıca bu adam nasıl oluyordu da adımı biliyordu?

Bu durumda büyük bir *terslik* vardı. Hem de çok büyük bir *terslik*. Ama tepki gösteremeyecek kadar şaşkın hâldeydim.

Sirenim ise hiç öyle değildi.

Siren gün yüzüne çıkınca tenim ışıldamaya başladı.

Aniden ayağa kalktım. "Buraya nasıl girdin?" diye sordum, ruhani bir sesle.

Tek söyleyebildiğim bu oldu. *Bu mülkten siktir ol git*, demedim. *Polis çağırıyorum*, demedim. *DES!* demedim.

Bana yaklaştı. "Dedim ya, seni arıyordum."

Soruma cevap verdi ama bunu sirenin sağladığını sanmıyordum. Büyülenmiş bir adam gibi görünmüyordu. Bana yaklaştığı için patırtı koparmıyor, sonraki emrimi beklemiyordu.

Bu da demek oluyor ki...

Peri.

Siktir. Beni arayan tek Ötedünyalı yaratık vardı, o da Ruh Hırsızı'ydı.

Bu... O muydu?

Öne doğru atıldı. "Seni yalnız yakalamak ne zormuş," dedi.

Geri çekilerek arkamdaki masaya tosladım.

Beni ele geçirecekti.

İçgüdüsel olarak masadan kahve fincanımı alıp ona fırlattım. Elini havaya kaldırdı ve fincanla içindeki sıvı havada donup kaldı.

Avucunu öne doğru uzattı, fincan nazikçe süzülerek eline kondu ve kahve fincana aktı.

Ağzımı açtım. "*DE...*"

Gözlerini kısarak dudaklarıma baktığında sesim kesildi, çığlığım artık duyulmuyordu.

Boğazımı kavradım. "*Ne yaptın sen...*" Sözcükleri yalnızca ağzımı oynatarak söylüyor bile olabilirdim çünkü ses tellerimden hiçbir ses çıkmıyordu.

"İş arkadaşın Bayan Darling senin meşgul olduğunu söyledi ama meşgulmüş gibi görünmüyorsun."

Bu, o ısrarcı müşteriydi.

Geri çekilmeye devam ederken gözlerim eve kaydı.

Gülümsedi, sanki gülümsemeyi o icat etmişti, kör edecek kadar parlaktı. "O seni kurtarmayacak."

Adam ortadan kayboldu. Bir an sonra kollarını etrafıma dolayarak beni arkadan yakaladı.

Bütün şirretliğimi konuşturarak tekmeledim, ulaşabildiğim her yerini tırmaladım. Çığlık attım, sesimin kısık olduğunu umursamadan çığlık atmaya devam ettim.

"*Yeter*," dedi.

Büyü beni ele geçirdi ve dünya kardı.

BÖLÜM 25

GÖZLERİM AÇILDI, KAFAMI OVDUM, beynim uyuşmuştu. Tepemde kabaca yontulmuş kayadan bir tavan vardı. Oturup vücuduma baktım. Bu sabah üzerimde olan kıyafetleri giymiyordum artık. Onların yerine incecik, bakır rengi bir elbise giyiyordum, yanlarında karmaşık, ışıltılı işlemeler vardı.

Değiştirdiğimi hatırlamıyordum...

Titredim. Üşüyordum. Hem de çok.

Etrafıma bakındım. Üç tarafım kaya duvarlarla çevriliydi. Dördüncüsü ise...

Dördüncü duvar demir parmaklıklardan oluşuyordu.

Hapsedilmiştim. Ama nereye? Neden?

Üzerinde uyandığım tahta sedirden kalktım. Odanın köşesinde bir tuvalet vardı. Daha çok yere yerleştirilmiş bir kâse gibi görünüyordu.

Bana yakın olan duvara kazınmış çeteleler vardı. Onlarca ve onlarca çizgi. Ancak hiçbirinin üzeri çizilmemişti, son

mahkûm kasıtlı olarak mı günlerini bu şekilde saymıştı... Yoksa birden fazla mahkûm gelip dört günden fazla kalmamış mıydı anlayamadım.

Beni kaçıran piçin görünürlerde olmadığını fark ettim. O Ruh Hırsızı mıydı, yoksa bambaşka biri miydi? Bana kendini ya da amacını açıklamaya bile çalışmamıştı.

Hücremin önüne doğru ilerledim ve gırtlağımdaki ekşi tadı görmezden geldim; büyünün kalıntılarıydı. Gözlerim karşımdaki görüntüye odaklanmıştı.

Kayaların içerisine mağaramsı hapishane hücreleri oyulmuştu. Sıra sıra, kat kat. Görebildiğim kadarıyla tüm yönlere uzanıyordu; yukarı, aşağı, sağ, sol.

Her birinin içerisinde benim gibi giydirilmiş bir kadın bulunuyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Tıpkı gördüğüm kehanetteki gibiydi.

Bunlar kayıp kadınlar mıydı?

Öyleyse eğer, Tanrı belamı vermişti. Bu olaylar neredeyse on yıldır sürmesine rağmen Des gizemini çözememişti. Benim buraya kaçırılmam durumu değiştirmeyecekti.

Des neredeydi? Ne düşünüyordu?

"Merhaba?" diye seslendim.

Kimse cevaplamadı.

Hücrelerin dışındaki koridor boyunca uzaktan sessiz bir mırıltı ve gardiyanlara ait olduğunu varsaydığım yumuşak ayakkabı tıkırtıları duydum. Yüzümü buruşturdum. Eğer gardiyanlar varsa o zaman Ötedünya'da ortadan kaybolan savaşçı kadınlara ne olduğunu en azından birkaç insan biliyor demekti. Ve o insanlar bu adamın işini kolaylaştırıyorlardı.

Bu sesler dışında hücrelerin olduğu blok ürkütücü bir sessizlik içerisindeydi.

Burası umudun ölmeye geldiği yerdi.

Ama sonra aklıma, bana cesaret veren bir fikir geldi.

"Pazarlıkçı," dedim aceleyle, "bir anlaşma yapmak istiyorum."

Havanın titreşmesini ve Des'in iri bedeninin hücremdeki yerini almasını bekledim.

Bir saniye geçti. Sonra bir saniye daha. Bir tane daha.

Hücre tıpkı uyandığımdaki gibi kalmaya devam etti.

"Pazarlıkçı, bir anlaşma yapmak istiyorum," diye tekrarladım.

Geçmişte hep gelmişti. *Hep*. Ve dün geceden sonra biliyordum ki, yedi yıllık esareti bittiği için gelirdi.

Tekrardan bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Hücrem boş kalmaya devam etti. Korkunç bir boşluktu bu.

Artık Des'in beni kurtarmaya gelmeyeceğini kabullenmiştim. Ya gelecek durumda değildi –ki buna tüm benliğimle itiraz ediyordum– ya da bir şey onu alıkoyuyordu.

Büyü gibi bir şey.

Peri kralının hemen aşamayacağı güçte bir şey. Artık uğraşmam gereken bir şey vardı. Buradan canlı çıkmak istiyorsam eğer bu gücü aşmanın bir yolunu bulmalıydım.

ESARET... SIKICIYDI.

Korkutucu ama aynı zamanda sıkıcı. Çoğunlukla hücremde oturup bana tam olarak ne olacağını, kendimi bura-

dan nasıl çıkarmayı başaracağımı merak ediyordum; menfur bir amaç için peri kadınların gizlice yakalandığı bu Ötedünya hapishanesinden.

Düşüncelerim her saat başı hücremin önünden geçen bir grup gardiyan tarafından bölünüyordu. Onları ilk gördüğümde bu görüntü karşısında korkmuştum. Her biri hayvan ve insan karışımı bir şeye benziyordu. Bazılarının burun yerine hortumu, bazılarının iki yerine dört ayağı ve bir kısmının da bıyıkları, pençeleri ve sivri dişleri vardı.

Benim gibi bir insan için bu görüntü... İticiydi. Ama sonra bu gardiyanların şu anda düşmanım olduklarını fark ettim, yani onlara karşı biraz önyargılı olmam normaldi.

Gardiyanların saat başı devriyelerini atmadıkları tek zaman, yani şimdi, içlerinden ikisi bir peri kadını kollarından yakalayıp hücresinden çıkardı.

Yüzümü parmaklıklara yaslayıp kadının düşük omuzlarına, öne düşen başına, yüzünün çevresinden gevşekçe sarkan düz saçlarına baktım. Çıplak ayakları arkasından zeminde sürünüyordu. Görüş alanımdan çıkana kadar izledim, gardiyanların ayak sesleri mağaramsı mekânda yankılandı.

Gözlerim diğer mahkûmlara kaydı. Çoğu hücrelerinin içerisinde ya oturuyor ya da hareketsiz şekilde yatıyordu. Onların öldüğünü sanmıyorum ama yaşıyor gibi de görünmüyorlardı.

Ölü değillerdi ama yaşamıyorlardı da.

Bu benim de mi başıma gelecekti?

Ben peri savaşçı değildim. Ben perilerin aşağılayıcı bir şekilde söylediği üzere bir *köleydim*. Bir insan. Dürüst olmak gerekirse ben de doğaüstü bir varlıktım ama günün so-

nunda hâlâ bir insandım. Burada mahkûm edilecek kadar değerli değildim.

Peki neden kaçırılmıştım?

Cevap gözümün önünde duruyordu.

Çünkü ben Gece Kralı için değerli biriydim.

Düşmanları bunu bir şekilde öğrenmişlerdi ve ona ulaşmak için beni kaçırmışlardı.

İncecik elbiseme baktım. Bunu kendimin giymediği gerçeğini düşünmeyecektim. İçinde bulunduğum durumun verdiği dehşet bana yetiyordu.

Mutlu bir akşam geçirmiştim ve ardından bu olmuştu. Gece Kralı'nın eşi olmanın keyfine yalnızca koca bir gün bakabilmiştim.

Ve şimdi de başıma bu gelmişti.

İşte bu, yükselişten sonraki düşüştü. Ve benim dünyamda her zaman bir düşüş vardı. Bunca zaman sonra Des gibi bir adama sahip olmanın fazla iyi olduğunu biliyordum. O daima benim ulaşamayacağım biri olmaya mahkûmdu.

Bana doğru gelen bir çift ayak sesi düşüncelerimi böldü. Gardiyanların devriye saati gelmişti.

Ancak bu defa aniden hücremin önünde durdular.

GARDİYANLAR İKİ YANIMDAN TUTARAK beni hücremden çıkarırken ayak ve el bileklerimin etrafındaki zincirler şıngırdadı. Gardiyanlardan birinin bağladığı göz bandı şu an burnuma sürtündüğü için kaşınıyordum.

Bu kadar zorbalığa gerek var mıydı?

Bu durum hoşuma gitmiyordu. Muhtemelen bu, hapishanedeki savaşçılar için uygulanan standart bir prosedürdü.

Daha kötüsü de olabilirdi. Bir peri olsaydım demir prangalar yalnızca derimi aşındırmaz tenimi cızırdayarak yakar ve enerjimi tüketirdi.

Alçak sesli mırıltılar yavaş yavaş kesildi ve hava, hâlâ küflü ve hayvan kokularıyla ağırlaşmış olsa da daha taze kokmaya başladı.

Başka bir odaya bırakılmam beş dakika kadar sürdü. Buradaki hava daha ağır ve meşumdu.

Burada kötü şeyler oluyordu.

Bana da kötü şeyler olacaktı.

Paniklememeye çalıştım. Bir daha asla kurban durumuna düşmemek için yıllarımı harcamıştım ama hepsi boşunaydı. Büyüm buradaki varlıklarda işe yaramıyordu ve onsuz ben, güçlü perilere karşı sıradan bir insan durumundaydım.

Gardiyanlar beni serbest bıraktı ve ayak sesleri arkamdan uzaklaştı. Bir dakika kadar sonra kapı açıldı ve yavaşça kapandı. Tekrardan bu kötücül yerde gözlerim bağlı, zincirli bir hâlde yalnız kalmıştım.

Dikkat kesildim. Birinin nefes alışını duyuyordum.

Sıktır, aslında yalnız değildim. Paniğim arttı.

"Desmond Flynn'ın tek zaafı." Derin, titreşen bir ses odayı doldurdu. Yaratığın gücünü sözlerinde hissedebiliyordum. "Ve o benim elimde."

Kalbim çarpıyor, korkum arttıkça sirenim gün yüzüne çıkmak için yükseliyordu.

Ağır adımların odayı geçerek bana doğru geldiğini duy-

dum. Bütün irademi kullanarak geriye doğru kaçınmamak için çabaladım.

"Kırk yıl düşünsem Yüce Kaos Kralı'nın kendine bir köle seçeceğini tahmin etmezdim." Adam tam önümde durdu.

Elmacıkkemiğimde dokunuşunu hissedince irkildim. Tenim şu anda parlıyor olmalıydı. "Senin gibi birini hem de." Bir parmağını altdudağımda gezdirdi. "Buradaki insanlar sana büyücü diyor. Ama söyle bakalım insancık, beni büyüleyebilir misin?"

Cevap vermek yerine elini prangalı elimle iterek uzaklaştırdım. Bu hareketime güldü ve sonra eli yeniden yüzümü buldu, tenimi okşadı.

"Bana dokunmayı kes," diye hırladım.

"Ah leydim, sen duymadın mı?" Sıcak nefesini kulağımda hissettim. "Benim en iyi olduğum şeydir dokunmak," diye fısıldadı.

İçimdeki siren huzursuzlandı.

Bir büyücü istiyor, hadi ona büyücü kimmiş gösterelim, diye fısıldadı. *Son saniyeye kadar işbirliği yapıyormuşuz gibi düşünmesine izin verelim. Sonra bedeninin başında durur, o kendi canını alırken güleriz. Bize bulaşmak ne aptallık.*

Siren bu adamın büyülenemeyeceğinin ya farkında değildi ya da umursamıyordu. Bir periyse büyülenemezdi.

Göz bandımı yüzümden çekti, ışık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. İlk fark ettiğim şey adamın boynuzlarıydı. Uzun boyuna neredeyse altmış santim ekleyecek kadar yüksek ve sivri boynuzlar. Adamın esmer yüzü kestane rengi saçlarla çevrelenmişti.

Bu kehanetlerdeki adamdı.

Beni incelerken ortasında çizgiler olan altın rengi gözbebekleri büyüdü.

"Sen epey güzelmişsin," dedi. "Sırların Efendisi'nin neden eş olarak seni aldığını anlayabiliyorum. Ama pek de güçsüzsün," diye devam etti. "Ne büyük bir zafiyet. Böyle olacağını bilmeliydi."

"Kimsin sen?" diye sordum ruhani bir sesle.

"Ne kabayım!" diyerek reverans yaptı. "Ben Karnon, Fauna Kralı, Hayvanların Hâkimi, Vahşi Kalplerin Efendisi ve Pençelerin Kralı."

Fauna Kralı mı? Deli Kral mı?

Boku yemiştim, bu hiç de iyiye işaret değildi.

Doğruldu, kollarını açarak odayı gösterdi. "Krallığıma hoş geldin."

Odaya şöyle bir göz gezdirdim – pardon, yatak odasına. Burası kürklerle kaplıydı. Odaya kalın ahşap ve fildişi mobilyalar yayılmıştı, her biri anlaşılması güç bir şekilde yontulmuştu ama hiçbiri yatağın başlığı kadar etkileyici değildi. Fildişi, sedef, yarı değerli taşlar ve altın damlacıklarıyla süslenmiş bir av sahnesi ahşaba işlenmişti.

Krallara layık bir yataktı.

Onca oda içerisinden benimle bu odada buluşmayı seçmişti. Bu da hiç iyiye işaret değildi.

Gözlerimi devasa yataktan çekip kısık gözleri ve yüzündeki hafif gülümsemeyle beni izleyen Karnon'a baktım.

Hipnotik sesim karşısında gözleri dans ediyordu. Yaklaşarak eğildi, boynuzları neredeyse bana değiyordu. "Senin için çoktan bir tabut seçtim bile. Özel bir hanımefendi için özel bir tabut. Seni eşinin ayağına teslim edeceğiz."

Des'le eş olduğumuzu biliyor muydu?

Kamon parmağını elbisemin derin yakasına geçirdi. "Sevdiği kadını böyle görmek onu çökertir mi merak ediyorum; bir ölü kadar kıpırtısız ve başka bir adamın bebeğini taşır hâlde. Bebeği öldürür mü? Yoksa sahip mi çıkar? Ah, olasılıklar..."

Elinin tersini göğsümde gezdirdi. Elinin kıvrımlarında kurumuş kan olduğunu fark ettim.

Bu görüntü karşısında yutkundum. Şu âna kadar biraz garip davranışlar sergilemişti ama hiç şüphesiz her an patlayabilirdi.

"Daha önce hiçbir insan kadınla beraber olmadım," diye devam etti. Sesini alçalttı. "Fauna Krallığı'nda bir köleyle yatmak tabudur. Siz dünyevi yaratıklar çok pis oluyorsunuz. Ama yalnızca bakmak bile zevkli." Gözlerini üzerimde gezdirdi. "Evet, oldukça zevkli. Kalanını görmek için sabırsızlanıyorum."

Yüce İsa.

Kimse bizi geçmişteki gibi incitemez, diye yemin etti sirenim. *Bunun bedelini ödeyecek.*

Fauna Kralı başını yana eğdi. "Belki de şimdi başlamalıyız?"

Ben bir tepki veremeden çenemi yakaladı. Gözlerime bakarak eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Bir öpücük değildi. Gerçek anlamda değil yani. Ama ağzımı açmaya zorladı ve sonra nefesini verdi.

Büyü boğazımdan zorla hücum etti, çürük bir tadı vardı. Dizlerim bükülmeye başladığında bile ona karşı mücadele ettim.

Kolları belimdeydi, nefesini içime verirken beni tutuyordu.

Dizimi kasıklarına geçirmeye çalıştım ama ayağımı etrafındaki prangalar sıkıca gerilmeden ancak birkaç santim yukarı kaldırabildim.

Karnon bunun farkına bile varmadı.

Zincirli ellerim ikimizin arasına hapsedilmişti.

Tamamen hareketsizlerdi.

Son bir çabayla kafamı geri çektim ve Fauna Kralı'na kafa attım. Bir elini alnına götürerek geriye doğru sendeledi.

Beni tutmayı bırakınca dizlerimin bağı çözüldü.

Karnon'un dudakları gülümser gibi kıvrıldı. Tek görebildiğim birkaç çift azı dişiydi. "Kölenin içinde küçük bir savaşçı varmış."

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. İçime zorla aktardığı o lanet büyü beni boğuyordu. "Bana ne yaptın sen?" diye sordum boğuk bir sesle.

Başını eğdi ve o tuhaf gözleriyle beni inceledi. "O güzel teninin kalanını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Gardiyanlar!" diye seslendi gözlerini üzerimden uzaklaştırmadan.

İki peri asker koşarak geldi, bir tanesinin kafasında tüyler, diğerinin de pençeleri vardı.

"Burada işimiz bitti," dedi Karnon.

Tekrardan ayaklarımın üzerinde sendeledim, başım dönüyordu, yön duygumu yitirmişim gibi hissediyordum. Burada kaldığım her an gücüm tükeniyordu. Bana bir şeyler oluyordu. Her şey yavaş hareket ediyordu; uzuvlarım, aklım.

Askerler kaba bir şekilde tekrardan gözlerimi bağladı. Kollarımın üst kısmından tutarak beni hücreme sürüklediler ve köşedeki tahta sedirin üzerine gelişigüzel attılar.

Yaşananları algılamaya çabalıyordum. Boğazımdan zorla indirilen şey her neyse içimde geziniyor, damarlarımı buza çeviriyordu.

Gözümün üzerindeki bağı çıkarma zahmetine girmediler, ben de kendimde yapacak enerjiyi bulamadım.

Sürüklendim, sürüklendim...

Etrafımdaki her şey sonsuz, umutsuz bir karanlığa bürünene dek zihnim karardı.

BÖLÜM 26

BOĞULUYORDUM. Büyü beni boğuyordu. Alnımda zonkluyor, kaslarımı geriyor, içimi sıkıyordu.

Bir çığlıkla uyandım, ses hücrelerin olduğu blokta yankılandı. Uzaklardan bir gardiyan uyarı amaçlı hırladı.

Kalkıp oturdum, nefes nefese terli elimi boğazıma götürdüm.

Yalnızca bir rüyaydı. Boğucu karanlık, lanetli büyü, Karnon...

Ama rüya değildi, nihayet nefesim düzeldiğinde bunu fark ettim. Hâlâ beni mengene gibi tutuşunu, ağzımın üzerine kapattığı dudaklarını ve damarlarıma sızan sinsi karanlığı hissedebiliyordum.

Yüzüm terle kaplıydı, midem bulanıyordu...

Kusmak için tuvalete zar zor yetiştim. Sonraki birkaç saatimi bu şekilde geçirdim; ya sedirimin üzerinde titriyor ya da midemdeki son kalıntıları öğürüyordum.

Bir ara gardiyanlar parmaklıkların altındaki kapaktan

yeni bir kap yemek kaydırmıştı. Ama yemek hücremin bir köşesinde dokunulmamış hâlde öylece duruyordu.

Sonunda bulantı geçti. Tamamen değil ama idare edecek kadar. Midem guruldadığında yataktan çıkıp küçük kâseye yöneldim. Yulaf lapasını görünce kafamı birkaç saat daha hapishane tuvaletinin içine sokmaktansa aç kalmanın daha iyi olduğuna karar verdim.

Terli alnımı parmaklıklara yasladım ve bir gardiyan bana doğru gelirken hücremden dışarı baktım.

Yanımdan geçerken onu izledim ve arkasından bir aslan kuyruğunun sallandığını gördüm.

Bütün Fauna perilerinin hayvanlarla benzerlikleri oluyor muydu?

Gardiyan yavaşladı ve bana soğuk bir bakış attı. "Bana bakıp durma, köle."

Bu dünyadan şimdiden bıkmış usanmıştım.

"Güzel kuyruk, götlek," diye mırıldandım.

Bu lafım onu yolun ortasında durdurdu. Damarına basmaktan keyif alacak kadar aptaldım.

Avuçlarıyla parmaklıklara vurdu. "Kral sikini senin bir yerlerine sokmak istediği için kendini şanslı say," diye hırladı.

Gülümsemem büyüdü ve acımasızlaştı. Sonra kâsemi parmaklıklara fırlattım, yulaf lapası adamın yüzüne sıçradı. "Siktir git, seni domuz."

Benden iyi bir mahkûm olmayacağı hiç aklıma gelmezdi.

Gardiyan bir müddet hiçbir şey yapmadı, şoka girmişti. Sonra aslan gibi kükreyerek parmaklıklara saldırdı.

Baş dönmemi umursamaksızın o beni yakalayamadan ayağa fırladım. Eli havadan başka bir şeyi yakalayamadı.

"Seni pis, rezil köle!" diye bağırdı. "Seni şimdi öldürebilirim! Şu anda durduğun yerde!"

Tenim parlamaya başladı ve siren gün yüzüne çıktı.

"Beni öldürebilir misin?" dedim alaycı, melodik bir tonda. "O zaman neden gelip denemiyorsun?"

Tekrar kükredi. Çünkü açıkça bana elini bile süremiyordu. Kimse Kanon'un Des üzerinde koz olarak kullandığı şeye dokunamazdı.

"Korktun mu yoksa?" Taş duvarlardan birine yaslandım. "Küçük bir kadından korkan aslan."

Hırladı, başka bir asker –at kulakları olan biri– onu geri çekti ve beni korkutmak için bir bakış attı. Ama hiçbir şey beni bekleyen kaderden daha korkutucu olamazdı.

Onların uzaklaşmasını izledim ve ilk kez sirenimin hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmamasına memnun oldum. Hayvanlar böyle şeyleri hissederlerdi, bu gardiyanlar da yarı hayvanlardı. Eli'ydan pek farkları yoktu.

Yaslandığım duvardan aşağı kaydım ve başımı geriye yasladım. Yorgundum. Daha ne kadar olmuştu? Bir gün mü?

Bu mekân beni çok hızlı tüketiyordu.

Gardiyanların sesi kesildiğinde yanımdaki hücreden bir kadın sesi, "Psst, insan," dedi, "iyi misin?"

"Evet," diye seslendim zayıfça. Tenim parlamayı kesmiş, sirenle gelen güç uçup gitmiş ve beni yorgun bırakmıştı.

"O yaptığın şey çok cesurcaydı. Biraz ihtiyatsız –hatta aptalca– ama cesurcaydı."

Gülümsemeyi başardım. Perilerle ilgili pek bir şey bilmiyordum ama bu hakaretle karışık iltifat tam da onlara özgü bir şeydi.

Başımı tekrar arkamdaki duvara yasladım. "Adın ne?" diye sordum.

"Aetherial," dedi. "Seninki?"

"Callypso."

"Burada yenisin, ha?" diye sordu.

"Evet," dedim iç geçirerek, gözlerim çetele çizgilerine kaydı.

"Fauna Kralı'yla kaç kez buluştun?" diye sordu sessizliğin ardından.

Görünen o ki onunla özel buluşmalar yapan tek kişi ben değildim. Bu kadarını anlayabilmiştim.

"Yalnızca bir kez."

"Ah, senin için eğlence yeni başlıyor," dedi.

Bu gülümsememe neden oldu. Hücre arkadaşlarım peri savaşçılardı. Bu kadınlar güçlü mü güçlüydüler. Bu aklımdan çıkıp gitmişti. Ben onları yalnızca cam tabutların içerisine mahkûm edilmiş uyuyan kadınlarla ilişkilendirmiştim. Onların da en az benim kadar kaderleriyle savaşabileceklerini düşünmemiştim. Ancak şimdi, Aetherial durumumuzla ilgili espri yapınca hatırlamıştım.

"Sen onunla kaç kez buluştun?" diye sordum.

"Dört," dedi. "Kol ve bacaklarımın hareketini kaybettim. Önce onları elimden aldı. Kadınlarının zorluk çıkarmasını istemiyor."

"Öpücük bu yüzden miydi?" diye sordum hayretle. Hem

o hem de Karnon'un büyüsünü içime zorla aktarabileceği tek an olduğu için. "Bizi hareketsiz kılma yöntemi mi?" Konuşurken ayak ve el parmaklarımı oynattım. Herhangi bir uzvumun hareketini kaybetmemiştim.

"Diğer şeyler de dahil," dedi kasvetli bir şekilde.

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "O ne demek şimdi?" diye sordum.

Duraksadı. "Bana hissetmediğini söyle; o hastalığın iliklerine yerleşmediğini söyle."

Uyandığımda hissetmiştim ama içim dışıma çıkarcasına kustuktan sonra o his gitmişti. Şu anda yalnızca güçsüz hissediyordum. İnanılmaz güçsüz.

"Ve tabii bir de hamile kalma durumu var," diye ekledi. "Bunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Sürprizi bozduğum için kusura bakma," dedim. "Ben hâlâ kusursuz bir gebelik yaşayacağımın umudunu koruyorum," diye ekledim, şaka yapmıyordum.

"Kusursuz gebelik mi?" diye tekrarladı Aetherial, eğlenerek. "İşte bu güzel. Bütün mahkûmlar büyülü bir şekilde hamile kalıyor." Kendi kendine güldü. "Seni sevdim, insan," dedi.

"Ben bir sirenim." Neden böyle bir açıklık getirdim bilmiyorum. Belki de bu güçlü kadınların arasında o kadar da çaresiz görünmek istemiyordum.

"Bir siren mi?" Islık çaldı. "Ben de burada Karnon'un sana dokunmayacağını umut etmeye başlamıştım; insan falan olduğun için. Alınma," diye ekledi. "Zamanında ben de yeterince insanla haşır neşir olmuştum ama bu yalnızca bazı periler için geçerli."

Kamon'un evvelki sözlerini hatırladım. "Ben de öyle duydum."

Bir müddet sessizliğe gömüldük, büyük olasılıkla ikimiz de kendi kaderimizi düşünüyorduk.

"Sen hangi krallıktansın?" diye sordum sonunda.

"Gün." Nefesini verdi. "Kraliyet gardiyanı mahkûm oldu. İroniye bak."

Bu çok can acıtıyordu. Onun hikâyesini duymak, kaderini bilmek. Kendi kaderimi bilmek.

"Anlat bakalım," diye devam etti, "bir insan nasıl oldu da bizimle birlikte bu cehennem çukuruna düştü?"

"Son derece kötü bir şansım var," diye espri yaptım yüzümü buruşturup ellerime bakarak.

Boğuk kahkahasını işittim. "Açıkçası öyle şeyler burada bulaşıcıdır."

Yüzüme bir başka gülümseme yayıldı. Hapishanedeyken bir peri savaşçıyla sıkı fıkı olacağım kimin aklına gelirdi?

Sessizce karşımdaki hücrelerin önünde nöbet tutan gardiyanları izledim. Çoğunda bıyık, kuyruk ya da toynak gibi bazı hayvansal özellikler vardı. Ama bu tarz bariz özellikleri olmayan birkaç kişinin de koridorlarda dolandığını görmüştüm.

Onlar başka krallıklardan periler olabilirler miydi? Ya da *insan*?

Son ihtimal karşısında kalbim çarpmaya başladı.

"Hey, Aetherial, bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordum, bakışlarım mahkûmlara bir bir yemeklerini dağıtan üniformalı aşçıyı incelerken. Buradan göründüğü kadarıyla tam bir insana benziyordu ama çok uzakta olduğu için emin olamıyordum.

"Ne istiyorsun, siren?"

Üniformalı adamın bir sonraki hücreye geçişini izledim. "Bir bakışla bir insanla periyi birbirinden ayırabilir misin?" diye sordum.

"Neredeyse ânında," dedi. "Neden sordun?"

Hissettiğim heyecanın kıvılcımına engel olamadım. "Buraya getirildiğinden beri hiç insan gördün mü?"

"Hımm, hatırladığım kadarıyla hayır. Gerçi dikkatli baktığım söylenemez."

Aşçının hücrelerin olduğu koridordan aşağı doğru ilerleyişini izlemeye devam ettim.

"Görürsen," dedim dalgın daldın, "bana haber verir misin?"

İstediklerimi yaptıracak bir insan bulabilirsem... Olasılıklar sonsuz olurdu.

Hemen şimdi güçlerimi denemek için can atıyordum ama hissettiğim korku elimi kolumu bağlıyordu. Aceleci davranıp o adamlardan birini büyülersem ve bu işe yaramazsa, gardiyanlar bana bir kez daha deneme şansı tanımazlardı.

"Şu anda görüş alanım kısıtlı ama olur, haber veririm." Bir an sessizlik oldu. "Sirenlerin sesiyle ilgili söyledikleri doğru mu?"

Ağzım keyifsiz bir çizgi hâlini aldı. "Doğru."

"Aklına gelen şey muhtemelen senin ölümün olacak."

Kahkaha attım. "Tercih edebileceğin başka bir alternatif mi var?"

Aetherial'ın boğuk bir kahkaha attığını duydum. "Senin hakkında haklıydım. Aptal ve cesursun."

Birkaç gardiyan koridorun karşısındaki bir hücreye yaklaşınca bir daha konuşmadık, içlerinden biri omzunun üzerinde iki büyük sırık taşıyordu. Hücrenin arka kısmında alev kırmızısı saçları olan bir peri kadın, sedirinin üzerinde kendinden geçmiş bir hâlde yatıyordu.

Hücrenin parmaklıkları geriye doğru açıldı, metal raylarda sürtündü.

Gardiyanlar hücrenin içine girdi ve sırıkları taşıyan gardiyan onları açtı. O anda anladım ki onlar yalnızca sırık değil, kabaca yapılmış bir sedyeydi. Aralarına kirli bir bez parçası gerilmişti.

Sedyeyi yere koydular ve sonra kadını kaldırıp vücudunu sağlam görünmeyen kumaşın üzerine yerleştirdiler.

Sonra iki gardiyan tek vücut hâlinde sedyeyi kaldırdı ve kadını dışarı çıkardılar. Görüş alanımdan çıkana kadar onları izledim.

Aetherial kendi hücresinden, "Cansız olanları götürüyorlar," dedi, öyle görünüyor ki o da benim izlediğim şeyi izliyordu.

Kadınları felç ediyorlar.

"Burada yeterince uzun kalırsan," diye devam etti Aetherial, "bu senin de başına gelecek."

O bunu göremese de kaşlarımı çattım.

Des'in krallığındaki bütün o uyuyan kadınlar, burada felce uğramış bu kadınlar... Bunlar bir tesadüf olamazdı.

Bu demek oluyor ki...

Sanırım Ruh Hırsızı'nın kim olduğunu biliyordum.

Karnon'dı.

***

Karnon'ın odası olduğunu tahmin ettiğim yere tekrardan bırakıldığımda bu kez ne bekleyeceğimi biliyordum. Can sıkıcı havanın basıklığı, gardiyanların sessizce çekilişi ve Karnon'ın ortaya çıkışı.

Bu canavar peri kralının talimatıyla bir kez daha zincirlenmiş ve gözlerim bağlanmıştı. Ancak konuştuğu anda, aramızdaki dinamikte farklı bir şeyler sezdim.

"Pek kıymetli kuşum, gözlerini bağlamışlar," dedi hayretle.

Bir an sonra pençeleri kumaşı parçalayarak şeritler hâlinde boynumda asılı kalmasına neden oldu.

"Güzel yaratıksın," diye mırıldandı beni süzerek. Bakışları üzerimde gezinirken burun delikleri genişledi. "İnsan... Ama değil. Göklerin ve denizlerin yaratığı."

Bakışları ellerimde durdu. "Prangalar mı? Bu çok anlamsız. Sen benim konuğumsun."

Bileklerimi birbirine bağlayan demir prangaları parçaladı ve bunu yaparken de tısladı. Güç gösterisi karşısında irkildim. Onun güçlü olduğunu tahmin ediyordum ama canlı canlı görmek ufkumu açmıştı.

"Lanet demir!" diye bağırdı prangalar yere düştüğü sırada. Yumruklarını sıktı, teninin cızırdadığını duyabiliyordum.

Demir yakmıştı.

Acıya rağmen ayak bileklerime uzanıp oradaki prangaları da parçaladı ve bir kez daha acıyla uludu.

Kadın savaşçıların demir prangaları giyerken hissettikleri de böyle bir şey miydi?

Gardiyanlardan biri başını içeri uzattı. "Majesteleri..."

"Dışarı çık!" diye bağırdı Karnon.

Kapı hemen kapandı.

Bana dönerek, "Bunlar hadlerini aşmaya başladılar, kapı bile çalmadan içeri girip çıkıyorlar. Onlardan birini ibret-i âlem etmeliyim; en kısa sürede," diye mırıldandı. Konuştuğu sırada avuçlarından dumanların yükseldiğinin farkında bile değildi.

Karnon yeniden ayağa kalktı, boynuzlarının gölgesi üzerimize düşüyordu. Gözleri parlak ve odağını kaybetmişti, gözbebekleri büyümüştü.

Yüzümü avuçladı ve bir anda gerildim, yanan avuçları tenimi ısıtıyordu.

"Ürkek küçük kuş, benden korkmana gerek yok." Tenimi okşamaya başladı. "Tek istediğim seni sakinleştirmek. Okşamak."

Öff. Gerçekten de Deli Kral'dı.

Elleri kollarımda gezindi. Yarıya indiğinde kollarımı çevirdi. "Bu çıplak ten de ne?" diye sordu. "İşaretlerin nerede senin?"

Pardon, neyim?

Elleri boynuma kaydı, orada tenimi yokladı. "Ya solungaçların?" dedi dehşet içerisinde. "Onlar nerede?"

Ona temkinli bir bakış attım. Karnon bugün daha ılımlı görünüyordu ama kesinlikle en son görüştüğümüzden daha kaçıktı.

Beni çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Kanatların! Onları kim kesti?"

Beni tekrar çevirdi ve bir kez daha o vahşi gözlere ve dudaklarının bir türlü saklayamadığı azı dişlerine yakından bakma şansı yakaladım. Pençeleri tenime batıyordu.

Bir an sonra benden bir cevap beklediğini fark ettim.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, kaba hareketleri karşısında sersemlemiştim. "Kanatlarımı kimse kesmedi. Benim doğuştan kanatlarım yok." *Seni kaçık orospu çocuğu.*

"Kanatların olmadan doğmak mı?" Arkamda hareket edince tekrardan gerildim, ellerini sırtıma dayadı. "Hayır, hayır." Başını şiddetle iki yana salladı. "*Uykudalar.*" Tenimi okşadı ve ben bundan sıkılmaya başladım. "Ah, ama *uyanmalılar.*"

Psikopatça bilmediğim için dediklerini anlamıyordum.

"Güzel kuş. Zavallı kuş. Kuşum. Sen diğerleri gibi değilsin. Onlar ağaç ve güneş görmüş toprak gibi kokuyorlar. Bazıları kış ayazı gibi soğuklar. İçlerinde kurban olarak seçebileceğim canavarlar yok. Mutlaka yaratılmalı. Mutlaka."

Şimdi kaçmaya başlarsam ne kadar uzağa gidebilirdim?

Elleri sırtımdan aşağıya, belime kaydı ve o anda kaçıp kurtulma ihtimalimin aslında umurumda olmadığına karar verdim.

Arkamı döndüm ve sireni saldım.

Parlayan tenime bakarken gözleri ışıldadı. "Seni nefes kesici yaratık. Kafeslenmiş, uçamayan şey. Sen çok nadide..."

Dizimi kasıklarına geçirdim.

Hafif, boğuk bir ses çıkardı ama kendini kavrarken vücudu katlandı.

Beni zararsız zannederek hata yapmıştı.

Kapıya fırladım.

Arkamdan hırladığını duydum. Bir an sonra önümde belirdi ve kapının önünü kapattı. Boğazından tehditkâr bir hırlama yükselirken gözleri parlıyordu. "Kaçarsan eğer seni kovalarım ve bir yerini kırarım, güzel kuş."

"Benden uzak dur," dedim. Sesim ruhani çıkmaya başlamıştı.

Fauna Kralı'nın gözleri alev aldı, o anda karşımdakinin artık Karnon olmadığını hissettim.

O gözler... Sanki bir kuyunun içine bakıyordum ve o kuyunun dibinde de bir canavar yatıyordu.

Bunlar dün baktığım gözlerdi.

Ellerini saçlarından geçirerek vahşi yelesini düzeltti. Bu adam hayvani değildi, Karnon gibi değildi. Daha görgülüydü. Gözleri odağını bulmuş, kurnazca bakıyordu.

Bakışlarında ilgi kıvılcımları çaktı. "Güzel köle. Seninle yeniden buluştuk."

Bu... Bir dakika kadar önce konuştuğum adamla aynı kişi değildi. Kendi içimde iki kişilik yaşamaya alışkın olduğum için bunun ayrımını çok net yapabiliyordum.

Karnon'ın şu anda beni tartma şekli ve (öfkeli ve aç) ifadesi beni endişelendiriyordu. Az önce karşı karşıya kaldığım Karnon deli, öngörülemez ve vahşiydi ama şeytani görünmüyordu. Şu anda göründüğü gibi değildi.

Gerilemeye başladım. Buna karşın peri kralı sinsice öne doğru atıldı. Bu adam acımasız, şiddet dolu ve merhametsizdi. Kadınları istismar eden adamlardan biriydi.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak bileğimi kavradı. Karnon'ın avucu bileğimin üzerinde gezindi. "Nedir bu?" Boncuklara dokundu. "Sana verdiklerim dışında bir şey giymemen gerekiyordu." Konuşurken parmakları bileğin etrafını sardı. Sert bir şekilde çekti ve boncuklar tenime batarken hafif bir ses çıkardım. Ama kopmadı.

Kaşlarını çatarak tekrar denedi. Bir kez daha büyülü bileziğim yerinde sıkıca durmaya devam etti. O sırada kolumu aşındırmıyor olsa onun öfkesi karşısında eğlenebilirdim.

"Bu büyü de ne?" diye hırladı boncuklara daha yakından bakarak. Bir anda başını geriye attı. "Arestys'in piçi," diye hırladı elimi bırakarak. "Gardiyanlar!"

Gardiyanlar odaya girdi.

"Neden üzerinde Desmond'ın büyüsünü taşıdığı konusunda bilgilendirilmedim?"

Gardiyanlar birbirlerine baktılar, açıkça şaşırmışlardı. Sanki tahmin edebilirlermiş gibi. Bu adamlar tamamen kas yığınından ibaretti.

"M-Majesteleri," diye kekeledi biri, "biz farkında değil..."

Karnon ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Farkında değil miydiniz?" dedi. "Kör müsünüz?"

Bir cevap bekledi.

Gardiyanlar başlarını iki yana salladı.

Üçü kendi aralarında konuşmaya başladıklarında kapıya doğru kaydım. Kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Bu benim tek kaçış şansım olabilirdi.

"Buraya yabancı bir büyü soktunuz," dedi Karnon. "İzi sürülebilir bir büyü."

İz mi?

"Majesteleri bizim bu işle..."

Ancak Fauna Kralı dinlemeyi bitirmişti.

Karnon kükredi ve pençeli elini havada savurdu. Birkaç adım ötedeki gardiyanlar çığlık attı, karınları dört şerit hâlinde yarılmıştı. *Pençe izleriydi.* Karnon bunu büyüsüyle yapmıştı.

Neredeyse ânında karınlarından kan ve iç organlar boşaldı.

Bir an bile kaybetmeden kapıya atıldım.

Ama asla ulaşamadım.

Karnon beni arkamdan yakaladı, kendine çevirirken pençeleri tenimi kesti. "İşimiz bitmedi." Kulağıma fısıldadı. Çenemi yakaladı ve acıtana kadar sıktı. Ve bir kez daha içime nefesini boşalttı.

BÖLÜM 27

ÖLÜYORDUM, vücudum içten dışa çürüyordu.

Karnon'ı son ziyaretimden bu yana bir ya da iki gün geçmişti, tam emin olamıyordum. Tek bildiğim hayatımın titremeler, mide bulantıları ve uyumadan ibaret olduğuydu.

Aslan Kuyruk diye adlandırdığım gardiyan sık sık hücremin önünden geçiyor ve benimle alay etmek için eldivenli ellerini demir parmaklıklara vuruyordu. Zar zor ona ortaparmak çekebilmiştim ama bu hareketin Ötedünya'da hakaret sayılıp sayılmadığını bile bilmiyordum. Tek bildiğim Aslan Kuyruk'un bu hareket karşısında umut ettiğim gibi çıldırmadığıydı.

"Hey, Callypso..." diye seslendi Aetherial.

Başım zayıfça sese döndü.

"Siren!"

"Evet?" dedim zayıf, boğuk bir sesle.

"Yatağını bu tarafa sürükle," dedi.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Yapabilirsin, *biliyorum*." Üzgünmüş gibi değildi, sesi hükmediciydi. Zayıf ama hükmedici.

Öf, peri savaşçılar ne kadar da çetin cevizdi.

Sedirimi hareket ettirmem utanç verecek kadar uzun zamanımı aldı ama nihayetinde yapmıştım.

"Nasılsın siren? Kaslarında yeterince his var mı?"

"Yatağımı buraya taşımamı istedikten sonra mı soruyorsun bunu?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Burada kibarca sohbet ediyoruz. Sorgulamayı bırak."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

İkimiz tekrar sessizliğe büründük, aklım dalıp gitti.

"Prangalar..." dedim nihayet. "Onların bu kadar acı verici olabileceğini fark etmemiştim."

"Daha kötülerini de gördüm."

Tanrım.

Bir dakika kadar sonra, "Prangaların etrafına kumaş sarıyoruz, bu bariyer acının büyük çoğunluğunu azaltıyor," diye ekledi.

Ama hepsini değil.

Onu dinlerken sesinin kaydığını fark ettim, konuşması çok yavaştı, sanki kelimelerini dikkatle seçiyor gibi.

Ağzını hareket ettirme yetisini kaybediyordu.

"İyi misin, Aetherial?"

Uzun bir süre boyunca konuşmadı.

Sonunda, "Her şey yitiyor. Aklım bile bulanmış gibi hissediyorum," dedi.

Onu az da olsa tanıdığım kadarıyla Aetherial kötü durumda olduğunu itiraf edemeyecek kadar gururlu bir yaratıktı.

İç geçirdi. "Biliyor musun, bunun en kötü yanı karımın beni bu şekilde görecek olması."

Yorum yapma zahmetine girmedim. Ben ona bir tabut içerisinde dönecek olursam eğer... Des ne yapardı?

"İsteğim dışında doğuracağım ürkütücü minik canavara sahip çıkacak kesin. O tatlı, ahmak kadının sahip çıkacağını biliyorum."

"Sen de onları gördün mü?" diye sordum.

"O yaratıklardan biri tarafından ısırıldım."

İrkildim, Des'in çocukların beni ısırmak üzere olduklarını söyleyişini hatırladım.

Des. Onu düşünmek bile canımı yakıyordu. Onu bir daha görebilecek miydim, ona sarılabilecek ya da onunla konuşabilecek miydim bilmiyordum.

"Evlisin demek?" diye sordum, konuyu değiştirip aklımı beni yumuşatacak tek şeyden uzaklaştırmaya zorladım. Çünkü burada yumuşamaya yer yoktu. Mümkün olduğunca uzun bir süre dayanmak istiyorsam, Des'in yokluğunda öğrendiğim gibi sert olmak zorundaydım.

Aetherial'ın kederle nefesini verdiğini duydum. "Evet," dedi. Bir dakika sonra, "Gece Krallığı'nda evlendik. Teknik olarak evliliğimiz Gün Krallığı'nda geçerli olmuyor, yani burada tabu olan tek şey insanlarla yaşanan ilişkiler değil. Ama bu durum umurumda bile değil."

Buna gülümsedim.

"Bu arada, Callypso..." dedi.

"Callie," diye düzelttim.

"Callie," diye tekrarladı. "Güncel bilgi vereyim: Hapishanede hiç insan görmedim, yani senin dışında."

Kalbim sıkıştı. Günlerdir buradaydım ve her gün daha da zayıf düşüyordum. Tüm fırsat kapılarımı yitiriyordum.

Bileziğime baktım ve onu bileğimde çevirdim. Bütün umutlar tükenmemişti. Karnon'ın dediklerini doğru duyduysam eğer Des büyümün izini sürebilirdi.

Ama sürebilseydi, şimdiye kadar gelmiş olmaz mıydı?

"Callie?" Aetherial düşüncelerimi böldü.

"Evet?"

"Burada kimse büyülü bir şekilde hamile kalmıyor."

İlk başta sözlerini anlamadım ama anladığımda...

Söylediği şeye karşılık gözlerimi kapattım. Güçlü Aetherial ona olanları durduramayacak kadar uyuşturulmuştu.

"Karnon mı?"

"Şeytanın ta kendisi," diye onayladı.

Söyleyecek söz bulamadım. Bu benim başıma daha önce gelmişti ve tekrar gelmesi de olasıydı. Tüm bunlara karşı söyleyecek bir şeyimin olmasını beklerdiniz ama yoktu. Aetherial kadar cesur birine söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Elinden geldiği kadar boğazını temizledi. "Bilmek istersin diye düşündüm."

Yutkundum. "Uyardığın için teşekkürler," diye fısıldadım. Sesim boğuktu.

Ancak ona olanları ve beni bekleyen şeyi bilmesem daha mı iyiydi bilemiyordum.

Bazen bilgi bir çeşit cehennem olabiliyordu.

İŞE YARAMIYOR.

Karnon'ın bana zerk etmeye çalıştığı zehir her neyse, işe yaramıyordu.

Hücremin köşesine kıvrıldım, vücudum ter içinde kalmıştı.

Tüm bedenim şiddetle titriyordu. En iyi tahminime göre buraya geleli neredeyse bir hafta olmuştu. Fauna Kralı'yla iki kez daha karşılaşmıştım, her defasında da vücudum zehirli büyüsünü reddetmişti. Bununla birlikte gittikçe daha da öfkeleniyordu.

Bana henüz dokunmamıştı. Bu canavar belki de kendine karşı koyan kurbanlardan hoşlanmıyordu. Şu noktada Karnon'a karşı mücadele edeceğimden şüpheliydim gerçi; çoğu şeyi kendi başıma yapamayacak kadar güçsüzdüm. Sefil durumuma rağmen buradaki kadınlar gibi onun büyüsünün etkisi altına girmiyordum.

Korkunç bir çeşit hastalık iliklerime yerleşmişti. Bu büyü ya Karnon'ın emrini yerine getirecek ya da beni yok edecek gibiydi. Ancak şimdiye kadar Karnon'ın emrine uymamıştı.

Bütün peri büyülerinin insanlar üzerinde etkili olduğunu varsaymıştım. Sonuçta Pazarlıkçı büyüsünü benim üzerimde kullanmıştı. Ama öyle görünüyor ki varsayımlarımda yanılıyordum. Belki peri büyülerinin de bir sınırı vardı. Belki de şu durumda insan olmak iyi bir şeydi.

Gerçi içinde bulunduğum duruma iyi demek güçtü. Sedirin üzerinde kayıtsız bir hâlde yatıyordum, elbisem gevşekçe üzerimde sarkıyordu. Gardiyanlar beni Karnon'ın odasına taşırken artık mücadele etmiyordum. Kısa sataşmalar yoktu.

Şeytani Karnon tarafından karşılanıyorsam eğer hemen işe koyuluyordu. Daha nazik, deli versiyonuyla buluştuğumda ise beni kollarında sallıyor, kanatlar, solungaçlar, pençeler ve pullar hakkında deli saçması şeyler mırıldanıyordu.

"Aetherial?" diye seslendim.

Sessizlik. Son birkaç gündür hep böyleydi.

Ancak yine de, beni duyma ihtimaline karşın onunla konuşmaya başlamıştım. Aklıma gelen her şeyi ona anlatıyordum. Ancak aklımda tüm ağırlığıyla yer eden tek bir şeyden bahsetmiyordum...

Burada ölecektim.

BÖLÜM 28

BURADAKİ SİKTİĞİMİN BİLMEM kaçıncı günümdü ve Karnon'la altıncı buluşmamızdan sonra adam bütün kâbuslarımın başrolü olmaya başlamıştı.

Odasına vardığımızda gardiyanlar beni hazırlıksız bir şekilde öylece yere bırakarak çıktılar.

Hafifçe inleyerek kollarımın üzerinde doğrulup göz bandıma uzandım. Son zamanlarda gardiyanlar el ve ayak bileklerimi zincirlemeyi bırakmışlardı. Anlamı neydi ki zaten? Kaçamayacak kadar zayıf düşmüştüm.

Gözümün üzerindeki bandı çektim ve odanın aydınlığı karşısında gözlerimi kırpıştırdım. Çevreme göz gezdirdiğimde donup kaldım.

İlk fark ettiğim şey Karnon'ın yatak odasında olmadığımdı. Burada, yerlere kurumuş yapraklar dağılmıştı, duvarların ve tavanın büyük bir kısmı cılız, ölü sarmaşıklarla kaplıydı. Hatta tepemde biten devasa boynuzlu avizenin etrafına bile dolanmışlardı. Bu boş oda kendi hâline terk edilmiş gibi görünüyordu.

Vahşi, deli bir kral için vahşi bir oda.

Bakışlarım odanın diğer ucundaki yükseltiye kaydı. Ortasına tünemiş devasa taht bütünüyle kemikten yapılmıştı. Ve Karnon üzerinde oturuyordu.

Tahtına kurulmuşken beni inceledi. "Kıymetli kuşum," dedi. "Ölüyorsun."

Ayağa kalktığında bu basit hareket bile omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine neden oldu.

Bugün diğer ziyaretler gibi olmayacaktı.

Önündeki basamaklardan inerken ayak sesleri odada yankılandı, botlarının altında kuru yapraklar ezildi.

Gözlerinin içine dikkatle baktım, üvey babamı adeta yeniden gördüm. Yarı çıldırmış bir şehvetle insandan çok hayvana benziyordu. En ufak bir kışkırtmayla öfkeye dönüşebilecek, tetikte bekleyen bir doğası vardı.

Benden bir adım kadar ötede durdu. Odada yalnızca ikimiz vardık; normalde burada olan gardiyanlar, hizmetçiler ve görevliler artık yoktu.

Karnon yanımda diz çöktü. Uzaklaşmaya çalıştım ama uzuvlarım ağırlaşmış ve uyuşmuştu. Hayal kırıklığıyla çığlık atmak istedim. Yıllar önce bir daha asla kurban olmayacağıma dair kendi kendime yemin etmiştim. Ve işte yine buradaydım, deli bir kralın hâkimiyeti altında zayıf bir şekilde duruyordum.

Saçlarımı okşamaya başladı. "Ne tatlı, ne güzel bir kuş. Uçamaman, bu vücudun içine hapsolmuş olman ne yazık."

Yüzümü avuçladı. "İçindeki hayvan boğulmaya başladığı için ölüyorsun."

Doğru, nedeni buydu.

"Ölüyorum, çünkü sen beni zehirliyorsun," dedim.

Bana baktı, gözleri dalmıştı. Sözlerimi kavrayamadığını görebiliyordum. Tekrar saçımı okşamaya başladı. "Bir yaratık, nefes almak için solungaçları ya da uçmak için kanatları olmadan nasıl hayatta kalır?"

Cevap vermediğimde, sessizliğim değindiği şeyi doğruluyormuş gibi bana baktı. Dokunuşu saçlarımdan aşağı, sırtıma doğru kaydı.

Ellerinden uzaklaşmaya çalıştım, uzuvlarım uyuşmuştu. Hiçbir işe yaramadı.

"Tatlı yaratık," dedi, sırtımı okşayarak, "canını sıkma." Kulağıma eğildi. "Bugün seni özgür bırakacağım."

Ona bakmak için döndüm, gözlerim onun yarık gözbebeklerine kitlendi. Birkaç dakika boyunca birbirimize baktık, eli ağır bir şekilde sırtımda kalmaya devam etti. Vücudu titremeye başladı ve sonra birden, büyüsünü ağzımdan içeri boşalttı.

BÜYÜSÜ SIRTIMA İNEN BİR balyoz gibiydi, tenimin ta altına, bir yük treni hızıyla kemiklerime doğru iniyordu. Yarattığı şok dalga etrafımızdan çağlayarak taht odasının duvarlarını salladı.

Sonra acı geldi, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha büyük ve keskin bir acı. Bunun üzerine sirenim gün yüzüne çıktı.

Ağzımı açtım, gözlerim yuvalarında döndü ve çığlık attım, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bu acı

karşısında çığlık attım. Sanki vücudum kendi kendine dağılıyor, kemiklerim kırılıyor, kaslarım parçalanıyor, tenim kendi kendine yüzülüyordu.

Bu sonsuz ve akıl almaz bir acıydı, gücü beni yerime sabitlemişti. Karnon'ın sırtımdaki elinin altında çaresizdim, bu durumda o elin altından silkinip kurtulamazdım.

Fauna Kralı, uzaklardan gürleyen bir gök gibi boğuk bir sesle kendi kendine güldü. "Güzeller güzeli kuşum canı yandığında ne güzel de şakıyormuş."

Sert bir şekilde sırtıma bastırdı. "Siren," diye bağırdı, "çık ortaya!"

Yeni bir güç dalgasıyla sarsıldım.

Çığlığım yeni bir boyuta yükseldi, sesim kendi kendiyle harmoni oluşturuyordu.

Omurgam ve kaburgalarım kırılıyor, parçalanıyormuş gibi hissediyordum. Artık kas ve kemikten ibaret değildim. Hepsi Karnon'ın büyüsü altında un ufak oluyordu.

"Evet!" diye çığlık attı deli adam. "*Daha fazla!*"

Üzerime bir başka enerji dalgası akın ederken vücudum büküldü. Tenim cayır cayır yanıyordu. Ve sırtım!

Sırtım alevler içerisindeydi! Öyle olmalıydı; çünkü acının en büyük kısmı oradan geliyordu.

Karnon beni serbest bıraktı ama içime akın eden ıstırap verici güç hiç azalmadı. Aksine daha da kötüleşti. Çünkü hedef değiştirmişti; içime girmek yerine artık *dışarı* çıkmaya çalışıyordu.

Öne doğru eğildim ve derin bir nefes aldım, saçlarım yüzüme yapışmıştı.

"*Daha fazla!*" diye bağırdı Karnon.

İçten dışa parçalanıyordum. Tenim artık vücuduma dar geliyordu. Hem de çok dar. Öğürdüm sonra tekrar öğürdüm, artık içinde bulunduğum acıya zar zor katlanabiliyordum.

"*Daha fazla!*"

Gücü tenimin içine içine işlerken çığlıklarım daha fazla ıstırapla dolmaya başladı.

"*DAHA FAZLA!*"

Bir anda çığlıklarım kesildi ve büyü infilak etti.

Derim omurgamın iki yanından yarıldı, ıslak bir patlama ve kırılma dediğini duydum.

Ve sonra... Onu hissettim. Derimin yarılan yerlerinden iki yapış yapış, ıslak çıkıntı yükseldi ve sırtımdan aşağı doğru açıldı.

Sonra nihayet ve nihayet, büyünün etkisi azaldı.

Yere çöktüm, titriyor ve sarsılıyordum.

Her yerde kan vardı.

"Evet! Güzeller güzeli kuşum, artık özgürsün!" dedi Karnon neşeyle.

Hareket etmedim. Enerjim kalmamıştı. Orada yatarken ellerimi fark ettim. Tırnaklarımın olduğu yerde artık sivri, siyah pençeler vardı. Ve kollarım... Narin, yarı saydam pullarla kaplıydı. Kan damlacıklarının örtemediği yerlerde altın ışıltılar yansıyordu.

Bu görüntüyü zihnim zar zor idrak ediyordu.

Ama sonra gözüme omzumun üzerindeki bir şey ilişti. Siyah, kanlı bir şey... Ayrıca sırtımda garip bir ağırlık da vardı...

İçimdeki siren fısıldarken dünya etrafımı sardı.

Ben güçlüyüm.

Ben intikam doluyum.

Ben artık zincirlerimden kurtuldum.

Karnon bana yaklaştı.

Sırtımdaki siyah, kanlı şeyleri kavradı ve onları havaya ve dışa doğru açtı. Kollarımı açtığımda kaslarımın gerildiğini hissettim.

Ama kollarım tam olarak önümdelerdi...

O siyah şeyler yine gözüme ilişti. O anda anladım.

Kanatlar.

Kanatlarım çıkmıştı.

BÖLÜM 29

ONLARIN GÖRÜNTÜSÜ KARŞISINDA yeniden öğürdüm. Bu bir kâbus olmalıydı.

Pençeler, pullar ve kanatlar. Artık bir kadından çok hayvani bir canavara benziyordum.

"Onları beğendin mi?" diye sordu Karnon alaycı bir şekilde.

Alnımı kanlı mermer zemine yasladım.

Bu görüntüye katlanamıyordum.

Arkamızda biri giriş kapısını yumrukluyor ve darbelerin gücüyle ahşap titriyordu. Daha fazla enerjim olsaydı, bu gürültü karşısında yerimden sıçrardım.

Bunun yerine olduğum yerde yattım.

Kapı yumruklanmaya devam edip durdu.

Karnon kanatlarımı bıraktığında ıslak bir şlap sesiyle iki yanıma düştüler. Adımları geri çekildi.

BAM!

Metal kapılar savrularak açıldı ve her yere ahşap parça-

ları saçıldı. Devasa kapılar taht odasının zeminine devrildiğinde çarpma etkisi duvarları sarstı.

Acı dolu feryadını duymadan önce varlığını hissettim.

Des.

Beni bulmuştu. Zayıf bir mutluluk yorgunluğumu bastırdı.

Gölgeler çevremi bir duman gibi sardı. Yorgun gözlerle onları izledim.

"Demek eşin eninde sonunda seni buldu," dedi Kamon. "Ne de uzun sürdü."

Hava dalgalandı ve bir an sonra Des yanıma çömelmişti.

Elini kanatlarımın hassas derisi üzerinde gezdirdiğini hissettim.

"Çok çok üzgünüm, Melek," diye fısıldadı, sesi çatladı. "Her şey için. Bunun bedelini ödeyecek."

Sarsılmaya başladım.

"Söyle bakalım, eşinin bu hâlini beğendin mi?" dedi Kamon alayla. "Gelişmiş, değil mi?"

Kendime bir kez daha baktım; altın rengi pullarım, sivri tırnaklarım... Kanatlarım.

Aniden Des'e bakamaz oldum.

Ben bir canavardım. Bir kadın değildim, artık değildim.

Des ellerini üzerimden çekti. Ayağa kalktığında odanın havası aniden meşum bir hâl aldı. Başımı çevirdiğim sırada Pazarlıkçı'nın Kamon'a yaklaştığını gördüm.

Kamon geri çekilerek, "Bir krala kendi kalesinde saldırmanın kutsal konukseverlik yasasını çiğnemek olduğunu biliyorsundur," dedi.

Pazarlıkçı cevap verme zahmetine bile girmedi. Gazabın vücut bulmuş hâliydi. Hiddetinin teninin altında toplandığını, gözlerinin içinin yandığını görebiliyordum. Dipsiz bir kuyu gibiydiler.

Bana Karnon'ın buz gibi bakışlarını anımsatmıştı...

Ancak eşim oldukça sakindi. Hareket ederken tüm bu öfkeyi içinde hapsediyordu ve bu, onun daha tehditkâr görünmesini sağlıyordu.

"Bir köleye ilgi duyabileceğini hiç düşünmemiştim. Ne de olsa zayıf zayıfı çeker..." dedi Karnon geri çekilmekle uğraşırken bir yandan da alaylarıyla Des'i kışkırtmaya çalışıyordu.

İstediği tepkiyi asla alamadı. Pazarlıkçı yüzüne yerleştirdiği sert ifade ve değişmeyen öfkesiyle Karnon'ın üzerine gitmeye devam etti.

"Gerçi inlemeleri hoşuma gitmişti..."

Des halen tepki vermiyordu.

Karnon hırladı, açıkça sabrı taşmıştı. Aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan elini havaya savurdu. Büyüsünün yanımdan geçtiğini hissettim ve günler önce karınlarını deştiği gardiyanları hatırlayıp çığlık atsam da geç kaldım.

Des saldırıyı engellemeye bile çalışmadı. Karnındaki kumaşın ve derinin dört pürüzlü pençe iziyle yarıldığını ve kanının akmaya başladığını gördüm.

"Hayır," diye boğuk ve zayıf bir şekilde bağırıp yerde emeklemeye başladım.

Pazarlıkçı'nın yüzünde hâlâ öfke maskesi takılıydı. Onu izlerken yaralarının kendi kendilerini kapadığını gördüm.

Büyüsünün toplandığını hissettim; odayı doldururken hava ağırlaştı.

Des tamamen karanlığa bürünmüştü. Gölgeler çevresinde toplanırken oda kararadı. Yavaş yavaş ışıkların sönmesine neden oldular. Yüzü, şimdiye kadar görmediğim en meşum hâlini almıştı. Bunun karşısında Karnon bile biraz tedirgin görünüyordu, sendeleyerek geriye doğru bir adım attı.

Gölgeler odayı kapladı ve oda zifiri karanlığa bürünene dek benim ve diğer her şeyin üzerini örttü.

"Karanlıkta göremeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi Fauna Kralı.

Sessizlik.

Sonra...

"Karanlık benim."

Des'in gücü şiddetle patlayarak odadaki her şeyi yıkıp geçti ve saçlarımı geriye savurdu.

Karnon'ın çok güçlü olduğunu mu düşünmüştüm? İçimde gezinen büyünün öfkesi ve saf gücü karşısında o hiçbir şeydi, *hiçbir* şey. Üzerime ve yüzüme sıcak bir sıvı sıçradı. Dudaklarımda bakır tadı aldım.

Kandı.

Kimin kanı?

Sağır edici bir sesle duvarlar ve tavan dışarı doğru patladı, mermer ve sıva parçaları dört bir yana saçıldı. Bina resmen yerle bir oldu

Ve sonra bitti.

Karanlık geriledi, bu esnada solgun alacakaranlık göğün altında görebildiğim tek şey et parçaları oldu. Et parçaları ve odaya yayılmış olan kemik parçaları.

Kamon'dan geriye yalnızca bunlar kalmıştı.

Ceset parçalarının gerisinde kıyafetlerinde tek bir damla bile kan görünmeyen ve saçının tek bir teli yerinden oynamamış olan Des yere diz çökmüştü. Giysilerinin yırtık, kanla kaplı uçları dışında sanki hiç dokunulmamış gibiydi.

Etrafa göz gezdirdim. Burası bir zamanlar büyük bir kale olabilirdi ancak geriye yalnızca temeli ve patlamanın tamamen yok edemediği bazı mobilya parçaları kalmıştı.

Kale duvarlarının dışında etrafı çevreleyen koyu renkli yaprak dökmeyen ağaçlar da dimdik ayaktaydılar.

Bütün bunları Des yapmıştı. Manzara karşısında titredim.

Pazarlıkçı başını kaldırdı, gözleri benimkilere kitlendi. "Fauna Kralı artık yok."

DES BANA DOĞRU GELDİ VE beni kaldırmak için kolunu altıma kaydırdı.

Hafif, acı dolu bir ses çıkardım. Her yerim ağrıyordu, saç köklerim, dişlerim, kemiklerim, ayak parmaklarım – kalbim.

Özellikle de kalbim.

"Geçti, Melek, geçti."

Başımı göğsüne doğru çevirirken boğuk bir ses çıkardım.

Hiçbir şey geçmeyecekti. Uçları yerde sürünen kanatlarımı hissedebiliyordum. Kollarımı hafif bir pul dokusu kaplamıştı ve pençelerim vardı.

Ucube. Beni kaçıran adam gibi bir ucubeye dönüşmüştüm. Artık hatırlatıcısını hep üzerimde taşıyacaktım.

İçimdeki kuvvetli tepkiyi bastıran tek şey irademdi. Bilincimi korumak için mücadele veriyordum.

Des bana endişeli bakışlar atıp durdu. "Benimle kal aşkım."

Gözlerimi açık kalmaya zorladım.

"Aferin," dedi saçlarımı okşayarak. "Eve gidiyoruz." İfadesi öyle acı doluydu ki.

Bana bakmak bile ona acı veriyordu.

Belki de hayatımdan tamamen çıkması daha iyi olurdu. Zaten hayatta zar zor kalabilmiştim. Bana tekrar tekrar bu şekilde bakması – her seferinde mideme saplanan bir hançer gibiydi. Endişeme cevaben kanatlarım gerildi, uçmaya hazırlardı.

"Sakin kalmaya çalış, aşkım," dedi Des.

Yavaşça sırtımı gevşetmeye çalıştım, kanatlarım tekrar gevşek hâllerine döndüler.

Des dizini büktü ve gerildi. Bir anda sonra göğe fırladık.

Yıldızlara, güzel ve ıssız yıldızlara baktım, vücudum artık daha fazla dayanamıyordu. Göz kapaklarım kapandı.

"Callie..."

Des'in sesi bile beni bu karanlıktan geri döndüremedi.

BÖLÜM 30

SIRTIMI OKŞAYAN BİR ELİN AĞIRLIĞIYLA UYANDIM.

Yorgun bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. İlk başta nerede olduğumu anlayamadım. Bronz aplikleri ve Fas'a özgü kemerleri görünce fark ettim.

Des'in odasındaydım. Örtülerin altında, yatağın ortasına karınüstü yayılmış yatıyordum.

Neden karınüstü yatıyordum? Ben hiç bu şekilde uyumazdım.

"Melek, uyanmışsın." Pazarlıkçı'nın pürüzsüz sesi tüylerimin ürpermesine neden oldu.

Gülümsemeye çalıştım, aklım hâlâ çok karışıktı. Ama sonra olanları hatırladım.

Hapishaneyi. Karnon'ı. Dönüşümümü.

Dönüşümüm.

Sırtıma uzandım. Ellerim tüylere değdiğinde bir hıçkırık koyverdim.

Bu bir rüya değildi.

"Çok... Güzeller," dedi Des. Ellerini kanatların üzerinde gezdirdi. Parmaklarının altında kıpırdandılar, tüylerim birbirlerine sürtünürken yumuşak bir hışırtı çıkarıyorlardı.

Gözlerimi sıkıca kapadım. "Yapma," dedim boğuk bir sesle.

Ne kadar güzel olduklarını duymak istemiyordum. Onlar deli bir adamın zorla yarattığı şeylerdi. Beni öldürebilecek olan dönüşüme gülüp geçecek psikopat adamın. Binlerce kadına tecavüz eden o hayvanın.

Ölmeye hazırdım. Koma hâlinde yaşamaya bile hazırdım.

Ama buna hazır değildim.

Bu, başıma gelen en kötü şey değildi, biliyorum ama yine de öyleymiş gibi hissediyordum. Çünkü şu anda tam bir Fauna perisine benziyordum. Beni alıkoyanlara. Bana işkence edenlere. Cezalarına katlanmak bir şeydi, kendime baktığım her seferinde onları görmek başka bir şeydi.

"Neyi yapmayayım?" dedi Des. "Sana dokunmayayım mı? İltifat etmeyeyim mi?"

"Hiçbirini yapma," dedim gözlerimi açarak. Korkunç görünüyordum.

Oturma pozisyonuna geçmek için kendimi doğrulttuğumda kollarım tir tir titredi. Kollarımı yukarı bir zırh gibi saran altın rengi pullar gözüme ilişti.

İçimden onları tek tek tenimden sökmek geçti.

Doğrulup oturduğumda sırtımda bir baskı hissettim. Hantal kanatlarım çok uzun, kemikleri çok hassastı.

Yatakta oturamıyordum bile.

Kendimi karınüstü yatağa atarken gözlerimden öfke dolu bir damla yaş döküldü.

Çok güçsüzdüm.

Bir an sonra Des beni kaldırdı. Kanatlarım arkamda birbirine geçti, uçları yerde sürünüyordu. Tüyler simsiyahtı ancak ışık altında yanardöner bir parlaklık yansıtıyordu.

Çok güzellerdi ve böyle oldukları için onlardan daha çok nefret ediyordum.

Peri kralım beni taşırken sanki boğulan ben değilim de oymuş gibi görünüyordu.

Bakışlarımı yakaladığında, "Bunu da aşacağız," diye söz verdi, "son olayı aştığımız gibi. Bunu daha önce aştık. Yine aşarız."

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Sesim çatladı.

Des beni kendi odasındaki boy aynasının önünde ayaklarımın üzerine indirdi. "Bana ne gördüğünü söyle," dedi.

Kaşlarımı çatarak önce ona sonra da –isteksizce– aynadaki yansımama baktım. Bunu hiç istemiyordum. Kendime bakarken yüzümü gördüm, hiç değişmemişti. Des'in yanımda olduğunu unutarak yanağıma dokundum. Ben... Ben kendimi aynada tanıyamayacağımı düşünmüştüm. Bütünüyle bir canavara dönüştüğümü. Ama öyle değildim.

Gözlerim ellerime kaydı. Uzun bir süre boyunca keskin pençelerime baktım, daha sonra bakışlarım parmaklarıma kaydı. Onlar hâlâ insaniydi. Aslında tırnaklarımı törpülersem, siyah renkleri dışında normal görünebilirlerdi.

Kollarım ışığın altında parlayan pullarla kaplıydı. Bileğimden başlayıp dirseğimin hemen önünde bitiyorlardı. Birkaç sıra pul üst koluma doğru uzanıp seyrekleşerek tenimle bir oluyordu. Boynuma, göğsüme ya da yüzüme doğru ya-

yılmamışlardı. Elbisemin eteğini kaldırıp bacaklarıma baktım. Onlarda da pul yoktu. Her zamanki gibi görünüyorlardı. Ayaklarım da hâlâ insaniydi; ayak parmaklarımın tırnakları sivri değildi.

Sonra bakışlarım yeniden yansımama kaydı. Hâlâ aynı fiziksel orantılara sahiptim. Hep olduğum kadındım, yalnızca birkaç eklentim olmuştu. Bu birkaç eklentiye –pençeler, pullar ve kanatlar– bakmak canımı acıtsa da düşündüğüm gibi bir canavara dönüşmemiştim.

Aksine, bir peri gibi görünüyordum.

Des yeniden sordu, "Ne görüyorsun?"

Yutkundum. "Callie'yi görüyorum."

"Ben de öyle." Dudaklarını kulağıma eğdi. "Melek, bizim gibiler kurban olamaz. Biz birilerinin kâbusuyuz."

Ben kurban değilim.

Ben kurban değilim.

Bunu nasıl unutabilmiştim? Çünkü öyle görünüyor ki bu süreçte unutuvermiştim. Unuttuğum için de neredeyse çöküşüme neden oluyordum.

Ben kurban değilim.

Burada, Ötedünya'da, en güçlü silahımı kaybetmiştim; etkileme büyümü. Onların yerine pençelerim ve kanatlarım olmuştu.

Gözlerim Des'e kaydı. "Bana birilerinin kâbusu olmayı öğret."

Tehlikeli ve güçlü hissetmeye, bu süreç boyunca yitirdiğim karakter özelliklerimi yeniden elde etmeye ihtiyacım vardı.

Yüzünde şeytani gülümsemesi belirdi ama sonra gölgelerinin, tehditkâr tavrının arkasına gizlendi. "Zevkle, eşim."

GECE KRALLIĞI'NIN ESKİ DEPOLARINDAN birinin içindeki uyuyan kadın savaşçıların sayısına bakıyordum. Binlerceydiler.

Karnon'ı öldürmek bu kadınları onları bağlayan karanlık büyüden azat etmeliydi.

Ama etmemişti.

Artık çok daha fazla uyuyan kadın vardı. Karnon'ın kalesinin derinlerindeki hücrelerde bulunan kadınlar.

Kısmen boş olan depo birdenbire tabutlarla dolup taşmıştı. Yeni kadınların hepsi hamileydi. Kimse onların ne zaman doğum yapacaklarını bilmiyordu, ya da yapabileceklerini.

Karnon'ın hapishanesinin derinliklerinden kurtarılan diğer krallıklara ait uyuyan savaşçılar da vardı. Bu kadınlar Gün, Flora ve –ne gariptir ki– Fauna krallıklarına aitlerdi. Karnon kendi krallığının kadın askerlerini de istismar ediyordu.

Bunu aklım almıyordu.

Hâlâ kayıp olan erkek savaşçılar meselesi ve bir de Aetherial gibi çektikleri çileden kurtulan tutsaklar vardı. İçlerinde taşıdıkları karanlıktan yakınan o tutsaklar.

Hiçbir şey çözülememişti.

Elimi tabutlardan birinin kapağında gezdirdim, sivri tırnaklarım cam tabut üzerinde ses çıkardı. "*Uyan*," diye fısıldadım, büyü sesimi ele geçirmişti.

Uyuyan kadın bunu duyduysa da itaat etmedi.

Daha evvel olduğu gibi hayaletimsi seslerin etrafımı sarak yükselmesini bekledim.

Ama tek duyduğum sessizlik oldu. Her şey çok sakindi.

Duman ve gölgeler kollarımın etrafını sardı. Bir an sonra ellere dönüştüler.

"Melek," diye fısıldadı Des kulağıma doğru ve kolumu nazikçe sıktı.

Sesiyle kıpırdanan kanatlarım göğsüne süründüler.

Beni bulmasına şaşırmamalıydım. O Pazarlıkçı'ydı, Sırların Efendisi, Gölgelerin Hâkimi ve Gece Kralı.

Çeneme dokunup yüzümü çevirdi.

Gözlerimi kapatıp yutkundum. Her ne kadar Karnon aynı şeyi günbegün yapmış olsa da Pazarlıkçı'nın bana böyle dokunması iyi hissettiriyordu. Çünkü söz konusu Des olduğunda bu çok farklı geliyordu. Her zaman öyle olmuştu. Daima da öyle olacaktı.

"Uyandığımda gitmiştin," dedi.

Dillendirmediği şeyi biliyorum. Beni yeniden kaybetmekten korkuyordu.

"Onları görmem gerekiyordu." Sözlerim zar zor duyuldu.

Benden daha şanssız olan bu kadınları görmeliydim. Karnon öldükten sonra bile onun pençesinden kurtulamayan bu kadınları.

Bakışlarım depoyu taradı, görüntü karşısında göğsüm sıkıştı. Bir insan olmasaydım, onlardan biri olurdum, bedenim diğerlerinin arasında yatıyor olurdu. Ciğerlerim nefes almaz, kalbim atmaz bedenim cansız bir hâlde yatardım.

Ve aynı zamanda ölmemiş bir hâlde.

Ölüm ve yaşam arasında kalmış. Bekler hâlde.

Senin için geliyor.

Tüylerim diken diken oldu.

"Henüz bitmedi," diye fısıldadım. Bunu iliklerimde hissediyordum. Yalnızca ilk kurşun sıkılmıştı.

"Bırak düşmanlarımız harekete geçsin," dedi Des, ipeksi sesi ölümcüldü. "Bıçağımın ucunda onları bekleyen bir ölüm ve baş etmek zorunda kalacakları sirenimin intikamı var."

Dönüp Des'e baktım, tacının altındaki beyaz saçları geriye doğru yatırılmıştı. Dövmeleri ve savaş nişaneleri üzerine oturan peri kıyafetlerinin altına saklanmıştı. Onları görmeden bile, gözlerindeki parıltıya ve Karnon'ı öldürdüğü geceden beri hiç ortadan kalkmamış olan devasa kanatlarına baktığınızda, Des'in ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu anlayabilirdiniz.

Des yanağımı avuçladı. "Bırak düşmanlarımız gelsin, hepsini öldürürüm. Sen yanımda olduğun sürece, Melek, savaşmak için bir nedenim olur."

Bu, Karnon'ın ölümünün ardından yaşanan en şaşırtıcı gizemdi. Fiziksel değişikliklerim Des'in bana karşı hislerini bir nebze olsun azaltmamıştı. Aslında... Değişikliklerimi sevmiş gibi görünüyordu. Kanatlarıma, pençelerime ve pullarıma sevgi dolu bakışlar attığı her sefer onlara biraz daha katlanabilirmişim gibi hissediyordum. Eşime yeniden ve yeniden âşık oluyordum.

Bu adam beni birçok kez kurtarmış, işkence dolu karanlığımdan çıkarmıştı. Beni yedi yıl beklemişti. İyisiyle kötüsüyle benim eşim olmuştu.

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Her zaman yanında olacağım," diye söz verdim. "Karanlık yok olana dek."

REHBER

ARESTYS: Gece Krallığı'na ait çorak, kayalık bir kara parçasıdır. Mağaralarıyla ünlüdür. Gece Krallığı'na bağlı altı yüzen adanın en küçüğü ve en yoksul olanıdır.

BARBOS: Hırsızlar Şehri olarak bilinir. Gece Krallığı'na bağlı yüzen adaların en büyüğüdür; kumarhaneleri, çeteleri, tavernaları ve kaçakçılık koylarıyla nam salmıştır.

DEĞİŞTİRİLENLER: Doğduktan sonra yerlerine Ötedünya'dan bir peri çocuk bırakılarak değiş tokuş edilen insan çocuklar.

KARANLIK PERİLER: Yasaları inkâr eden periler.

DESMOND FLYNN: Gece Krallığı hükümdarı; Gece Kralı olarak anılmanın yanı sıra Akşam Yıldızlarının İmparatoru, Sırların Efendisi, Gölgelerin Hâkimi, Kaos Kralı olarak da bilinir.

PERİ HALKI: Ötedünya'da yaşayan tüm varlıkları ifade eden bir terim.

PERİ: Ötedünya'da yaşayan varlıklar; sivri kulaklarıyla bilinirler ve çoğunun kanatları olur. Düzenbazlıkları, ketum doğaları ve ani öfkeleriyle tanınırlar.

ETKİLEME BÜYÜSÜ: Sihirli bir hipnoz hâlidir; kurbanı sözlü etkilemeye açık hâle getirir. Bir çeşit zihin kontrolü

olarak kabul edilir. Sirenler tarafından kullanılır; dünyevi varlıklar üzerinde etkili, dünyadışı varlıklar üzerinde ise etkisizdir. Man Adası Parlamentosu tarafından bir bireyin özgür iradesinin elinden alınması nedeniyle yasaklanmıştır.

YEŞİL ADAM: Flora Krallığı'nın kraliçesi Mara Verdana'nın kral eşi.

MAN ADASI PARLAMENTOSU: Doğaüstü dünyanın yönetim organı; genel merkezleri Man Adası'ndaki Castletown'da bulunmaktadır.

MAN ADASI: İrlanda'nın batısıyla Galler, İngiltere ve İskoçya'nın doğusunda bulunan İngiliz adalarından biri ve doğaüstü dünyanın genel merkezidir.

JANUS SOLEIL: Gün Krallığı'nın hükümdarı; Gün Kralı olarak anılmanın yanı sıra Geçitlerin Efendisi, Düzenin Kralı, Gerçekleri Söyleyen ve Işık Taşıyıcısı olarak da bilinir.

KARNON KALIPHUS: Fauna Krallığı'nın hükümdarı; Fauna Kralı olarak anılmanın yanı sıra Hayvanların Hükümdarı, Vahşi Kalplerin Efendisi ve Pençelerin Kralı olarak da bilinir.

GÜN KRALLIĞI: Gündüze ait her şeye hükmeden Ötedünya krallığıdır; zaman olarak güneşe bağlı bir krallıktır. Ötedünya'yı dolaşarak gündüzü peşinden sürükler. Gece Krallığı'nın tam karşısına konuşlanmıştır. Halk, Gün Krallığı içerisinde bulunan on bir yüzen adada ikamet eder.

ÖLÜM VE YERALTI KRALLIĞI: Ölü olan her şeye hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır ve yeraltına konumlanmıştır.

FAUNA KRALLIĞI: Tüm hayvanlara hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır.

FLORA KRALLIĞI: Tüm bitkilere hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır.

MAR KRALLIĞI: Su altında yaşayan her şeye hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır.

GECE KRALLIĞI: Geceyi temsil eden her şeye hükmeden Ötedünya krallığı; geçici krallıktır. Ötedünya'yı dolaşarak geceyi peşinden sürükler. Gün Krallığı'nın tam karşısına konuşlanmıştır. Halk, Gece Krallığı içerisinde bulunan altı yüzen adada ikamet eder.

LEY HATLARI: Dünyalar arasında geçiş sağlayan büyülü yollar; belirli doğaüstü varlıklar tarafından manipüle edilebilirler.

LEPHYS: Âşıklar Şehri adıyla da anılır; Gece Krallığı'ndaki altı yüzen adadan biridir ve Ötedünya'daki en romantik şehirlerden biri olarak bilinir.

MARA VERDANA: Flora Krallığı'nın hükümdarı; Flora Kraliçesi olarak anılmanın yanı sıra Yaşamın Leydisi, Hasatın Hanımı ve Toprakta Yetişen Her Şeyin Kraliçesi olarak bilinir.

ÖTEDÜNYA: Perilerin diyarı. Dünyaya ley hatlarıyla bağlanır; şeytani yaratıkları ve sorunlu krallıkları ile bilinir.

PEEL AKADEMİSİ: Man Adası'nda bulunun doğaüstü varlıkların gittiği bir yatılı okul.

PHYLLIA&MEMNOS: Birbirine bir köprüyle bağlanan kardeş adalar; Gece Krallığı'nda yer alır, Rüya ve Kâbuslar Diyarı olarak da bilinir.

PERİCİK: Aşağı yukarı bir insan eli boyutlarında olan kanatlı periler; meraklıve ketumdurlar, haylazlıklarıyla bilinirler.

POLITIA: Doğaüstü polis gücü; küresel yargı organı.

GEÇİT: Ley hatlarına giriş kapıları, birden fazla dünyayı birbirine bağlar.

KUTSAL YEDİ: Yasak günler olarak bilinirler; dolunay öncesi ve sonrasını kapsayan yedi gün için kullanılan bir

terimdir. Şekil değiştirenlerin kendilerini toplumdan uzaklaştırması gerektiği günlerdir. Dolunaya yakın günlerde insandan hayvana dönüşümlerini kontrol edememeleri üzerine gelenekselleşmiştir.

SOMNIA: Gece Krallığı'nın başkenti; Uyku ve Hafif Ölümlerin Diyarı olarak da bilinir.

KÂHİN: Geleceği görebilen doğaüstü varlık.

ŞEKİL DEĞİŞTİREN: Form değiştirebilen yaratıkların bütünü için kullanılan bir terim.

SİREN: Olağanüstü güzelliğe sahip doğaüstü yaratıklar için kullanılan bir terim. Kadın olurlar. Emirlerini yerine getirmeleri için tüm dünyevi varlıkları büyüleriyle etki altına alabilirler. Kötü kararlarıyla bilinirler.

DOĞAÜSTÜ VARLIKLAR TOPLULUĞU: Yeryüzünde yaşayan her türlü büyülü yaratığı kapsayan bir topluluk.

RUH HIRSIZI: Peri savaşçıların ortadan kaybolmasından sorumlu kişi.

KURTADAM: Lycan ya da şekil değiştiren olarak da bilinirler; ayın evreleri tarafından kontrol edilerek kurda dönüşen insanlar için kullanılan bir terimdir.